"Bu yılın en çok konuşulan kitaplarından biri" —Washington Post

AYNI ANDA 33 ÜLKEDE

MAESTRA I

Tamamen gözü kararmış bir kadın, dişiliğe dair tüm cephanesini kuşanırsa...

L.S. HILTON

okuyan us

MAESTRA
I

L. S. Hilton

okuyan us

okuyanus

Roman - 44

Maestra - I
Tamamen gözü kararmış bir kadın, dişiliğe dair tüm cephanesini kuşanırsa...
L. S. Hilton

ISBN: 978-605-9318-15-0
Yayıncı Sertifika No. 16208

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2016

Yayın Yönetmeni: Cem Mumcu
Yayın Koordinatörü: Ayşegül Ataç
İngilizceden Çeviren: Selim Yeniçeri
Editör: Meltem Türkeri

Art Direction: *Jet Purdie*
Design: *Gray318 & blacksheep-uk.com*
Kapak Uyarlama: Deniz Dalkıran
Sayfa Tasarımı: Deniz Dalkıran

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset, Cihangir Mah. Güvercin Cad. No. 3-1
Baha İş Merkezi A Blok Kat:2 Avcılar-İstanbul – Tel.: 0212 412 17 77
Matbaa Sertifika No. 12027

Orijinal Adı: *Maestra*
Copyright © L.S. Hilton 2016

Eser, 55 gr kâğıt üzerine 10,5 puntoluk Palatino fontuyla dizilmiştir.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla satın alınmıştır. Yayın hakları Okuyan Us'a aittir. Her hakkı saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

© Okuyan Us Yayın Eğitim Danışmanlık Tıbbi Malzeme ve Reklam Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kurucu: Cem Mumcu
Genel Müdür: Çiğdem Şentürk
Kreatif Direktör: Ebru Demetgül
Satış Müdürü: Murat Tüter

Özgür Doğan, hep bizimlesin...

Adres: Fulya Mah. Mehmetçik Cad. Gökkuşağı İş Merkezi No. 80 Kat: 3
Fulya, Şişli, İstanbul Tel.: (0212) 272 20 85 - 86 Faks: (0212) 272 25 32

okuyanus@okuyanus.com.tr
www.okuyanus.com.tr

MAESTRA
I

Tamamen gözü kararmış bir kadın,
dişiliğe dair tüm cephanesini kuşanırsa...

L. S. Hilton

İngilizceden Çeviren: Selim Yeniçeri

okuyanus

Her şeye hükmeden Kuzey Tanrısı'na
teşekkürlerimle.

Yazar Hakkında

L.S. Hilton, İngiltere'de büyüdü. Key West, New York, Paris ve Milano'da yaşadı. Oxford'dan mezun olduktan sonra Paris ve Floransa'da sanat tarihi okudu. Gazeteci, sanat eleştirmeni ve yayıncı olarak çalıştı. Şu anda Londra'da yaşıyor.

Giriş

Ağır etekler ve sivri topuklar parke zeminde hışırdayıp takırdıyordu. Koridoru geçerek çift kanatlı kapılara yaklaşırken, gelen mırıltılar içeride erkeklerin çoktan toplandığını belli ediyordu. Ortam mumlarla aydınlatılmış, kanepelerin ve alçak yemek sandalyelerinin arasına küçük sehpalar yerleştirilmişti. Bekleyen adamlar frak ceketlerinin altına kalın siyah saten pijamalar giymişti ve kumaşın parlaklığı kolalı gömleklerini gölgede bırakıyordu. Mum ışığında bazen ağır bir kol düğmesi veya ince bir saat parıldıyor, süslemeli bir monogram ipek bir mendilin altında dalgalanıyordu. Detaylar böylesine mükemmel olmasa her şey fazlasıyla abartılı ve gülünç görünürdü fakat nabzımın yavaşlayıp derinleştiğini ve neredeyse hipnotize olduğumu hissediyordum. Yvette, koluna tavus kuşu tüyü iliştirilmiş bir adam tarafından götürüldü; başımı kaldırıp baktığımda yakasına benimki gibi gardenya takmış başka bir adamın bana yaklaştığını gördüm.

"Demek böyle oluyor?"

"Yemek yerken, evet. Sonrasında siz seçebilirsiniz. *Bonsoir.*"

"*Bonsoir.*"

Uzun boylu, ince yapılı bir adamdı ama vücudu yüzünden -oldukça sert ve çizgilerle dolu, yüksek ve geniş alnında arkaya taranmış beyaz saçları ve bir Bizans azizi gibi hafif sarkık gözleriyle- daha genç görünüyordu. Beni bir kanepeye götürdü, oturmamı bekledi ve sade görünüşlü bir kadehte parlak ve şeffaf beyaz şarap ikram etti. Formaliteler çok önemliydi fakat asıl koreografi hoşuma gitmişti. Julien beklentinin zevkinden kesinlikle anlıyordu. Büyük ölçüde çıplak kadın garsonlar küçük tabaklarda minik ıstakoz börekleri, bala yatırılmış ördek göğüsleri ve zencefil kreması ile frambuaz ve çilek salatalarıyla geldiler. Sadece gösteriş amaçlı yiyecekler, bizi doyurmak için değil.

"Kırmızı meyve bir kadının organının tadını çok güzel kılar" dedi yemek arkadaşım.

"Biliyorum."

Kısık sesle ve mırıltılarla sohbetler sürüyordu ancak çoğu kimse izliyor ve içiyor, bakışları birbirlerinden garsonların hızlı hareketlerine, dansçılara benzer ince fakat kaslı vücutlarına, dar çizmelerin üzerinden görünen baldırlarına kayıyordu. *Bale topluluğunda* ek iş mi? Yvette'i salonun diğer tarafında loş ışıkta görüyordum; sivri dişli bir gümüş çatalla badem doldurulmuş incir yerken vücudu bir yılanınki gibi sere serpe uzanıyordu ve kırmızı ipeğin arasından bir bacağı karanlık bir silüet halinde görünüyordu. Garsonlar mum söndürücülerle ağırbaşlı bir şekilde salonda daire çizdiler ve ışıkları balmumu bulutları arasında daha da kararttılar; bunu yaparken adamın elinin hiç acelesiz bir şekilde bacağıma uzanarak okşadığını ve bacağımın da ona gerilerek cevap verdiğini hissettim. Kızlar sığ lake tepsilerde prezervatifler, küçük kristal şişelerde monoi yağı ve şeker kaselerine konulmuş kayganlaştırıcı kremler getirdiler. Çiftlerden bazıları eşlerinden memnun

bir şekilde öpüşmeye başlamışken, diğerleri kibarca yerlerinden kalkarak daha önce seçtikleri avlarına doğru ilerliyordu. Yvette'in cüppesi aralanmış bacaklarının etrafına yayılmıştı ve bir adamın başı onunkine doğru eğilmişti. Göze göze geldiğimizde şehvetle gülümsedikten sonra bir esrarkeşin kendinden geçmişliğiyle başını minderlerin arasına bıraktı.

BİRİNCİ KISIM

DIŞARISI

1. Bölüm

Bana nasıl başladığını sorarsanız, bütün dürüstlüğümle ilk seferinde kazayla olduğunu söylerdim. Saat akşam altı suları, şehrin ekseninin şaştığı zamandı ve yukarıdaki sokaklar yine mayıs ayının sert rüzgarıyla dolu olmasına rağmen, istasyon tıklım tıklım ve boğucu, fırlatılıp atılmış fast food paketleri ve dergilerle doluydu; cart renkli gündelik giysilerini giymiş sinirli turistler sarkık yüzlü, çoktan yenilgiyi kabul etmiş sıradan vatandaşlar arasına sıkışmışlardı. Süper muhteşem işimde bir kez daha itilip kakılarak ve aşağılanarak geçecek muhteşem bir haftaya muhteşem bir başlangıç yaptıktan sonra Green Park'taki istasyonun platformunda Piccadilly için metro bekliyordum. Karşı taraftaki tren hareket ederken kalabalıktan kısık homurtular yükseldi. Pano sıradaki trenin Holborn'da sıkışıp kaldığını gösteriyordu. Muhtemelen raylardaki biri yüzünden. İnsanların bunu sıradan bulduğunu söyleyebilirdiniz. Neden her seferinde kendilerini günün bu yoğun saatinde trenin altına atmak zorundaydılar ki? Hattın karşı tarafındaki yolcular hareket ederken aralarında meneviş mavisi daracık bir elbise ve bakarken bile insanın canını yakan topuklu ayakkabılar giymiş bir kız vardı. Geçen

sezonun Alaïra via Zara'sı, diye düşündüm. Muhtemelen diğer taşralı eziklerle birlikte Leicester Meydanı'na gidiyor olmalıydı. Aralarından neon ışıklarını yakalayan altın buklelere sahip mürdüm eriği renginde, uzun ve sıra dışı saçları vardı.

"Judeee! Judy! Bu sen misin?"

Heyecanla bana el sallamaya başladı ve duymamış gibi yaptım.

"Judy! Buradayım!"

İnsanlar bakmaya başlıyordu. Kız sarı güvenlik şeridine tehlikeli ölçüde yaklaşmıştı.

"Benim! Leanne!"

"Arkadaşınız size el sallıyor" dedi yanımdaki kadın, yardımcı olmak amacıyla.

"Birazdan yukarıda görüşürüz!" Onunki gibi sesleri artık pek sık duymuyordum. Onunkini duymayıysa hiç beklemiyordum. Onun ortadan kaybolacağı yoktu ve tren de gelecek gibi görünmüyordu, dolayısıyla ağır deri çantamı omzuma astım ve kalabalığın arasından ilerlemeye başladım. Platformların arasındaki geçitte beni bekliyordu.

"Selam! Sen olduğunu anladım!"

"Selam, Leanne" diye denedim, temkinli bir tavırla.

Bana doğru son birkaç adımı daha aşarak uzun zaman önce kaybettiği kız kardeşiymişim gibi sarıldı.

"Şu hale bak! Tepeden tırnağa profesyonel. Senin Londra'da yaşadığını bilmiyordum!" Bunun muhtemelen son on yıldır kendisiyle konuşmamamdan kaynaklandığını hatırlatmadım. Facebook'ta arkadaş edinmek gerçekten benim tarzım değildi ve geldiğim yerin hatırlatılmasından da hoşlanmazdım.

O anda kendimi sürtük gibi hissettim. "Harika görünüyorsun, Leanne. Saçlarına bayıldım."

"Artık Leanne adını kullanmıyorum aslında. Adım Mercedes oldu."

"Mercedes mi? Bu... Güzelmiş. Ben çoğunlukla Judith'i kullanıyorum. Kulağa daha yetişkince geliyor."

"Evet, eh, bize bir bak, ha? Hepimiz büyüdük."

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi düşündüm. Acaba o biliyor muydu?

"Dinle, işten önce bir saat zamanım var." *İşşş*. "Bir şeyler içmek ister misin? Karşılıklı anlatacak çok şeyimiz var."

Meşgul olduğumu, acele etmem gerektiğini söyleyebilir, gerçekten arayacakmış gibi telefon numarasını alabilirdim. Ama gitmem gereken bir yer var mıydı ki? Ve o seste bir şey, tuhaf bir aşinalık, bana kendimi aynı anda hem güvende hem de yalnız hissettiren bir şey vardı. Hayatta sahip olduğum tek şey cebimdeki iki tane yirmi poundluk banknottu ve maaş gününe daha üç gün vardı. Yine de bir şeyler çıkabilirdi.

"Tabii" dedim. "Sana bir içki ısmarlayayım. Haydi, Ritz'e gidelim."

Rivoli barda iki kadeh şampanya, otuz sekiz pound. Oyster kartımda on iki, elimde de iki pound kalmıştı. Hafta sonuna kadar pek fazla bir şey yiyemeyecektim. Belki öyle gösteriş yapmak aptalcaydı ama bazen insanın dünyaya biraz meydan okuması gerekir. Leanne -Mercedes- uç kısımları maraska kirazı bordosuyla işlenmiş küpeçiçeği rengi ojesiyle içkiye uzanarak neşeli ve gürültülü bir yudum aldı.

"Bu çok güzel, teşekkürler. Ama kendi adıma Roederer'ı tercih ederim."

Eh, gösteriş yapmaya çalışmanın sonu.

"Buralarda çalışıyorum" dedim. "Sanat. Bir müzayede evinde. Eski Ustalar." Aslında bu doğru değildi fakat

Leanne'in bir Reubens'i bir Rembrandt'tan ayırabileceğini sanmıyordum.

"Havalı iş" diye karşılık verdi. Şimdi canı sıkkın gibi görünüyor, kadehin içindeki karıştırma çubuğuyla oynuyordu. Bana seslendiği için pişman olup olmadığını merak ettim ama rahatsız olmaktan çok onu memnun etmek için tuhaf bir istek duyuyordum.

"Havalı gibi duruyor" dedim, brendi ve şekerin kanıma karışmaya başladığını hissederken, "Ama anca faturaları ödememe yetiyor. Genellikle meteliksizim."

'Mercedes' bana bir yıldır Londra'da olduğunu söyledi. St. James'teki bir şampanya barında çalışıyordu. "Klas bir yermiş gibi geliyor kulağa fakat aynı iğrenç saçmalıklarla dolu. Yine de tehlikeli bir tarafı yok" diye ekledi hemen. "Sadece bir bar. Ayrıca bahşişler de inanılmaz."

Haftada iki bin kazandığını iddia etti. "Fakat kilo aldırıyor" dedi, üzüntüyle zayıf karnını işaret ederek. "Onca içki. Yine de parasını ödememiz gerekmiyor. Olly gerekirse saksılara dökebileceğimizi söylüyor."

"Olly mi?"

"Mekanın sahibi. Eh, bir ara gelmelisin, Judy. Paraya ihtiyacın varsa ek iş olarak yapabilirsin. Olly sürekli yeni kızlar arıyor. Bir tane daha ister misin?"

Siyah takım elbiseler giymiş yaşlıca bir çift -muhtemelen operaya gidiyor olmalıydılar- karşımızdaki masaya oturdu. Kadın eleştiren bakışlarını Mercedes'in sahte bronz bacaklarında ve parlak göğüs dekoltesinde dolaştırdı. Mercedes oturduğu yerde döndü ve bakışlarını kadının gözlerinden ayırmadan yavaşça, kasıtlı hareketlerle bacağını indirip tekrar diğerinin üzerine atarken bana ve zavallı yaşlı adama dantelli siyah g-string'ini gösterdi. Birinin bir derdi olup olmadığını sormaya gerek yoktu.

"Söylediğim gibi" dedi, kadın kıpkırmızı olan suratını kokteyl menüsüne gömerken, "Çok eğlenceli." *Eğlence.* "Kızlar her yerden geliyor. Biraz süslensen ortalığı kasıp kavurursun. Haydi."

Siyah tüvit Sandro takımıma baktım. İçine zorla girilmiş bir ceket ve pilili etek. Biraz çapkınca ve Left Bank tarzında profesyonelce düşünülmüş bir kıyafetti -en azından eteğin kenarlarını bilmem kaçıncı kez onarırken kendi kendime böyle düşünmüştüm- fakat Mercedes'in yanında bunalıma girmiş bir karga gibi görünüyordum.

"Şimdi mi?"

"Evet, neden olmasın? Çantamda bir sürü eşyam var."

"Bilmiyorum, Leanne."

"Mercedes."

"Pardon."

"Haydi, benim dantelli bluzumu giyebilirsin. Senin göğüslerinle harika olur. Tabii çıktığın kimse yoksa?"

"Hayır" dedim, içkinin kalanını ve son köpüklerini bitirmek için başımı arkaya atarken. "Hayır, kimseyle çıkmıyorum."

2. Bölüm

Bir yerlerde neden ve sonuçların tesadüflere, şansın son derece tutarsız değişkenliğine karşı koruyucu olduğunu okumuştum. O gün Leanne'le neden gitmiştim ki? Çünkü diğer herhangi bir şeyden daha kötü olamazdı. Ancak bilmek isteyelim ya da istemeyelim, seçimler açıklamalardan önce yapılır. Sanat dünyasında bilmeniz gereken sadece iki müzayede evi vardı. Yüz milyon poundluk satışlar oralarda yapılır, çaresiz kalmış düklerin ve sosyal endişeler taşıyan oligarkların koleksiyonlarının icabına oralarda bakılırdı. Müze gibi sessiz salonlarda bin yıllık güzellik ve sanatkârlık somut ve seksi nakde çevrilirdi. Üç yıl önce İngiliz Resimleri'nde iş bulduğumda nihayet başardığımı sanmıştım. En azından bir iki günlüğüne. Oysa resimlere gerçekten değer verenlerin sadece hamallar, taşıma işini yapan hödükler olduğunu çok geçmeden anlamıştım. Diğerleri için resim ticareti yapmak, kibrit ya da margarin satmaktan farksızdı. Çalışkanlığım, bilgim, azmim ve genel olarak etkileyici sanat kültürüm nedeniyle işe alınmış olmama rağmen müzayede evinin standartlarında son derece sıradan olduğumu kabul etmek zorundaydım. Bölümde iki hafta çalıştıktan sonra bir Breughel'le bir Bonnard arasındaki far-

kı bilmenizi kimsenin umursamadığını, çözülmesi gereken daha önemli başka kurallar olduğunu anlamıştım.

Üç yıldan sonra müzayede evindeki işimde hala sevdiğim birkaç şey vardı. Üniformalı kapıcının yanından geçip orkide kokulu lobiye girmeyi seviyordum. Gösterişli meşe basamakları çıkarken müşterilerin 'uzmanlara' sakladığı son derece saygılı bakışları seviyordum çünkü doğal olarak bina üç asırlık gösteriş barındırıyordu. Robot resim suratlı Avrupalı sosyetiklerin sohbetlerini, saçları kadar abartılı Fransızca ve İtalyanca konuşmalarını çaktırmadan dinlemeyi seviyordum. Onların aksine, fön makinesiyle kurutulmuş saçlarımın buklelerinin düzgün durup durmadığını sürekli kontrol etmek zorunda olmamayı seviyordum. İngiliz Resimleri'nde bir yıl staj yaptıktan sonra asistan pozisyonuna yükselmiş olmakla gurur duyuyordum. Gerçi bölümde uzun süre kalmayı planlamıyordum. Hayatımın geri kalanını köpek ve at resimlerine bakarak geçirmek gibi bir niyetim yoktu.

O gün, Leanne'e rastladığım gün, bölümün müdür yardımcısı Laura Belvoir'dan gelen bir e-posta mesajıyla başlamıştı. Mesajda hiçbir metin olmamasına rağmen "Hemen Harekete Geçin!" diye başlık atılmıştı. Ne istediğini öğrenmek için ofisine gittim. Yöneticiler son zamanlarda bir yönetim kursuna katılıyordu ve Laura masadan masaya dijital iletişim fikrine kendini gerçekten kaptırmıştı fakat ne yazık ki henüz mesajın içini de doldurması gerektiğini anlayamamıştı.

"Longhiler için tanımlamalar yapmanı istiyorum."

Yaklaşan İtalyan satışları için Venedikli ressamın eserlerini hazırlıyorduk.

"Gidip depodaki başlıkları mı kontrol etmemi istiyorsun?"

"Hayır, Judith. Bu Rupert'ın işi. Heinz'a git ve konuları tanımlamaya çalış." Rupert, saat on birden önce nadiren işe gelen bölüm müdürüydü.

Heinz Arşivi'nde isimlendirilmiş görüntülerin dev bir kataloğu vardı; ben gidip bin sekiz yüzlerde hangi İngiliz soylularının Longhiler'e poz verdiğini araştıracaktım çünkü bu tür kişisel tanımlamalar, eserleri alıcılar için daha ilgi çekici hale getirebilirdi.

"Peki. Sende fotoğraflar var mı?"

Laura iç çekti. "Kütüphanede. Hepsi Longhi-bölü-Bahar diye işaretli."

Müzayede evi bütün bir bloğu kapladığından, bölümden kütüphaneye kadar dört dakikalık bir yürüyüş yapmam gerekiyordu ve bu yürüyüşü her gün defalarca yapıyordum. Dışarıda yirmi birinci yüzyılda olduğumuz söylentileri dolaşsa da, burası hala büyük ölçüde Victoria dönemindeki bir banka gibi yönetiliyordu. Çalışanların birçoğu günlerini koridorlarda dolaşıp birbirlerine kağıt parçaları vererek geçiriyordu. Arşiv ve kütüphane doğru dürüst bilgisayar sistemine geçirilmemişti bile; dağ gibi makbuzlar ve üç kopyalı karbonlu fişler arasında küçücük deliklere sıkışmış halde çalışan Dickens tarzında hayaletlerle karşılaşmak gayet kolaydı. Resimlerin bulunduğu zarfı kaptıktan sonra çantamı almak için masama döndüğümde telefonum çaldı.

"Alo? Ben resepsiyondan Serenna. Rupert'ın pantolonu geldi."

Bu yüzden resepsiyona gittim, Rupert'ın Savile Row'daki terzisinden beş yüz küsur metre mesafeden gelen kocaman poşeti aldım ve bölüme geri götürdüm. Laura başını kaldırıp bana baktı.

"Sen daha gitmedin mi, Judith? Ne halt ettiğini sanıyorsun? Eh, burada olduğuna göre, lütfen bana bir cappuc-

cino getirir misin? Kantine gitme, Crown Pasajı'ndaki şu güzel yere git. Fiş almayı da unutma."

Kahveyi aldıktan sonra arşive yürüyerek yola koyuldum. Fenice Tiyatrosu, Zattere ve Rialto'daki bir kafenin görüntülerinin bulunduğu beş fotoğraf çantamdaydı ve iki saat kadar kutularla uğraştıktan sonra portrelerin yapıldığı çağda İtalya'da modellik yapan on iki olası kişinin adını listeledim. Kataloğa eklenecek tanımlamaların kontrol edilebilmesi için Heinz indeksiyle karşılaştırdım ve hepsini Laura'ya geri götürdüm.

"Nedir bunlar?"

"Yapmamı istediğin Longhiler."

"Bunlar altı yıl önceki satışa ait Longhiler. Gerçekten, Judith. Fotoğraflar bu sabah sana gönderdiğim e-posta mesajındaydı." İçeriği olmayan mesajdan söz ediyor olmalıydı.

"Ama Laura, kütüphanede olduklarını kendin söyledin."

"Elektronik kütüphane demek istedim."

Bir şey söylemedim. Bölümün çevrimiçi kataloğuna girdim, doğru fotoğrafları buldum (Lunghi olarak dosyalanmış olanları), hepsini telefonuma indirdim ve Laura zamanımı boşa harcadığım için beni azarlarken Heinz'a geri döndüm. O Caprice'te yediği öğle yemeğinden geri döndüğünde ben ikinci tanımlamaları bitirmiş ve satış için özel sergi davetine cevap vermemiş davetlileri aramaya başlamıştım. Sonra biyografileri yazıp Laura'yla Rupert'a e-postayla gönderdim, Laura'ya iliştirilmiş dosyaları nasıl açacağını gösterdim, Rupert'ın Longhiler arasındaki bir tabloya güzel fon oluşturabileceğini düşündüğü bir ipek örneğine bakmak için metroya binip Chelsea Limanı yakınlarındaki Uygulamalı Sanatlar'a gittim, bekleneceği

gibi uymayacağını keşfettim, meydan hattı Edgware Road'da tıkandığı için yolun büyük bölümünü yürüyerek geri döndüm, bu arada Laura'nın oğlunun okulla gideceği kamp gezisi için bir uyku tulumu almak üzere Piccadilly'deki Lillywhite'a uğradım ve saat beş buçukta bütün sabah üzerinde çalıştığım tabloların bölüm sergisini kaçırdığım için tekrar azar işittim.

"Açıkçası, Judith" dedi Laura, "Eserlere bakman gerekirken şehirde oradan oraya koşturmaya devam edersen asla ilerleyemeyeceksin."

Kaderin görünmez ağlarındaki cilveler bir yana, belki de bir süre sonra metro istasyonunda Leanne ile karşılaştığımda bir şeyler içmek istemem o kadar da şaşırtıcı olmamalıydı.

3. Bölüm

O gece Gstaad Kulüp'teki görüşmem mekan sahibi, başgarson ve fedai olan dev yapılı Finli Olly'nin Ritz'in tuvaletinde aceleyle üzerime geçirdiğim dantelli transparan bluzla beni baştan aşağı süzmesinden ibaretti.

"İçki içebilir misin?" diye sordu.

"Kız Liverpool'dan" diye kıkırdadı 'Mercedes' ve hepsi buydu.

Sonraki sekiz hafta boyunca perşembe ve cuma geceleri kulüpte çalıştım. Benim yaşımdaki çoğu kimsenin hoş karşılayacağı saatler değildi fakat mesai sonrası elemanlarla birlikte içilen içkiler kariyerim için o kadar da önemli değildi. Mekanla ilgili diğer her şey gibi isim de sahte seçkinlik barındıran demode bir numaraydı; kulüple ilgili gerçek olan tek şey, şampanyanın göz yaşartan fiyatıydı. Aslında birkaç sokak ötedeki Berkeley Meydanı'nda bulunan gece kulübü Annabel'den çok da farklı değildi. Aynı Sloane-Ranger sarısı duvarlar, aynı kötü görünüşlü resimler, aynı göbekli yaşlı adamlar, fahişe olmadıkları halde kiralarını ödemek için daima yardıma ihtiyaç duyan aynı kızlar. İş basitti. Kulüp akşam saat dokuzda açılmadan yarım saat önce on kadar kız toplanıyor, kusursuz ütülü

ama biraz kötü kokulu beyaz ceketiyle barmen Carlo gelip 'beni seç' yapıyordu. Personelin geri kalanı vestiyer görevi yapan moruk bir kadın ve Olly'den oluşuyordu. Saat tam dokuzda Olly mekanın kapısını açıyor ve aynı ciddi şakayı tekrarlıyordu.

"Pekala kızlar, külotlar çıksın."

Açılıştan sonra oturup sohbet ediyor, magazin dergilerini karıştırıyor veya arkadaşlarla mesajlaşıyorduk ve bir saat kadar sonra müşteriler neredeyse daima yalnız bir şekilde gelmeye başlıyorlardı. Hoşlarına giden bir kızı seçiyor, onunla pembe kadife döşemeli nişlerden birine oturuyorlardı ve buna açıkça 'tutulmak' deniyordu. Tutulduğunuzda göreviniz 'usta çapkın'a aşırı yüksek fiyatlı şampanya şişelerinden olabildiğince çok açtırmaktı. Maaş almıyorduk, sadece her şişeden ve müşterinin bıraktığı bahşişten yüzde on payımız vardı. İlk gecemde üçüncü şişenin yarısında sallanarak masadan kalktım ve kendimi kusturuken moruk kadından saçlarımı tutmasını istedim.

"Aptal kız" dedi, gayet memnun bir tavırla. "İçkileri sen içmeyeceksin."

Ve böylece öğrendim. Carlo şampanyayı Japon balığı fanusu büyüklüğünde dev gibi kadehlerle servis yapıyordu ve müşteri masadan kalkar kalkmaz onları buz kovasına veya saksılara boşaltabilirdik. Diğer bir taktik, müşteriyi bir kadeh paylaşmak için bir 'arkadaş' davet etmeye ikna etmekti. Kızlar açık parmaklı sandaletler değil, daima dans ayakkabıları giyiyorlardı ve şakacı bir tavırla müşteriyi ayakkabınızdan şampanya içmesi için kandırabilirdiniz. Otuz dokuz numara bir Louboutin inanılmaz miktarda şampanya alabiliyordu. Hiçbir şey işe yaramazsa, içkiyi basitçe yere deviriyorduk.

Başlangıçta mekanın açık kalması bile bana mucize gibi

göründü. Aptalca flört numaraları ve abartılı fiyatlarıyla her şey son derece Edward tarzıydı. Bir erkek istediği şeyi I-Fahişe uygulamasıyla bulabilecekken neden böyle bir zahmete girecekti ki? Her şey acı verici ölçüde demodeydi. Ancak adamların sürekli tekrar gelmesinin nedeninin tam olarak bu olduğunu yavaş yavaş anladım. Birçoğu birkaç Japon balığı fanusundan sonra biraz oynaklaşsa da, istedikleri şey seks değildi. Bu adamlar rüyalarında bile çapkın olamazdı. Hepsi sadece birkaç saatliğine gerçekten güzel, hoş giyimli ve kibar bir kızla çıkıyormuş gibi yaparak kendilerini eğlendirmek ve kızlarla gerçekten *konuşmak* isteyen, orta yaşlı ve evli adamlardı. Takma tırnaklı pençeleriyle Mercedes, biraz daha müstehcen şeyler isteyen müşteriler için resmi yaramaz kızdı fakat Olly onun dışında hepimizin iyi kesimli sade elbiseler giymemizi, abartılı makyajlar yapmamamızı, hafif takılar kullanmamızı ve saçlarımızı temiz tutmamızı istiyordu. Riske girmek, herhangi bir olaya karışmak, eşlerine yakalanmak veya böyle bir kurguya ihtiyaç duymanın utancını yaşamak istemiyorlardı. Kulağa ne kadar zavallıca gelse de, aslında istedikleri sadece arzulandıklarını hissetmekti.

Olly pazarını iyi biliyor ve mükemmel bir sunum yapıyordu. Kulüpte minik bir dans pisti vardı ve Carlo DJ olarak da çalışıyordu; amaç müşteriye bizi her an diskoya götürebileceğini hissettirmekti ama elbette ki bunu asla teşvik etmiyorduk. Oldukça lezzetli biftekten, deniztarağından ve dondurmadan oluşan bir menü vardı; orta yaşlı adamlar, kızların şişmanlatıcı şeyler yediğini görmeyi seviyordu. Görünüşe bakılırsa, tuvalete gizlice bir ziyarette bulunduğumuz sürece erkekler büyük ölçüde sakin kalıyordu. Uyuşturucu kullanan veya fazla sürtük olan kızlar bir geceden fazla devam edemiyordu; erkekler tuvaletinin

girişindeki kibar bir tabela, genç hanımların kulüp dışına çıkarılmasının teklif edilmesinin kesinlikle yasak olduğunu bildiriyordu. Bize sahip olmayı istemeleri gerekiyordu.

Perşembe ve cuma gecelerini sabırsızlıkla beklemeye başlamıştım. Leanne (onu gerçekten henüz Mercedes olarak göremiyordum) dışında kızlar ne dost canlısı ne de düşmancaydı; kibar ama kayıtsızlardı. Kendi hayatlarıyla ilgili anlattıkları hiçbir şey doğru olmadığından olsa gerek, benim hayatımın detaylarıyla ilgilenmiyorlardı. İlk gece Albemarle Caddesi'nde hafifçe sallanarak yürürken Leanne kulüpte kullanmak için bir isim seçmemi önerdi. Göbek adım Lauren'dı; gösterişsiz, sıradan bir isimdi.

Boş zamanlarımda sanat tarihi öğrendiğimi söylemiştim. Bütün kızlar öğrenciydi, çoğu işletme okuyordu ve belki bazıları gerçekten öyleydi. Hiçbiri İngiliz değildi; anlaşılan hayatlarında daha iyi bir şeyler başarmak için barda çalışıyor olmaları fikri müşterilerde biraz Eliza Doolittle izlenimi uyandırıyordu. Leanne kaba Liverpool aksanını düzeltmeye çalışıyordu; örneğin minder kelimesi ağzından 'mindar' gibi çıkıyordu. Ben işyerimde kullandığım aksanımı değiştirmiş, diksiyonumu zayıflatmaya çalışmıştım fakat sesim hala görece 'sosyetik' çıktığı için Olly bundan memnun kalmışa benziyordu.

Prince Caddesi'ndeki gündüz işimde milyonlarca minik kural vardı. Herkesin sosyal ölçekteki yeri tek bir bakışta bilmem kaç derecesine kadar ölçülebilirdi ve kuralları öğrenmek, tabloları tanımlamaktan çok daha zordu çünkü o kuralların bütün amacı size asla açıklanmamalarıydı. Kendime konuşmayı ve yürümeyi dikkatle öğrettiğim o saatler birçoklarının gözünde sınavdan geçerdi -örneğin Leanne dönüşümümden kıskanacak ölçüde etkilenmişe benziyordu- fakat evin içinde bir yerlerdeki gizli bir kutu-

da Alice Harikalar Diyarında'nın asla sahip olamayacağım anahtarları vardı; duvarları görünmez olduğu için asla aşılamayacak olan daha da minik bahçelerin kapısını açan anahtarlar. Oysa Gstaad'da tam anlamıyla 'züppe'ydim ve kızlar -üzerinde düşündüyseler- şarlatanlarla *OK!* dergisinin bitişik sayfalarını dolduran yaşı geçkin sosyetik kızlar arasında hiçbir fark olmadığına inanıyorlardı. Elbette ki daha derin bir anlamda haklı olabilirlerdi.

Kulüpte sohbetler genellikle giysiler, tasarımcı markalı ayakkabılarla çantalara sahip olmak ve erkekler hakkındaydı. Kızların bazıları sürekli erkek arkadaşları olduğunu söylüyordu ve birçoğu evliydi ki bu durumda yaptıkları tek şey erkek arkadaşlarıyla ilgili durmadan şikayet etmekti; diğerleri birileriyle çıkıyordu ve o zaman da onlarla ilgili hiç durmadan şikayet ediyorlardı. Natalia, Anastasia, Martina ve Karolina için bu, erkeklerin doğalarında kötü olduğu, onlara ancak ayakkabılar, çantalar ve cumartesi geceleri Knightsbridge'deki Japon restoranlarında yenecek yemek için katlanabileceği anlamına geliyordu. Mesajlar, sıklıkları ve duyguların gösterilişi açısından sürekli bir analiz vardı fakat duygusal tepkiler, erkek arkadaşların başka kadınlarla görüşüyor veya yeterince hediye vermiyor olabileceği zamanlar için saklanıyordu. Komplolar ve karşı komplolar -hem de karmaşık iPhone numaralarıyla- uygulanıyor, tekneleri ve hatta uçakları olan erkeklerden söz ediliyordu fakat bunların hiçbirinin zevkle ilgisi olmadığı hissine kapılmıştım. Aşk, hiçbirimizi ilgilendiren bir kelime gibi görünmüyordu; genç tenlerimiz ve gergin bacaklarımız değerini ancak yaşlıların bilebileceği para birimimizdi. Yaşlı adamların genel olarak daha az zahmetli olduğuna herkes inanıyordu fakat onlar da fiziksel yetersizlikleriyle ilgili bolca söyleniyorlardı. Kellik, kötü ağız

kokusu ve Viagra bir gerçekti ama kızlarla erkekler arasındaki süslü mesajlaşmalardan bunu asla anlayamazdınız. Onların dünyası böyleydi ve küçümsemeleriyle ender gözyaşlarını diğerleri için saklıyorlardı.

Gstaad'da hemcinsim arkadaşlarım olmasının nasıl bir şey olduğunu ilk kez tattım ve açıkçası bunun beni mutlu etmesinden de biraz utandım. Okulda hiç arkadaşım olmamıştı. Birkaç kez gözüm morarmış, saldırgan bir tutum takınmış, dersleri asıp durmuş ve seksin tadını çıkarmıştım ama arkadaşlara ayıracak zamanım olmamıştı. Leanne'le söze dökülmemiş bir anlaşmayla kuzeyde tanışmamız dışında ergenlik arkadaşı olduğumuzu kabul etmiş (birinin yüzünü sifon rezervuarına tutmak arkadaşlık olarak sayılırsa) ve bu konuda hiç konuşmamıştık. Müzayede evinin bölüm sekreteri Frankie dışında hayatımdaki sürekli kızlar sadece Imperial'da tıp öğrenimi gören ve Koreli olan iki ev arkadaşımdı. Banyoda belirlediğimiz bir temizlik sıramız vardı ve hepimiz kibarca sorumluluklarımıza sadık kalıyorduk fakat onun ötesinde neredeyse hiç konuşmuyorduk. Gitmeyi sevdiğim belli türde partilerde tanıştığım kadınlar dışında, hemcinslerimle karşılaştığımda sadece düşmanlık görmeyi beklerdim. Dedikodu yapmayı, tavsiye vermeyi ya da sapkın arzuların sürekli dışavurumunu dinlemeyi asla öğrenememiştim. Oysa burada katılabildiğimi fark etmiştim. Metroda *Burlington Magazine* ve *The Economist* karşılığında *Heat* ve *Closer* takası yapıyordum, dolayısıyla erkeklerle ilgili sohbetler can sıkıcı hale geldiğinde her zaman film yıldızlarının pembe dizi hayatlarına geri dönebilirdim. Kimseyle neden çıkmadığımı açıklamak için kalbimin kırık olduğu yalanını (kürtaj imalarıyla) uydurmuştum. Henüz hazır değildim ve bir şeyleri sonuçlandırıp hayatıma devam etmek konusunda

tavsiyeler almak hoşuma gidiyordu. Tuhaf gece faaliyetlerimi son derece gizli tutuyordum. Dışarıdaki dünyanın uzak kaldığı, hiçbir şeyin gerçek gibi görünmediği bu tuhaf ve küçük alternatif evrenin bana uyduğunu fark etmiştim. Bana kendimi güvende hissettiriyordu.

Leanne parayla ilgili yalan söylememişti. Belki abartmış olabilirdi fakat hala ortalamanın bir hayli üzerindeydi. Şişelerden aldığım yüzdenin taksi parasına gittiği düşünülürse, buruşuk yirmilikler ve ellilikler halinde bahşişlerle haftada altı yüz filan kazanıyordum ve bazen daha da fazla oluyordu. İki haftalık kazancım gülünç kredi kartı borcumu ödemeye yetmişti. Birkaç hafta sonra pazar günü bir trene binerek Oxford yakınlarındaki bir pazara gittim ve birkaç şey aldım. Zavallı eski Sandro'mun yerine siyah renkte etekli bir Moschino takım, son derece sade görünüşlü beyaz bir Balenciaga kokteyl elbisesi, Lanvin ayakkabılar ve bir DVF günlük elbise aldım. Sonunda Harley Caddesi'nde dişlerimi kontrol ettirdikten sonra Richard Ward'dan randevu alıp bir ölçüde aynı fakat beş kat daha pahalı görünecek şekilde saçlarımı kestirdim. Bunların hiçbiri kulüp için değildi. Orası için ana caddeden aldığım birkaç basit elbisem vardı ve Loubie ayakkabılarla görünüşümü tamamlıyordum. Gardırobumda bir rafı temizleyip yeni aldıklarımın çoğunu kuru temizlemeci naylonlarına sarılı halde oraya dikkatle yerleştirdim. Onlara bakmayı ve haris insanlar gibi saymayı seviyordum. Küçüklüğümde Enid Blyton'ın yatılı okulları anlattığı İkizler Okulda, En Yaramaz Kız ve Malory Kuleleri serilerini yalayıp yutmuştum. Yeni giysiler benim okul formam ve olacağım kişinin üniformasıydı.

Kulüpte çalışmaya başlayalı bir ay olduğunda onu ilk kez gördüm. Perşembe geceleri genellikle Gstaad'ın en

yoğun gecesi olur, iş için şehre gelen adamlar evlerine dönmeden önce kaçamak yapmak isterlerdi fakat dışarıda yağmur yağıyordu ve barda sadece iki müşteri vardı. Müşteriler geldiği anda dergilerin ve telefonların kalkması gerekiyordu, dolayısıyla kızlar huzursuzdu; tentenin altında çömelerek sigara içmek için dışarı çıkıyor, saçlarını ıslanmaktan korumaya çalışıyorlardı. Zil çaldı ve Olly içeri girdi. "Doğrulun bakalım hanımlar! Bu sizin şanslı geceniz!" Birkaç dakika sonra hayatımda gördüğüm en iğrenç adamlardan biri kocaman göbeğiyle içeri girdi. Bir bar taburesine bile yaklaşmadan en yakındaki masaya çöktü, sinirli bir tavırla Carlo'ya uzaklaşmasını işaret etti, kravatını çıkardı ve bir mendille yüzünü kuruladı. Ancak gerçekten sıra dışı terzilerin çözebileceği berbat bir görüntüsü vardı ve terzisinin aşırı çaba göstermek zorunda kaldığı belliydi. Ceketinin açık duran önünden krem rengi bir gömlek iki yana açılmış bacaklarının üzerine sarkan göbeğini gergin bir şekilde sarmalıyor, yakasından gıdısının katları taşıyordu ve ayakkabıları bile her an patlayacak gibi görünüyordu. Bir bardak buzlu su istedi.

"Şişko'yu bir süredir görmemiştik" diye tısladı biri.

Normalde müşteri seçimini yapana kadar şık giysilerimizin içinde sadece oradaymış gibi yapar, saçlarımızı savurarak kirpiklerimizi kırpıştırır ve müşterilere bakış atardık. Şişko adam seçimini yapmakta gecikmedi. Benekli perdeler gibi görünen etli yanakları geri çekilirken sırıttı ve beni işaret etti. Ona yaklaşırken çıkardığı kravatındaki şeritleri ve orta parmağını boğar gibi saran yüzüğüne işlenmiş harfleri gördüm.

"Adım Lauren" dedim, gülümseyerek. "Sana katılmamı ister misin, tatlım?"

"James" dedi sadece.

Düzgün bir tavırla oturdum, zarifçe bacak bacak üstüne attım ve beklentiyle parlayan gözlerle ona baktım. Emredilene kadar konuşmamız yasaktı.

"Sanırım sana içki ısmarlamamı istiyorsun?" Bunu rahatsız bir tavırla söylemişti; sanki kulübün çalışma sistemini biliyormuş ama hala hoşlanmıyormuş gibi.

"Teşekkür ederim. Çok güzel olur."

Listeye bakmadı. "En pahalısı hangisi?"

"Sanırım..." Tereddüt ettim.

"Söyle, haydi."

"Şey, James, Cristal 2005 olabilir. Ne dersin?"

"Sen al. Ben içmem."

Fikrini değiştirmesine fırsat bırakmadan Carlo'ya başımla işaret verdim. 2005 tam üç bin pounddu. Şimdiden üç yüz pound kazanmıştım bile. Hey, Cömert Adam.

Carlo şişeyi yeni doğmuş ilk oğlu gibi kucaklayarak getirdi fakat James onu gönderdi, şişenin mantarını açtı ve Japon balığı fanuslarını dikkatle doldurdu.

"Şampanya mı seviyorsun, Lauren?" diye sordu.

Hafifçe gülümsedim. "Şey, biraz monotonlaşabiliyor."

"Bunu şu arkadaşlarına verip kendine sevdiğin bir şey söylemeye ne dersin?"

Bu hoşuma gitmişti. Fiziksel açıdan iğrenç olduğu doğruydu fakat rol yapmamı istememesinde cesaret izlenimi veren bir şey vardı. Bir Hennessey istedim, yavaşça yudumladım ve o da bana parayla ilgili olan -elbette- mesleğinden biraz söz etti. Sonra zorlukla ayağa kalktı ve masanın üzerine yeni elliliklerden beş yüz pound bırakarak çekip gitti. Ertesi gece tekrar geldi ve aynı şeyi yaptı. Leanne, çarşamba sabahı bana mesaj atarak salı gecesi adamın gelip Lauren'ı sorduğunu söyledi. Perşembe gecesi açılıştan birkaç dakika sonra tekrar geldi. Kızlardan

bazılarının 'sürekli' müşterileri vardı ama hiçbiri bu kadar cömert değildi ve bu bana onların arasında yeni bir statü kazandırmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde kıskançlık filan yoktu. Eh, sonuçta iş işti.

4. Bölüm

Kulüpte çalışmaya başladığımda bölümdeki hayatımın günlük aşağılanmaları açıkça etkisini kaybetmişti. Gstaad'da en azından kozları elimde tuttuğum illüzyonunu taşıyordum. Olly ve kızlarından sadece birkaç sokak ötedeki düzgün, 'gerçek' hayatımda hiçbir güce veya değere sahip olmamamın *eğlendirici* olduğunu düşünmeye çalışıyordum. Kulüpte bacak bacak üstüne attığım her seferinde değer ve saygı görürken, kariyerim olması gereken gerçek işimde hala ayak işçisiydim. Aslında Gstaad ve dünyanın en seçkin sanat mağazasının itiraf etmek istemeyeceğim kadar çok ortak noktası vardı.

Müzayede evinde çalışmak hüsran verici olabilirdi fakat bir tabloyu ilk kez *gördüğüm* zamanı hala hatırlıyordum ve o anı zihnimde tazeydi. Bronzino'nun Trafalgar Meydanı'nda bulunan Ulusal Galeri'deki *Venüs ve Aşk Meleği'yle Bir Alegori*'si. Resmi hala sakinleştirici buluyordum; sadece kompozisyonundaki gizemli zarafetten dolayı değil -masum ve şakacı bir şekilde erotik ya da fanilikle ölüm üzerine karamsar bir düşünce- aynı zamanda hiçbir uzmanın resmin anlamıyla ilgili kabul gören bir teori ge-

liştirememiş olmasından dolayı. Güzelliği, uyandırdığı hüsranın içinde gizliydi.

Londra'ya bir okul gezisine gitmiştik. Sosis ve peynir kokuları, arka koltuklarda şamata yapan popüler kızların gürültüleri, alışılmadık günlük giysiler içinde tuhaf bir şekilde savunmasız görünen öğretmenlerimizin arasında bir otobüste geçen sıcak saatler. Buckingham Sarayı'nın kapılarından içeri şaşkın şaşkın bakınmış, sonra lacivert okul formalarımızla -göğsüne isim etiketi tak, çağrı merkezinde çalışmaya hazırsın- The Mall'dan galeriye yürümüştük. Erkek çocuklar parke zeminde kayıyor, kızlar yanından geçtiğimiz her nü tabloya veya heykele yüksek sesle uygunsuz yorumlar yapıyorlardı. Resimlerle dolu olan ve sonsuz gibi görünen salonlarda kaybolma isteğiyle diğerlerinden uzaklaşmaya çalışırken tesadüfen Bronzino'ya rastlamıştım.

Sanki ayağım takılıp bir delikten aşağı düşmüş, beynim vücudumun arkasından geliyormuşçasına bir şok yaşamıştım. Karşımda tanrıça, erkek çocuğu ve tepelerinde dikilen gizemli yaşlı adamı görüyordum. Kim olduklarını o an için bilmiyordum fakat o zarif renklerin parıltılarını görene kadar farkında olmadığım bir şeyin eksikliğini hissetmiştim. Ve arzuyla da tanışmıştım; sahip olmadığım bir şeyi istemenin ne demek olduğunu artık biliyordum. Bu duygudan nefret etmiştim. O zamana kadar bildiğim her şeyin bana çirkin görünmesinden ve o duygunun kaynağının gizemli çekiciliğiyle bu resimde parıldamasından nefret etmiştim.

"Rashers şu çıplak kadını dikizliyor!"

Leanne ve kafadarlarından ikisi bana yetişmişlerdi.

"Lanet olasıca lezbo!"

"Lezbooooo!"

Sert ve tiz sesleri diğer ziyaretçileri rahatsız ederek başların bize dönmesine neden olurken, yüzüm utançtan alev alev yanıyordu. Leanne'in o zamanlar turuncumsu sarı olan saçları kıvır kıvırdı ve başının üzerinde peruk gibi duruyordu. Arkadaşları gibi o da bol bol fondöten ve siyah göz kalemi kullanıyordu.

"Nasıl davranacaklarını bilmiyorlarsa onları gerçekten içeri almamalılar" dediğini duydum birinin. "Bedava olduğunu biliyorum fakat..."

"Biliyorum" dedi bir diğeri. "Küçük yabaniler."

Bize kötü kokuyormuşuz gibi bakıyorlardı. Acaba onlara göre gerçekten kötü mü kokuyorduk? Bu eğitimli, kültürlü seslerdeki küçümsemeden nefret etmiştim. Diğerleriyle çöpe atılmaktan nefret etmiştim. Ancak onları Leanne de duymuştu.

"Siktirip gitsenize siz be" dedi, saldırgan bir tavırla. "Yoksa sizler de mi lanet olasıca lezbolarsınız?"

Kendi aralarında konuşan iki kadın afallayıp kaldılar. Herhangi bir karşılık vermek yerine sakince dönüp diğer galerilere doğru devam ederlerken, öfkeli bakışlarla onları izliyordum. Sonra kızlara döndüm.

"Şikayet edebilirler. Başımız derde girebilir."

"Ne olmuş? Burası sonuncusu zaten. Senin derdin ne, Rashers?"

Kavgada bir hayli ustalaşmıştım. Beni fark etme zahmetine girdiğinde annem morarmış gözlerime ve çürüklerime nazik davranırdı ama çoğunlukla kanıtları gizlemeye çalışırdım. Yine de bana hastanede değiştirilmişim gibi bakardı. Leanne'in oracıkta canına okuyabilirdim fakat -belki nedeni resim, belki de arkamdaki kadınların varlığıydı- bunu istemiyordum. Bir daha kendimi öyle küçültmeyecektim. Bu yüzden üzerinde durmadım. Kürk

mantoymuş gibi kibire sarındım ve ilgimi bile hak etmeyecek kadar benden aşağıdalarmış gibi davrandım. Okul bittiğinde kendimi buna inandırmakta gayet başarılı olmuştum. Ergenlik çağımda iki yıl boyunca bir benzin istasyonunda çalışarak, bir güzellik salonunda saç süpürerek, Çin restoranlarındaki folyo kartonlarla parmaklarımı doğrayarak, cuma gecesi sarhoşlarının tatlı ekşi domuz yemeklerinin içine kan damlatarak kuzey İtalya'ya yapacağım ilk yolculuk için para biriktirdim. Üniversiteden önce bir yıl ara vererek Paris'te yaşadım ve daha sonra bir aylık vakıf kursuyla Roma'ya gittim.

Üniversiteye girdiğimde işlerin farklı olacağını sanmıştım. Öyle görünen bir yeri bırak, öyle görünen insanları bile daha önce hiç görmemiştim. O varlıklar ve o binalar birbirlerine aitlerdi; hiç çabasız ayrıcalıklara sahip kuşaklar, mükemmel taşları ve mükemmel tenleri zamanla cilalanmış detaylarla mimari bir mükemmelliğe ulaştırmıştı. Lisedeyken sevgililerim olmuştu, evet. Ancak benim baktığım şekilde bakarsanız -açıkçası, sevdiğim şeyleri severseniz- belki de kız arkadaşlar size göre olmayabilir. Kendime onlara ihtiyacım olmadığını söylüyordum ve ayrıca kütüphaneyle yarım günlük işlerim arasında okumak dışında bir şeye de pek zamanım kalmıyordu.

Sadece müfredat listemdeki kitaplarla sınırlı kalmıyordum: Gombrich ve Bourdieu'ye ek olarak yüzlerce roman okuyor, yabancı ülkeleri, gelenekleri, sınıfları, konuşmayı öğrenmek için hepsini yutuyor, görünmez kulübe üye olanları diğerlerinden ayıran kelime dağarcığını öğreniyordum. Yabancı diller konusunda hiç durmadan çalışıyordum: Fransızca ve İtalyanca sanatın dilleriydi. *Le Monde, Foreign Affairs, Country Life, Vogue, Opéra Magazine, Tatler, polo dergileri, Architectural Digest* ve *Financial Times*

okuyordum. Şaraplar, nadir kitap ciltleri ve eski gümüşlerle ilgili araştırmalar yapıyordum: Önce görev, sonra zevk için bulabildiğim bütün ücretsiz resitallere gidiyordum; tatlı çatalını doğru şekilde kullanmayı ve güneşin hiç batmadığı yerdeki aksanı taklit etmeyi öğrenmiştim. Olmadığım bir şeymiş gibi davranmamam gerektiğini çoktan anlamıştım fakat iyi bir bukalemun olursam kimsenin sormayı bile düşünmeyeceğine inanıyordum.

Bunları sürdürmemin nedeni züppelik değildi. Kısmen, lanet olasıca realite şovlar dışında bir şeyle ilgilendiğini itiraf etmenin çeneni çatlatmaya davetiye çıkarmadığı bir yerde olmanın rahatlatıcılığıydı. Okulu astığım zamanlarda çoğunlukla otobüse atlayıp Merkez Kütüphane'deki *Picton Okuma Odası'nı veya Walker Sanat Galerisi'ni* ziyaret etmeye giderdim çünkü o sessiz yerler bana içlerinde barındırdıklarından daha fazlasını aşılardı. Medeni yerlerdi. Ve medeni olmak, doğru şeyleri bilmek anlamına geliyordu. İnsanların ne kadar rol yaptığı önemli değildi, bu doğruydu. Bunu reddetmek, güzelliğin önemli olmadığını düşünmek kadar aptalcaydı. Ve doğru şeylere sahip olmak için onlara sahip olan insanların arasında olmak gerekirdi. Ayrıca, işini tam yapmak isteyenler için, aileden gelen bir markizle fahri olan arasındaki farkı bilmek her zaman işe yarardı.

Müzayede evine ilk geldiğimde her şey işe yaramış gibiydi; keskin kenarlar yontulmuştu. Sesi düzlüklerdeki maiyetine ve "Pongo" ve "Cırtlak" dediği dostlarına emreden sosyetik bir kadın gibi çıksa da bölüm sekreteri Frankie'yle iyi anlaşıyordum. Frankie oraya benim asla uyamayacağım şekilde uymuştu fakat aynı zamanda müzayede evine yavaşça akan yeni para dalgasından biraz zimmetine geçiriyormuş gibi görünüyordu. Sanat dünyası uykusun-

dan uyanıp kendini milyarderlerin oyun alanında bulmuştu ve Frankie gibi kızların soyu yavaş yavaş tükeniyordu. Bir defasında bana oldukça üzgün bir tavırla aslında kırsal kesimde yaşamayı tercih ettiğini fakat annesinin şehirde iş bulursa 'biriyle tanışma' şansının daha yüksek olacağını söylediğini açıklamıştı. Frankie sadık bir *Grazia* okuru olmasına rağmen makyaj tüyolarının hiçbirini uyguluyor gibi görünmüyordu; anlamsız bir kadife saç bandı takıyordu ve poposu dev bir mantara benziyordu. Bir defasında turkuaz renkli gerçekten iğrenç bir tafta tuvaletten onu vazgeçirip havalı bir Peter Jones'a ikna etmem gerekmişti. Annesinin yakında kabartmalı davetiye siparişi vermek zorunda kalacağını sanmıyordum ama Frankie'nin içi dışı bir tarzına, diyetleri küçümseyişine ve bir gün 'doğru kişi' ile karşılaşacağı yönündeki sürekli iyimserliğine hayrandım. Bunun gerçekleşmesini gerçekten diliyordum; onu Georgia tarzında bir evde, kuzinenin önünde sevgi dolu aile üyelerine balıklı tart dağıtırken görmeyi çok isterdim.

Bazen birlikte öğle yemeği yiyorduk ve ben onun Pony Club tarzındaki çocukluk hikayelerini dinlemeye doyamazken, o benim kendi yetişme çağımdaki (büyük ölçüde sansürlenmiş) kaçamaklarımı dinlemeye daha hevesli görünüyordu. Frankie kesinlikle işimin sevdiğim yönlerinden biriydi: Diğeri depoda hamallık yapan Dave'di. Dave, müzayede evinde benden gerçekten hoşlandığını düşündüğüm diğer tek kişiydi. Bir bacağını Birinci Körfez Savaşı'nda, Bağdat'ta bırakmıştı ve iyileşme döneminde sanat belgesellerine merak sarmıştı. Muhteşem bir görüşü ve keskin bir zihni vardı; on sekizinci yüzyıla tutkundu. Körfez Savaşı'nda gördüklerinden sonra onu yaşamaya teşvik eden tek şeyin muhteşem tablolara yakın olma şansı olduğunu söylüyordu. Onlara yaklaşımındaki sevgi neredeyse

elle tutulur ölçüdeydi. İlgisinin içtenliğine ve bilgisinin derinliğine saygı duyuyordum; ayrıca, resimler hakkında Dave'den öğrendiklerim, bölümdeki amirlerimden öğrendiklerimden kesinlikle daha fazlaydı.

Elbette ki su soğutucusu başında flört ediyorduk fakat Dave'den hoşlanmamın bir nedeni de güvenli olmasıydı. Ara sıra cilveli şakalar yapsa da aslında bana karşı daha eski tarzda, babacan bir ilgi duyuyordu. Terfi aldığımda bana tebrik kartı bile göndermişti. Ancak mutlu bir evliliği olduğunu biliyordum -karısından her zaman "hanımım" diye söz ederdi- ve açıkça söylemem gerekirse, beni düzmek istemeyen bir erkeğin yakınında olmak rahatlatıcıydı. Rokoko sanatı dışında Dave'in hayattaki diğer büyük zevki, parlak baskılı 'gerçek suç' romanlarıydı. Kızgın bir kadının kocasını güzelce soğutulmuş bir şişe Chardonnay eşliğinde köfte yaptığı evlilik içi yamyamlık vakaları yaygın bir trenddi ve silahları yakından tanımış olan Dave, onların ölümcül aletlerinin Shakespeare tarzındaki özgünlüğünden büyük keyif alıyordu. Kafanıza koyarsanız bir saç maşası ve bir çakıyla yapabileceklerinize inanamazdınız. Deponun tozlu bölümünde sık sık molalar veriyor, iğrenç cinayetlerdeki en son trendleri analiz ediyorduk ve bazen ilgi alanlarının birbiriyle bağlantısını merak ediyordum; kanvaslara zarifçe aktarılmış ilahların güzelliği, Dave için yaşadığı şiddetten bir kaçış mıydı yoksa sık sık erotik olan güzelliklerinde klasik dünyanın da çölde tanık olduğu şeyler kadar acımasızca olduğunun kanıtları mıydı? Dave'in kendi kendine kazandığı uzmanlık beni etkilese de, onun uzman statüme duyduğu saygı bazen beni mahcup ediyordu.

Temmuz başlarında bir cuma günü, James'le en son görüştüğüm gecenin sabahında, bölüm açılmadan önce bir-

kaç dakika zamanım olduğu için Dave'i bulmak amacıyla depoya daldım. Gstaad'da uzun bir gece olmuştu ve hem uykusuzluk hem de sigara dumanı yüzünden gözlerim yanıyordu. Dave sabahın dokuzunda güneş gözlüğü taktığımı görünce yorum yapmadan duramadı.

"Zor bir gece miydi hayatım?"

Bir kupa çay, iki Nurofen ve bir Galaxy çıkardı. Başınız ağrıyorsa ucuz çikolata gibisi yoktur. Dave, orada çalışan diğer kızların birçoğu gibi Chelsea'nin kodamanlarıyla göz kamaştırıcı bir sosyal yaşam sürdüğüme inanıyordu. Onu aksine inandırmaya çalışmıyordum. Gözlüğümü çıkaracak kadar insanlığa döndüğümü hissettiğimde çantamdan bir defterle bir metre şeridi çıkararak, yaklaşan 'Büyük Tur' satışı için küçük bir Napoliten manzara serisinin ölçülerini almaya başladım.

"Şaşırtıcı" dedi Dave, "Bir Romney gibi onu iki yüz rezervle satışa çıkarmak. Bir ekolü olduğu bile söylenemez."

"Şaşırtıcı" diye mırıldandım, kalemimi dişlerimin arasına sıkıştırarak. Müzayede evinde öğrendiğim ilk şeylerden biri, rezervin bir satıcının parça başına almasını istediği asgari fiyat anlamına geldiğiydi. Başımla Dave'in arka cebini işaret ettim. "Yeni kitap mı, Dave?"

"Evet, istersen sana ödünç verebilirim. Olağanüstü."

"Bana hatırlatsana, Romney ne zaman İtalya'daydı?"

"1773-1775 arası. Çoğunlukla Roma ve Venedik. Bu adamın karısı onu Cuisinart'ta halletmiş. Ohio'da."

"Güya, Dave."

"Güya bir Romney'miş gibi."

Telefonum bölüm müdürü Rupert'tan gelen bir mesajın sinyalini verdi. Ölçü almayı bitirir bitirmez değerlendirmeye gitmem gerekiyordu.

Rupert masasında muhtemelen sabahın üçüncü kah-

valtısını ediyor, kalın çift katlı kol ağızlarından birine hardalını damlattığı sosisli bir sandviç yiyordu. Bugün beni yine kuru temizlemeciye gönderecekler, diye düşündüm üzüntüyle. Şişman adamlarla derdim neydi benim? Bana St. John's Wood'da bir adresle müşteri detaylarını verdi ve harekete geçmemi söyledi fakat daha ofisinin kapısına ulaşırken bana seslendi.

"Eee, Judith?" Rupert'la ilgili nefret ettiğim şeylerden biri, adımı söyleyeceği her seferinde başına bir 'eee' eklemesiydi.

"Evet, Rupert?"

"Şu Whistlerlar..."

"Söylediğin gibi dün onları okudum."

"Eee, evet... Ama lütfen Albay Morris'in çok önemli bir müşteri olduğunu unutma. Mutlak bir profesyonellik bekleyecektir."

"Elbette, Rupert."

Belki de Rupert'tan o kadar nefret etmiyorumdur, diye düşündüm. Çok ciddi bir değerlendirmede bana güveniyordu. Daha önce birkaç küçük işe gönderilmiş, hatta iki kez Londra dışına bile çıkmıştım fakat ilk kez 'önemli' bir müşteriyle görüşme fırsatı buluyordum. Bunu, patronumun bana olan güveninin arttığını gösteren iyi bir işaret olarak algıladım. Fiyatı doğru -tutarlı ama satıcı için çekici bir fiyat- belirleyebilirsem, satış için galeri adına bir anlaşma kapabilirdim. Whistler ciddi koleksiyoncuları çeken önemli bir sanatçıydı ve galeri için ciddi para anlamına gelebilirdi.

Alt seviyede çalışan bizlere taksi tutma izni olmamasına rağmen bunu kutlamak için ücretini bölüme yazdırarak taksi tuttum. O bütçe, Rupert'ı Piccadilly'nin köşesindeki Wolseley'den almak gibi önemli ulaşım faaliyetleri için ayrılıyor-

du. Yaz mevsiminde kanalın kıyısındaki ağaçların altında sakin bir yürüyüş yapabilmek için adrese birkaç cadde kala taksiden indim. Zihnim artık netleşmişti ve güvenlik duvarlı bahçelerden ıslak leylak kokusu geliyordu. Ciddi Filipinli dadıları ve geniş bodrum havuzları yapan Polonez işçileriyle bu sokakların bir zamanlar kadınların kalın perdelerin arkasında Etty nüleri gibi dizilerek sevgililerinin şehirden eve dönerken uğramasını beklediği büyük ve ünlü bir sosyetik genelev olduğunu düşünmek beni gülümsetiyordu. Londra her zaman bir fahişeler şehri olmuştu ve olacaktı.

Zemin kattaki dairenin zilini çalarken boncuk gibi bir lazer gözü beni tarıyordu. Müşteri kapıyı açınca krem rengi sahte mermer bir lobi beni karşıladı. Nedense bir hizmetkârla karşılaşmayı bekliyordum.

"Albay Morris? Adım Judith Rashleigh" diye tanıttım kendimi, elimi uzatarak. "İngiliz Resimleri'nden. Whistler'ın çalışmalarıyla ilgili bir randevumuz vardı?"

Beni homurdanır gibi selamladı. Süvari pantolonlu kıçını izleyerek lobiye girdim. Baş döndürücü bir subayla karşılaşmayı beklemiyordum elbette ama sarı tırnaklı pençe gibi eli benimkini kısa bir an için tutarken tiksintimi belli etmemeye çalıştım. Üst dudağına kayak atlayışı yapan sümüklü böcek gibi tutunmuş ve aklar düşmüş Hitler tarzında bıyığının üzerinde küçük gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Çay filan ikram etmeden beni doğruca misafir odasına aldı; pastel rengi perdeler duvarlardaki sıra dışı tablolarla tuhaf bir zıtlık oluşturuyordu. Ben bir Sargent, bir Kneller ve son derece seçkin, minik bir Rembrandt karikatürüne bakarken Albay perdeleri açtı.

"Ne harika resimler!" En azından on milyonluk olmalıydılar. Bu gerçekten iyi bir değerlendirme olacaktı.

Kibirli bir tavırla başıyla onaylarken yine homurdandı. "Whistler çizimleri yatak odamda" diye hırıldadı, ikinci bir kapıya doğru yürürken. Eski tarzda kolonya kokusu karışmış, ekşi, kurumuş ter kokusuyla bu oda daha loş ve boğucuydu. Tüylü yosun yeşili battaniyeler ve nevresimler örtülmüş bir yatak, alanın büyük bölümünü kaplıyordu. Üzerine beş küçük resim sıralanmış çalışma masasına ulaşmak için yatağın etrafından dolaşmam gerekti. El fenerimi çıkararak her birini dikkatle inceledim, ressamın tarzının kanıtlarını kontrol ettim ve kağıttaki suluboyayı incelemek için çerçeveleri çok nazikçe açtım.

"Güzel" dedim. "*Thames Sonata* serisinin taslakları, aynen söylediğiniz gibi." Kendinden emin ve etkili değerlendirmemden memnun kalmıştım.

"Bana bunu söylemene gerek yok."

"Elbette. Ancak onları satışa çıkarmayı düşünüyor musunuz? İtalyan sergisine pek uygun olmazlar fakat bahar kataloğu için mükemmel olurlar. Kaynaklarınız elbette ki vardır?" Kaynaklar bu işte kilit noktaydı; bir resmin ressamın atölyesinden çıkıp geçtiği çeşitli elleri ve satıldığı müzayede evlerini listeleyen bu kağıt eserin orijinalliğini kanıtlıyordu.

"Elbette. Belki ben onları ararken sen de şunlara bir göz atmak istersin?" Bana ağır bir albüm verdi. "Son dönem Victoria. Son derece sıra dışı."

Belki nedeni popoma değen iki iri eldi ama Albay'ın ne ima ediyor olabileceği konusunda son derece açık bir fikrim vardı. Başa çıkamayacağım bir şey değildi. Ellerden sıyrılarak albümü açtım. On dokuzuncu yüzyıl pornosu açısından hiç fena değildi. Gerçekten ilgilenmiş gibi birkaç sayfa çevirdim. İhtiyacım olan tek şey profesyonellikti. Ne var ki o ellerden birinin göğsüme kaydığı-

nı hissettim ve ağırlığını aniden üzerimde buldum; beni aniden yatağa yatırdı.

"Albay! Hemen kalkmama izin verin!" En iyi öfkeli kız sesimle konuşmaya çalışmıştım fakat bu artık oyun gibi görünmüyordu. O iğrenç parmaklarını eteğimin altına kaydırmaya çalışırken, yanlamasına döndüğünde vücudunu ağır bir şekilde ciğerlerime bastırdı. Yeşil battaniye beni boğuyordu; başımı kaldıramıyordum. Onu üzerimden atma çabalarımdan belli ki tahrik olmuştu çünkü çıplak enseme tiksindirici ölçüde ıslak bir öpücük kondurdu ve üzerime daha da yüklendi.

Sığ nefeslerle soluklanmaya çalışıyordum; hiç hava alamıyordum ve bu da paniğe kapılmama neden oluyordu. Bundan gerçekten hoşlanmamıştım. Onu üzerimden atabilmek için avuçlarımı altıma dayamaya çalıştım ama sağ bileğimi yatağa bastırdı. Yüzümü sağa çevirmeyi başardım ve koltukaltından leş kokulu havayı soludum. Viyella gömleğinin önü terden ıslanmıştı ve yüzündeki kırışıklıklar benim yüzümün hemen dibindeydi. Bu kadar yakından dişleri kararmış, minik köklere benziyordu.

"Ne dersin?" dedi, nefes nefese, şehvetle kaynayan gözlerini baştan çıkarıcı bir tavırla kısarken. "Onun gibi elimde daha bir sürü var. Videolar da var. Senin gibi bir sürtüğün bayılacağından eminim, ha?"

Karnını sırtıma bastırıyordu. Ona pantolonunun önünü açması için zaman verdim. Orada ne bulacağını sandığını Tanrı bilirdi. Sonra elini bütün gücümle ısırdım ve etinin dişlerimin arasında ezilişini hissettim. Çığlık atarak geri sıçradığı anda çantamı kaptım ve telefonumu bularak bir tabanca gibi kasıklarına doğrulttum.

"Seni küçük..."

"Sürtük mü? Evet, onu zaten söyledin. Köpeklerle ilgili sorun şu ki ısırırlar. Şimdi. Çekil önümden, sapık moruk!"

Elini ovuşturuyordu. Kanatmamıştım ama yine de tükürdüm.

"Hemen Rupert'ı arayacağım!"

"Hiç sanmam. Farkında mısın bilmem ama Albay Morris, videolar artık çağın gerisinde. Şimdi dijital çağdayız. Telefonum gibi. Bütün bunları filme alabilir ve otomatik olarak bütün arkadaşlarıma gönderebilir. Ancak pantolonunun içindeki şeyi çıkarmayı planlıyorsan, onu gösterecek bir büyüteci yok. YouTube'u hiç duydun mu?"

Omurgamın gerildiğini hissederken bakışlarımı yüzünden ayırmadan bekledim. Bana izin vermediği sürece o daracık yerde onu aşabilmem mümkün değildi. Çok yavaşça nefes alıp verdim. Bu çok önemli bir müşteriydi.

"O halde zaman ayırdığınız için teşekkürler, Albay. Daha fazla zamanınızı almayacağım. Bugün öğleden sonra çizimleri alması için depodan birini gönderirim, sizce de uygun mu?"

Ön kapıda kısa bir panik anı daha yaşadım ama neyse ki kilitli olmayan kapıyı açtım ve arkamdan sakince kapadım. Abbey Road'a ulaşana kadar sırtımı dimdik tuttum. Dört kere nefes aldım, dört kere tuttum ve dört kere verdim. Sonra çantamdan çıkardığım bir ıslak mendille yüzümü temizledim, saçlarımı düzelttim ve bölümü aradım.

"Rupert? Ben Judith. Bugün öğleden sonra Whistlerlar için birini gönderebiliriz."

"Eee, Judith. Her şey, eee, yolunda gitti mi?"

"Neden gitmesin ki?"

"Hayır, eee, Albay'la bir sorun oldu mu?"

Biliyordu. Lanet olasıca pislik Rupert *biliyordu*. Rahat bir sesle konuşmaya çalıştım.

"Hiçbir sorun olmadı. Gayet kolaydı."

"Aferin sana."

"Teşekkür ederim, Rupert. Birazdan ofiste olurum."

Elbette biliyordu. Böylesine önemli bir değerlendirmeyi kendisi yapmak yerine güzel birini göndermesinin nedeni buydu. Neden böylesine ahmaksın, Judith? Müşteri fazladan bir şeyler beklemese böylesine önemli bir işe bir ayak işçisini neden göndereceğini sanıyordun ki? Benim ne işe yaradığım konusunda kafasında gayet net bir fikir vardı, değil mi?

Birkaç saniye için bir duvara yaslandım ve yüzümü kollarıma gömerek adrenalinin vücuduma yayılmasına izin verdim. O kadar şiddetli titriyordum ki karnımdaki kasların ağrıdığını hissediyordum. Albayına soktuğumun Morris'inin iğrenç kokusu üzerime sinmişti ve o kadar kızgındım ki biri kalbimi sökmüş gibi nefesim kesiliyordu. Hıçkırıklarımı bastırabilmek için yüzümü sıktım. Ağlayabilirim, diye düşündüm. Yüzümü Londra'nın tuğla duvarlarından birine bastırabilir ve sahip olmadığım her şey, bütün haksızlıklar ve hepsinin beni böylesine yoruşu için ağlayabilirdim. İçimdeki lanet olasıca küçük ezik gibi ağlayabilirdim çünkü bu saçmalıklara göz yummak zorundaydım. Ama ağlarsam bir daha duramayabilirdim ve böyle bir lüksüm yoktu. Bu bir şey değildi; önemli değildi. Rupert'ın bana gerçekten minnettar olabileceğini çünkü bekleneni yapmadığımı, çığlık çığlığa polis çağırmadığımı, bunun yerine kendime acıma duygumla birlikte yuttuğumu düşündüm. Bu konuda öfkelenmemin zaman kaybı olması gibi, herhangi bir övgü beklemem de zaman kaybıydı. Doğru bir adım olmayabilirdi, doğru okullara gitmemiş veya hafta sonlarımı doğru insanlarla geçirmemiş olabilirdim ama dünyadaki Rupertlar'a kızmıyordum ve

onlardan tiksinecek kadar güvensiz de değildim. Nefret daha iyiydi. Nefret insanı soğuk tutar, hızlı hareket etmeye teşvik eder, yalnız bırakırdı. Kendinizi başka bir şeye dönüştürmek istiyorsanız, yalnızlık iyi bir başlangıç noktasıydı.

Prince Caddesi'ndeki görüşmeye gittiğimde Rupert sıkkın bir tavırla tanımlamam için bana birkaç kartpostal göstermişti. Basit şeylerdi; bir Velazquez, bir Cranach. O anda özgeçmişimi okuma zahmetine girip girmediğini merak ettim ve daha sonra ona master diplomamdan söz ettiğimde yüzündeki şaşkınlığı görünce okumamış olduğunu anladım. Sinsice masanın üzerinden kaydırdığı son kartpostalda tüllere bürünmüş yarı çıplak ve ince yapılı bir kız vardı.

"Artemisia Gentileschi, *Allegoria dell'Inclinazione*" diye cevap vermiştim, hiç tereddüt etmeden. Rupert bir an için gerçekten etkilenmiş gibi görünmüştü. On altı yaşımdayken Floransa'ya gittiğimden beri duvarımda o kartpostal vardı. Artemisia, bir ressamın kızıydı ve çıraklarından en yeteneklisiydi; Roma'daki bir iş üzerinde çalışırlarken adam ona tecavüz etmişti. Kız, babasını mahkemeye vermişti ve başparmakları sıkılarak işkence yapıldıktan sonra doğruyu söylediğini kanıtlayınca davayı kazanmıştı. Elleri onun geleceğiydi ve adalet için o kadar güçlü bir tutku duyuyordu ki ellerinin iyileşmeyecek şekilde sakatlanması riskini göze almıştı. Tablolarının birçoğu eleştirmenleri bir kadının elinden çıktığı konusunda şüpheye düşürecek ölçüde şiddet içeriyordu ama Artemisia kendi yüzünü model olarak kullandığı için ben bunu seçmiştim.

Resmi yaptığında yirmi bir yaşındaydı ve yeteneğini çalan üçüncü sınıf bir saray ressamıyla istemediği bir ev-

lilik yapmıştı fakat kendisini olmak istediği gibi, en doğal haliyle, yüzünde dingin bir ifade ve elinde kendi kararlılığını gösteren bir sembol olarak bir pusulayla resmetmişti. Ben seçeceğim diyordu resim bana, *ben* seçeceğim. Aşık olan bütün ergenler gibi ben de Artemisia'yı kimsenin benim kadar iyi anlayamayacağına inanmıştım. Konu gelenek dışı olabilirdi ama duygu yine de aynıydı. Onunla ben birbirimize çok benziyorduk. On yedinci yüzyılda ölmüş olmasaydı, birbirimizin hayat boyu en iyi arkadaşı olabilirdik.

Bana işimi kazandıran Artemisia olmuştu. Rupert beni sadece o görüşmede görmüştü; yani baştan savacak biri yerine gerçek bir kişiyi görmesini kastediyorum. Ama o zaman bile gördüğü şey mükemmel, asla sızlanmadan söyleneni yapacak bir ayak işçisiydi. Şimdi kuru gözlerle bir banliyö duvarına yaslanarak, geri dönüp on altı yaşımdaki halime bakarken ve onu elinde en sevdiği okul çantasıyla ve berbat giysileriyle Casa Buonarroti'de görürken, gelecekten gelen bir hayalet gibi karşısına dikilebilmeyi ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilmeyi diliyordum. Çünkü girecekti. Polise filan gitmeyecektim. İfademi verir vermez Rupert beni kovardı. Hayır. Bunu göze alamazdım, işleri yoluna koyacaktım.

5. Bölüm

O akşam eve döndüğümde sinirlerim çok bozuktu ve Albay Morris'le yaşadıklarımdan sonra biraz eğlenmeyi hak ettiğime karar verdim. Lawrence'a mesaj atıp bu gece mekanında bir şeyler olup olmadığını sordum. Lawrence, Londra'daki ilk günlerimden tanıdığım biriydi: Zengin, karanlık biriydi ve kontrollü bir eroin bağımlısıydı. Bütün özel ilgi alanları birer küçük dünya olduğundan, onu tanımak istemiştim. Şimdi Belgravia'daki evinde daha özel davetler düzenliyordu ve saat on birde meydanda olmamı istiyordu.

Lawrence'ın partilerine katılmak için yüz elli pound ödemek gerekiyordu fakat beni bedava sokacağını biliyordum. Yatak odamın kapısını açarak başımı orada asılı duran ipek kimonoya yaslayıp temiz kumaşın ve küçük seramik mumluğumdan gelen ıtır kokusunu içime çektim. Kitaplarıma, düzgünce yapılmış yatağıma, iğrenç Venedik jaluzisinin üzerinde asılı duran Balinese baskısına baktım ve hiçbirini görmeye tahammül edemedim. Hepsi ucuz, hepsi acınacak ölçüde iyimserdi. Kambur melamin gardırobumda katlanmış halde bekleyen güzel giysiler bile beni yatıştıramazdı. Eşyalarımı karıştırırken duygularımı

analiz etmeye çalışıyordum. Fazla agresif olmamalıydı. Dişil ve yumuşak olmalıydım; dışarıdan bakıldığındaysa kendi başına yürüyen bir kedi olacaktım. Kahverengi Brezilya kesimi dantelli şortla ona uygun bir sütyen seçtim. Onların üzerine bol paçalı bir kamuflaj pantolonu, siyah bir tişört ve Converse ayakkabılar geçirdim. Oraya gittiğimde yüksek topuklularımı giyecektim; bugünlerde taksiye binecek param vardı ama Albay'ın battaniyesinin kokusunu ciğerlerimden atmak için yürüyüş yapmak istiyordum. Hiç acele etmeden, belli belirsiz bir makyaj yaptıktan sonra Belgravia'ya kadar yürüdüm.

Dingin beyaz sıva duvarlı sokaklar sayısız sır saklıyor gibi görünüyordu. Burası her zaman çok sakindi; şu plutokratik sütunların ardında işlenen bütün günahlar parayla kolayca gizlenebilirdi. Ben yaklaşırken Lawrence 33 Chester Meydanı'nın kapısına yaslanmış, sigarasını içiyordu. Muhtemelen tavan arasında içki içip uyuşturucu çeken ve ressam olduklarını hayal eden Soho sürgünlerinden biraz olsun kurtulabilmek için dışarı çıkmıştı. Partilerin ücretli olması, teoride onları kaliteli tutmak içindi. Bazen kiradan kurtulmak için Lawrence'tan bir oda istemeyi düşünüyordum fakat atmosfer fazlasıyla karmaşıktı; dikkatimi yaratmak istediğim gelecekten uzaklaştırırdı.

"Selam, güzelim." Lawrence grogren şeritli mavi kadife bir pantolon ve çok eski olduğu cılız bileklerinin etrafını saran aşınmış kol ağızlarından anlaşılan beyaz bir gömlek giymişti.

"Selam, Lawrence. Kimler var? Güzel olan kim?"

"Eh, hayatım, sensin elbette."

"Sen içeri geliyor musun?" Lawrence'ın konuşurken heceleri uzatmasından, her an kapıda sızıp kalabileceğini hissetmiştim.

"Hayır tatlım, henüz değil. Sen gir. *Amuse-toi.*[1]"

Parti bodrumdaydı ama önce her zaman yaptığım gibi böyle bir ev benim olsa nasıl yaşayacağımı, hangi odaları nasıl değiştireceğimi, döşeyeceğimi ve ne renklere boyayacağımı hayal ederek etrafta dolaştım. Elimi on sekizinci yüzyıldan kalma tırabzanın erotik kıvrımları üzerinde dolaştırarak cilalı mauna dokunmanın tadını çıkardığımı kimse görmedi. İç mimari dergilerinden evlerin fazla 'bitmiş' görünmesinin yanlış olduğunu bildiğimden, balo salonundaki yetmişlerden kalma yeşil kadife döşemeli kanepenin, Lawrence'ın sesi veya eski gömlekleri kadar seçkinliğini gösterdiğinin farkındaydım fakat salonun Trianon grisine boyanırsa daha güzel görüneceğini hayal ediyordum; tabii duvarlarda birkaç mükemmel, ender ve seçkin tablo ve aralarında dingin tavırlarımla ben. Chester Meydanı, daha önceki kibirli içsel konuşmama kıyasla Albay Morris konusunda çok daha iyi bir panzehir olmuştu. Arzu ve yoksunluk, dedim kendi kendime, ve geçmem gereken yer aralarındaki boşluk. Bazen hayatımı üzerinde yürünmesi gereken gergin iplerden bir ağ gibi görüyordum; her şey neler verebileceğim, neler verdiğime inandığım ve nelere sahip olacağımla ilgiliydi. Giysilerimin çoğunu üzerimden attım ve siyah süet Saint Laurent ayakkabılar giydikten sonra salonda dolaşarak parmaklarımı Lawrence'ın ihmal edilmiş güzel antikalarının üzerinde dolaştırdım ve hepsine tılsım gibi dokundum. Sen, diye düşündüm, sen, sen ve sen. Bodrum basamaklarını neredeyse sekerek indim.

Siyah şantuk perdeyi kenara çekerek içeri girdiğimde diğer partilerden tanıdığım sarışın bir kızı kırklı yaşlar-

1 Fr.: Eğlenmene bak. E.N.

da bir adama oral seks yaparken gördüm; adamın penisini tek hamlede tamamen ağzına alırken yüzünün iyice görünmesi için saçlarını profesyonelce kenara çekiyordu. Onu ortalıkta görmüştüm; Rus'tu ama adının Ashley olduğunu söylüyordu. Lawrence partiyi sürdürmek için genellikle birkaç kiracıyı konuklarıyla bir araya getirirdi. Onların yanından geçtim ve Lawrence'ın siyah parlak duvarların önünde bir diplomat resepsiyonunda kanepe servisi yapıyormuş gibi resmi bir tavırla duran fedaiden bozma barmenin şampanya tepsisinden bir flüt kadeh aldım. Yudumlamaya çalıştım ama gerek yoktu.

"Helene burada mı?" diye sordum. O da Lawrence'ın müdavimlerinden biriydi.

"Şurada." Adam başıyla işaret etti.

Helene siyah kadife bir kanepeye uzanmış, süslemeli korsesinin önünden göğüslerini şaraplı krema gibi ortaya dökmüştü.

"Selam, Judith, hayatım."

Yüzünü bana kaldırdı ve öpmek için eğilerek şampanyadan hafif ekşimiş dilini ağzıma aldım.

"Lawrence geleceğini söyledi. Biz de seni bekliyorduk, değil mi?"

Helene'in biçimli bacaklarının arasında çömelmiş olan genç bir adam başını kaldırıp baktı. O vücuda sahip olmak istemezdim ama karnı ve yumuşak beyazlığı içimi gıcıklıyordu. Elimi Helene'in karnının üzerinde dolaştırarak yumuşaklığını ve genişliğini hissettim.

"Bu Stanley."

"Selam, Stanley." Adam ayağa kalktı ve yüzünü görmeme fırsat bırakmayacak kadar hızlı bir şekilde eğilip beni öptü. Ağzı genişti ve becerikli sayılırdı; parfümünün altından genç erkeklere has ıslak saman kokusu geliyordu.

Beni kendine çekerken, ellerimi inceleyen bir tavırla çıplak sırtında dolaştırdım ve kürek kemiklerinin altında hareket eden kasları hissettim. Güzel.

Helene parlak çelikten bir polis kelepçesini sallıyordu. "Stanley'ye gruptan hoşlanabileceğini söyledim."

"Tabii, güzel olur. Beni nerede istiyorsunuz?"

"Altta. Bu güzel olur, değil mi Stanley?"

Başıyla onayladı. Konuşmayı seven birine benzemiyordu. Kanepede Helene'in yanına uzandım ve tekrar öpüşmeye başlarken onun vücudunun muhteşem çukurlarını ve yuvarlaklarını okşuyordum; o da yavaşça külodumu kenara çekti ve bir parmağını nazikçe vajinamın dudaklarına yerleştirdi. Göğüs ucunu ağzıma alarak emdim ve hafifçe inlediğini duyana kadar dilimi çevresinde dolaştırdım. Sonra iki parmağımı içine ittim. Her zaman o yumuşak, çok yumuşak, muhteşem darlık. İçimdeki arzuyu hissederek yüzükoyun döndüm ve vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar altına girdim; şimdi yüzüm kanepenin kadife döşemesine yaslanmış, onun yuvarlak karnı bel oyuğuma yerleşmişti. Sağ kolumu uzattım, Helene da aynı şeyi yaptı. Stanley kelepçeyle bileklerimizi birbirine bağlarken biraz uğraştı ama başardı.

"İşte" diye mırıldandı Helene, "Bu güzel, değil mi?" Stanley bacaklarımın üzerine oturup Helene'e arkadan girdiğinde testislerini, sıcaklığını ve Helene'in zevk suyunu popomda hissettim. Sol elimi ağırlığın beni ezdiği noktada klitorisime uzatarak okşamaya başladım. Artık Stanley'nin penisini içimde istiyor, Helene'in hareketleriyle birlikte kalçalarımı kaldırıp indiriyordum. Stanley içinden çıkarken Helene'in inlediğini duydum. Hemen ardından prezervatifin pürüzsüzlüğüyle penisinin başını kendi dudaklarımda hissettim. Destek almak için ellerini Helene'in

poposuna dayayarak içime rahatça girdi. Beni orgazma yaklaştırdıktan sonra Helene'e geri döndü ve vücudu üzerimde gerilip sarsılana kadar daha sert düzdü. Sonra tekrar benim içime girdi. Orgazma ulaşana kadar dayanması için dua ediyordum; sonunda beni doruğa ulaştırdığında Helene yana döndü, ıslak vajinası bacağıma dayandı ve Stanley'yi ağzıyla boşalttı. Bir bacağım yere uzanmış halde orada nefes nefese yatıyor, kendi zevk suyumun vajinamın titreşen dudaklarında serinlediğini hissediyordum. İşte beni uçuran şey buydu. Sadece hayvani cinsel zevk değil, hiç tanımadığım birinin beni böylesine düzüşü bana kendimi son derece özgür ve dokunulmaz hissettiriyordu.

6. Bölüm

Bu, Londra'da katıldığım son parti oldu. Artık Gstaad Kulüp'te çalıştığıma göre kendime bakmam, gerçek kariyerimin yanında uykuya ve koşuya da zaman ayırmam gerekiyordu. Albay Morris'le yaşadıklarımı unutmaya karar vermiştim. Sonuçta yaşlı pislik zaten gülünç girişiminde başarılı olamamıştı ve benim için önemli olan tek şey oyunun sonuydu. Değerlendirmeyi tamamlamıştım ve iş için önemli olan buydu. Dolayısıyla ofise gitmeden önce Hyde Park'ta turlarımı atmak için saati sabahın beşine kurmam gerekse bile, formda ve zinde kalmalıydım. James kulüpte elliliklerini saçmaya başladıktan sonra ben de düzenli şekilde yüz bakımı ve manikür yaptırmaya başlamış, spor salonunda iki pahalı pilates seansına katılmıştım. Yeni kitaplarım sayesinde bunun savurganlık olmadığını, kendime zaman ayırmak ve kendime yatırım yapmak anlamına geldiğini biliyordum. James artık sürekli müşterimdi. Perşembe ve cuma geceleri Olly başka biri tarafından tutulmama gerek olmadığını söylüyordu ama bazen istenirse başka bir adamla da oturuyordum; dolayısıyla James tek başına beklemek zorunda kalıyor, zorunlu şişesi bitene kadar beni dikkatle izliyordu ve yüzümde sıcak bir gülüm-

semeyle dans pistinden kayar gibi geçerek onun masasına gidiyordum.

James'in bana olan ilgisini sürdürebilirsem neler yapabileceğimi hayal etmekten kendimi alamıyordum. İngiliz Resimleri'ndeki maaşım ancak asgari ücrete denkti. Eğitimim temelde bedavaya gelmiş olmasına rağmen, kira ve masraflar için yine de on bin pound mezuniyet kredisi çekmek zorunda kalmıştım. Yakında geri ödemeye başlamam gerekecekti. Ödeme zamanı gelene kadar yeterince iyi bir pozisyona ulaşacağımı düşündüğümden, riske değer gibi görünmüştü fakat sonbaharda krediyi ödemeye başlamam gerekecekti ve sadece iki ay kalmıştı. Üstelik kulüpte işe başlayana kadar kıt kanaat geçiniyordum. James'den haftada bin pound alırsam ve diğer müşterilerden kazandıklarım da düşünülürse, krediyi geri ödemeye başlayıp biraz nefes alabilirdim; hatta tek başıma ev bile tutabilirdim. Bir birikim hesabı açtırdım ve rakamların yükselişini izlemeye başladım.

James'in ne istediği en başından belliydi fakat nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi utangaçlığını kibirle gizliyordu. Çoğu erkek gibi en sevdiği sohbet konusu kendisiydi, dolayısıyla süreci uzatmak kolaydı. Holland Park yakınlarındaki Kensington'da oturan Veronica adında bir karısı ve ergen bir kızı vardı. Boş zamanlarında felsefe okumayı sevdiğini iddia ediyordu ama onun ciddi düşünce anlayışı, Kantçı estetikten ziyade 'Mesih CEO' tarzındaydı. Yine de bu bize bir hayli zaman kazandırırdı. Ondan birkaç kitap önermesini istemiş ve gerçekten okumuş izlenimi vermek için Google'da incelemeleri araştırmıştım. Veronica evle ilgileniyor ve çeşitli yardım komitelerini yönetiyordu. Kocasının akşamlarını nerede geçirdiğini bilip bilmediğini ya da umursayıp umursamadığını biraz

merak ediyordum. Öyle olduğunu sanmıyordum. Sevişiyorlar mıydı? James'in bunu yapabileceğini aklım almıyordu; o koca göbeğin ürettiği östrojen erkekliğini çoktan bitirmemişse bile, kalp krizi riskini göze almadan kulübün merdivenini bile çıkamıyordu. Ancak birlikte geçirdiğimiz geceler devam ederken, gençliğinde tam bir çapkın olduğuna beni inandırdı. Ah, şu James harika zamanlar geçirmişti. St. Moritz'deki evli yaşlı kadın, Cap Ferrat'taki kız kardeşler. Sosyeteye yeni kabul edilen bir kıza zevk verecek kadar olgundu ve ben de ona Londra'nın meydanlarında dolaşırken beni görenlerin ani frenlerinden gelen lastik seslerini, çılgınca ev partilerini ve Soho'daki gece kulüplerini anlatıyordum. Görünüşe bakılırsa yetmişlerin Londra sosyetesinden geri kalanlar, hastalık ölçüsünde obezler için erotik bir cennetti.

"Bisküvi, Judith?" diye sordu bölüm sekreteri Frankie, toplantı masasının üzerindeki çikolata tabağını önüme iterek zihnimi toplantıya geri getirirken. Laura kaşlarını çattı. Rupert'ın adına Yüksek Öncelik Konsültasyonu dediği şeyi yapıyorduk; ben, Frankie, Rupert, Laura ve patronumuzdan biraz daha zayıf ve daha az nar renkli portre uzmanı Oliver.

"Hayır, teşekkürler" diye karşılık verdim fısıldayarak.

Laura bize çatık kaşlarla baktı ve kaşmir kazağını Barbados bronzu teninin biraz daha üzerine çekti. Fikrimi değiştirerek bir bisküvi aldım. En azından bana sürekli beceriksiz bir hizmetçi muamelesi yapan Laura'nın aksine, Frankie biraz nazikçe kadın dayanışması sunmuştu.

"İşte buradalar" dedi bir kız sesi. Saçları özenle kabartılmış uzun boylu bir sarışın, masanın üzerine yeni bir katalog tomarı açıyordu.

"Bu Angelica" dedi Laura. "Angelica bir aylığına iş deneyimi için bize katılıyor. Floransa'daki Burghley'yi bitirdi."

Dave orada olsa gözlerimi devirirdim. Burghley, sıradan bir üniversiteye bile giremeyecek kadar tembel olan zengin tikiler için sanat tarihi kursları sunan bir yerdi. Ot içerek biraz kültür sahibi olabilecekleri düşüncesiyle bir yıllığına Rönesans Disneyland'ine katılıyorlardı ve önemsiz bir sertifika alıyorlardı.

"Bölüme hoşgeldin, Angelica" dedi Rupert, keyifli bir tavırla.

"Beni kabul etmenize çok sevindim" diye karşılık verdi kız.

"Angelica benim vaftiz kızım" diye ekledi Laura, botokslu yanaklarını kabartan bir sırıtışla. Şimdi her şey anlaşılıyordu. Biraz daha dik oturdum.

"Şimdi" dedi Rupert, "Bugün önemli bir gün millet. Bir Stubbs geldi." Katalogları karıştırdı. Hepsi bir on sekizinci yüzyıl operasının programına benziyordu. *George Stubbs*, diyordu kapakta, *Richmond Dükü ve Düşesi At Yarışlarını İzliyor.*

"Ooooh" diye çığlık attı Frankie, her zamanki iyimserliğiyle, "Bir Stubbs!"

Neden heyecanlandığını anlayabiliyordum. George Stubbs çok kazandıran bir ressamdı ve eser başına en az yirmi milyon almasıyla ünlüydü. Ona karşı benim de biraz zaafım vardı; benim gibi Liverpool'luydu ve anatomi incelemeleri yapmaya zaman ayırmasına rağmen -yani onun at tabloları on sekizinci yüzyılın en iyileri arasındaydı- kendi zamanında Kraliyet Akademisi tarafından "spor ressamı" diye tanımlanarak önemsenmemiş ve tam üyelik hakkı verilmemişti. Eserlerinden hangisini aldığımızı merak ediyordum.

"Bunu iyice okumak istersiniz" diye araya girdi Oliver. "Üzerinde bir süredir çalışıyordum."

Sayfaları çabucak karıştırdım ama ana resmi görünce aniden buz kestim. Bu resmi daha önce görmüştüm ve bir kataloğa ait olması mümkün değildi.

"Rupert, affedersin" dedim, "Fakat anlamıyorum. Bu, ocak ayında Warminster yakınlarındaki yerde gördüğüm resim mi?"

"Endişelenme, değerlendirmen iyiydi. Kendim bir göz atmak için geri döndüm. Stajyerin bir Stubbs'ı seçmesini bekleyemezdim!"

Seçmemiştim çünkü bir Stubbs değildi. Ve Rupert'ın gayet iyi bildiği gibi, ben de artık bir stajyer değildim. Öyle bir değerlendirmeyi yapabilmek için çok çalışmıştım. Tekrar denedim.

"Ama sen söylemedin..."

Rupert çirkin bir kahkahayla sözümü kesti.

"Sürpriz olmasını istedim. Şimdi..."

Araya girdim. "Ben emindim. Fotoğraflar çektim."

"Resim ben getirdikten sonra temizlendi, Judith. Senin doğru şekilde tanımladığın detaylar daha sonra yapılmış müdahalelerdi. Bir sorun mu var?"

Ona tekrar meydan okumamam gerektiğini biliyordum. "Hayır, elbette yok." Hevesli görünmek için kendimi zorladım. "Ne heyecan verici!"

Satıştan önce eylül ayında iki haftalık bir sergi planlandı. Rupert resmin tek başına müzayedeye konulacak kadar önemli olduğuna inanıyordu. Oliver resmin toplu satışa eklenmesi gerektiğini düşünüyordu. Laura hangi koleksiyonculara haber vermek gerektiğinden söz ediyordu. Frankie not tutup duruyordu. Ben o kadar şaşkındım ki Angelica'nın geniş ve boş düzlüklerinden hangi düşünce-

lerin geçiyor olabileceğini bile merak edemiyordum. Toplantının sonuna doğru özel sergi hazırlıkları konusunda birkaç soru sorabildim; böylece sergi kızlarına haber verebilecektim. Sonra rahat bir tavırla öğleden sonra depoda yığma olup olmadığını sordum.

"Angelica'ya orayı gösterebileceğimi düşündüm de" diye önerdim, dostça bir sesle.

Bodrumun tozlu koridorlarından geçerek depoya doğru yürürken, Angelica'ya yığmanın müzayede evinde eserleri boşaltma anlamında kullanılan bir terim olduğunu açıkladım; bu terimin kaynağı, güya bir rampadan depoya el arabasıyla çıkarılmalarıydı. Uzmanlar gelmeden önce sergi salonunda tablolar açılırken, alt seviyedeki çalışanların onları yakından görmesi için iyi bir fırsattı. Aslında bir galeri yerine günlük ahşap sıralarda sergilenen başyapıtları görmenin bir hayli sıra dışı olduğunu vurguladım. Angelica kendini telefonuna kaptırmıştı.

"Evet" dedi, bir eliyle dağınık sarı saçlarını sıvazlarken, "Uffizi'deki boşaltmayı görmüştüm. Mesela, eee, Branzini?"

"Sanırım Bronzino demek istiyorsun?"

"Evet, o işte."

Umduğum gibi Dave oradaydı. Bir mesai arkadaşıyla birlikte yaklaşan 'Büyük Tur' satışları için on tane Pompeo Batonis indiriyorlardı.

"İyi görünüyorsun, Judith, iyi görünüyorsun. Yeni birini mi getirdin?"

"Tek erkek arkadaşımın sen olduğunu biliyorsun, Dave" diye karşılık verdim, flörtçü bir tavırla. Amazon'dan koca bir poşet dolusu gerçek suç romanı almıştım ve birazını okumuştum. Angelica'yı tanıştırırken romanları verdim ve onları Marylebone Oxfam'daki koleksiyonda bulduğumu söyledim.

"Bugün ne var?" diye sordum, hala telefonuyla ilgilenmekte olan Angelica'nın dikkatini çekmek amacıyla.

"Roma'da Batoni."

"İtalya!" diye çığlık attım. "Mükemmel, Angelica! Ölçümlere yardım etsene!" Dave'e sigara işareti yaptım ve benimle sigara içmek için izmarit dolu bodruma doğru yürüdü.

Dave'e Warminster'a yaptığım geziyi çabucak anlattım. Rupert, Salisbury'de antikacı dükkanı olan bir arkadaşının aradığını söylemişti. Bu arkadaşı resmi, bir ziyafette gördüğünü ve orijinal olabileceğini belirtmişti. Başlangıçta benim gönderilmemin tek nedeni, Rupert'ın ava gitmiş olmasıydı. Evin sahibi, kendini son derece ciddi bir şekilde Tiger diye tanıtan eski bir muhafızdı. Ailesinin bir asırdır orada olduğunu anlatmış ve resmin büyük büyükbabası tarafından satın alındığını düşündüğünü ifade etmişti. Rupert resmin orijinal olabileceğinden şüphelendiğimiz konusunda hiçbir işaret vermememizi istediğinden, çok fazla soru sormamıştım.

Tabloyu yemek salonunda asılı olduğu duvardan alarak en iyi ışığı sağlamak için pencerenin önündeki bir koltuğun üzerine koymuştum. İlk bakışta Rupert'ın arkadaşının neden o kadar heyecanlandığını anlamıştım. Kompozisyon ritmik bir şekilde oluşturulmuş, sol arka plana hanımlar, beyler ve seyisler yerleştirilmişti ve hepsi izleyicilere doğru doludizgin koşan atları izliyordu. İkisi kestane rengi, biri gri olan ve bacakları yarış simetrisiyle açılmış halde görünen atlar çok güzel resmedilmişti; sisli bir sabahmış gibi renkler donuktu ve sadece seyislerin giydiği kırmızı formalar atların kürkündeki parıltıyla yarışıyordu. Ancak yakından bakınca son derece cansız ve bulanık görünen seyirciler beni o kadar etkilememişti; dahası, bulundukla-

rı yer bir on sekizinci yüzyıl pikniğinin detaylarıyla karmaşıklaşmıştı. Kompozisyonun dengesini bozuyor, dikkati zarifçe koşan hayvanlardan uzaklaştırıyor, Stubbs'ın tarzına yakışmayacak şekilde insanları daha baskın hale getiriyorlardı. Kararsız bir tavırla tabloyu incelerken fazla vurgulu gibi görünen bir imza bulmuş, sonra arkasını kontrol etmek için tabloyu çevirmiştim. Çerçeveye küçük bir etiket yapıştırılmıştı ve üzerinde 'Ursford&Sweet' yazıyordu; uzun zaman önce kapanmış Londralı bir galeri. Etikete tablonun adı *Richmond Dükü ve Düşesi At Yarışlarını İzliyor* diye not düşülmüştü ve tarihi 1760 olarak veriliyordu. Tablodaki figürlerin arkasında 'Newmarket' yazılı bir tabela vardı. Stubbs zamanının -belki de tüm zamanların- en iyi binicilik ressamıydı fakat bildiğim kadarıyla Newmarket Hipodromu'nda hiç çalışmamıştı. Yanımda bir açıklamalı katalog getirmiştim ve bilinen bütün Stubbs eserlerinin detaylarını içeriyordu; kataloğu karıştırarak aynı dük ve düşesin 1760 tarihinde Goodwood'da antrenman yapan atları izlerken resmedilmiş bir tablosunu buldum. Yüzler arasında benzerlikler vardı fakat kişisel olmaktan çok döneme has şeylerdi; Rupert'ı ikna edenin bu olması gerektiğini tahmin ediyordum. Stubbs'ın müşterilerini Newmarket'ta resmetmiş olması gayet mümkündü ama katalogda bundan veya karşımda duran resimden hiç söz edilmiyordu. Yeni keşfedilmiş bir Stubbs eseri önemli bir bulgu olurdu ve büyük kazanç getirirdi, dolayısıyla biraz pişmanlıkla tabloyu dikkatle fotoğraflamıştım ve notlarımı detaylıca araştırdıktan sonra kendi görüşümü de ekleyerek bunun bir dönem taklidi olduğunu belirtmiştim. Sonrasında trenime bir saat olduğundan, Tiger bana ahırları göstermeyi önermişti. Dave'in otlakta yaptığım küçük koşunun detaylarını bilmesi gerektiğini düşünmüyordum.

"Yani bu çok tuhaf, Dave. Ocak ayında 'orijinal değil' diye değerlendirmemi yazdım ve şimdi bir Stubbs olarak karşıma çıktı. Üstelik Newmarket tabelası da yok olmuş -Rupert temizlik sırasında silinen bir sonradan ekleme olduğunu söyledi- ve imza da farklı yerde."

"Nereden geldiğini söylemiştin?"

"Eserin sahibi büyük büyükbabasına ait olduğunu söylemişti. Bond Caddesi'ndeki Ursford&Sweet etiketini taşıyordu. Onlar savaştan beri çalışmıyorlar."

"Eh, yine de on sekizinci yüzyıl olduğunu söyledin, değil mi?"

"Evet..."

"O halde Ursford onu bir yerden almış olmalı."

"Buradan değil. Kaynak bize ait olsaydı Rupert onu kataloğa eklerdi."

"Diğer yer?"

Oxford ve Cambridge'de olduğu gibi, Londra'nın önde gelen iki müzayede evinin birbirinin adını anması bir tabuydu.

"Elbette ki özel bir satış olmuş olabilir fakat onlar olma olasılığı yüksek. Yine de arşivlerini kullanmak için izin almak asırlar sürer."

"Eh, oradaki Eski Ustalar deposunda çalışan bir arkadaşım var. Seni hiç sorunsuz arşivlerine sokabilir. Bugün öğle yemeği tatilinde yapabilirsin. Neden bu kadar üzerinde duruyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Sadece bir hata olmasını istemem."

Aniden Nancy Drew'a dönüşmemin nedeninin nihayet hepsini çok ciddi bir utançtan kurtararak bölümde biraz takdir kazanma fırsatı yakalamam olduğunu Dave'e söyleyemezdim. Stubbs önemli bir haberdi; İngilizler başyapıtlarda bir hayvan olmasını daima tercih ederlerdi. Heye-

canlıydım; bir sonraki bölüm toplantısında açıklayacağım muhteşem keşfimi, belki bir tebrik yemeği, hatta gerçek bir terfi bekliyordum. Albay Morris gibileri kızıştırmak için kullanılmaktan daha değerli olduğumu kanıtlayacaktım. Doğru nedenler, yetenek ve uygulamaların başarısı için bir şans, işimi iyi yapabildiğimi kanıtlamak için bir fırsat olacaktı.

Resmi olarak yemek için bir saatim vardı fakat İngiliz Resimleri'nin diğer üyeleri üç saat öğle arası vermeyi kendilerine doğuştan hak gördüklerinden bunu aşmak kolaydı ve Piccadilly'nin karşısındaki New Bond Caddesi'ne gittiğimde daha kırk dakika sürem vardı.

"Mike sen misin? Dave'in arkadaşı? Ben Judith Rashleigh. Bunu yapmama yardımcı olduğun için çok teşekkürler; bölümde bir hayli yoğunluk var."

Mike'ın kotunun arka cebinden taşan romanı görünce gülümsedim: *Paramparça: Anne Sevgisi, Bir Kocanın İhaneti ve Soğukkanlı Bir Teksas Cinayeti Hakkında Yaşanmış Bir Hikaye (Shattered: The True Story of a Mother's Love, A Husband's Betrayal and a Cold-Blooded Texas Murder).*

"Seni içeri sokarım, sonra da öğle yemeğime giderim. Acelen varsa sorun değil fakat biri neden bölüm başkanından izin kağıdı almadığını sorarsa beni tanımıyorsun, anlaştık mı?"

"Tabii. Gerçekten çok teşekkürler. Dediğim gibi, biraz çılgın bir durumdayız. Tekrar teşekkürler."

Rakibimizin arşivi, Savile Row manzaralı güzel bir panelli galerideydi. Henüz dijital sisteme geçmemişlerdi ve tarihi 1700'lere kadar uzanan ağır çiftli kitap raflarına bakarken en etkileyici mekanik beynin bile böylesine bir kargaşa olasılığı karşısında eriyip çamur birikintisine dönüşmeyeceğine inanmak zordu. Çoğu benim yaşımda

olan birçok çalışan vardı; öğle yemeğine çıkmak için sabırsızlanan stajyerler ve asistanlar gizlice mesajlaşıyorlardı. Hiçbiri benimle ilgilenmiyordu.

Tablonun 1760 şeklinde belirtilen tarihi orijinalse, yapımıyla Ursford'un 1913'teki kapanışı arasında yaklaşık yüz elli yıllık bir süre vardı. Ursford, 1850'lerde açılmıştı ama tablonun üzerindeki etiketin daktiloyla yazılmış olmasına bakılırsa, galerinin tabloyu alımı 1880'lerden önce olamazdı, dolayısıyla oradan başlayıp bugüne kadar gelmek mantıklı olacaktı. Neyse ki iki ev aynı sistemi kullanıyordu; dolayısıyla her birine tek bir tablonun genellikle bir fotoğraf, satış tarihi ve fiyatıyla kaydedildiği kartlarla başladım. Kartları güncellemek, alıştığım en sıkıcı işlerden biriydi. Birçok Stubbs satışı vardı fakat açıklamaların hiçbiri gördüğüm tabloyla uyuşmuyordu. Ayrıca birçok 'ekol' sınıflandırmaları, söz konusu ressamın tarzındaki ve o ressamın elinden çıkmamış olsa bile dönemindeki resimler vardı ve beşi 1870 ila 1910 arasında kalıyordu. Bunlardan biri olası Stubbs'la örtüşüyordu; sicil numarası ICHP905/19'du, yani 1905'te düzenlenen Önemli Kırsal Ev Resimleri satışında on dokuz numaralı resimdi. Yığınlara geri döndüm ve 1900-1905 etiketli kutuyu iki elimle kaparak çektiğimde geniş bir boşluk açıldı. Kutular raylıydı ve okunacak tomarı bulmak için onları yeterince açmak zordu. İçeri uzandım ve 1905'e ulaşana kadar 'Önemli Kırsal Ev Resimleri'ni arayarak sırayı çabucak taradım. İşte buradaydı. *Bir Konta Ait: Richmond Dükü ve Düşesi At Yarışlarını İzliyor. Satılan kişi Centilmen W. E. Sweet, fiyatı bin üç yüz gine.* Ülkedeki en büyük Stubbs koleksiyonlarından biri olan Halifax Kontu olmalıydı. Demek orijinaldi. Sapıkça bir şekilde hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamadım. Rupert'ı bir felaketten kurtarmak konusunda-

ki dahice planım daha şimdiden suya düşmüştü. Oldukça saygındı; daha önceki bir uzman orijinal parçayı 'taklit' olarak belirlemişti, tek sorun buydu. Hepsi benim hatamdı. Yine de en azından kaynağıyla ilgili yararlı bilgiler ekleyebilirdim. Rupert bundan memnun olmalıydı.

Kaşmir mağazalarının vitrinlerine ve Ladurée makaron dükkanının büyüleyici yaldızlı mücevher kutusuna bakarak Burlington Arcade boyunca geri yürüdüm. Kulüpten kazandıklarımın birazıyla iyi bir klasik kazak alabileceğimi düşündüm. Yine de beni rahatsız eden bir şey vardı. 1905 standartlarıyla bin üç yüz gine çok ciddi bir miktardı ama bölümde Stubbs'la ilgili bütün heyecana rağmen, kimse rezervlerden söz etmemişti. Kataloğu zihnimde canlandırdım ve arka sayfaya gizlenir gibi eklenmiş fiyatı hatırladım: Sekiz yüz bin. İnanılmaz ölçüde düşüktü. Hiç mantıklı değildi. Resim bana göründüğü gibi orijinalse, Rupert neden böylesine düşük bir asgari fiyat belirlemişti ki?

Bölüme geri döndüğümde sadece Frankie oradaydı ve Crown Pasajı'ndaki esnaf lokantasından alınmış kocaman bir peynirli tost yiyordu. Dışarısı her zamanki gibi ıslaktı ve sandalyesine asılmış ceketinden yayılan güçlü Labrador kokusunu fark etmekten kendimi alamadım. Ona karşı içim ısındı.

"Frankie" dedim, "Birkaç ay önce Warminster'dan getirdiğim notları nereye koyduğunu hatırlıyor musun? Stubbs araştırmasıyla ilgili olan?"

"Yaklaşan satışla ilgili belgelerin arasında olmalı. Rupert çok heyecanlı!"

"Evet, evet, elbette. Sadece bir göz atmak istedim."

Arkasına uzanıp bir dosya aldı, sayfalarını karıştırdı ve başını iki yana salladı. "Hayır, burada değiller. Sadece Rupert'ın kendi notları ve temizlikten sonraki fotoğraflar var. Bir daha bakayım mı?"

"Hayır, sorun değil. Öğle yemeğini böldüğüm için özür dilerim."

Bu konuda bir şey hala içimi kemiriyordu. Ofis günlüğündeki bir numaraya baktıktan sonra bir arama yapmak için kirli bölüm tuvaletine girdim. Bayan Tiger cevap verdi. Onunla hiç karşılaşmamıştım; ben oraya gittiğimde Bath'teki kız kardeşini ziyaret ediyordu ki Tiger'ın bir at kırbacıyla neler yapabildiği düşünülürse, belki de iyi olmuştu. Kadının sesi keyifli geliyordu.

"Ben Judith Rashleigh. Birkaç ay önce Warminster'a gelmiştim. Kocanız binicilik tablolarınıza bakmama izin verme nezaketini göstermişti."

"Ah, evet. Şey, memnun olduk. Sizin için ne yapabilirim?"

"Değerlendirmeden çok memnun kalmış olmalısınız?"

"Evet, şey, gerçek bir Stubbs olmadığını her zaman biliyorduk. Yine de beyefendi bize iyi bir fiyat verdi."

"Alıcı mı?"

"Buraya gelen beyefendi."

"Elbette" dedim hemen. "Rupert."

Bayan Tiger tereddüt etti. "Hayır, adının bu olduğunu sanmıyorum."

"Ah." Şaşkınlığımla ilgili doğal görünmeye çalıştım. "Benim hatam. Şey, bakmamızı istediğiniz başka bir şey olursa diye bilgilerimizin sizde olup olmadığını teyit etmek istedim. Takipte olmayı severiz."

"Başka bir galeri önermekle nezaket gösterdiniz."

"Şey, eee, hiç sorun değil. Daha fazla zamanınızı almak istemiyorum fakat gelen beyefendinin adını hatırlamıyorsunuz, değil mi?"

Sesinde temkin duyduğumu hissettim.

"Hayır. Neden?"

İş terimleriyle dolu bir şeyler geveledim, kadına teşekkür ettim ve telefonu kapadım. Düşünmek için klozet kapağının üzerine oturdum. Bayan Tiger tablonun orijinal bir Stubbs olmadığını açıkça itiraf etmişti. Tabloyu satmıştı ve 'taklit' bir tablo için iyi bir fiyat aldığına memnun olmuştu. Ancak bölümde satışa çıkaracağımız aynı tabloydu.

Hazırladığımız kataloğa bir kez daha göz attım. Resim geleneksel şekilde 'Bir Beyefendinin Malı' olarak listelenmişti. 'Beyefendi'nin Bay Tiger olduğunu sanmıştım ama görünüşe bakılırsa öyle değildi. Rupert'ın hikayesi diğer arşivde yaptığım araştırmamla uyuyordu: Resim yanlış tanımlanmıştı ve dolayısıyla orijinal olduğunu keşfeden her kimse, tabloyu alan 'beyefendi' olmalıydı ve şimdi de bizim aracılığımızla satmayı planlıyordu. Tiger için talihsizlikti ama bunu onlara söyleyecek kadar aptal değildim. 'Beyefendi' onları dolandırdıysa, bu bizim konumuz değildi; büyük olasılıkla sezgilerine dayanarak adil bir ödeme yapmıştı ve şimdi de ödülünü alıyordu. Yine de bir şeyler yerine oturmuyordu. İçimde tuhaf bir huzursuzluk vardı ve saat üç sularında Rupert gelene kadar bu huzursuzluğum geçmedi; görünüşe bakılırsa yine iyi bir öğle yemeği yemişti ve Brooks'taki bir toplantıdan söz ediyordu. Orada öğleden sonraları üyelerin kütüphanede şekerleme yapması için yastık veriyorlardı!

"O halde bu gece görüşürüz, Angelica" dedi, çıkarken.

Angelica telaşla sürdürdüğü mesajlaşmasından başını kaldırma zahmetine bile girmedi. "Ah, tabii, Rupes."

Rupert masamda duraksayıp çantasını karıştırırken hangi 'bu gece'den söz ettiklerini merak ediyordum.

"Eee, Judith. Buna gelmek isteyebileceğini düşündüm" dedi, bana kaskatı bir zarf verirken. "Angelica geliyor. Biraz sosyallik iyi gelir. İyi görün!"

"Elimden geleni yaparım, Rupert."

"Yapacağından eminim. Sen her zaman, eee, çok hoş görünürsün. O halde görüşürüz!"

Angelica benden ne istendiğini bilmediğimi düşünebilir diye bir süre zarfı bıraktığı yerden almadım ama açtığımda yüzümdeki sırıtışı gizlemekte çok zorlandım. Rupert bana Serpentine Galerisi'ndeki Tentis partisi için bir davetiye vermişti. Tentis&Tentis, Londra'nın en pahalı dairelerinden bazılarının bulunduğu bölgede bir dönüşümü yeni tamamlamış olan dev bir mimarlık firmasıydı. Gstaad Kulüp'teki magazin dergileri bu konuyla doluydu. Rupert, milyarderlerin duvarlarını süslemek için seksenlere kadar uzanan toplanmamış satış kalıntılarıyla ilgili onlarla bir anlaşma yapmıştı. Kaynakları belgelemem tam bir haftamı almıştı. Parti, Friz Ustaları sanat panayırıyla yaklaşan işbirliğini kutlamak içindi. Rupert bana gerçekten teklif etmişti. Fotoğrafçılar olacaktı ve kulüpteki kızlar görebilirlerdi. Mezun olduğum okuldaki sürtükler bile...

Krem rengi, klasik, kalın panonun altında giyim kuralları için 'siyah kravat' yazıyordu. Uzun bir elbisem yoktu fakat şimdi ekonomi yapmanın sırası değildi. Akşamüstü saat beşe kadar dakikaları saydıktan sonra doğruca Piccadilly'deki bankaya koştum ve bir taksi tuttum. Harvey Nicks'e de uğradıktan sonra saat altıda evime dönmüştüm ve elimdeki pamuklu elbise torbasında bir omzunun üzerine neredeyse görünmez bir altın zincir ilenmiş, siyah ipekten sade görünüşlü bir Ralph Lauren vardı. Aptallık

denecek ölçüde pahalıydı ama bunu düşünmek istemiyordum. Kulüpte iyi görünebilirdim. Rupert'ın moda anlayışımla ilgili düşünceleri beni pek ilgilendirmiyordu fakat ciddi insanlarla iletişime geçmek için bu elime geçen ilk fırsattı. Mükemmel görünmek istiyordum.

Ne var ki takılar konusunda kararsız kaldım. Annemin yirmi birinci doğum günümde bana hediye ettiği küçük elmas küpeleri asırlar önce Hatton Garden'da tefeciye vermiştim, dolayısıyla hiç mücevher takmamanın kötü mücevherlerden daha iyi görüneceği düşüncesiyle bir şey takmamaya karar verdim. Elbisenin fazladan bir şeye ihtiyacı yoktu; sadece basit ince topuklular yeterli olacaktı. Tamamlamak için Pai'den siyah Gucci ayakkabılarını ödünç istedim. Fazla makyaj da yapmadım; sadece maskara ve dudaklarıma hafif bir böğürtlen kırmızısı sürdüm. Oraya ulaştığımda üstüm başım düzgün olsun diye taksi çağırdım. Arabaya binerken şoförün yüzünde gördüğüm ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu zaten.

Hyde Park'ta bir uzay gemisi gibi pembe ve leylak renginde ışıklar saçan cam kameriyeden uzanan kırmızı halının ucunda bir kalabalık bekliyordu. Birkaçı sadece kibarlık etmek için -sanırım- birkaç kare fotoğraf çekti ama yine de bana kendimi iyi hissettirdi. Partinin uğultusu dev bir canavarın mırıltıları gibi iç içe geçmiş halde kulaklarıma geliyordu. Davetiyemi bir görevliye uzattım, geçmeme izin verdi ve karşımdaki manzaraya alıcı gözle bakmadan önce lezzetli bir beklenti anıyla gözlerimi kapadım.

Acaba nihayet baloya ulaştığında, kendini emlak zenginlerinin ofis partisinde bulduğunda Külkedisi kendini nasıl hissedecekti? Dev Jo Malone mumları bile yoğun şampanya kokusunu gizleyemiyordu. Kötü takım elbiseler giymiş yüzlerce sevimsiz adam, Atlantic City'ye dağıl-

mak üzere olan Mormonlar'ın heyecanıyla ücretsiz barın etrafını sarmıştı. Tentis&Tentis'in parayla kiraladığı bu kalabalıktan yerin kalitesiz olduğu hemen anlaşılıyordu. Kalabalığın arasından yaşı geçmiş, başı yabani bir kereviz sapı gibi uzanan süper modeli gördüm fakat o olmasa, diğer her şey All Bar One Hammersmith'te standart bir cuma gecesi gibiydi. Masamın üzerinde duran Harvey Nicks fişini hatırlayınca içim korkunç bir şekilde sızladı. Giyim kurallarına uygun hareket eden diğer tek kişi Rupert'tı ve göbeği, etrafında kendi mini VIP alanını yaratmıştı. Cameron Fitzpatrick adında pek tanımadığım bir galericiyle sohbet ediyordu. Rupert'la göz göze geldik ve hemen bana yaklaştı. Çok az erkek için siyah kravat görünüşlerini düzeltmekte yetersiz kalırdı ve Rupert onlardan biriydi ama ilk kez onu gördüğüme sevindim. "Rupert" diye seslendim, çantamı ona doğru sallayarak. "Selam!"

Bir an şaşırmış gibi baktı.

"Ah, eee, Judith. Doğru. Ben de tam gidiyordum. Bir yemek davetim var."

"Seni alıkoymak istemem fakat Stubbs'ın kaynaklarıyla ilgili biraz fazladan çalışma yaptım."

"Ne?"

"Bugünkü bölüm toplantısı? Stubbs?"

"Judith, hemen gitmem gerek, yarın konuşuruz" dedi omzunun üzerinden, hızla uzaklaşırken.

Havadan sudan sohbet etmek için tek umudum olan diğer kişi, Fitzpatrick de kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu. Coleen Rooney'nin muhtemelen geri isteyeceği ayakkabılar giymiş minicik elbiseli bir grup kızın arasından bara yaklaştım. Bana attıkları bakışlardan bile zevk alamıyordum. Muhtemelen cinsel çekiciliğin gücüyle ilgili bir şeyler duymuşlardı fakat ancak bu kadarını anlamış-

lardı. Kıçını ağdacıya yaptığın son ziyareti haykıran bir eteğin içine tıkarak içindeki tanrıçayı ortaya çıkarmanın kadın özgürlüğüne uzanan en iyi yol olduğunu sanmıyordum. Gecenin onlar için Vingt Quatre'de mayonez kaplı orta sınıf erkeklerden oluşan bir kalabalığa isteksizce yapılan kucak danslarıyla biteceğini tahmin ediyordum. Benim gibi değil, ah, hayır. Başarılı sanat galericisi-bölü-ev sahibesi Judith için değil. Aslında içmek istemiyordum fakat yapacak bir şey bulmak için iki kadeh aldım. Yavaşça salonun diğer tarafına geri dönerken, içkilerden birini birine götürüyormuş gibi davranıyordum ama açıkçası pek de inandırıcı olduğumu sanmıyordum.

Angelica gelmeye bile zahmet etmemişti. Tablolar hakkında bir halt bilmiyor olabilirdi fakat yaşam deneyimleri muhtemelen hangi partilerden uzak durulacağı konusunda master diplomasını da kapsıyordu. Henüz çözemediğim bir gizli kural daha. Nasıl böylesine acınacak ölçüde heyecanlanabilmiştim? Gerçekten, ne olacağını sanıyordum ki? Parıltılı bir kalabalıkla zarif bir sohbet, Jay Jopling'le küçük bir şaka ve sonra Lucien Freud'un Wolseley'deki eski masasında yemeğe götürüleceğimi mi?

Bu bana asla olmazdı çünkü ben hödüğün tekiydim, değil mi? Sonradan görme bir köylü. Kendimi aşağılanmış hissediyordum. Dışarıdaki muhabirler bile daha iyi yerlere gitmiş olmalıydı. Yaşlı süper model de ortadan kaybolmuş, muhtemelen sütyeninin içindeki tavuk filetolarını gösterdiği için aldığı cömert bir çekle akıllı insanların takıldığı bir yere gitmiş olmalıydı. Tanrım, zavallının tekiydim. Eve kadar yürüyerek kendimi cezalandırmayı düşündüm fakat moralim fazla bozuktu. Bir taksiye yirmi pound daha vermekten ne zarar gelirdi ki? En azından Dave'e gösterişli bir yere gittiğimi söyleyebilirdim; öyle şeyleri severdi.

Ancak her zaman böyle miydi? Londra tıpkı Rus bebekleri gibi birbirinin içinden çıkan ve giderek küçülen anlayışlarla mı doluydu? Böylece tam içeri girdiğini sandığın her seferinde karşına açman gereken cilalı ve boyalı bir kutu daha çıkıyordu... İnce zincir koptu ve o kadar kızdım ki zinciri yerinden söküp aldım. O anda yanımdan geçen ve ellerinde Albert Hall için programları tutan yaşlı bir çift çok şaşırdı.

Parazit sesiyle uğuldayan evim beni bekliyordu. Koridoru tıkayan çemberler, ayakkabılar ve kasklardan oluşan bir labirenti aştıktan sonra mutfak masasında üzerinde 'Judy' yazan bir kutu buldum. Kutunun içinden tavşan kulaklı, pembe renkli, kocaman bir seramik kahve kupası çıktı. "Gerçekten üzgünüm. Fincanını ödünç aldım ve kazayla kırdım. Onun yerine sana bunu aldım!" diye bir mesaj yazılmıştı. Ev arkadaşım bir gülen yüz çizmişti, aptal sürtük. Çöp kovasına baktım. Fincanımın ve tabağının parçaları oradaydı; sıkıntılı iki haftadan sonra almak için Camden Pasajı'na kadar gittiğim pelin yeşili, mükemmel bir Villeroy 1929. Fiyatı sadece kırk pound'du fakat mesele bu değildi. Konu kesinlikle bu değildi. Sahte Victoria tarzı korkunç büfenin çekmesinde bir yapıştırıcı olabileceğini düşündüysem de tokmağı sıkışmıştı ve lanet olasıca şeyin bacağını o kadar sert tekmeledim ki bacak yerinden fırlayıp gidince bütün büfe olduğu gibi bir tarafa yattı ve içindeki aptal porselenler kırıldı. Sakinleştikten sonra onları temizlerken, pişmanlıkla geçen birkaç dakika gerçekten çok uzun geldi.

7. Bölüm

Saat beşte baş ağrısıyla uyandım. Yatağımın üzerinde çırılçıplak yatıyor, her zamanki can sıkıcı tavana bakıyordum. Kulübün zihnimi altüst etmesine izin vermiştim. Kızlarla arkadaşlık ve kolay para beni yoldan çıkarmıştı. Bunu düzeltecektim ve bu da Stubbs meselesinin dibine inmek anlamına geliyordu. Kötü bir parti önemli bir şey değildi. Odaklanmam gerekiyordu.

Bir an önce Dave'i görmek için ofise erken geldim ama Laura beni köşeye sıkıştırdı ve sabahımı bir yatırım foncusunun sermaye kazanımı vergilerinden yırtmasına yardımcı olmak için Stanley Spencer'lara asgari fiyat belirleyerek geçirmeme neden oldu. Vergi Dairesi, bölümü iş gibi gösteren tek konuydu. Öğle yemeğinde depoya gittim fakat Dave dışarıdaydı. Cep telefonunu arayıp ona işten sonra içki ısmarlamayı önerdikten sonra N. Peal'e gidip neredeyse Harvey Nicks kadar pahalıya gelen açık mavi renkte güzel bir kaşmir boğazlı kazak aldım. Nedense para harcamak Tentis konusuyla ilgili kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu. St. James Meydanı'ndaki Londra Kütüphanesi'nin kadınlar tuvaletinde kulübe gitmek için üzerimi değiştirirsem, Duke Caddesi'ndeki

Bunch of Grapes'te Dave'le buluşacak zaman yaratabilirdim. Topallayarak içeri girdiğinde -baston kullanmayacak kadar gururluydu- ona yarım litrelik bardaklarda London Pride ısmarladım ve kendime de soda istedim.

"İçki için teşekkürler, Judith. Ancak hanımım nereye gittiğimi merak edecek."

Resimle ilgili notlarımın kaybolduğunu ve Stubbs'ın doğrudan Warminster'daki çiftten değil, aradaki gizemli birinden alındığını Dave'e açıkladım. Kulağa biraz tuhaf geliyordu ama bir terslik olduğundan emindim. Bunu Dave'e açıklayamıyordum fakat önceki akşam yaşadığım fiyaskodan sonra Stubbs konusunda haklı olduğumu kanıtlamak daha da önemli görünmeye başlamıştı.

"Ona bir göz atmak istiyorum, Dave. İçeride, değil mi? Senin gözün benimkinden iyidir. Şu sonradan ekleme masalına inanmıyorum."

Dave kısık sesle konuştu.

"Gerçekten Rupert'ın sahte bir tabloyu kakalamaya çalıştığını söylemiyorsun, değil mi?"

"Elbette söylemiyorum. Bence bir hata yapmış olabilir ve ben de kimsenin mahcup olmasını istemiyorum, hepsi o. Eğer onları mahcubiyetten kurtarmak işime yararsa, o halde benim için sorun yok demektir. Ancak ilk kez biri bir değerlendirme hatası yapmıyor, değil mi? Bunu biliyorsun. Lütfen? On dakika. Sonra bana aptal olduğumu söyleyebilirsin ve bir daha konuyu açmam bile."

"Judith, bu konunun uzmanları var. Bilmiyorum, aletlere ihtiyacım olacak."

"Dave. Gerçeğini umursuyorsun, değil mi? Sattığımız şeyin orijinal olması gerektiğine inanıyor musun? Grupsal onur filan?"

"Gerçekten izin almamız gerek."

"Ben orada çalışıyorum, sen orada çalışıyorsun. Giriş kartlarımız var; lanet olasıca Laura'nın her zaman dediği gibi, sadece 'eserlere' bakıyor olabilirim."

"On dakika mı?"

"En fazla. Haydi." Sesimi yumuşattım. "Biz arkadaşız, değil mi?"

"Ah, haydi o zaman."

Personelin çoğu çıkmıştı, dolayısıyla Dave arka girişte şifresini kullanarak bizi içeri soktu. Sanat eserlerini korumak için loş tutulan depoda el fenerlerimizi kullanmamız gerekti. Dave hemen doğru sandığa giderek resmi çıkardı. Newmarket tabelasının ve imzanın hatırladığım yerlerini işaret ettim.

"Judith, bilemiyorum. Bana her şey düzgün görünüyor."

"Ama tam şurada bir tabela vardı. Şu vernik ne kadarlık?"

Tuvale bakarken başlarımız birbirine yakındı ve parmaklarımız boş alanda dolaşıyordu.

"Eğer temizlendiyse" dedi Dave, dikkatini iyice vererek, "Astarında bir iz olabilir. Bunu bol ışıklı bir yere çekmemiz gerek."

"Eee, taşıyabilir miyiz?"

"İmzanın nerede olduğunu söylemiştin?"

"Evet, neredeydi?" dediğini duydum Rupert'ın. Şişman insanların sık sık şaşırtıcı bir sessizlikle hareket ettiğini duymuştum. Aptalca güldüm.

"Rupert. Selam, affedersin, biz sadece..."

"Lütfen ne yaptığını açıkla. Sen alt seviyede bir elemansın ve buraya girme iznin yok." Aslında o kadar büyütülecek bir şey değildi. Birçok kez mesai saatinden sonra buraya gelmiştim. Genellikle Rupert benden istediği için. Daha yumuşak bir sesle Dave'e döndü.

"Siz ikiniz neler karıştırıyorsunuz, ha? Senin eve gitme zamanın gelmedi mi Dave?"

Dave dehşete kapıldı ve mırıldanarak iyi geceler diledi. Rupert'a "Efendim" diye seslenmesi hiç hoşuma gitmemişti. Rupert o topallayarak merdiveni çıkana kadar kibarca bekledikten sonra dönüp uzun bir an düşünceli gözlerle bana baktı. Mavimsi ışıkta tuhaf bir şekilde fazla şişmiş El Greco'yu andırıyordu. Olay çıkarmayacağını biliyordum. Güç, sessizken çok daha etkiliydi.

"Judith, bir süredir ben de seninle konuşmak istiyordum. Buraya uyum sağladığını pek sanmıyorum, biliyor musun? Sana bir şans vermek istedim fakat bölümde tutumunla ilgili birçok şikayet aldım. Stubbs toplantısındaki yorumların uygunsuzdu ve açıkça terbiyesizlikti."

"Ben sadece... Yapmaya çalıştığım şey... Emin değildim..." Kendi kendime kızarak, suçlu bir öğrenci gibi geveliyordum ama duramıyordum.

"Bence eşyalarını toplayıp hemen gitmen daha iyi olur, ne dersin?" diye ekledi, sakince.

"Yani... Beni kovuyor musun?"

"Öyle ifade etmek istiyorsan, evet, kovuyorum."

İnanamıyordum. İtiraz etmek ve kendimi savunmak yerine ağlamaya başladım. Saçmalıktı. İçimde tuttuğum bütün hüsran gözyaşlarım bir gayzer gibi fışkırmak için tam o anı bulmuş, kendimi tutamayarak yalvaran kadın pozisyonuna düşmeme neden olmuştu. O sıcak öfke yaşlarının gözlerimde biriktiğini bilmeme rağmen, Rupert'ın bir şeyler gizlediğini biliyordum. O aptal parti daveti bile sadece sessiz kalmamı sağlamak için bir numaraydı. Ancak böyle olmaması gerekiyordu, değil mi? Ben doğru olanı, iyi olanı yapmaya çalışıyordum.

"Rupert, lütfen. Ben yanlış bir şey yapmıyordum. Açıklayabilir miyim?"

"Açıklamaların beni hiç ilgilendirmiyor."

Bölüme geri dönerken bana aldırmadı bile. Dar koridorlarda onun önünden yürürken kendimi bir mahkum gibi hissediyordum. Ben masamdan eşyalarımı toplayarak çantama atarken, o kollarını göğsünde kavuşturmuş halde beni izliyordu. Kulüp için hazırladığım elbisem ve ayakkabılarım en dipteydi. Onları görmeye tahammül edemezdim.

"Hazır mısın?"

Aptal aptal başımla onayladım.

"Giriş kartını istiyorum. Güvenlikten seni çıkarmasını istememe gerek olduğunu sanmıyorum."

Sessizce kartı iade ettim.

"Artık git o halde, Judith."

Albay Morris'i düşündüm. Rupert için nasıl hizmetçi gibi çalıştığımı, terzisinden takımlarını, kuru temizlemeciden gömleklerini aldığım zamanları, onun kaytardığı saatlerde adına yaptığım telefon görüşmelerini, kütüphanede geçirdiğim fazladan saatleri düşündüm; sırf daha iyi, daha akıllı olduğumu, daha hızlı koşabildiğimi, daha fazlasını kaldırıp daha iyisini yapabildiğimi kanıtlamak için. Mütevazı ve çalışkandım. Dışlandığımı ve küçümsendiğimi hissettiğimi asla belli etmemiştim. Aramızdaki farklılıkları benim bile fark ettiğimi hiçbirinin -Laura, Oliver, Rupert- görmesine asla izin vermemiştim. Oxbridge diplomam hepsininkinden daha iyiydi. Sıkı çalışarak zamanla başarabileceğime, aralarına girebileceğime gerçekten inanmıştım. Rupert'ın bana saygı duyduğu veya bana değer verdiği konusunda asla kendimi kandırmamıştım. Ancak işe yaradığıma ve bir değerim olduğuna inanmıştım. Ne acı.

"Sanırım benim işimi Angelica'ya vereceksin?" Sesimin sızlanır gibi çıkmasından nefret ettim.

"Bu seni ilgilendirmez. Artık git lütfen."

Kendi yüzümün yaşlarla dolu olduğunu bilerek onunkine baktım. Ertesi sabah evimde uyandığımda Prince Caddesi'ne gitmek zorunda olmamamın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Havalı lobisi ve elimin altındaki tırabzanın güçlü dokusu. Bu benim şansımdı. Henüz kapının ötesine geçememiş olabilirdim fakat girmiştim ve ait olduğum dünyanın bir parçasıydım; her gün biraz daha yukarı çıktığımı sanıyordum. Özgeçmiş bilgilerimi gönderdiğimde bunun beni nerelere ulaştıracağını hayal ederdim. Oysa batırmıştım. Kontrolümü kaybetmiş, çok fazlasını istemiş, fazla hevesli, düşüncesizce, aptalca davranmıştım. *Aptalca!* Yeterince öfkeli olmaktan vazgeçmiş, Pollyanna gibi iyi niyetin her şey olduğuna ve bu boktan ambarda kendimi kanıtlayabileceğime inanmıştım. Öfke daima dostum olmuştu ama ben onu ihmal etmiştim. Sırtımı dik tutmuş, kavgaları ve zorlukları aşmamı sağlamıştı. Bir hiç olarak başladığım hayatımdan beni üniversiteye ulaştıran şey olmuştu; o benim gücüm ve avuntumdu. Bir an için içimde yükselen ateşi hissettim ve Rupert'ın kanlı yüzünü bilgisayarının üzerine eğilmiş halde hayal ettim. Haydi, diyordu Öfke, sadece bir kez. Haydi. Eski çantamın köşelerinde bakır köşebentleri vardı; onu şakağına savurduğumu hayal ettim ama çantaya ihtiyacım yoktu. Kollarımdaki kasların gerildiğini, dişlerimin sızladığını hissedebiliyordum. Bir köpek gibi boğazını parçalamak istiyordum. Beni izlerken bir an için gözlerinde tedirginlik pırıltıları gördüm. İhtiyacım olan tek şey buydu.

"Biliyor musun, Rupert" dedim, rahat bir tavırla, "Sen amcığın tekisin. Koca kıçlı, fazla şanslı, yeteneksiz, yalancı amcığın tekisin."

"Defol!"

Hangimizden daha çok tiksindiğimden emin değildim.

Kendimi affettirmek için Öfke'yi içmeye götürdüm. Sevgili dostum Öfke kadeh kadeh bana ayak uyduruyordu. James kulübe geldiğinde, başka bir müşteriyle ikinci Bolly şişesini yarılamıştım ve bu kez gerçekten içiyordum. Veda etmeye bile gerek duymadan adamı şaşkınlığıyla baş başa bırakarak James'in yanına çökerken, Carlo da Cristal'la yapması gerekeni yapıyordu.

"Sakıncası yoksa bu gece bundan biraz içebilirim."

"Zor bir gün müydü?"

Başımla onayladım. Bu neşeli bir sarhoşluk olmayacaktı. Kendimi soğuk, acımasız ve umursamaz hissediyordum. Neşesiz bir tavırla kadehimi kaldırdım. Tabii, onu müstehcen buluyordum fakat öfke ve ben son şans barında içiyorduk.

"James. Haydi uzatmayalım. Beni düzmek için ne kadar verirsin?"

Tiksinmekten çok şaşkınlıkla baktı.

"Seks için para ödemeye ihtiyacım yok."

"Neden? Seks senin için paradan daha mı önemsiz?"

"Lauren, sorun nedir?"

Bu kötü bir film olsa, tam montajlık bir an olurdu. Peş peşe görüntülerle Judith diplomasını alırken, Judith işten eve geç saatte dönerken, kataloglarının başına otururken, Rupert kovduğunda Judith'in yanağından bir yaş süzülürken ve şimdi köhne bir bodrumda bu iğrenç yaşlı zamparaya tek umudu gibi sarılırken. O Judith yerinden kalkar ve kibar bir tavırla kendi muhteşem geleceğine doğru yürürdü çünkü hiçbir şey için kişiliğinden ve değerlerinden vazgeçmesi gerekmezdi. Evet, eh. Yeni başlangıçların eşiğindeydim. Bunun gerçekten tek umudum olduğunu hissediyordum. Yapmak için doğduğum şey buysa, o zaman doğru yapacaktım. Ben ve Öfke, yükselecektik.

Saatlerdir tuttuğum gözyaşlarımın kirpiklerimde güzelce birikmesine ve durumu dramatikleştirmesine izin verdikten sonra biraz da titreme ve alt dudak ısırma ekledim. Yüzümü onunkine doğru kaldırdım.

"James, özür dilerim. Terbiyesizlik ettim. Sadece bu yer... Benim... Öyle olduğumu düşünmene dayanamam. Sadece seni sınıyordum. Sen o kadar harikasın ki ben... Ben..."

Aşk kelimesi karşısında onun muazzam egosu bile afallayabilirdi, dolayısıyla onun yerine hafifçe hıçkırdım. Sonra bir daha, Tanrım. Bana mis gibi Persil kokan büyük ve beyaz mendilini uzattı. İyi günlerinden birinde beni yıkayan ve aynı şekilde kokan temiz bir beyaz havluya saran annemi hatırlayınca hıçkırıklarım gerçeğe dönüştü. Bunun üzerine sohbete başladık ve ona korktuğumu, işimi kaybettiğimi (galeride bir resepsiyon memuresi olarak) anlattım ve bir hafta sonu uzaklaşmak isteyebileceğimi söylediğinde hiç Güney Fransa'ya gitmemişim gibi yaptım; bu harika olmaz mıydı? Ancak o türde bir kız olmadığımı -en azından tamamen- göstermek için arkadaşımı da götürmeliydik. Beni aksine nasıl ikna edebileceği konusunda biraz fısıldadım. Aslında başka birini daha götürmek istememin nedeni, onunla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmam olasılığıydı. Ayrıca, üçlü yapmak isterse hazırlıklı olmak da daha iyiydi. İş bulana kadar başımın çaresine bakabilmem için sözgelimi üç bin poundun beni ikna etmeye yeterli olabileceğini ima etmek zor değildi. Dolayısıyla kalktığında masanın üzerinde Nice için iki bilet bedeli olarak bin pound vardı ve hemen Mercedes'e dönüp Riviera'ya gideceğimizi söyledim.

"Tanrım, Jude" dedi, hayranlıkla, "Sen neler karıştırıyorsun? Koko filan mı çektin?"

8. Bölüm

Yolculuk için malzeme almak amacıyla James'in ellikle-rinden birazını kullandım. Örgü deriden ten rengi bir tatil çantası ve Marylebone'daki küçük bir dükkandan Bottega Veneta sanılabilecek uygun bir el çantası, yandan bağlı si-yah bir Eres bikini, Tom Ford güneş gözlüğü, turkuaz-bej renklerde bir Vuitton Sprouse fular. Nice havalimanına indiğimizde, aksesuarların hafta sonunu geçirmeye gelen diğer tüm kadınlar gibi görünmemi sağlamasına sevin-dim: Son derece bakımlı ama fazla gayretli değil. Mercedes (hata yapmamak için kulüp isimlerimizi kullanmaya de-vam etmeye karar vermiştik) sade kot ve beyaz bir tişörtle alışılmadık ölçüde mütevazı görünüyordu. James bizi ge-len bölümünün yanındaki kafede bekliyordu. Neredeyse etrafına dökülür gibi duran aşırı yağlı vücudunu ve açık pembe gömleğindeki ter lekelerini görünce derin bir ne-fes aldım. Tamam, şişmandı ama bu kadar pasaklı olmak zorunda mıydı? Bunda kibir seziyordum; sanki parası baş-kaları üzerinde yarattığı etkiyi görmezden gelmesine izin verebilirmiş gibi. Eh, verdiği kesindi. Yine derin bir nefes aldım. Aniden berbat evime geri dönmek için tuhaf bir istek duymuştum. Orada geleceğin nasıl olacağıyla ilgili

hayaller kurmanın güvenliğinde planlar yaparak saatler geçirmiştim. Ama işte şimdi oradaydım. Gelecek buydu. Ya da en azından, daha iyi bir planım olmadığına göre, gelecek birkaç ayım buydu. Bunu yapabilirim, dedim kendi kendime. Bunu yapmaya her zamankinden daha da *mecburdum*. Konu sadece özdenetimle ilgiliydi.

Göğsünde 'Hôtel du Cap' yazan siyah ceketiyle Faslı görünümlü genç bir adam bagajlarımızı uzun siyah bir arabaya taşıdı. James öne yerleşti ve araba eski bir yatak gibi hemen yan tarafına çöktü. Mercedes'e bakamıyordum.

"*S'il vous plait, Mesdemoiselles.*"[2]

Adamın açtığı kapıdan geçip fildişi deri arka koltuklara oturdum. Araba serindi, camları filmliydi ve motor hafifçe uğulduyordu. Demek böyle bir şeydi. James telefonuyla uğraştığı için sohbet etmeye çalışmadım. Otele ulaştığımızda Mercedes heyecanla elimi sıktı.

"Muhteşemmiş, James" dedi, beni dürterken.

"Gerçekten güzelmiş" diye ekledim, hevesle.

James girişimizi yaparken biz iki kız siyah mermer karo zeminli koridorda bekledik. Resepsiyon memurlarından biri pasaportlarımızı istedi ve sakin bir gülümsemeyle Fransızca konuşarak pasaportların çantalarla gittiğini, daha sonra getirebileceğimizi söyledim. James'in gerçek isimlerimizi görmesini istemiyordum; bütün tadımızı kaçırırdı.

"Fransızca'yı gerçekten iyi konuşuyorsun" dedi Mercedes, şaşırarak.

Omuz silktim.

"Muhtemelen James'e bundan söz etmesek iyi olur."

---

2 Fr.: "Lütfen, hanımlar." E.N.

Bizi ikinci katta bir süite yerleştirdiler. İki yatak odası, beyaz kanepeli ve arum zambaklarıyla süslenmiş dev gibi bir salona bağlanıyordu. Çift kanatlı kapılar, birçok dergide gördüğüm ünlü havuza doğru inen uzun çimenliğe bakan bir balkona açılıyordu. Onun ötesinde, Cannes tarafına doğru, sağda eski liman dev teknelerle doluydu. Her şeyin büyüğü tercih ediliyor gibi görünüyordu.

O devasa yatların arasında bile bir tanesi özellikle dikkat çekiyordu; geniş gövdesi Kraken gibi uzanıyordu. Onu da fotoğraflarda görmüştüm. Mikhail Balensky, İngiliz gazetelerinin taktığı ismiyle "Stan'den Gelen Adam" daha ciddi raporlara göre kariyeri çizgi romandan çıkma gibi görünen Özbekli bir sanayiciydi. Petrol sahalarında başladıktan sonra silah ticaretine de geçmişti fakat düzgün bir kazanç elde etmek için yeterince savaş olmadığına karar verince, kendisi birkaç tane başlatmıştı. Hakkında bir şey bilmediğimiz küçük bir ülkede sevilmeyen bir asi gruba destek sağla, iki tarafa da silah ver, arkana yaslan ve birbirlerini katledişlerini izle; her şey bittiğinde devletin elinde kalan ve kurulumuna kendisinin yardım ettiği mülklerin kalıntılarını topla. Son derece etkili. Bu yirmi yıl önceydi; şimdilerde Balensky devlet başkanlarıyla galalara katılıyor, Met Balosu'nda veya Serpentine yaz partisinde ortaya çıkıyor, ikiyüzlü bir yardımseverin temsil ettiği *moda* bir dava için birkaç milyon verirken görüntüleniyordu. *Hello!* okurken insanın öğrenebilecekleri çok şaşırtıcıydı.

"Matmazel?"

Komi beni kibarca Riviera düşlerimden uzaklaştırıyordu. Elimde katlanmış on avroluk bir banknot vardı. Ona bahşişini verdim ve çantalarımızı soldaki yatak odasına koymasını, beyefendininkinin sağdaki olduğunu söyledim. James'in beklentisi ne olursa olsun, onunla aynı ya-

tağı paylaşmak gibi bir niyetim yoktu. Söyleyecek bir şeyi olabileceğini düşünerek ona sırtım dönük şekilde balkona çıktım ve kararlı bir tavırla manzaraya baktım. Arkamdan gelerek elime uzandığını duydum.

"Mutlu musun, sevgilim?"

Sevgilim. Ah, Tanrım.

"Çok güzel" dedim, tuhaf bir tereddütle.

"Sana bunu aldım" diye ekledi, serserice olduğunu sandığı anlaşılan bir sırıtışla elime dümdüz siyah bir naylon torba tutuştururken. "Giyeceğin bir şey. Sonra."

Poşetin içinde nasıl bir dehşet olduğunu merak ediyordum fakat terli yanağına kaçamak bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim, tatlım. Çok düşüncelisin."

"Havuzda öğle yemeği yiyeceğimizi ve sonra alışveriş yapmak için Cannes'a gidebileceğimizi düşündüm. Siz kızların hoşuna gidebilir."

"Süper. Üzerimi değiştireyim."

Mercedes banyoda olduğu yerde dönüyor, Bulgari kozmetikleri inceliyordu.

"Ah, Tanrım, bu banyo benim dairemin tamamından da büyük!"

"Mini buzdolabını bul" diye tısladım. "Lanet olasıca bir içkiye ihtiyacım var."

James öğle yemeği için otelin uçurum tarafındaki yüzme havuzunun kıyısında bulunan Eden Roc'a gelirken, önü koca göbeğinin iki tarafından sarkan beyaz otel sabahlığının içine cırtlak renkli Vilebrequin bir mayo giymişti. Güneş gözlüğümün camlarının arkasından havuzda yüzen iki sarışın çocuk gördüm; dadıları onları susturana kadar gülüşerek işaret etmeyi sürdürdüler. Hepimiz ıstakoz salatası ve Perrier su istedik. James küçük buz yatağındaki tereyağı parça-

larına saldırdı ve onları çöreklere sürüp ağzına attı. Çenesinin katlarının arasından kırıntılar döküldü ve göğsündeki beyaz tüylere takılıp kaldılar. Bir Lucien Freud animasyonu izlemek gibiydi ama bakması kolay değildi. Mercedes salatasını didiklerken ve telefonuyla oynarken (ona bıçağını kalem gibi kullanmaktan vazgeçmesi gerektiğini söylemek istiyordum), James'i bir Riviera çapkını olarak geçirdiği hayali günleri bana bir kez daha anlatması için teşvik ettim; Jimmy'z'de Elizabeth Taylor'la dans edişi ve Golfe Juan'da Dionne Warwick'le parti yapışı hakkında anlattığı abartılı hikayeleri hayranlıkla dinliyormuş gibi davrandım. Meselenin beni gerçekten çekici biri olduğuna inandırmak değil, buna kendisinin gerçekten inanması olduğunu anladım.

Yemekten sonra arabayla Croisette'e gittik. Carlton Oteli'nin altındaki kumsalda burka giymiş bir grup kadın kıyıda iğrenç bir şekilde birbirlerine su atarak eğleniyordu. Gökyüzü kararmıştı, nem oranı dayanılmayacak kadar yüksekti ve James sinirliydi; şoföre arabayı park etmesi için en iyi yeri bildiği konusunda ısrar ederken bloğun etrafında üç kez dönmemiz gerekince, kaba bir Fransızcayla adamı azarladı. Sabrının daha fazla dayanacağım sanmadığımdan, Chanel'ın önünde durmamızı ve arabanın beklemesini önerdim. Butiğe önce ben girdim ve Mercedes'le çantalara bakarken tezgahtar kadından bir sandalye getirmesini istedim. Kendisinden böylesine önemsiz bir ayak işi istendiği için biraz şaşırmış gibi göründü. Ama sonra kapıda James'i gördü.

"Tout de suite, madame."[3]

Ne istediğimi biliyordum: Siyah deriden, kapitone ve yaldızlı sapları olan klasik bir omuz çantası. Mercedes ka-

3 Fr.: "Derhal hanımefendi." E.N.

rarsızca oyalanıyor, bir raftaki sezon dışı tüvit ceketleri karıştırıyordu. Hepsi güzeldi; birini denemeyi, ipeği çıplak kollarımda hissetmeyi, kenarlarına iliştirilmiş ince altın zincirleri sallamayı isterdim fakat James'in sevgilisine hediyeler yağdıran yaşlı zengin rolünden sıkılmaya başladığı belliydi.

"Hangi çantayı istersin, Mercedes?"

"Büyük olanı."

Tezgahtarın çantaları ince kağıtlara sarıp Chanel'ın C'sini taşıyan siyah pamuklu poşetlere koyması ve sonra da kaskatı kurdele süslü çantalara yerleştirmesi sonsuzluk gibi geldi. James'in asabi tavırlarının, kendisini sürekli bitkin ve rahatsız hissetmesinin dünyanın değil, kendi sorunu olduğunu ve bunun uyum sağlayamayacak kadar şişman olduğu gerçeğini kendine itiraf edememesinden kaynaklandığını artık anlamıştım. Yine de Mercedes ve ben fularlarla ilgileniyormuş gibi yaptık, o da şakacı bir tavırla Amex'ini uzatarak gözümüzü kasadan uzak tuttu. Sayı! Ancak James bir 'siesta' için otele dönerken şehrin eski bölümlerindeki kaldırım taşı döşeli dik sokaklarında bir yürüyüş yapmamız konusundaki -açıkça zalimce- önerimi geri çevirdiğinde, bunu kazanmam gerekeceğini anlamıştım.

Süite geri döndüğümüzde Mercedes'i odamıza ittim.

"Sen güzel rahatlatıcı bir duş alsana, hayatım?" diye seslendim omzumun üzerinden. En azından leş gibi terle kaplanmak zorunda kalmazdım.

"Senden nefret ediyorum" dedim, Mercedes havuza dönmek için eşyalarını toplarken.

"Endişelenme. Sadece biraz koklaşmak isteyecek. Her neyse, şunlara bir bak."

Tıka basa dolu makyaj çantasındaki iki hap kavanozunu bana gösterdi.

"Nedir bu?"

"Fazla bir şey değil. Xanax. Birkaç Vallium."

"Ver o zaman."

"Senin için değil. Onun için."

"Anlamadım."

"Şapşal! Onu uyutacağız. Bütün akşamımı bu şişko sersemle geçirmek istemiyorum. Güney Fransa'dayız, Jude!"

"Lauren."

"Tamam, tamam. Dinle" diye fısıldadı, ben diğer odadan gelen su sesini duyarken. "Yemeğe gideceğiz, ben bunlardan birkaçını tozlaştıracağım ve sen de içkisine katacaksın."

"İçki içmiyor ki."

"O zaman suyuna kat. Yarım saate kalmaz sızar. Şehre gideriz ve sabaha güzelce dinlenmiş olarak kalktığında ruhu bile duymaz."

"Bu adam gerçekten şişman, Mercedes. Ölmüş müşterilerin iyi bir şey olacağını sanmıyorum."

"Saçmalama, o kadar güçlü değiller. Ben sürekli kullanıyorum. Havuzun kenarındaki tuvaletlerde onları hemen hazırlarım. Yoksa daha sonra kendini üstünden araba geçmiş gibi mi hissetmek istiyorsun?"

"Domuzluk etme. Buraya bedava geldin."

"Biliyorum. Sadece neden biraz eğlenmeyelim diyorum. Bütün şu büyük yatların olduğu yere gideriz. Haydi, çok eğleneceğiz."

Belki Riviera'nın lakayt havasındandı ama kendimi çok daha neşeli hissediyordum. James olanları öğrense bile sadece kızar ve ikimizi de ellerimizde iki bin poundluk birer çantayla eve gönderirdi; kısa günün karı. Başka bir şey bulurdum mutlaka.

"Haydi o zaman" dedim. "Ama dikkatli ol. Etiketlere bak."

"En şık giysilerini giy o zaman. Külotlar çıksın, hanımlar!"

Mercedes koşarak gittikten sonra James'in küçük poşetini inceledim. Ağı olmayan bir PVC külot, korse gibi dantelli ağdan yapılmış ve göğüs uçlarını açıkta bırakan bir iç gömleği, PVC kenarlı bir çift göğüs kaldırıcı. Soho'daki seks dükkanlarında turistlere satılan türden iğrenç şeylerdi. Hepsini giydim, vajinamı yıkadım, tüylerine ve popomun arasına biraz monoi yağı sürdüm. İnce topuklu sandaletlerimi giyip saçlarımı karıştırdıktan sonra gösterişli mermer banyoda aynaya baktım. Eh, istediği düşük fiyatlı bir fahişeyse... Sanırım bundan daha kötüsü de olabilirdi. Gözlerimi kısarsam, sokak fahişesinden çok *Cabaret* gibi görünebileceğimi düşündüm. "Annem manastırda yaşadığımı sanıyor, gözden uzak küçük bir manastırda, Fransa'nın güney yakasında" diye kısık sesle şarkı mırıldandım ve yavaşça, şehvetli bir tavırla gülümsedim. Güzel. Çok güzel.

Salonu geçerek James'in yatak odasının kapısını tıklattım.

"Hazırım, sevgilim" diye mırladım.

"İçeri gel."

Oda boştu. Banyodan gelen patlayıcı bir şapırtı ve arkasından peş peşe osuruk patlamaları duydum. Kapıda duraksadım. Ah, Tanrım. Biraz sonra sifon çekildi ve berbat bir dışkıyla karışık Pengaligon's limon kolonyası kokusuyla James ortaya çıktı.

"Biraz ishal olmuşum" dedi, suçlayan bir tavırla. Neden iğrençliğini kendine saklayamıyordu? Şimdi önü açık bornozun altında çıplaktı. Bana bakarken yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı fakat yaklaşırken tereddüt etti. Bunu

daha önce hiç yapmamış olduğunu anladım. Özgüvenimin güçlendiğini hissederek ona doğru bir adım attım. Gözlerimi kapadım ve parmaklarımı çene dediği şeyden boğazına kaydırıp göğsündeki tüylerin üzerinde dolaştırdım.

"Eh" diye mırıldandım, "Benimle ne yapmak istiyorsun?"

Sessizlik. Kirpiklerimin arasından gizlice bakarak kendimi bir öpücüğe hazırladım.

"James yaramazlık yaptı." Gözlerimi açtım. Dudaklarını büzüp suratını asmıştı ve yüzündeki yağlar onu aniden toraman bir çocuk gibi göstermişti.

"James yaramazlık yaptı ve hanımının onu cezalandırmasını istiyor."

Mutluluktan gülebilirdim.

"O halde yatağa uzan, *hemen!*"

Nefesimi tutarak yedek elbisenin kuşağını almak için banyoya daldım. James, ultra teknolojik şilteyi bile zorlayan ağırlığıyla yatağa uzanmıştı. Kollarımı başının üzerine uzatıp bileklerini birbirine bağlarken lekelerle dolu kocaman göbeğine kısa bir bakış attım. Organına ulaşmak için gerçekten bir kat yağ kaldırmam gerekir miydi? Tanrım. Elimde doğaçlama yapacak çok fazla malzeme olmadığından, asılı durduğu sandalyeden pantolonunun kemerini çekip alırken zihnimde bir senaryo uydurdum. Kemerin tokasını tutarak üç kez havada salladım ve yatağa yaklaşırken zorlukla yutkundum. Yüz elli kilo. Birkaç aylık zarafet. Daha önce böylesine iğrenç bir durumda kalmadığımı itiraf etmeliydim fakat kendime karanlıkta bütün kedilerin gri göründüğünü hatırlattım.

"Dön!"

Yan tarafına döndü; yatakta kocaman bir delik açmadan o göbekle tamamen yüzükoyun dönmesi mümkün

değildi. Poposu bir çift ucuz sanayi ürünü tavuk gibi görünüyordu. Odaklanmalıydım yoksa ya kıkırdayacak ya da gülecektim. Uydurma gürzümü büzüşük poposunun üzerinde gezdirdim.

"James iyi bir dayağı hak etti. Havuzun kenarında onu kızlara bakarken gördüm. Çok kıskandım. Yaramaz, çok yaramaz çocuk!" "Yaramaz" kelimelerini tekrarlarken ne kadar sert istediğini ölçebilmek için her seferinde tokayla biraz dokundum.

"Evet, hanımım, yaramazlık yaptım."

"Ve cezalandırılmayı hak ettin, değil mi?"

"Evet."

Bu kez daha sert vurdum.

"Evet, ne?"

"Evet, hanımım."

Daha sert; bu kez kırmızı bir şerit bırakacak kadar. İç çekti. Ben de öyle.

Bir süre buna devam ettim ama heyecanlanıp heyecanlanmadığını anlamak gerçekten mümkün değildi çünkü öğle yemeğimizi güneşin altında yediğimiz için yüzü zaten kızarmıştı. Onu sırtüstü çevirdim, göğüslerimi görebilmesi için korsemi çözdüm ve yüzüm kasıklarının üzerine gelene kadar yanına uzandım; külodun ağsız ortasından vajinamı görebilmesi için popomu havaya kaldırdım. Penisi minicikti ve minder gibi et yığınının üzerinden beş santim kadar uzanıyordu. Sandaletlerimin tabanına bir prezervatif sıkıştırmıştım fakat onu içime almak bir yana, prezervatifi bu organa geçirmem bile mümkün değildi. Tanrı'ya şükür! Ancak bir şekilde onu harekete geçirmek zorundaydım.

"Boşalmayı hak ettin mi, seni yaramaz çocuk?"

"Evet, lütfen, lütfen!"

Çat!

"Lütfen ne?"

"Lütfen, hanımım."

"Ne istiyorsun peki?"

Yine yüzünü buruşturdu ve daha da iğrençleşerek çocuk gibi konuştu.

"Jamet muhallebitini ittiyol."

Cinsel anlamda bir sürü şey yapmıştım. Çoğu hoşuma gitmişti ve gitmeyenler de olmuştu ama bazen meraktan, bazen de ne kadarını kaldırabileceğimi bilmek istediğim için kendimi zorlamıştım. Kadınlar, erkekler, üçlü, bazen daha kalabalık; bazen korkmuştum, bazen canım yanmıştı fakat sahip olduğum tek gerçek güç buydu ve sınırlarını sınamak istiyordum. O girişimlerin her biri gücümü ölçmek için yeni bir deneme olmuştu; bu da onlardan biri olacaktı. O kadar. Saçlarımı kenara iterek penisini ağzıma aldım ve yirmi saniyenin sonunda azıcık bir sümük gibi çıkan sıvısını ilaç niyetine yuttum. Kolaydı. Sonrasında kendi banyoma geçip iğrenç çamaşırları üzerimden çıkardım ve çabucak duş aldım. Bir an için duygularımı yokladım. İçimden gelen tek şey havuzda tur atmaktı; bu yüzden gidip bunu yaptım.

James akşam yemeği için Tétou adında bir yere gitmemiz için ısrar etti. Fransa'nın güneyinde bouillebaisse yemek için tek yer olduğunu iddia ediyordu.

"Iyy, balık çorbası" diye mırıldandı Mercedes. "Şu sarımsak macunundan yeme yoksa leş gibi kokarız."

Vale kapıyı açar açmaz, cam duvarlı bir plaj kulübesinden ibaret gibi görünen restorana girdim ve çabucak sandalyelere bakındım. James'in küçük maceramızdan beri sürdürdüğü neşesini korumak istiyordum.

"Monşerin farklı bir sandalyeye ihtiyacı olacak" diye fısıldadım bir garsona, Fransızca konuşarak. "Kendisi biraz... Gürbüz."

Garson bana tuhaf bir bakış attı fakat James ağır aksak içeri girene kadar kolçaksız bir sandalye bulundu. Mercedes heyecanlıydı. İkimiz de giyinirken uzun zaman harcamıştık; o serbest kıyafetlerinden birini giymiş, ben de külodumun birkaç santim altında biten eteğiyle açık sarı renkte, çocuksu, yumuşak bir ipek tunikle on beş santim topuklu, Zanotti süet ayakkabılar seçmiştim. Biz otururken etrafımızdaki müşterilerin bir saniyelik sessizliği hoşuma gitti ama kimsenin James'in okulu bitiren yeğenlerini kutlamaya getirdiğini düşündüğünü sanmıyordum. James haydutça bir gülümsemeyle şampanya istedi ve bir şişe Krug geldi.

"Haydi, James" diye teşvik etti Mercedes, "Çıldır! Bir yudum al." James kadehini uzatırken gıdı katları hafif bir kıkırdamayla titredi.

"Neden olmasın? Bu kerelik."

Bouillabaisse iki seferde geldi; ilki kızarmış ekmek ve rouille[4] ile, sonra da beyaz balık kasesiyle geldi. Safran sosu çok lezzetli görünüyordu ama Mercedes sarımsak konusunda haklıydı. Gerçekten harika bir yemekti. Mercedes'e lanet olasıca telefonu kaldırmasını söyledim ve o da James'in anılarını dinlerken kadehinde daima birkaç parmak içki bulunmasına dikkat etti. Bulaşıklar kaldırıldığında ve tatlı mönüleri geldiğinde James izin istedi.

"Midem biraz kötü oldu" dedi.

Kendi midemin dehşetle büzüldüğünü hissettim. Bu

4 Mayonez, zeytinyağı, sarımsak, safran ve Arnavut biberinden yapılan bir tür sos. Ç.N.

adamın *nesi* vardı? James masaların arasından yuvarlanır gibi geçerek yüksek sesle *tuvaletin* yerini sorarken, ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık.

"Çabuk" dedi Mercedes. "Peçeteni ver. Hepsi burada." Elinde ev yapımı, Hôtel du Cap yazılı bir kağıda sarılmış küçük bir paket vardı. Ben üç kişilik *tarte tropézienne* sipariş ederken, o da bir hain casus gibi tozu James'in kadehine boşalttı.

James kumsalda romantik bir yürüyüş yapma teklifimi reddetti -elbette ki bunu yapacağını biliyordum- ve bekleyen araba bizi otele geri götürdü. Onun yerine harika manzaranın tadını çıkarmak için balkonda içki içmeyi önerdim. Yolumuz kısaydı ama beş dakika sonra James'in başı aşırı olgunlaşmış lahana gibi omzuna sarkmaya başlamıştı bile. Yüksek sesle horluyordu. Aynada şoförle göz göze geldim.

"Belki biz beyefendiyi içeri götürürken beklemek istersiniz? Belki de şampanyayı biraz fazla kaçırdı..."

Hôtel du Cap'ın önündeki çakıllı yolun sarsıntısı James'i uyandırdı. Elbette ki uyuyakalmamış gibi yaptı fakat sonra hemen yatmak istediğini söyledi. Endişeli bir tavırla onunla birlikte süite çıkarken kendimi şefkatli bir iyi geceler öpücüğüne hazırladım ama çoktan yatağa doğru yürümeye başlamıştı bile. Birkaç dakika yatak odasından gelen gürültüleri duydum ve sonra kapının altından görünen ışık şeridi söndü ve ortalık sessizliğe gömüldü. Horultuları sürekli hale gelene kadar içimden yavaşça altmışa kadar iki kez saydım.

Mercedes, Cannes'daki limanda bulunan Jimmy'z adındaki ünlü gece kulübüne gitmek istiyordu fakat daha saat çok erkendi ve pek hoşumuza gideceğini sanmıyordum.

Şoförden bizi "*décontracté*"[5] bir yere götürmesini istedim. Arabayı Antibes'e doğru çevirerek, sahilden uzaklaşıp on beş dakika kadar tepelere tırmandı. Sonunda Ibiza tarzında beyaz ve gümüş grisi alçak bir taş binaya geldik. Dev gibi bir terası ve siyah takım elbiseli kapıcıları vardı. Biz yanaşırken kapının önünde iki tane Ferrari duruyordu.

"Bu güzel görünüyor, ha?" dedi Mercedes ve aniden kıkırdamaya başladım. Daha önce bunu kimseyle birlikte yapmamıştım ve hem neşeli hem de ona karşı sıcaktım. Şoföre gidebileceğini söyledim; dönüşte kapıcılardan bize taksi çağırmalarını isteyecektik.

"Haydi, kızım" dedim, on yıldır kullanmadığım bir sesle. "Gerçekten çok eğleneceğiz."

Koruma bizi bir kez baştan aşağı çabucak süzdükten sonra kalın kadife kordonu çözdü.

"*Bonsoir, mesdames.*"

Terasta bir masaya yerleştik ve Kir Royal sipariş ettik. Hepsi açık yakalı beyaz gömlekler giymiş, devasa saatler takmış daha yaşlı Avrupalı birkaç grup, bembeyaz tenli ve kaz sesli Rus fahişelerle daha genç birkaç çift vardı. Ben Balensky'nin kendisinin de gelip gelmeyeceğini merak ederken, iki şampanya kupası geldi.

"Şuradaki iki beyefendi gönderdiler" dedi garson, ciddi bir tavırla.

Bakışlarını izledim ve gülünç güneş gözlükleri takmış iki Arap gencin başlarıyla bizi selamladığını gördüm.

"Geri gönderiyoruz" diye fısıldadım Mercedes'e. "Biz fahişe değiliz."

"Kendi adına konuş, tatlım."

"Sürtük."

---

5 Fr.: "Rahat." E.N.

Kulüp dolarken üç Kir içtikten sonra içerideki dans pistine geçtik. Bizi izleyen erkekleri izliyordum. Sanırım en sevdiğim an buydu; flört etmek ve seçmek. Seni mi seçsem, seni mi yoksa seni mi? Kararımızı verirken yarı isteksizce müzikle salınıyorduk.

"Şunlara ne dersin?"

"Fazla yaşlı."

"Şunlar?"

"Fazla şişman. Hem de çok fazla şişman."

Çığlık çığlığa çöktük. Bu dünyanın en eğlenceli şeyi gibiydi.

"Ya şunlar?"

"Umut verici."

Mercedes VIP bölümü olduğu anlaşılan yüksek bir balkona doğru gözlerini hızla kırpıştırarak baktı. İki adam votka konmuş bir buz kovasıyla bir masada oturuyor, garson bir suşi tepsisini boşaltırken ikisi de mesajlaşıyordu. Genç ve şık görünüşlüydüler ama saat ve ayakkabı kontrolü için fazla uzaktaydık.

"Haydi o zaman."

"Gidip merhaba diyeceğim."

Mercedes'i arkasından yakaladım. "Yapamazsın! Çok utanırım!" Kız olmak böyle bir şey olmalıydı, değil mi? "Oturalım ve onların bize gelmesini bekleyelim."

"Ya gelmezlerse? Ya başka biri bizden önce davranırsa?"

"Gelecekler. İzle."

Bir saat kadar sonra, üstü açık bir Porsche'nin içinde Antibes'deki eski limana doğru giderken, benim sarı elbisemin üzerindeki Dom Perignon lekesi kuruyordu ve Mercedes arka koltukta adamlardan biriyle çılgınca yiyişiyordu.

Herkes sigara içiyordu ve adını kimsenin bilmediği ufak tefek tombul bir adam arka rafta bir Guerlain CD'si üzerinde kokain çekiyordu.

"Ben Saint-Tropez'ye gitmek istiyorum" diye bağırdı Mercedes, bir an için dünyaya dönerek.

"Ben de Picassolar'ı görmek istiyorum!" diye bağırarak karşılık verdim.

Şehrin eski bölümünün kaldırım taşlarının üzerinden çılgınca savrularak geçerken, limanda çömelmiş yorgun bir paparazziyi yere deviriyorduk. Tombul adam gözden kaybolmuştu ve Mercedes bacaklarını bir böcek gibi sallarken kucakta taşınarak iskeleden geçiyordu.

"Ayakkabılarını çıkar!" diye seslendim arkasından.

"Lanet olsun, Lauren" diye çığlık attı, "Gel buraya!"

Porsche'nin sürücüsü ve teknenin sahibi parası kadar parlak, yeni ve gösterişliydi; adı Steve'di ve Rus bir fahişe olsam, kaçırılmayacak fırsattı. Ancak onun votkaya veya kokaine dokunmadığını gördüğüm için ben de dokunmamıştım ve Mercedes yeni arkadaşıyla ucuz porno sesleri çıkarırken, Steve bana sıcak kakao hazırladı ve oldukça iyi görünen üç Picasso'ya baktık. Bana çağdaş resim koleksiyonu olduğunu söyledi çünkü elbette ki böyle birinin öyle bir koleksiyonu olurdu. Mercedes ve yaratık geri döndüklerinde hepimiz soyunup Steve'in muazzam teknesinin güvertesindeki jakuzusine girdik, biraz daha Dom içtik ve Steve mutluymuş gibi görünmeye çalıştı. Belki de mutluydu. Belki de mutlu olmak bir kez olsun cinsel ilişki peşinde koşmamak anlamına geliyordu.

Sabah saat üç sularında Hôtel du Cap'a geri döndüğümüzde ayakkabılarımızla çakıllı zeminde zorlukla yürüdük ve vurdumduymaz gece kapıcısının yanından geçtik. Süitin kapısını büyük bir dikkatle açtığımızda yatak oda-

mıza kadar komando tarzında sürünmemiz gerekeceğini anladık fakat Mercedes dönmeye çalışırken omzunu sehpaya çarptı ve Saint-Tropez'den bile duyulacak kadar büyük bir gürültüyle barok zambak vazosunu yere devirdi. Donup kaldık ama duyduğumuz tek ses kendi ani ve sert nefeslerimizdi. Birkaç saniye için kendimi balon yutmuş gibi hissettim fakat James kapısının arkasında kıpırdamadı bile. Horultuları bile duyulmuyordu. Yani güvenli bir şekilde yatağımıza ulaştığımızda, doğal olarak kıkırtılarımızı bastıramadık. Daha önce kahkahalarla gülerek uykuya daldığımı hiç hatırlamıyordum.

Sabah saat dokuz sularında perdelerin arasından süzülen güneş ışığı beni uyandırdı. Örtülerin altından süzüldüm ve salona bakındım. Zambaklar mucizevi bir şekilde tazelenmişti ve masanın üzerine Times açılmıştı fakat başka bir yaşam belirtisi yoktu. James hala uyuyor olmalıydı. Çantamdan iki Nurofen tableti çıkardıktan sonra duşa girdim ve suyun önceki geceden kalan makyajı silip götürmesini bekledim. Sadece bugünü atlatmam gerekiyordu; belki onu Antibes'deki Picasso müzesine gitmeye ikna edebilirdim? Kendini kültürlü hissetmek hoşuna giderdi. Önceki geceden sonra ona neredeyse biraz acıyordum. Dev gibi bir banyo havlusuna sarındıktan sonra Mercedes'i uyandırmaya gittim.

"Haydi, daha kalkmamış. Bir mesaj bırakalım ve bahçede kahvaltımızı edelim."

Bikinilerimizin üzerine sabahlıklarımızı giydik, güneş gözlüklerimizi taktık ve tatlı taze portakal suyu dolu kristal kadehlerimizi de alınca her şey mükemmeldi. Üç kişilik kahvaltı istememizin daha düşünceli bir davranış olacağı aklıma geldi fakat ılık çikolatalı çörekler ve minik ayva reçeli kavanozlarıyla kahvaltımızı hiç acele etmeden yap-

mamıza rağmen James ortaya çıkmadı. Kahvaltıdaki diğer konuklara ve kırmızı ceketleri içinde yürüyüş yollarını çimenleri cilalar gibi temizleyen otel bahçıvanlarına bakarken, oraya kendi paramızla gelmişiz gibi onu neredeyse tamamen unuttum. Bu da harikaydı. Mercedes gözlüğünü indirerek parlak güneşe karşı gözlerini kıstı.

"Sence iyi midir?"

"Tabii ki. Belki de kahvaltısını yukarıda ediyordur." Yine de ona mesaj bırakmıştık ve en azından beni sürekli yanında isteyecek birine benziyordu.

"Ben yukarı çıkıp kontrol edeceğim" diye önerdi Mercedes.

Geri döndüğünde elinde otelin isminin baş harfleri işlenmiş iki havlu getirmişti.

"Kapısını vurdum fakat cevap vermedi. Haydi, yüzmeye gidelim."

9. Bölüm

Kulağa komik gelebilirdi ama James öğle yemeğine de gelmediğinde bir terslik olduğunu anlamıştım. Mercedes bikinisinin üstünü çözüp yüzükoyun uzanarak hemen güneşin altında uykuya geri dönmüştü ve ben de Chagall'ın Saint-Paul de Vence'e gitme fırsatımız olursa diye aldığım biyografisini okuyordum. Saat yarım olduğunda endişelenmeye başladım ve kitaba odaklanmak için birkaç dakika daha çabaladıysam da bir tuhaflık olduğunu artık biliyordum. Ya hastalandıysa? İleri seviyede ishali vardı. Doktora ihtiyacı olabilirdi. İhtiyacımız olan en son şey, bu tür bir sorundu. Sabahlığımı giyip kuşağını bağladım ve çimenliği tırmanarak içeri girdim. Asansörü beklerken çok sabırsızdım. İkinci katta koridorda koşarken elektrik süpürgesinin üzerine eğilmiş olan bir hizmetçiye *"Désolée"*[6] diye mırıldandım. Doğruca James'in odasına daldım ve onu görür görmez anladım.

Daha önce hiç ceset görmemiştim fakat etinde boş bir hareketsizlik, hatlarında tuhaf bir sığlık vardı ve hepsi yaşamının tamamen çekildiğini belli ediyordu. James uyu-

6 Fr.: "Afedersiniz." E.N.

yormuş gibi görünmüyordu. Sadece ölü görünüyordu. Beyaz çarşafların üzerindeki dev vücudu pamuklu bir entarinin altına gizlenmişti; entarinin altından uzanan kalın tırnaklı ayaklarıyla grotesk bir *putto*[7] gibi görünüyordu. Ne olduğunu anlamama rağmen filmlerden öğrendiğim hareketleri tekrarladım; gidip makyaj çantamdan küçük bir fondöten kutusu aldım ve içindeki aynayı açıp dikkatle yüzüne tuttum. Hiçbir şey yoktu. Gözlerini açmak istemedim ama bileklerinden birini nazikçe tutarak nabzını yokladım.

"James?" diye tısladım telaşla, çığlığımı bastırmaya çalışarak. "James!" Cevap yoktu.

Yatağın etrafından dolaşıp telefonu alırken resepsiyonu aramak niyetindeydim ama kendimi tuttum. Başım dönüyor, midem bulanıyordu fakat kontrolümü kaybedemezdim. İçki içmişti; genellikle içmezdi ve belki de içmemeliydi. Titreyerek derin bir nefes aldım. Her şey gözümün önünden hızla geçiyordu; hızla hareket eden ketum personel, ambulans, karakol. Otopsi yaparlarsa Mercedes'in ona verdiği aptal sakinleştirici kokteylinin kalıntılarını bulacaklardı ve iş cinayete dönüşecekti. Gazetelerin manşetlerindeki isimlerimiz ve annemin yüzü gözümün önünde canlanıyordu. Akla bile getirilmemesi gereken hapishane olasılığı. Aniden elektrik süpürgesinin yaklaştığını duydum. Hizmetçi odayı temizlemeye geliyordu. Ana kapıya koştum, kahvaltı arabasının üzerinden kartları kaptım ve "Rahatsız Etmeyin" kartını aradım. Böyle bir yerde bu bize saatler kazandırırdı. Beyaz kanepelerden birine yavaşça oturdum. Nefes al, Judith. Düşün.

---

7 İt.: Özellikle Rönesans döneminde, resim ve heykelde melek tasvirlerinde kullanılan erkek bebek figürü. E.N.

Pasaportlarımızı resepsiyona göndermemiştim; unutmuştum işte. Kahvaltı makbuzuna sadece LJ diye karalamıştım. Birbirimize kulüp isimlerimizle seslenmiş ve çoğunlukla güneş gözlüklerimizi çıkarmamıştık. Personel gelip gittiğimizi görmüştü fakat burası Fransa'nın güneyiydi; sadece bir hafta sonu için tutulmuş iki fahişe olduğumuzu düşünürlerdi. Buradan ayrılırsak görünüşümüz dışında bizi izlemeleri için ellerinde hiçbir ipucu olmazdı ve burası büyük bir oteldi, dolayısıyla personelin fazla gözlemci olmamak üzere eğitildiğini tahmin ediyordum. Parmak izleri? O işin nasıl yürüdüğü konusunda gerçekten bir fikrim yoktu fakat benim sabıkam yoktu ve Leanne'in de olduğunu sanmıyordum. Hepsinin tutulduğu bir büroları filan yok muydu? Üstün teknolojili uluslararası bir DNA veritabanı filan?

Bunu düşünemezdim. Sık sık ev arkadaşlarımın tıp kitaplarına bakardım ama ani kalp krizi için gözle görülür bir belirti olduğundan emin değildim. Adam obezdi, hava sıcaktı ve seks yapmıştı; en basit açıklamanın bu olacağından emindim. Cici kızlar her zaman spermi yuttuğu için Tanrı'ya şükrettim: Çarşafların üzerinde benden pek fazla iz kalmış olamazdı. Biri olayın derinliklerinde daha fazlası olduğundan şüphelenene kadar, biz hayatlarımıza geri dönmüş olurduk. Ve biri soruşturursa...

Gece kapıcısı önceki gece geldiğimizi görmüştü. Sadece eğlenmeye geldiğimizi ve sonuna kadar gitmediğimizi söyleyebilirdik. Yaşlı bir adamın parasından yararlanan iki aptal kız. Seks vaadimizi yerine getirmediğimiz için James'in bize kızdığını, bize bugün evimize dönmemizi söylediğini ve bizim de onsuz ayrıldığımızı söyleyebilirdik. Öfkeli bir şekilde uyuduğunu sandığımız için de veda bile etmemiştik. Gayet inandırıcıydı. Sabahlığımın

cebinden cep telefonumu aldım ve Leanne'e mesaj atarak hemen yukarı gelmesini söyledim. Başparmağım ekranda yağ izi bırakarak kaydı. James'in bir karısı vardı; Veronica. James'in pasaportu sayesinde onu bulurlardı ve belki bir skandalı engellemek için sessiz kalırdı. Yakın bir gelecekte James'in kalp krizi geçireceğini beklediğine şüphe yoktu.

Telefonum titreşti. Leanne kapıdaydı. Kapıyı açıp onu içeri çektim.

"Otur. Hiçbir şey söyleme ve Tanrı aşkına, sakın çığlık atma. James ölmüş. Dalga geçmiyorum ve yanılmıyorum. Ona her ne verdiysen çok fazla gelmiş. Şu anda içeride."

Daha önce kimsenin bembeyaz kesildiğini görmemiştim; yüzündeki bütün kanın çekilişi ve bronz teninin altında yeşilimsi bir ton bırakışı kısmen ilginç gelmişti. Banyoya girdim, küçük havlulardan birini kaparak elime sardım ve bardaki minik konyak şişelerinden birini kadehe ihtiyaç duymadan aldım.

"İç şunu."

Leanne itaatkâr bir tavırla içkiyi bir kerede içtikten sonra yüzünü sabahlığının kollarına gömerek hıçkırıklara boğuldu. Şişeyi alarak James'in odasına gittim. Yataktaki şeye bakmadım, sadece boş şişeyi yatağın başucundaki dolabın üzerine koydum. Sisteminde zaten alkol vardı, dolayısıyla bir zararı olmazdı.

Sesimi elimden geldiğince nazik tutmaya çalıştım.

"Leanne, durum kötü. Çok kötü. Kimseye söyleyemeyiz, anlıyor musun? Söylersek, istemeden yapmış olsak bile suçlu durumuna düşeriz. Hapse gireriz. Bana anladığını söyle."

Başıyla onayladı. İnanılmayacak kadar genç görünüyordu.

"Ben bunu halledebilirim. Halletmemi istiyor musun?"

Minnettar ve çaresiz bir tavırla yine başıyla onayladı. Kendim de inanmakta zorlanıyordum fakat elimizdeki tek şey içgüdülerimdi. Sadece düşüncelerim kadar hızlı davranmak zorundaydım. Leanne'in hıçkırıkları isterik bir hale gelmeye başladığında kollarını sıkıca tuttum.

"Bana bak. Leanne, yüzüme bak! Kes şunu. Nefes al. Haydi, sadece derin bir nefes al. Tekrar, işte, böyle, haydi. Daha iyi misin?"

Yine başıyla onayladı.

"Pekala. Şimdi yapman gereken tek şey, söyleyeceklerime harfiyen uymak. Kim olduğumuzu bilmiyorlar; her şey yoluna girecek. Dinle! Her şey yoluna girecek. Giyin; düzgün ve ağırbaşlı bir şeyler olsun. Her şeyini bavuluna koy. Banyoyu dikkatle kontrol et; makyaj malzemesi, şişe vs. bir şey bırakma." Bunun gerçekten önemli olduğunu sanmıyordum fakat odaklanacak bir şeyi olursa sessiz kalırdı. Bir hasta gibi yatak odamıza yürüdü.

Ben James'in yanına döndüm. Ona bakmadığım sürece sorun yoktu ama her an o ölü şişko ellerden biri uzanıp beni yakalayacakmış gibi hissediyordum. Odaya bakınınca lacivert keten ceketinin bir sandalyenin sırtlığında asılı olduğunu gördüm. Yine havluyu kullanarak iç cebine uzandım ve kapalı durumdaki cep telefonunu buldum. Bu daha da iyiydi. Kredi kartlarının, sürücü belgesinin, elli avroluk birkaç banknotun ve gümüş bir Tiffany para klipsinin bulunduğu bir cüzdan vardı. Klips muhtemelen Veronica'nın hediyesi olmalıydı. Paraları aldım. Çoğu pembe beş yüzlüklerdi ve aralarında sarı iki yüzlükler de vardı. Saydım ve inanamayınca tekrar saydım. Birden hatırladım. Burası Eden Roc'tu. Sadece nakit para kabul etmesiyle ünlü olan otel; bir restoran eleştirmeninin bu

konuda böbürlendiğini okuduğumu hatırladım. Buradaki bir süitin fiyatını Tanrı bilirdi fakat görünüşe bakılırsa James bütün parayı ve bana söz verdiği miktarı nakit olarak hazırlamıştı. Elimde on bin avrodan fazla para vardı. Cüzdandan iki ellilik, bir tane iki yüzlük aldım ve para klipsine sıkıştırarak iç cebe geri koydum. Bir an için o devasa altın Rolex'i bileğinden almayı düşündüm ama fazlasıyla aptalca olurdu. Paranın geri kalanını sıkıca rulo yaparak sabahlığımın cebine tıktım.

Leanne gri bir tişört ve kot pantolonuyla sabırlı bir şekilde yatakta oturuyor, yüksek topuklu ayakkabılarına bakıyordu. Bej kanvas Alaïa ceketimi ona attım. Bu bir fedakârlıktı fakat artık yenisini alabileceğimi tahmin ediyordum.

"Şunu giy ve gözlüğünü tak. İşim uzun sürmez." Ceketi denedi fakat titremeye başladı ve kollarını cekete geçiremedi.

"İsteri krizi geçirmeye başlarsan sana vururum. Kes şunu. Polis çağırmayacak kadar sağduyulu olduğum için şükret."

Eşyalarımı çantama tıktım ve önceki gün giydiğim iğrenç iç çamaşırlarını da ekledim. Ayakkabılar, makyaj malzemeleri, telefon şarjı, kitaplar, saç fırçası, dizüstü bilgisayar. Sonra Chanel çantaları kutularından alıp diğer çantalarımızı içine tıktım ve markalı yeni çantaları en üste koydum. Böylelikle gidiyormuşuz gibi değil, cumartesi alışverişi için dışarı çıkıyormuşuz gibi görünecektik. Çıkış saatinin kaç olduğunu merak ettim. Yarın öğleden sonra veya hatta sabah on birde bile olsa, Rahatsız Etmeyin kartıyla bol bol zamanımız olacaktı. Salona geri koştum. "Yüzmeye gidiyoruz! Aşağıda görüşürüz, sevgilim" diye yazdığım not Eden Roc bloknotunun üzerindeydi. Onu ve

kalem iz bırakmış olabilir diye altındaki sayfalardan birçoğunu kopardım. Hepsini buruşturup cebime tıktım.

"Tamam, gidiyoruz. Telefonunu çıkar. Lobiye indiğimizde mesaj yazmaya başla ve başını kaldırma. Acele de etme."

Hizmetçi hala koridordaydı. Benimle konuştuğunda kusacağımı sandım.

"Voulez-vous que je fasse la chambre, madame?"[8]

Doğal bir tavırla gülümsemeyi başardım. Benden daha büyük değildi fakat yüzü sarkık ve solgundu. Sanırım Riviera güneşine çıkmak için pek fazla fırsatı olmuyordu.

"Pas pour l'instant, non merci."[9]

Yolumuza devam ettik, asansörle lobiye indik ve otelin önüne çıktık.

"Vous avez besoin d'une voiture, mesdames?"[10]

Önceki gün bahşiş verdiğim çocuktu bu. Lanet olsun.

"Non merci. Nous avons besoin de marcher!"[11] Aptal İngiliz sürtükler geceki alkolün etkisinden kurtulmak için yürüyüş yapıyor, diye düşünmesini umdum.

Araba yolu boyunca yürümeye başladığımızda, bayır yüzünden Leanne'in ayak bilekleri zorlanıyordu. Otel Cannes'dan bir hayli uzaktaydı. İki tarafında güvenlik kapılarının dizildiği beyaz duvarlar uzanan boş yolda bir süre yürüdük. Birkaç yeşil plastik çöp bidonunun yanından geçtik; birinin ağır kapağını kaldırıp yırtılıp buruşturulmuş kağıtları içine attım. Günün en sıcak saatiydi ve çantanın ip sapları parmaklarımı kesiyordu. Başım ağrı-

8 Fr.: "Odanızı temizlememi istermisiniz madam?" E.N.

9 Fr.: "Şimdi değil, teşekkür ederim." E.N.

10 Fr.: "Arabaya ihtiyacınız var mı hanımlar?" E.N.

11 Fr.: "Hayır, teşekkürler. Yürümeye ihtiyacımız var." E.N.

yordu ve sırtıma yayılan ıslak teri hissedebiliyordum. Leanne yanımda sessizce yürüyordu.

"Sorun yok, Leanne. Her şey yoluna girecek. Sadece yürümeye devam et."

Sonunda yol bizi deniz kıyısına getirdi. Sol üst tarafta otelin palmiye yapraklarının arasından sessizce göründüğünü fark ettim. Körfez jet skilerle ve yelkenlilerle doluydu; daha ileride bir vapur Sainte Marguerite Adası'na geçiyordu. Gördüğümüz ilk küçük bara girdik, iki Orangina istedim ve garsondan bizi Nice havalimanına götürecek bir taksi çağırmasını kibarca rica ettim. Fransızca bir şeyler homurdandı ama ben içkilerin parasını öderken beyaz bir Mercedes barın önüne yanaştı.

Leanne dalgın gözlerle taksinin penceresinden dışarı bakıyordu. Ulusal Galeri'deki kaba tavırlı meydan okuyuşunu hatırladım ve elimde olmadan haline biraz sevindim. Eski aptal Rashers'a şimdi kimin ihtiyacı vardı? Belki de başını teslimiyet tavrıyla eğişinden kaynaklanmıştı ama aniden icra memurlarının geldiği cuma gününü hatırladım.

Annem ayyaş değildi. Genellikle o ay bulduğu işi sürdürürdü; çoğunlukla sabahları kalkardı. Ama bazen çok bunalır ve içerdi. Umursamaz veya neşeli bir tavırla değil, sadece biraz kendini unutmak için ki bu, yaşadığı hayata karşı son derece mantıklı bir tepki olabilirdi. Zil çaldığında onu yatağa yeni yatırdığımı, bir fincan çay ve gözlerini kapadığında dünyası dönmeye başlarsa diye komodinin üzerinde plastik bir leğenle pembe şönil yatak örtüsünün altına soktuğumu hatırlıyordum. Daha on bir yaşında filan olmalıydım.

"Kim bu kapıyı çalan, anne?"

Pek konuşamayacak haldeydi ama sonunda taksitlerle ilgili bir şey olduğunu söyleyebildi. Aylardır bazı taksit-

leri ödememişti ve şirketler de belli ki alacaklarının peşine düşmüştü.

"Benim halletmemi ister misin, anne? Halledebilirim."

"Teşekkürler, hayatım" diyebilmişti sadece.

Üzerimde hala okul formamla kapıyı açmıştım. Evde benden başka kimsenin olmadığını, dolayısıyla onları içeri alamayacağımı söylemeye çalıştım. Hepsi fedai görünüşlü olmasına rağmen kötü adamlar değillerdi. Sadece hepimiz gibi hayatlarını kazanmaya çalışıyorlardı. Bazı eşyaları alıp mutfaktan çıkarırken üzgün olduklarını bile söylediler. Ön taraftaki odayı kullanmıyorduk; sadece paraya mal olan, atıl bir alandı. Şimdi sadece buzdolabı, ocak, masa ve kanepe kalmıştı. Buzdolabı için yeniden geldiler fakat önce içinden yiyecekleri çıkardılar. Ekmek, reçel ve votkayı kanepenin üzerine bırakırken naziklerdi bile. Biri buzluktan aldığı dondurulmuş bir paket mısırla dönmüştü. Ortamın ne kadar boş göründüğünü anlatamam. Komşular izlemeye gelmişti; ertesi gün bütün mahalle bunu konuşacaktı. Ben polyester okul gömleğimin içinde titreyerek onlara bakıyor ve gururlu görünmeye çalışıyordum. Annem bunları göremeyecek kadar sarhoş olduğu için seviniyordum; yanımızda bu kadar komşu varken olay çıkarabilirdi. O anda bunun bir daha tekrarlanmayacağına karar verdim. Böyle bir şey başıma bir daha asla ama asla gelmeyecekti.

Diğer yandan, şimdi nostaljiye kapılmanın sırası da değildi.

"Konuş" dedim, Leanne'e. "Bana dün geceyi anlat."

Maceralarımızı tekrar yaşıyormuşuz gibi onu konuşturmayı, arada bir güldürmeyi başarmıştım. Şoför bizi hatırlarsa, neşeli ve normal göründüğümüzü düşünmesini istiyordum. Havalimanına ulaştığımızda bizi yolduğunu

gizlemeye bile çalışmadığı için istediği parayı verirken biraz soğuk davrandım.

"Doğru" dedim, bagaj kontrolü bölümünün serin ortamına ulaştığımızda. Rulo yapılmış beş yüz avrolardan birini eline tutuşturdum. "Şunu al, BA kontuarına git ve Londra'ya gidiş bileti al. Cumartesi günü, yer vardır. Geri döndüğünde mesaj yazma ya da telefon açma; ben sana her şeyin yolunda olduğunu haber vermek için mesaj atacağım. Kulübe geri dönmeyeceğim ve soran olursa, sadece biriyle tanıştığımı ve onunla birlikte tatile gittiğimi düşündüğünü söyle. Ibiza'ya. Benim Ibiza'da olduğumu tahmin ediyorsun. Anladın mı?"

"Judy, hepsini kaldıramam."

"Çalışma." Vedalaşan iki arkadaş gibi ona sarıldım. "Her şey yoluna girecek."

"Ama ya sen?"

"Benim için endişelenme sen." Sanki endişelenirmiş gibi. Aç gözleri daha şimdiden gidiş masalarını taramaya ve BA kontuarını aramaya başlamıştı bile. "Eve döndüğünde normal davran, tamamen normal ol. Bunun olduğunu bile unutacaksın. Tamam mı?" Sonra başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan çabucak uzaklaştım.

Başka bir taksiye binerek Cannes'ın merkezine gittim, limanda indim, bir turist panosu buldum ve istasyona giden rotayı inceledim. Chanel çantanın ipleri yolda kopmuştu ve şimdi onu inatçı bir çocuk gibi taşımak zorunda kalmıştım. Kırk dakika sonra Ventimiglia'ya bir tren kalkıyordu. Sınır muhafızlarını düşününce aklımdan İngiliz Büyükelçiliği'ne sığınarak kendimi genç bir görevlinin merhametine bırakmak geçti fakat kendime James'in cenaze zambağı kokan o loş odadaki cesedini hatırlattım. Zamanım vardı. Bir *Gala*, bir şişe Evian ve bir paket Marlboro

Lights aldıktan sonra bir yere oturarak dergiyi kucağıma açtım, peş peşe sigara yakmaya başladım ve arkasına gizlendiğim güneş gözlüğümün camlarından etrafı izledim. Herhangi bir planım yoktu ama dokuz bin avrom vardı ve İtalya'ya gidiyordum.

10. Bölüm

Tren sınırı geçene kadar hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Suyumu yavaş yavaş yudumlarken Fransız televizyonundaki tanımadığım reality programlarına odaklanmaya çabaladım. Sonra Chagall'ın biyografisini izlerken arada bir sayfa çevirmeyi hatırlamak için kendimi zorladım. Pencerenin dışında bir zamanlar güzel tepe köyleri olması gereken manzara akıyor, şimdi dev gibi seraların arasına yeni inşa edilmiş villalar ve otoban görünüyordu. Ventimiglia'da Cenova trenine bindim ve aniden kendimi İtalya sınırları içinde buldum. Orayı en son üniversiteden mezun olduktan sonra, bir aylığına Roma'ya gittiğimde ziyaret etmiştim ve hissettiklerimi, ışıktaki değişimi, etrafımı saran enerjik sesleri hatırlıyordum. Vagon şimdi dev saatler ve İtalyanlar'a has tarif edilemez özgüvenleri olmasa kendilerini eşcinsel gibi gösterecek daha da dev güneş gözlükleri takan genç adamlarla, kaliteli deri ayakkabılar ve çok fazla altın takıyla donanmış genç kadınlarla doluydu; sırt çantaları, turist rehberleri ve utanç verici sandaletleriyle Amerikalı bir çift de vardı. Cenova'da tekrar araç değiştirdim. Portofino'ya gitmeyi hep istemiştim ama bir istasyon görevlisinin bana İtalyanca söylediğine bakılırsa tren ora-

ya gitmiyordu; sadece Santa Margherita adında bir yere kadar gidiyordu. Sonrasında otobüse ve taksiye binmem gerekecekti. Henüz pasaportumu soran olmamıştı ama bir otelde oda tutmam gerektiğinde göstermek zorunda kalacağımı biliyordum. Olayları zihnimde canlandırdım: Judith Rashleigh, Nice havalimanına iniyor -James'le gelmemiştik- ve birkaç gün sonra Portofino'da ortaya çıkıyor. Bunun hala Eden Roc'un mis kokulu karanlığında beklediğini tahmin ettiğim ölmüş bir adamla ne bağlantısı olabilirdi ki? Hiç! Ya bu riski göze alacak ya da kumsalda uyumak zorunda kalacaktım.

Santa Margherita, Audrey Hepburn'ün tatil yaptığını hayal edebileceğim türde sakin bir yerdi. Toprak boyalı eski ve yüksek evler, ahşap balıkçı teknelerinin yanında süper yatların salındığı bir marinayla ikiye ayrılan bir çift körfezi sarıyordu. Havada gardenya ve ozon kokusu vardı; kumsalda debelenen çocuklar bile kaliteli tişört ve şortlarıyla zenginlik yansıtıyor, ortalıkta tek bir iğrenç payetli tişört görünmüyordu. İstasyondan deniz kıyısına uzanan gri geniş basamakları indiğimde kopmuş Chanel çantası artık gerçekten canıma tak ettirmişti. Portofino bekleyebilirdi. Önce duş almam ve üstümü değiştirmem gerekiyordu. Körfezin ilk kıvrımında çok sayıda otel vardı; kırmızı-beyaz çizgili şemsiyeleri ve düzgün İtalyan sıraları halinde dizilmiş şezlonglarıyla halk plajının karşısına dikilmişlerdi. Hiç düşünmeden bulduğum ilk otele girerek bir oda istedim. Daha az şüphe çekeceğimi düşünerek İngilizce konuşuyordum. Resepsiyondaki kadın kredi kartımı isteyince anlayacağını tahmin etmediğim hızlı ve karmaşık bir şeyler söyledikten sonra neşeli bir tavırla bir çift iki yüz avroluk banknotu havaya doğru salladım. İki gecelik ücreti peşin ödememe izin verdikten sonra pasaportumu

istedi. Kendisi detayları bir bilgisayara dikkatle girerken, ben her ay maaş günü hissettiğim gibi hissediyordum ve keyifli bir tavırla gülümsemeyi sürdürmeye çalışıyordum. Birden telefona uzandı. Tanrım, yoksa aradığı *carabinieri*[12] miydi? Paniğe kapılma, sakın paniğe kapılma. Saniyeler içinde çantaları orada bırakıp cebimde banknotlarla toz olabilirdim. Dışarıda bir taksi durağı vardı ve tek bir Audi park halinde dururken şoförü penceresi açık halde sigarasını tüttürüyordu. Bacak kaslarımın koşmaya başlamasını engellemeye ve nefeslerimi yavaşlatmaya çalıştım.

Kat hizmetlerini arıyordu. Odanın hazır olup olmadığını kontrol etmeleri için. Bana ağır bakır başlı eski tip bir anahtar verdi ve iyi tatiller diledi. Çantalarımı kendim taşıyacağımı işaret ettim. Odaya girince eşyalarımı yatağın üzerine attım, pencereyi açtım ve "Sigara İçilmez" tabelasına karşı geldim. Güneşin çoktan alçaldığını ve dalgaların üzerinde mor şeritler oluşturduğunu görünce şaşırdım. Bütün gün yolculuk yapmıştım. Hayır, kaçmıştım. Bir kaçaktım.

Denizden gelen esintiyle açık pembe perdeler salınıyordu. Yüksek sesle inleyerek irkildim. Bir an için kumaş iki kola dönüşmüş, sanki beni yakalamaya çalışmıştı. Olduğum yerde donup kalırken kalp atışlarımı dışarıdaki dalgaların sesinden daha güçlü duyuyordum. Sonra kendi kendime kıkırdadım. James öcü gibi görünmüş olabilirdi ama artık yoktu. Cebimde sekiz bin dört yüz yetmiş avro nakit vardı, işsizdim ve başka bir ülkede arkamda ölmüş bir adam bırakmıştım. Bir an için Leanne'e mesaj atmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Ertesi gün yeni bir telefon alacak, numaraları aktaracak, eskisini limana atacak-

12 İtalyan kolluk kuvveti, jandarma. E.N.

tım. Sigaramı içerken korkunun geri dönmesini bekledim. Dönmedi. Yaz ortasında İtalya'daydım ve hayatımda ilk kez özgürdüm. Uzun süre para için endişelenmem gerekmeyecekti. Küçük bir kutlama yapmayı düşündüm fakat kendimi sakinleştirdim. Yine de yüzümdeki aptalca sırıtışı silemedim. Bir kez olsun kendimi dokunulmaz hissetmek için biriyle yatmam gerekmiyordu.

Duş alıp üzerimi değiştirdim, limanda bir yürüyüş yaptım, bir barın önünde bir kadeh orta kalite beyaz şarap içtim, sigara yaktım, kitabımı okudum ve etrafıma bakındım. İtalya'nın İngiliz halkı üzerinde yarattığı etkiyi unutmuştum; herkesin böylesine iyi görünmesi, garsonların bu kadar etkileyici ve yemeklerin böylesine lezzetli olması. Hayat gerçekten de *bella*[13] görünüyordu. Parlak yeşil renkte gerçek pesto, patates dilimleri ve yeşil fasulyeyle *trofie* yedikten sonra otele geri döndüm. Telefonumda mesaj filan yoktu. Soyunduktan sonra kolalı açık pembe yatak örtülerinin arasına girdim ve mükemmel bir uyku çektim.

Ertesi sabah şehrin ana meydanına gittim; beyaz bir barok kilisenin önünde şekilsiz bir alandı. Birkaç tezgahta fesleğen ve taze domates satılıyordu. Yerli oldukları açıkça anlaşılan naylon elbiseli yaşlı kadınlar ellerinde filelerle tezgahların arasında dolaşırlarken, zengin olduğu anlaşılan yazlıkçıklar iki kafe arasında seçkin tavırlarla selamlaşıyorlardı. Gazete bayiinden bir *Nice Matin* ve bir *La Repubblica* kaptım; günü geçmiş İngiliz gazeteleriyle uğraşmaya gerek yoktu. Bir *capuccino* ile *con marmelatta* istedikten sonra gazeteleri dikkatlice tarayarak Eden Roc veya ölmüş bir İngiliz'le ilgili haber olup olmadığına bak-

13 İt.: Güzel. E.N.

tım. Hiçbir şey yoktu. Tatlı çöreğin ince tabakalarının arasında hala ılık olan kayısı reçeli vardı ve garson kahvemin bej yüzeyine çikolatadan bir kalp çizmişti: *"Per la bellissima signorina."*[14]

Sabahı Santa Margherita'nın çok sayıdaki küçük butiğinde dolaşarak geçirdim. Burası, günü geçirmek için gezi gemilerinden inen yolcuların keyifli yüzlerinden de anlaşıldığı gibi, zenginlerin uğrak yeriydi; eski tarz ve acayip görünebilirdi ama fiyatlar yirmi birinci yüzyılın Milan'ına aitti. Yine de ortam o kadar güzeldi ki burayı ekonomikleştirmek evrene hakaret olurdu. Deri kokulu ve yığın yığın kutularla dolu dolap gibi dükkanında beni baştan aşağı süzen satıcıdan bir bikini takımıyla, bakarken beni gülümseten siyah ipek şeritli ve geniş kenarlı hasır bir şapka, ayrıca biraz savurganlığa kaçarak son derece sevimli bir Miu Miu yazlık elbise aldım; beyaz kumaşının üzerine turuncu çiçek desenleri işlenmiş elbisenin boğaza sarılan bir askı yakası ve belimi daha da ince gösteren, ellilerin modasında kabarık bir eteği vardı. Görünüşe bakılırsa İtalyan Judith, İngiliz kuzeninden daha ağırbaşlıydı. Ne yapmam gerektiği konusunda çok fazla düşünmek istemiyordum. Bir gecelik uykudan sonra Fransa'dan yaptığım yolculuğun dehşeti rüya gibi kalmıştı. O zaman kaçmaktan başka bir düşüncem yoktu ama artık bir plan yapmam gerekiyordu. Ancak yasemin kokuları ve güneşiyle kasaba o kadar güzeldi ki mantık çekiciliğini kaybetmişti.

Belki de İtalya bir süreliğine mantıklı olabilirdi. Daha ucuz bir yere geçersem burada iki hafta kalabilirdim ve hala geri döndüğümde birkaç ay dikkatle geçinecek kadar param kalırdı. Zavallı James'in elliliklerinden bir kıs-

14 İt.: "Genç ve güzel hanımefendiye." E.N.

mı hala birikim hesabımdaydı. Bir süre tereddüt ettikten sonra bir *tabaccheria*[15] bularak hazır kart aldım ve ev arkadaşlarıma sesli mesaj bıraktım. Onlara bir yere gideceğimi söyleme zahmetine girmemiştim ve umursayacakları aklımdan bile geçmemişti fakat bir süre sonra fark edebilirlerdi. Kiram üç ayda bir ödendiği için o konuda endişelenecek bir şey yoktu. Yurt dışındaki arkadaşlarımı ziyarete gittiğimi ve birkaç hafta kalabileceğimi belirttikten sonra aklıma gelince hemen yaz sınavlarının iyi geçtiğini umduğumu da ekledim. Limandan uzakta, gösterişli restoranların yerini emlakçılara ve elektrikli ürün mağazalarına bıraktığı bir ara sokakta bir telefoncu bularak telefonumu değiştirdim. Otelden wi-fi şifresini alarak yeni telefonumda internete girip İngiliz gazetelerini araştırdım. Hala bir şey yoktu. Öğleden sonra büyük ölçüde bana bakan ama rahatsız etmeyen ergenlerle dolu olan halk plajına gittim. Ardından saçlarımı yıkadım, yeni elbisemi giydim ve hafif bir makyaj -maskara, ruj ve biraz allık- yaptım. Dikkat çekici değildim ama güzeldim.

Portofino'ya kadar beş kilometrelik yolculuk için elli avro istediğinde taksiciye dalga geçip geçmediğini sormak istedim ama sıkkın bir tavırla bakarak *"Cosi"*[16] dedi. Anlaşılan bir tekelleri vardı; Splendido'da kalabilen insanlar bir belediye otobüsünde öldürülmüş halde bulunmazdı. Yol denizle sarp kayalıklar arasındaki dar bir geçitten devam ediyordu; o kadar dardı ki aynı anda birden fazla araç geçemezdi. Mesai saatine denk gelmiş gibiydik; dev gibi abartılı güneş gözlüklerinin arkasına sinirli yüzlerini gizleyen annelerin kullandığı, arka koltuklarında kumlar

15 İt.: Tütün ve tütün mamulleri satan dükkan, büfe. E.N.

16 İt.: "Yani?" E.N.

içindeki çocukların ve asık yüzlü tombul Filipinliler'in oturduğu Porsche SUV ve BMW araçların arasında sıkışıp kalmıştık. Şoför sürekli küfrederek parmaklarını direksiyona vuruyordu ama aldırmadım. Açık pencere camından burnuma küçük kayalık körfezlerin koyu zümrüt rengi sularının üzerine uzanan incir ağaçlarının kokusu geliyordu. On dokuzuncu yüzyıldan kalma saray yavrusu villalara baktım. Portofino hakkında bir şeyler okumuştum: Hayatta böyle şeylerin önemli olduğunu düşünen insanların dünyanın en iyi Belliniler'inin Venedik'teki Harry's Barı'nda değil, burada yapıldığını düşündüklerini bilmek güzeldi. Aslında statü konusunda ne kadar zayıf olduğum düşünülürse, trajikti.

Minik balıkçı köyünün meydanı Gstaad'daki magazin dergilerinde bolca paylaşılmıştı; Beyoncé iskelenin üzerinde yürürken, Leonardo DiCaprio beysbol kasketinin altından çatık kaşlarla bakarken... Ancak paparazzi çekimleri buranın ne kadar küçük olduğunu yansıtmıyordu. Bir tenis kortu büyüklüğündeki alana doğru uzanan tek bir cadde; gerçi bir tenis kortunun etrafı Dior ve kaşmir mağazalarıyla sarılı olurdu. Sol taraftaki kafeye girdim ve ana oyuncu kadrosundan fırlamış gibi görünen beyaz saçlı garsondan bir Bellini istedim. Elbette ki bu bir klişeydi ama sonuçta buranın herkesin *bel paese*[17] hayali olduğu düşünülürse, Portofino'nun tamamı klişeydi zaten. Köpüklü pembe şeftali suyu karıştırılmış sıvıyla dolu koca bir cam kadehle geri döndü, yarım şişe bir Veuve Clicquot'yu saygıyla açtı ve şampanyayı titiz bir şekilde meyve suyuyla karıştırdı. Etrafı yağlı füme jambon, kapari, kızarmış ekmek ve tırnak büyüklüğünde Parmesan peyniri parçalarıyla sarılmıştı. İç-

17 İt.: Güzel diyar. Ç.N.

kiyi yudumladım. Çok lezzetliydi; duvardan aşağı kayana kadar yutabileceğiniz türden bir içkiydi ama ben acele etmeden içtim ve bu arada Japonlar cep telefonlarıyla fotoğraf çekip dururken son turist vapurunun limandan hareket edişini izledim. Güneş hala güçlüydü ama şimdi daha yumuşaktı ve köyün batısında düğün pastası gibi kilisesiyle uzanan burnun üzerinde gökyüzünü de yumuşatıyordu. Dudaklarımdaki tuzu ve şeftali suyunu yaladım; tam seksi bir Instagram fotoğrafı. James'in başına gelenler için üzülmem gerektiğini biliyordum fakat son derece tuhaf bir şekilde bu anı yaşamama neden olduysa, üzülemezdim.

Zarif bir ahşap tekne iskeleye halat atıyordu; *gozzi* denen geleneksel Ceneviz balıkçı teknelerinden biriydi. Beyaz bir güneş tentesi ve altında lacivert minderleri vardı. Benim yaşlarımda bir grup, kot şortu ve altından inanılmayacak kadar sarı saçları görünen denizci şapkası dışında çıplak olan kaptana teşekkür ederek tekneden iniyordu. Vikingler'in uzun zaman önce bu sahillerde yelken açtığını ve o sarışın, mavi gözlü İtalyanlar'ın burada veya Sicilya'da ender görülmediğini hatırladım. Dört erkek ve iki kadından oluşan grup ilgimi çekmişti. Portofino'da olmanın özel bir tarafı yokmuş, buranın tıkış tıkış otobüslerde yolculuk yapmak zorunda kalan insanların hayali olduğunu bilmiyormuş gibi, hareketlerinde son derece rahat bir sahiplenicilik vardı. Bana yakın bir masaya yerleşerek sigara yaktılar, içki siparişlerini verdiler ve duyabildiğim kadarıyla diğer arkadaşlarıyla akşam yemeği için kimin evinde buluşacakları konusunda konuşmak için telefon açmaya başladılar. Kızlar dikkat çekecek kadar güzel değildi fakat kuşaklar boyunca devam eden bir zenginliğin özgüvenini ve parıltısını taşıyorlardı; uzun bacaklı, ince ayak bilekli, parlak saçlı, mükemmel dişli ve makyajsızdı-

lar. Biri erkek arkadaşına ait olduğu anlaşılan bir tişörtü bikinisinin üzerine giymişti ve kumaşın katlarının arasından adın ve soyadın baş harfleri görünüyordu. Diğerinin üzerinde süslü bir beyaz tunik, ayaklarında düztabanlı ve oldukça eski görünen yeşil süet Manolo sandaletler -en azından beş yüz avro değerinde olduklarını biliyordum- vardı. Bunu fark ettiğim için utandım çünkü elbette ki onun gibi bir kız asla fark etmezdi. Erkeklerin yakalarına kadar inen gür siyah saçları, geniş omuzları ve kayak, yüzme ve tenis dışında hayatları boyunca hiçbir şey yapmamış gibi yağsız vücutları vardı ki muhtemelen de yapmamışlardı zaten. Bu insanlar... Çabasızlardı. Leanne'le birlikte Riviera'daki görünüşümüze kıyasla, hiçbir pahalı alışverişin asla sağlayamayacağı bir aidiyet havasına sahiplerdi. Sanırım gerçekten zengin insanlar asla ama asla çaba harcamak zorunda bile kalmadan böyle görünüyorlardı.

İçkimi yudumlarken, gidene kadar onları izledim. Tişörtlü kız meydanın karşısındaki bir binaya girdi ve birkaç dakika sonra Dior butiğinin üzerindeki bir terasta açık pembe formalı bir hizmetçiyle konuşurken tekrar ortaya çıktı. Belki de yemeği onun evinde yiyeceklerdi ama bunun için kendisinin alışveriş yapması, yemek pişirmesi ya da sonrasında ortalığı temizlemesi gerekmiyordu. Bu düşüncelerden hoşlanmamıştım; öfke doluydular. Dışarıda olup içeri bakmaya biraz fazla alışmıştım. Bar artık doluyordu; belki tepenin üzerindeki Splendido'da kalan ve bir *aperitivo* için aşağı yürüyen birkaç abartılı giyimli Amerikalı çift. Bir içki daha almayı düşündüm fakat minik fincan tabağının içindeki fişte daha şimdiden kırk avro yazıyordu. Belki ahşap yaya yolundan Santa'ya yürüyerek dönebilirdim. Masanın üzerine iki banknotla birkaç bozukluk bıraktım ve gitmek için kalktım.

Limanın sağ tarafında üç dev tekne bağlıydı ve Japon balığı fanusundaki balinalar gibi saçma sapan görünüyorlardı. Dize kadar inen beyaz şortlar giymiş ve rugan deri kemerler takmış iki denizci, aralarında en büyüğü olan tekneden bir iskele uzatıyordu. Gövdenin iddialı hatları ve kömür rengi lastik gibi görünen cilasının parlaklığı tekneye neredeyse askeri bir hava katıyor, James Bond filmlerinden fırlamış bir kötü adamı su altındaki üssüne taşımak için dalgaların altında her an kaybolabilirmiş gibi gösteriyordu. Çirkindi fakat kesinlikle etkileyiciydi. Bir dakika sonra iki çift kocaman Nike belirdi, arkasından Levi's bacaklar ve dev logolarıyla cafcaflı Polo gömlekler geldi. Sahiplerinin ikisi de telefonlarını kulaklarına yapıştırmış, ortama karşı kayıtsız bir şekilde konuşuyordu. Nerede olduklarını bile bilip bilmediklerini merak ettim. Sonra tekrar bakınca birinin Steve olduğunu gördüm. Daha iki gece önce Antibes'de teknesine bindiğimi Steve.

O anda bir şey değişti. Etrafımdaki hülyalı, uyutucu ortam aniden yerini bütün meydanın hissettiğini sandığım bir adrenalinle doldu. İki adamın gelişini izlerken meydanın yumuşak renkleri tropik yaşama dönüştü. Beynim cızırdayarak uyandı çünkü aniden ne yapabileceğimi anlamıştım. Derin bir nefes alarak yavaşça ayağa kalktım. Zengin insanlar böyle hareket ederdi, değil mi? St. Moritz'de, Mégève'de, Elba veya Pantellaria'da sürekli birbirlerine rastlarlardı. Onlardan biri gibi, rahat ve havalı davranmalıydım. Güneş gözlüğümü çantama attım. Limana bakan yeşil tenteli restorana doğru gidiyorlardı. Puny; hakkında bir şeyler okuduğum yerlerden biri. Onlarla çaprazlama karşılaşabilmek için yürüyüşümü zamanlarken, eteğimin Steve'in bacaklarına neredeyse sürtünecek

şekilde salınmasına izin verdim. Hala mesajlaşıyordu. Dönüp gözlerinin içine baktım.

"Steve!"

Başını kaldırdı ve beni çıkarmaya çalıştığını fark ettim. Kendimden emin bir tavırla ona yaklaşarak yanaklarından öptüm. "Lauren. Antibes'de birlikte takılmıştık!"

"Hey, evet. Lauren? Selam, nasılsın?"

En azından beni gerçekten tanımış gibi görünüyordu. Leanne'in jakuzideki aşığı yaratığa -adının Tristan olduğun öğrendim- merhaba dedim ama hayatta düşüp kalkmayacağım bir tipti.

Mahcup bir an karşılıklı durduk. Sosyal gevezeliğin Steve'e göre olmadığı açıktı fakat bu fırsatı kaçıramazdım. Steve henüz bilmiyordu ama Sir Lancelot'u oynamak üzereydi.

"Harika bir gece, değil mi?"

"Evet, harika."

Ah, Tanrım, on yıllar boyunca burada kalabilirdik.

"Arkadaşım, yani aslında daha çok tanıdık diyebilirim, şehre döndü. Ben birkaç arkadaşımla kalıyorum; şurada." Elimi villalarla dolu tepelere doğru gelişigüzel salladım. "Ama onlar da Korsika'ya gittiler. Yarın ben de dönüyorum."

"Biz daha yeni geldik. Ona sahili gezdirmeyi planlıyoruz; Sardinya Adası'nı" dedi Steve.

Bana şu seksi çikolatadan çoktan söz etmemiş gibi davrandım.

"Bu gece için planlarınız var mı?" diye denedim, flörtçü görünmeye ama fazla çaresiz gibi kalmamaya çalışarak. Oysa aslında beni tekneye almalarını sağlayacaksa, ikisiyle de yatabilirdim. Tekneler sınırlardan cesetlerin yapamayacağı şekilde geçerdi.

"Sadece birkaç kişiye bakıyoruz. Akşam yemeğini bizimle yesene."

Onu zorlama, Judith.

"Şey, eşyalarım Santa'da."

"Daha sonra alabilirsin."

Sonuç.

"Tabii, teşekkürler. Çok isterim."

Steve bir 95 Dom istedi ki başka zaman olsa beni etkileyebilirdi. Maun göğüslü, yaşı daha ileri diğer iki adam ve asık suratlı Estonyalı metres gelince, yavru ahtapot meze istedik ki benden başka kimse dokunmadı ve Steve iki şişe limon rengi Vermentino istedi. Sonra Forte dei Marmi'den geldikleri anlaşılan bir grup Milanolu banker bize katıldı ve biri çantalarımı alabilmem için beni klasik Alfa'sıyla Santa'ya götürmek konusunda Steve'i ikna etmek için büyük çaba harcadı. Sonrasında Paraggi'de Estonyalılar'ın direk dansı yaptığı bir bara gittik ve herkes suşi istedi ama kimse yemedi. Sonra Cohibas'a doğru yola çıkmak, jakuzide kokain içmek için tekneye döndük ve Steve üst güvertedeki havuzda yüzerken bile Rihanna dinleyebilmenizi sağlayan su altı ses sistemiyle gösteriş yaptı. Teklif edilen bütün kadehleri kabul ettim ve bir yudumunu bile içmedim -teşekkürler, Olly- ve yaşlı su aygırlarından biri köpüklerin arasından bana elini uzattığında Steve'e yakın kaldım. Sonunda gerekirse akşam yemeğim için şarkı söylemeye hazır bir halde Steve'in dev yatağına uzandım ama yaptığı tek şey elimi tutarak sessizce yatağa girmek ve dalgaların yumuşak salınışı arasında uyumama izin vermek oldu.

Sabah gitmişti. Akşamdan kalma olmadığıma sevinerek doğrulup oturdum ve yüzümü lomboza yapıştırdım.

Deniz ve gökyüzü. Lanet olsun. Başarmıştım. Yatağın üzerinde içine portakal suyu, gümüş bir kahve sürahisi, omlet, kızarmış ekmek, meyve, yoğurt ve kruvasan konulmuş bir tepsi vardı. Bir de içinde tek bir beyaz gül bulunan minik kristal bir vazo. Bugünkü *FT, Times* ve *Daily Mail* çünkü herkes onları okuyordu. Görünüşe bakılırsa milyarderlerin özel bir basın bağlantısı vardı ve onlara dünkü haber servis edilmiyordu. Çabucak taradım; hiçbir şey yoktu. Çantalarım açılmış, ayakkabılarım kağıt havlular arasında dizilmiş, elbiselerim -her biri çizgili gül yaprağı rengi keten torbalarla- kömür rengi minderli askılara asılmıştı. Çift duşun ve kişisel saunanın Eden Roc'u bile gölgede bıraktığı banyoda duş aldıktan sonra saçlarımı topuz yaptım ve Santa'dan aldığım en minik bikinilerin üzerine sade bir gri tişört geçirdim. Steve kamarasında şortuyla, belden yukarısı çıplak halde duruyor, dev gibi bir Starbucks kupasından kahvesini yudumluyor ve bakışları yanıp sönen bir dizi ekran üzerinde dolaşıyordu. Döviz kurları. Güverteye açılan cam kapılardan bakınca Tristan'ı dambıllarla çalışırken gördüm.

"Selam, bebeğim." Bebeğim iyiydi. Bunu nasıl sürdüreceğimden henüz emin değildim. Estonyalı sürtük sınıflandırmasına katılmak istemiyordum fakat sonuçta son anda bir yabancının teknesine atlayan türden bir kızdım. İki geceliğine Santa Margherita'daki bir otelde kaldıktan sonra pasaportu ve bileti filan olmadan ortadan kaybolan türden bir kız. Ellerimi bir an için omuzlarına dayadım, temiz teninin ve parfümünün kokusunu içime çektim ve dökülmeye başlamış saçlarının başlangıç noktasına bir öpücük kondurdum.

"Sana da selam."

"Bu gece Porto Venere'ye yanaşıyoruz."

'Biz' iyiydi. Hem de çok iyiydi.

"Güzel" diye karşılık verdim rahatça, yazlarımı her zaman seçkin İtalyan tatil beldelerinin birinden diğerine sekerek geçiriyormuşum gibi. Oysa içten içe yumruğumu havaya kaldırarak güvertede zafer turu atıyordum. Acaba katil damgası yemekten son anda kurtulduğunuzda çekilebilecek en iyi selfie pozu hangisi olurdu? Ama hızlı hem de çok hızlı öğrenen biriydim ve bu işi başarmanın tek yolunun, neler olduğu konusunda hiçbir fikrim olmadığını bir an bile belli etmemek olduğunu biliyordum. Bu yüzden güneşlenmeye çıktım ve çift kanatlı kapıdan çıkarken bikinili çıplak sırtıma bir bakış bile atmadığını fark ettim.

Öğle yemeğinden sonra -balık ızgara, salsa verde ve eski kristallerle üzerine parlak turuncu renkte teknenin adının, *Mandarin*, işlenmiş olduğu kalın modern porselenlerden servis yapılan meyveler- Steve beni heyecanlı bir tura çıkardı. Helikopter pistini ziyaret ettim, gövdenin Rus askeri sınıf kaplamasını bol bol dinledim, güvertenin üzerindeki katlanan balkonları, kamaranın kayan cam duvarını, kaptan köşkünün dışa doğru uzanan köprüsünü -her ne haltsa- gördüm ve Picassolar'ı yeniden inceledim. Personel Steve'in etrafında gidip gelirken eğitimlerinin kalitesi o kadar belirgindi ki gerektiğinde söylemeye bile gerek kalmadan önümüzde bir kapı açılıyor veya buzlu bardakta Armani soda geliyordu. Steve, kaptanı Jan'ı tanıştırdı; Steve'in tuhaf kaçan dostluk girişimlerine karşılık sadece profesyonelce gülümseyen sert görünüşlü bir Norveçli'ydi.

"Ona ışıkları göster, Jan!"

Jan'ın bronz ön kolu anahtarı açmak için uzanırken benimkine değdi. Bir saniyelik erotik Mors mesajı ama bekleyebilirdi. Pruvaya dikkatle baktım. Güneş ışığına rağmen

koyu renk sular aniden pembe bir neon parıltısıyla doldu. Jan bir anahtarı çevirdi ve aydınlığın içinde turuncu, mavi, mor ve elmas beyazı renklerinde havai fişekler gibi ışıklar patladı. Geceleri bu şey bir Las Vegas kerhanesi gibi görünürdü.

"Harika, değil mi? Yeni taktırdım."

Steve'in heyecanında sevimli gelen bir çocuksuluk vardı fakat Jan'ın bu süslü ışıklarla ilgili görüşü ta Cenova'dan anlaşılırdı. Şimdi Steve'le paylaştığımı anladığım odanın dışındaki kamaralar şaşırtıcı ölçüde küçüktü. Turumuz bitince Steve bana yeni oyuncağını gösterdi; dümen köşküne yerleştirilmiş kişisel bir gözlemevi.

"Lazerleri var, böylece gerçek gökyüzündeki takımyıldızları izleyebiliyorsun." Burada yıldızlar bile zevk için yer değiştirebiliyordu.

"Kullanılırken göremeyecek olmam çok yazık" dedim, tereddütle. "Bu gece muhtemelen beni bırakırsınız."

"Gitmen gereken bir yer mi var?"

Kirpiklerimin altından ona baktım. "Pek sayılmaz."

"O zaman neden kalmıyorsun? Birlikte zaman geçiririz."

Bakışlarında flört yoktu; kendi bakışlarımı ona göre ayarladım.

"Tabii. Bunu çok isterim. Teşekkürler. Peki, eşyalarımın odanda kalmasında bir sakınca yok mu?"

"Yoo, neden olsun?"

Hepsi bu kadardı.

İKİNCİ KISIM

İÇERİSİ

11. Bölüm

Bir defasında bir yerlerde bunu ne kadar ender yaptıklarını anladıklarında insanların başkalarının kendileriyle ilgili düşüncelerini daha az umursadığını okumuştum. Bir gün yerini üçe, sonra bir haftaya ve ardından iki haftaya bırakırken, hiçbir bilgi vermek zorunda kalmadan atlatabildim. Steve temelde meraksız biriydi; kendi işi ve sahip olduğu şeyler dışında ilgisizdi ama hangi inek ininden çıktıysa, sosyal açıdan fonksiyonel olacak kadar oradan uzaklaşmıştı. Steve'in asgari gözlemlerinden anlayabildiğim kadarıyla Tristan onun yardımcısı, kiralık arkadaşıydı ve temelde Steve'in parasıyla geçiniyordu fakat personelle ilgilenmek, kulüpleri önceden arayıp rezervasyon yapmak, kokain ve model güzelliğindeki kızları sağlamaktan sorumluydu çünkü bu eğlenceliydi, değil mi? Abramovich'i kıskandıracak kadar paran olduğunda böyle eğlenirdin.

Ancak bazen dans pistinin veya yemek masasının diğer tarafından baktığımda, Steve'in nükleer Amex'ini çıkarma ve herkesin aniden bakışlarını kaçırma zamanı geldiğinde, başının sersem bir şekilde, dans eden bir ayı gibi iki tarafa sallandığını görüyordum. İlk gece sadece yorgun olduğunu sanmıştım fakat bana "Bebeğim" ya da "Sevgilim"

demesine rağmen küçük buseler dışında beni öpmeye bile kalkışmamıştı. Olması gereken buymuş gibi geceleri onunla uyuyordum ve iki kardeş gibi sessizce yan yana yatıyorduk. Hiçbir girişimde bulunmuyordu ve ben de başlatacak kadar aptal değildim fakat her gece yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yokmuş gibi görünerek yatağa gitmeye dikkat ediyordum. Elbette ki eşcinsel olup olmadığını, Tris'in kahyalıktan fazlasını yapıp yapmadığını merak ediyordum ama hiç de öyle gibi görünmüyordu; Tristan kendilerini önüne atan bütün kızlarla memnuniyetle ilgileniyordu. Bir süre sonra Steve'in sadece aseksüel olduğuna, cinsel arzularının yakınında güzel bir kız olmasını istemekle kaldığına, yapması gereken şeyin kadınları seçmek olduğunu düşündüğüne karar verdim; tıpkı dev gibi bir tekneye, bir uçağa, dört tane eve ve Tanrı bilir kaç tane arabaya sahip olması gibi: Sadece yapabildiği için. İnsan böyle sayı kazanırdı, değil mi? İnsanların Steve gibilerle ilgili yaptığı hatanın, sadece parayla ilgilendiklerini düşünmek olduğunu anladım; oysa umursadığınız şey paraysa, asla o kadar zengin olamazdınız. O tarzda yatırım fonlarıyla, gerçek adamlarla, ciddi adamlarla (ve Steve servetleri finans labirentinde sadece beş altı milyar olarak hareket eden denkleriyle ilgili bir hayli baştan savmacıydı) oynamak, paraya karşı ilgisiz olmayı gerektirirdi. İlgilendikleri tek şey oyundu. Bunu anlamıştım.

Teknede daha uzun süre kaldıkça, o buz gibi vücuttan ve sitem dolu yüzden daha da uzaklaşıyordum. Leanne'i çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Kısa suç ortaklığımız artık başka bir dünyada kalmıştı ama birçok açıdan hala Gstaad Kulüp'e dönebilirdim. Saint-Tropez'den Sicilya'ya kadar kızlar her yerde begonvil kadar boldu. Salonda gerçek bir milyarder varken üzerine atılmaya hazır

olmayan bir kızla karşılaşmamıştım, dolayısıyla bir süre sonra varlığımın aslında Steve'i koruduğunu anlamaya başladım. Steve'in 'bebeklerinden' biri gibi davranarak onun yanında belli belirsiz sahiplenici tavırlar sergiliyor, kolumu rahat bir tavırla omuzlarına atıyor, bu yüzden diğer kızların kıskançlığını ve öfkesini çekiyordum fakat aynı zamanda da onları uzak tutuyordum. Akşam yemeğinde Steve'in yanında otururken bir şeylerin korkunç maliyetiyle ilgili neşeli ev hanımları gibi konuştuklarını duyuyor, bazen sadece sessizliği sağlamak için bile olsa onlara neden bir milyonluk bir çek yazmadığını merak ediyordum.

Tristan'ın sürekli mesajlaşmaları hiç değişmeyen bir sosyal ortam sağlıyordu -tekneden içkilere ve restorana sıçramak, sonrasında bir tatil beldesindeki tepelerden birindeki bir evde ya da bir kulüpte partiye katılmak- ama Portofino'da uzaktan izlediğim *figli d'oro*[18] tarzında birine hiç rastlamadım. Adamların servetleri, bankaları veya mülkleri vardı. Bir defasında doksanlardaki gazetelerde çok dikkat çekebilecek berbat kıvırcık saçları olan İngiliz bir televizyon uzmanının evinde, birbirlerinin esprileriyle hiç durmadan yarışarak öne geçmeye çalışan, inanılmayacak kadar kibirli ve önemsiz ünlülerle öğle yemeğine katılmak için Tuscan Maremma tepelerine gittik. Ne kadar göbekli, kel veya puro kokulu olursa olsun, her erkeğin yanında bir kız vardı. Bu adamlar Riviera'ya eşlerini götürmüyorlardı ve kızlardan istenen şey parıltılı sohbetler değildi. Erkeklerin yanından asla ayrılmıyor, hemen yanlarında oturuyor, bebeklermiş gibi yemeklerini onlar için kesip ağızlarına veriyor, konuşulmadığı sürece konuş-

18 İt.: Altın çocuklar. E.N.

muyor fakat erkeklerinin her dediğine olur da komikse diye gülüyorlardı; bu kızların varlığıyla hepsinin etrafında diğer kadınların sızamayacağı bir kalkan oluşuyordu. O gittiğimiz yemekteki tek istisna, başarılı bir televizyon komedyeniydi; çok sayıda prestijli ödül kazanmış, iriyarı, hantal görünüşlü bir kadındı. Erkeklerin alaycı sözlerinin her birine aynı etkiyle karşılık verip sohbetin hakimiyetini ele alarak başlayan, fakat sonra meslektaşları onu dinliyor gibi görünmeyi bıraktığında şaşkın ve öfkeli bir sessizliğe bürünen bir kadın. Yüzler kızarırken, sofradaki gürültü artarken ve kendisi medeni tavırlarına geri dönerken ona acıdım; BBC seviyesindeki denkleri Neandertal adamları gibi anırıyor, bir yandan haremlerini avuçluyorlardı ve katılmasının bile mümkün olmadığı bir oyunda ona üstün gelmekten vahşice bir zevk alıyorlardı.

İşimiz -kızların işi- bronz tenli güzel ayak bileklerimize K-Jacques sandaletler giymek, güzel saçlarımızı savurmak, şarabımızı zarifçe yudumlamak ve ince bronz bileklerimizdeki güzel Rolex saatlerimizle oynamaktı. Bizler ödüldük; nefis bronz etlerden oluşmuş altın, paranın dokunuşuyla buzları eriyen Galatealar. Kadının burnundan solumasına şaşmamak gerekirdi. Napoliten bir yan kesicinin onu sıkıcı Mulberry çantasından kurtaracağı kadar hızlı bir şekilde bütün etkisini kaybetmişti. Bir şeyler söylemeli, o kibirli sürtüklerin çenesini kapamak için bir şeyler yapmalıydım fakat onun yerine sadece gülümsüyor, saçlarımı köprücük kemiğimin üzerinden sarkıtıyor ve Steve'e buzlu hindistancevizi suflesi yediriyordum. İzle de öğren, bebeğim.

Zenginlik insanın gözeneklerinden zehir gibi süzülüyordu. Duruşunu, tavırlarını, pozlarını ele geçiriyordu. *Mandarin*'e bindiğim andan itibaren bir kapıyı bile açtığımı

hatırlamıyordum. Ne ağır bir çanta taşıyor ne de kirli bir tabağı kaldırmak zorunda kalıyordum. Bütün bunların bedeli jakuzide sizi kızışmış bir su aygırı gibi izleyen yaşlı bir hödüğe sıcak davranmaksa, karşılığı da sandalyenizi çekecek, güneş gözlüğünüzü veya peçetenizi ayağınıza getirecek, güneşlenirken şezlongunuzun minderini düzeltecek, kirli spor ayakkabılarınızı alırken bunu yapmalarına izin verdiğiniz için size teşekkür edecek geniş omuzlu, genç, üniformalı ve temiz tırnaklı erkeklerle sarılmış olmaktı. Gözlerinize asla bakmıyorlardı; siz onlar için orada değildiniz. Kül tabaklarını ve kirlenmiş aynaları temizliyor, yatağınızın başucundaki aspirini veya banyo dolabındaki Xanax ve Viagra'yı çaktırmadan tazeliyor, bir tanrıça gibi kusursuz bir şekilde aralarında dolaşabilmeniz için çaktırmadan teninizi onarıyor ve siz Ray-Ban gözlüğünüzün çerçevesiyle abartılı şekilde kalkık çenenizin arasından bakarken gözden kayboluveriyorlardı. Ancak donanımların dikkatinizi dağıtmasına izin veremezdiniz. Riviera'nın seksi kızlarıyla Gstaad'dakiler arasındaki fark, bu kızların önlerindeki uçurumu daha da ürkütücü hale getirecek şekilde bir sonraki seviyeye tırmanmış olmalarıydı.

Porto, Vecchio'da Steve'in sessiz ve ince yapılı Alman bir iş arkadaşı olan Hermann ve nişanlısı Carlotta -göğüs kaldırma operasyonuyla kesinlikle orantısız büyüklükte elmas yüzüğüyle- bize katıldılar. Carlotta nişanlısının yanında nazlı prenses tavırlarına bürünüyor, adamın kulak memeleriyle oynuyor ve her beş saniyede bir ona "Bebeğim" diyordu. Yalnızkense lafını esirgemiyordu.

"Lanet olasıca domuzun teki" dedi bir ara, üst güvertedeki dev turuncu şezlonglarda birlikte üstsüz şekilde uzanırken.

"Kim?"

"Hermann. Evet, geçen sezon St. Moritz'deydim ve Verbier'de ona katılacaktım, bu yüzden bana araba gönderdi. Beni alması için lanet olasıca bir araba gönderdi!"

Aksanı belli belirsiz Avrupa tınısı taşıyordu fakat çıkaramıyordum. Kendisi bilebilir miydi acaba?

"Ah, Tanrım, bu berbat bir şey!"

"Evet, bir hafta villada kendi yatağımı kendim düzelttim ve bana lanet olasıca bir helikopter gönderme zahmetine bile giremedi. Sadece özel araçlarla uçmalısın, biliyorsun" diye ekledi, ciddi bir tavırla. "Senden yararlanmalarına izin veremezsin."

"Onunla evlenecek misin?"

"Elbette. Geçen yıl hamile kaldığımda nişanlandık fakat zaten önceki evliliğinden altı tane çocuğu var, dolayısıyla kürtaj yaptırmamı istedi."

Anlayışlı bir tavırla omzunun sıcak tenine dokundum.

"Bu korkunç. Gerçekten çok üzüldüm."

Aşırı dolgulu dudağını abartılı bir tavırla ısırdı. "Teşekkürler. Fakat karşılığında bana Eaton Place'te bir apartman dairesi aldı, dolayısıyla o kadar da kötü değildi."

Tekrar nefes alabilmeye başladığımda Carlotta telefonuyla uğraşıyordu.

"Nikki Kumsalı'ndaki İsveçli kızı duydun mu?"

Nikki Kumsalı'ndaki İsveçli kızı elbette ki duymuştum. O yıl Antibes'den Panarea'ya kadar herkes Nikki Kumsalı'ndaki İsveçli kızı duymuştu.

"Bir gün kadar filan havuzda kalmış..." -beş saat, iki gün, süre değişiyordu- "...ancak ondan sonra ölü olduğunu fark etmişler."

"İğrenç."

"Evet, iğrenç. Çoktan..." -Carlotta doğru kelimeyi bulmaya çalıştı- "...kokuşmaya başlamış bile."

Carlotta seçkin olmamanın savunmasızlığını paylaşıyordu; bunun farkındaydım. Ama ben onun gibi değildim; zengin bir koca bulup hayatımın geri kalanını Avrupa parasının dalgasında süzülerek geçirmek istemiyordum. Giyim farklı bir konuydu. Steve, Mayfair'ın organı elinde dolaşan kralı olmayabilirdi ve bu benim için mükemmeldi fakat kadınlarla ilgili sabit fikirleri arasında neyse ki alışveriş ihtiyaçları da vardı. Görünüşe bakılırsa giysi tercihleri cinsellik haykırıyordu ve ondan dondurma bile istemeyecek kadar akıllı olduğumdan, gayet iyi gidiyordum.

Parıltılı esintiler arasında güneyde yavaşça süzülürken ve temmuz yerini ağustosa bırakırken, ne zaman bir limana yanaşsak Steve bana bir şeyler almaya ihtiyacım olup olmadığını soruyor, sonra ciddi bir tavırla elime koca bir tomar para tutuşturuyordu. Başlangıçta en azından kendi içkilerimin ve yemeğimin parasını ödeyebilmek için büyük bölümünü elimde tutmaya dikkat ediyordum ama birkaç gün sonra o kadar da önemli olmadığını fark ettim. Bu yüzden, bir daha asla alamayacağım kadar pahalı şeyler almaya başladım; ömür boyu yetecek çeşitlilikte kaşmir kazaklar, dövmeli astarlı bir Vuitton yağmurluk, kestane rengi timsah derisi mükemmel bir Prada çanta. Butik vitrinlerinin camlarında veya bir limanın dingin sularında kendi yansımamı gördüğümde, basit beyaz tişörtümün ve pantolondan kesme şortumun içindeki bronz tenime, bir Dolce&Gabbana eşarpla dağınık şekilde toplanmış saçlarıma, kurdeleli ganimet poşetlerime bakıyor ve geçirdiğim dönüşüme şaşırmam gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Ama aslında şaşırmıyordum. Suya bakıyor ve orada nihayet kendimi görüyordum.

Philip Larkin bir defasında güzelliğin evet anlamında kabul edildiği bir argo olduğu bir dünya hakkında yazmıştı. Düzüşmek öylesine basit bir zevkti ki bir zeytinin tuzlu toprak tadı kadar antik ve doğal ya da toz toprak içinde uzun bir yürüyüşten sonra su içmek kadar güzeldi. Dolayısıyla insan neden hayır diyecekti ki? Tek eşlilik sıradan insanlar için çok daha kolay olmalıydı.

Steve'in sözde kız arkadaşı olarak birkaç hafta geçirdikten sonra, artık duvarları aşıyordum. Benim gibiyseniz, asıl numaranın benimle aynı görüşleri paylaşanları fark etmek olduğunu bilirdiniz. Jan o ilk gün beni biraz küçümseyerek *Mandarin*'de tura çıkardığında, ilgimi Steve'e odaklamaya dikkat etmiştim ama birkaç gün sonra bir ara güvertede yanından geçtiğimde, bakışları beni Steve'in gözlerinin yapmadığı şekilde izlemişti.

Bir süre kendi haline bırakmıştım. Yakışıklı bir aygır için şansımı batıracak kadar aptal değildim fakat Tris'in Jan'ın yakışıklılığını fark etmemesi ve onu davranışlarında serbest bırakması şaşırtıcıydı. Geniş omuzları ve dar beliyle, mavi ve bir fiyort kadar çukur gözleriyle, çizgi film karakteri bir eşek gibi gür gri kirpikleriyle karşı konulmayacak kadar çekici hale gelmişti. *Caveat emptor:*[19] Şikayet etmiyordum. Bir gün öğleden sonra Maddalena Yarımadası'nın etrafından dolaşırken, Steve'e pikniğe gitmek isteyip istemeyeceğini sordum.

"Botu alıp şnorkelle dalabiliriz!" diye fikir verdim.

"Üzgünüm bebeğim, yapacak işlerim var. Seni Tris götürsün."

"Elbette. Seni rahatsız etmek istememiştim."

---

19 Bilesiniz. Ç.N.

Tristan'ın kamarasına kapıyı vurmadan daldım. Üzerinde iç çamaşırlarıyla dizüstü bilgisayarında porno izliyordu ve akşamdan kalma haldeydi. Bilgisayarın kapağını sinirli bir tavırla kapamadan önce Jada Stevens'ın yusyuvarlaklığıyla ünlü poposunu kameraya doğru kaldırdığını açıkça görebildim.

"Steve beni şnorkelle dalmaya götüreceğini söyledi?" Sinirini daha da bozmak için elimden geldiğince şımarık bir sesle konuşmuştum.

"Üzgünüm Lauren, kendimi hiç iyi hissetmiyorum." Asıl söylemeye çalıştığı şey "Siktir git!"ti. Acıklı ve küçük bir güç gösterisiydi.

"Ama gerçekten gitmek istiyorum" dedim, dudaklarımı büzerek.

"Mürettebattan biri seni botla götürsün."

"Harika bir fikir! Teşekkürler" dedim, neşeyle. "Umarım daha iyisindir."

"Elbette. Sonra görüşürüz."

Jan'ı kendi elleriyle güverteyi silerken buldum. Sürekli pis işlere bizzat katılması tam bir İskandinav olduğunu kanıtlıyordu. Yine de süngerini elinden bırakmak için bir bahane bulduğuna memnundu.

"Tris senin beni şnorkelle dalmaya götürebileceğini söyledi, lütfen, Jan?"

Jan dev gibi cüssesiyle yavaşça ayağa kalktı.

"Şnorkelle dalmaya mı?"

"Evet, lütfen. Botu alabileceğimizi söyledi."

"Tamam. Diğerleri işi idare edebilir. Onlarla konuşup eşyalarımı alayım. On dakikaya hazır olabilir misin?"

"Mükemmel. Teşekkür ederim."

Minik iç adalardan birinin burnunun etrafından dönerek *Mandarin*'den uzaklaşırken sular yüzüme sıçrıyordu. Jan

dümendeydi ve ben de minderlere sırtüstü uzanmış, bir elimi köpüklü suya bırakmıştım. Üzerimde pantolondan kesme kot şortum, beyaz bir Fernandez bikini üstüm ve başımda etrafına eski moda bir Pucci ipek eşarp sardığım kocaman hasır şapkam vardı. Jan kaptan kıyafetlerini çıkarıp haki bir bermuda ve gözlerine uyan, soluk lacivert bir tişört giymişti. Tekneden bir şişe Vermentino, bir tirbuşon ve koca bir yığın incir almıştım.

"Denizkestanelerini sever misin?" diye seslendi Jan, motor gürültüsünün arasında.

"Bilmem."

Gazı keserek botu yavaşlattı ve kenardan suya bakmaya başladı. Suyun derinlik algısını yanıltan netliğinin altındaki beyaz kumulların üzerinde süzüldükten sonra, yüzeyden aniden fırlamış kayalıklara geldik ve dalgaların arasında parıldayan yanardöner su yosunlarını gördük.

"Burası uygun." Norveçli aksanını ve net sesini seviyordum. Az konuşması da hoşuma gidiyordu.

"Çapa kapağını aç."

Düz güneşlenme minderinin üzerinden sakar bir şekilde uzanarak içinde çapanın durduğu kapağı açtım. Jan motoru geri vitese taktı.

"Söylediğimde at. Bekle, bekle, şimdi."

Çapanın suya dalışını, zincirini sürükleyerek dibe inişini ve Jan'ın zinciri gerginleştirene kadar botu geri çekişini izledim.

"Güzel. Şimdi bir denizkestanesi deneyebilirsin."

Ayaklarının dibinde eski bir kanvas çanta vardı; içinden bir deniz gözlüğü, sustalı bir bıçak ve Orta Çağ dövüş eldivenlerine benzeyen çelik bir ağ eldiven çıkardı.

"Şnorkelini tak. İzleyebilirsin. Erkeklerle dişiler arasındaki farkı biliyor musun?"

Elbette ki bilmiyordum.

"Sadece dişiler yenebilir. Kendilerini süslemek için küçük kabukları ve taşları toplarlar. Tıpkı kadınlar gibi kendilerini güzelleştirmeye çalışırlar." Gözlerime uzunca bir an baktıktan sonra tişörtünü çıkarıp bir kenara attı.

Ben de şortumu çıkararak ona katıldım. Bir an için botun boğucu sıcağından sonra su soğuk geldi. Bir denizyıldızı gibi batıp çıkarak suda süzüldüm ve Jan'ın kendini uzun kulaçlarla dibe çekerek suya dalışını izledim. Kayalığın dibini yakaladı ve eldivenli eliyle bıçağı kullanarak şişman ve siyah bir şeyi çekiştirdi. Sonra yüzeye çıkıp o şeyi küpeşteye bıraktı ve nefes alıp tekrar daldı. Bakmak için başımı kaldırdım. Denizkestanesi kötücül görünüşlü bir su altı kirpisine benziyor, dikenleri havaya doğru salınıyordu. Jan iki tane daha çıkardıktan sonra motorun yanındaki kısa merdivenden yine bota tırmandı.

Bıçağı kullanarak kabukların üzerindeki dikenleri temizlerken ben de şarabı açtım.

"Kadehleri unutmuşum."

"Sorun değil." Şişeyi alıp dudaklarına götürdü. İçerken boğazının hareketlerini izledim.

"Şimdi, al bakalım."

Temizlenmiş olan kabuk çok güzeldi, pembe ve yeşil renklerdeydi. Jan bıçağını kabuğun altına sokarak bir mango gibi ikiye böldü ve siyah kenarlı koyu turuncu etini gösterdi.

"Gevşektir. Parmaklarınla çekip alabilirsin."

"Göstersene."

Bir parça koparıp bana uzattı. Gözlerimi kapayarak ağzımı açtım.

"Güzel mi?"

"Mmmm."

Güçlü, ağdalı, tuzlu ve neredeyse sertti. Şarabımı yudumladım ve minerallerin dilimde eriyişini hissettim. Yüzüme vuran güneşle ve dudaklarımda çiğ etin tadıyla sırtüstü uzandım.

"Daha."

Bana geri kalanını yedirdikten sonra ben de ona yedirdim. Sonra bir an yüzü benimkine o kadar yaklaştı ki o muhteşem kirpiklerinde parıldayan tuz kristallerini gördüm. Jan daha beni öpmeden ıslanmıştım. Acele etmedi; dilinin benimkini bulmasına izin verdi, doladı, itti, doladı. Sonra sırtını dümen yekesine vererek oturdu ve bana baktı.

"Şimdi düzüşmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, şimdi düzüşmek istiyorum, Jan."

Beni bu ana getiren olaylar dizisi çok kalabalıktı. Asla özgür kalamayabileceğimi, James'in bir sireninki kadar ölü kollarının hala beni sarıyor olabileceğini ve derinliklere çekebileceğini biliyordum. Ancak kısa bir süre için de olsa zamanı durdurabilir ve özgür kalabilirdim.

Minderlere sırtüstü uzanırken bakışlarımı gözlerinden ayırmadım ve bunu yaparken bikinimin üzerini çıkarıp bir kenara attım. Belirgin bir kabullenişle çenesini havaya kaldırdı. Bikinimin altının iki taraftaki iplerini çözerek üzerimden çıkarıp, onu da üstünün yanına bıraktım.

"Göster bana."

Yavaşça, çok yavaşça bacaklarımı iki yana araladım. Oturduğu yerde vajinam tam gözlerinin önüne serilmişti. Sağ elimin orta parmağını ağzıma soktum, göğüslerimin arasından, sonra karnımdan aşağı kaydırdım ve bacaklarımın arasına uzattım. Parmağımı ağzına uzattığımda kendi sıvımla iyice kayganlaşmıştı. Botun salınışına aldırmadan rahatça ayağa kalktı. Güzel bir penisi vardı; kökü kalındı ve başı ıslak ipek kadar gergindi.

"Dön. Kalçalarını görmek istiyorum."

Vajinamı eline dayayarak yavaşça bir sekiz çizerken o kadar zevk aldım ki sadece bununla bile boşalabilirdim. Döndüm ve başını ağzıma alıp gırtlağıma kadar kaydırarak öyle tuttum. Şiddetle atıyordu. Tırnaklarımı gergin yumurtalıklarının üzerinde dolaştırarak tekrar tekrar emdikten sonra geri çekildim ve gözlerine bakarken şişmiş dudaklarımı gözlerinin önüne serdim.

"Sik beni. Beni sikmeni istiyorum."

Arkamda dizlerinin üzerine çöktü, elini bir kez daha vajinama gömdü ve parmaklarını açtı.

"Döndür. Kalçalarını döndür. İşte böyle. Göster bana. İşte şimdi beni kızıştırıyorsun. Böyle devam et."

"Onu istiyorum, hemen."

Başını vajinamın dudaklarının arasında kavradım, içime aldım ve kaslarımı gererek duraksadım.

"Kıpırdama" dedim. Kendimi biraz öne çekerek onu bıraktıktan sonra başını tekrar içime alarak kalçalarımı çevirdim; her seferinde biraz daha derine alırken sonunda yumurtalıklarının vajinamın sırılsıklam dudaklarına değdiğini hissettim.

"Şimdi hızlan."

Kalçalarımı tutup beni aniden kendine çekerek nefesimi kesti ve içimde gidip gelmeye başladı.

"Lanet olsun. Bu mükemmel. Sakın durma."

"Hoşuna gitti. Sert mi seviyorsun?"

"Evet. Sert seviyorum. Sadece... Sakın... Durma."

Bot deli gibi sallanıyordu; bir dalga ikimizi de sırılsıklam etti. Islak saçlarımın ağırlığını sırtımda hissediyordum. Saçlarımı tutup başımı arkaya çekerek sırtımı daha da büktü ve penisi o tatlı noktaya değince boşalacağımı hissederek daha da hızlanması için yalvardım.

"Şimdi, benimle. Gel. İçime boşalmanı istiyorum."

Boşalırken kalçama bir tokat attı ve onunla birlikte iri penisinin üç kez sarsılarak içime boşalışı beni de doruğa ulaştırdı. Bir çığlık atarak vajinamı ona sertçe yapıştırdım ve sonra ikimiz de öne yığıldık; botun salınışı yavaşlayarak dururken, bütün ağırlığını üzerimde hissediyordum. Sonra incirleri iştahla yedik, biraz daha şarap içtik ve bana tekrar yapmak isteyip istemediğimi sordu; istiyordum. Bu kez ben üste çıktım ve belimin iki yanındaki kasları yakalayarak beni tekrar tekrar üzerine çekti; aynı anda klitorisimi ovalıyordum ve sonunda boşalarak üzerine yığıldığımda kendisi hazır olana kadar vurmaya devam etti. Sonra beni geri itti, hala kalkıp inen bacaklarımın arasında diz çöktü ve doğruca ağzıma boşaldı. Dudaklarıma sıçrayan sıvısını yaladım. Tuzlu, ağdalı, güçlü. Sonra güneşin altında bir süre el ele uyuduk ve ardından tekneye geri dönme zamanı geldi.

Muhteşem bir kaçamak olmuştu fakat akşam tekrarlanamayacağını ikimiz de biliyorduk. Jan'ın kimseye bir şey söylemeyeceğini biliyordum. *Mandarin*'de geçirdiğim zamanın geri kalanında neredeyse hiç konuşmadık ama sorun değildi.

12. Bölüm

Akdeniz üzerinde yaz göçü uçan kazların gizemli düzenini andırıyordu. Bir ünlünün -bir Kate veya bir Kanye- görüldüğüne dair söylentiler zenginlerin aniden yollarını aynı şeyleri tekrarlayan barlara veya kumsallara çevirmesine neden oluyordu: Bar sahibi tebeşir tahtalarındaki fiyatları üçe katlıyor, birkaç gün ya da bir hafta boyunca müşteriler hayali ünün peri tozlarında yuvarlanıyorlar, buranın, sadece bu yerin doğru yer olduğuna inanıyorlardı. Sonra söylentiler bir kez daha dalgaların üzerinde yer değiştiriyordu ve tekneler yerelleri çakalların ağzına layık bir ziyafetle baş başa bırakarak başka bir nafile kovalamacanın peşine takılıyordu.

Roma'nın güney sahilinde, Gaeta yakınlarındaki barok bir kasaba olan Giacomo's bu yıl böyle bir yerdi. On dokuzuncu yüzyılda Papa IX Pius, Santissima Annunziata Kilisesi'nin Altın Mağarası'nda meditasyon yaptıktan sonra Kusursuz Kavram doktrinini ilan etmişti ve Tris de yemek rezervasyonumuzu benzer bir huşuyla açıklamıştı. Limandan restorana uzanan düzensiz paket taşı döşeli yolda yürürken, havada kesinlikle bir gizem vardı. Gece bitmeden önce biri kesinlikle masanın üzerine çıkıp dans

edecekti. Giacomo's körfezin büyüleyici manzarasına sahipti; kasabanın üzerindeki bir çıkıntıya uçan halı izlenimi yaratacak şekilde sarı yaseminlerle sarılmış bir yarın üzerine yapılmış gösterişli bir terastan manzarayı izlemek mümkündü.

Ton tortularıyla ve ızgara tuzlu su levreğiyle biraz oyalandıktan sonra (bir levrek daha görürsem çatalı kendi gözüme saplayacaktım), Steve limana ve bir zamanlar Aragon'un krallarının dev şatosu olan yere bakmamız için beni kenara çekti.

"Eğleniyor musun?" diye sordu, özenle.

"Elbette, hayatım. Çok güzel. Ya sen?"

"Elbette" diye cevap verdi, inandırıcılıktan uzak bir şekilde.

Steve temelde insanlara karşı ilgisiz olabilirdi fakat benim öyle bir lüksüm yoktu. Sahip olduğum az sayıdaki imkanı kullanmak zorundaydım ki bu da bu yeni tuhaf dünyanın en minik ölçümlerine karşı bile uyanık olmam, ortamında yer edinebilmek için etrafıma iyi bakınmam gerektiği anlamına geliyordu. Steve'i neşelendirmemi sağlayabilecek bir şeyler bulmaya çalışarak etrafıma bakındım.

"Şu Balensky'nin teknesi."

Herkesin rubleye akın ettiğini söylesem bu kadar etkili olmazdı.

"*O* burada mı?"

"Sanırım. En azından teknesi burada. Cannes'dayken de görmüştüm."

Steve'i hiç bu kadar gergin görmemiştim fakat aniden huzursuz olmuş, yine her zamanki gibi telefonunu emzik gibi kullanarak arkasına saklanmaya başlamıştı.

"Onunla görüşmek istiyorum."

"Neden?"

"Burada değil. Daha sonra, tekneye geri döndüğümüzde."

Steve'in yanında yeni bir şeyin varlığı beni meraklandırmıştı fakat yatak odasının güvenliğine geri dönene kadar sesimi çıkarmadım. Spor ayakkabılarımın içinden Lanvin kalıpları çıkarmak için eğildiğimde, Steve'in bana bakıp bakmadığını umursamaktan veya fark etmekten vazgeçmiş olduğumu anladım. Evli gibiydik. Süslü bir Antik Batik kurtayı sırtıma geçirdikten sonra yatakta elimi yanıma vurdum.

"Eh. Neler oluyor bakalım?"

"Bilgiye ihtiyacım var."

"Ve benim almamı mı istiyorsun?"

Elbette bunu istiyordu ve elbette ki çok sevimsiz bir istekti. O anda, Portofino'daki limandayken hissettiğim gibi, günlerin birbirini izlemesine izin verdiğimi ve sürüklenmekte olduğumu aniden fark ettim. Belki bir psikolog bunun gecikmiş şok olduğunu söylerdi ama ben bunu karaktere bürünmek olarak tanımlamayı tercih ederdim. Steve benden asla bir şey istememişti. Ancak bu onu savunmasız yapabilir, bana borçlandırabilirdi. Bu bütün oyunu değiştirmek için bir fırsattı. Şimdiye kadar bu gezide bir yolcu olarak kalmıştım fakat şimdi kendimi oyunculardan biri gibi hissetmeye başlayıp başlayamayacağımı merak ediyordum.

"Steve, benden kesinlikle lanet olasıca kanunsuz bir şey yapmamı istiyorsun."

"Bir de bana sor."

Yastıkların üzerinde doğrulup oturdum. "Hayır, asıl bana sor. Sonuçta hakime anlatmak zorunda kalabilirim. Buna neden ihtiyacın var?"

Steve temkinli gözlerle bana baktı. "Sadece... O burada, İtalya'da. Bir şeyi kontrol etmek istiyorum; duyduğum bir şeyi, hepsi bu."

"Nedir o?"

"Öğrendiğimde sana da söylerim."

"Eh" dedim, dikkatle. "Başlangıç olarak, onun da senin neden burada olduğunu bilmesi gerekecek. Gerekiyorsa Twitter'a koy."

"Ama ben Twitter kullanmam."

"Tamam. O zaman Tris'e onu arattır."

"İyi de o ne diyecek ki?"

Ah, Tanrım. Telefonuma uzanıp Balensky'nin ismini Google'da arattım. "Sanat eserleri topluyor" dedim, ekranı Steve'e uzatırken. "Tıpkı senin gibi" diye ekledim, teşvikkâr bir tavırla. "Tris onun fikrini almak istediğini söylesin, bu hoşuna gider."

"Çok akıllıca."

Hadi be, ciddi misin, Sherlock? Derin bir nefes aldım ve Steve'in planıyla ilgili birkaç düzeltme daha teklif ettim. Aramızdaki takasta kozumu artırmak için bilgiye ihtiyacım olacaktı; tabii bir yemden söz etmeme bile gerek yoktu. Steve önerdiğim çözümden çok etkilenmiş gibi görünüyordu.

Basit bir numaraydı fakat umduğum gibi işe yaradı. Ertesi gün öğleden sonra Steve havuzda bana katıldı.

"Gece elbisen var mı, Lauren; bilirsin, uzun bir şey?" Bir aydır teknedeydim ve almadığım tek şey bir gece elbisesiydi.

"Yanımda yok, hayır. Neden hayatım?"

"Akşam yemeğine davet edildik." Her zamanki gibi Steve'in bir gözü suyun hemen üzerine yerleştirilmiş düz

ekrandaki Bloomberg'deydi. "Takım elbiseli" diye ekledi, keyifsizce.

"Nerede?"

"Balensky'nin teknesinde." Havalı olduğunu düşündüğü belli bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

Sonuç.

"Yarın Ponza yakınlarında onunla buluşacağız."

"Kulağa harika geliyor."

Yukarıdaki güneşlenme güvertesinde Carlotta'nın kulak kabarttığını -belki göğüslerini de- hissedebiliyordum. Göğüs uçlarında muhtemelen oligarşi radarı olmalıydı. Döndüm ve birkaç kulaçla yüzerek Steve'in yanına ulaştım.

"Bir şeyler ayarlarım."

"Evet, gösterişli bir şeye ihtiyacın olacak. Tris bunu halletsin."

Carlotta'nın yüzü tırabzanın üzerinden göründü. "Senden nefret ediyorum" dedi dudak hareketleriyle, suratını asarak. Kendisi 'sevgilisiyle' iki kişilik romantik bir yemeğe mahkumdu.

"Aş bunları, Cinderella" diye seslendim. "Şanslı günündesin. Alışverişe gidiyoruz."

Sahil boyunca güneye inerken geçtiğimiz bütün güzel balıkçı köyleri gibi, Ponza'daki liman da Romalılar'ın balık tutma işini artık çok da önemsemediği ince bir ada şeridiydi. Denize doğru yuvarlanır gibi duran o köhne aşıboyalı ve sarı evlerin çoğunda milyon avroluk *pieds à terre*[20] vardı ama birkaçının pencerelerinden hala çamaşırcılar görünüyor ve yaşlı kadınlar kapılardan sakin sakin bakıyordu.

20 Fr.: Baş sokulacak yer. Ç.N.

Belki de devletin ortama biraz renk katmak için para ödediği aktrislerdi. Ve en uyuşuk köy meydanında bile Avrupalı zengin kadınların uğrayabileceği bir iki butik vardı. Carlotta'yı bin avroluk La Perla bikinilerin sergilendiği en yakındaki mağazaya sürükledim.

"Elbiseye ihtiyacın var. Bu gece Steve'in kız arkadaşı olacaksın."

"Yani üçlü mü demek istiyorsun?" Bunun özellikle yeni bir teklif olduğu izlenimine kapılmamıştım.

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. "Hah! Hayır. Sadece bu parti için. Aşık gibi görünmek dışında bir şey yapman gerekmiyor. Evet, şuna ne dersin?"

"Ya Hermann? Bundan hoşlanmaz."

"Tris halleder. İyi zaman geçirecek, merak etme."

Carlotta upuzun beyaz bir Marc Jacobs elbiseyi çekip çıkardı; elbisenin incecik makarna gibi askıları, göğüslerini her zamankinden daha da yerçekimi düşmanı gibi gösterdi. Omuzlarından dökülen saçları ve sade takılarıyla bir Fellini tanrıçası gibi görünüyordu. Ben altın sarısı, uzun kollu, eski moda bir lureks elbise seçtim; önü kapalıydı fakat sırt dekoltesi kuyruk sokumuna kadar iniyordu. İkimiz için de Giambattista Valli piton derisi sandaletler -takım elbiseli bir ziyafetin ayakkabısızlık saçmalığından feragat edeceğini umuyordum- ve Fendi piton çantalar bulduk; Carlotta için zümrüt-gümüş ve benim için pembe-altın renklerinde. Ben beş yüz avroluk banknotlarla yedi bin avroyu sayarken, Carlotta inceleyen gözlerle izliyordu.

"Senden gerçekten hoşlanıyor, Steve yani."

"Belki."

"Yine de, her neyse. Elinde tutabileceğin iyi şeyler almak istersin."

Mandarin'e dönmeden önce bir kafeye uğradık ve iki *pizzette*, bir *gelato affogato*, Baileys ve espresso'ları midelerimize indirdik. Carlotta dirseğinin üzerinden tenini çimdikledi.

"Hep açlıktan ölüyorum. Hermann yememden nefret ediyor fakat iki büyük karidesle bir dilim karpuza öğle yemeği diyemezsin, biliyor musun? Yaşlandığımda şişkonun teki olmak istiyorum."

O gece bota binerken Carlotta rolüne bürünmüş, Steve'in koluna girmişti ve onun yakasıyla oynuyordu. Steve takım elbiseyle gerçekten yakışıklı görünüyordu fakat son anda meydan okuyan bir tavırla kravatı çıkarıp atmıştı. Carlotta'ya tıslayarak nişan yüzüğünü çıkarmasını işaret ettim ve hemen çıkarıp Fendi'sinin içine attı. Rol yöntemi gerçeğe dönüşecek olsa, muhtemelen denize keyifle savururdu. Hermann, Tristan tarafından diplomatik bir manevrayla ünlü bir su altı mağarasına tüple dalışa götürülmüş ve Carlotta 'ne yazık ki' PADI dalış sertifikası olmadığı için katılamamıştı. Belki bunu halletmem iyi olurdu.

"Geçen yıl Capri'deki şu baba ve oğlunu duydunuz mu? Orada sıkışıp kalmışlar ve baba oğlunu ölüme terk ederek kendini kurtarmaya karar vermek zorunda kalmış, dolayısıyla..."

"Tanrım, Carlotta" demiştim, "Edgar Allen Poe'yla tatile çıkmak gibi."

Bana boş gözlerle bakmıştı.

"Hiç. Muhteşem görünüyorsun. Harika bir gece olacak."

Riva'daki gezi biraz zaman almıştı çünkü Balensky'nin teknesi derinlerde, daha ileride demir atmıştı. Beş kat güverte tepemizde yükseldi; alışveriş merkezi gibi yata gir-

diğimizde o kadar büyüktü ki bizi bir iç iskeleye aldılar ve oradan asansörle güverteye çıkarıldık. *Mandarin*'de ortamı fotoğraflamak, kendime bakmak istediğim ve Piccadilly hattında bavulumu sürüklerken ne kadar hayret ettiğimi hatırladığım anlar olmuştu. Yine o anlardan birini yaşıyordum.

Güvertelerden en büyüğü tırabzanlara ve merdivenlere sarılmış pembe orkidelerle süslenmişti. Yoğun şerbet kokulu pembe güller, garsonların pembe Krug şişeleriyle beklediği bir sıra oluşturmuştu. Carlotta ve ben mantarlı havyarı, domates konservesi ve minik pembe ıstakoz bolonez tabaklarını reddettik. Balensky bizi sıranın ucunda, temelde cücenin teki olduğu gerçeğini gizlemek için aşırı mesai yapan omuz vatkalı lacivert ipek ceketiyle bekliyordu. Gevşek derisi, tuhaf bir şekilde kına renginde seçilmiş ve dikkatle ekilmiş birkaç tutam saçın uzandığı botokslu alnından sarkıyordu. Belki bu da paranın satın alamayacağı bir şeydi. Ne kadar cerrahi müdahale yapılmış olsa da, onarılmış bir kafa derisi hala nükleer felaket gibi görünüyordu. Balensky'nin seksenlerinde olması gerektiğini düşündüm fakat yüzü kesinlikle yaşını belli etmiyordu. Bildiğim kadarıyla bir yerlerde bir karısı ve çocukları vardı ama cüretkâr internet dedikoduları, Tangier yakınlarındaki restore edilmiş Roma tarzı villasında sadece erkeklere açık partiler düzenlediğini söylüyordu. Balensky, bir politikacının göstermelik havasıyla Steve'in elini sıktı ve sonra Steve onları tanıştırırken Carlotta'nın bileğine doğru eğildi. Ben yedek arkadaş olarak arkada beklerken, beni selamladığında çıplak sırtımı görebilmesi için kalçamı hafifçe çevirdim.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Sizi görmek çok güzel."

"Davetiniz için teşekkürler. Harika çiçekler."

Bakışları çoktan başka yerlere kaymıştı bile. Sıradaki konukların karşılanabilmesi için geri çekildim. Balensky'nin arkasında, merdivenin gölgelerinin altında, standart Amerikan futbolcusu fiziğine sahip, üzerlerinde dikişleri patlayacak gibi görünen siyah takım elbiseleriyle dev gibi iki adam, göğüslerinde kavuşturulmuş kolları ve kulaklıklarıyla bekliyordu. Konu korumaların takım elbiselerine geldiğinde milyarderler neden böylesine cimri oluyordu acaba? İşini iyi bilen bir terzi, silahları kolayca gizleyebilirdi. Onları görünce lezzetli buzlu adrenalinin, mükemmel bir martininin ilk yudumu gibi damarlarıma yayıldığını hissettim.

Tanıdığım birine el sallıyormuş gibi yaparak grubun arkasına çekilerek onların menzilinden çıktıktan sonra çaktırmadan garsonlardan birine bayanlar tuvaletinin yerini sordum. Beni bir merdivenden aşağı indirerek, St. Peter ve balıklarla bir Villefranche Cocteau duvar resminin replikasıyla süslü bir koridordan geçirdikten sonra bir tuvaletin kapısını açtı. Kendimi içeri kilitleyerek ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledim. Uzaklaşmadılar. Lanet olsun. Altmışa kadar sayıp sifonu çektim, musluğu açtım ve partiye geri dönerken bana eşlik etmesine izin verdim; bu arada yol boyunca geçtiğimiz kapıları saydım.

Balensky'nin yatının planını ele geçirmek bir hayli kolay olmuştu. Steve'in ofisinden yat tersanesine bir e-posta mesajı göndererek yeni tekne için Balensky'ninkine 'benzer' bir plan istemek, birkaç saat içinde tasarımcılardan planın ta kendisinin gönderilmesini sağlamaya yetmişti. Balensky'nin teknesi eşsiz bir özel yapımdı ve dolayısıyla planın kesinlikle doğru olacağından emindik. Ana kamara, merdivenden inerken ilk koridorda konuk tuvaletinden sonra sağdan üçüncü kapıydı.

Carlotta güvertede Steve'in kolunun altına girmişti ve Steve, kolalı gömleğinin önü elmas düğmelerle süslenmiş, parmak uçlarından aptal bir ergen sarışının süs köpeği gibi sallandığı iriyarı bir adamla sohbet ediyordu. Diğer kızlardan biriyle bir sohbet başlatmayı başardım; Marina di Massa'da tanıştığımız Güney Afrikalı bir mayo modeli olan kızla bundan sonra nereye gideceğimiz ve hangi partilere katıldığımız gibi sıradan konulardan konuştuk. Ben onun küpelerini överken, o da benim ayakkabılarıma bayıldı.

Yemek için bir üstteki güverteye alınana kadar mayo modeliyle sohbetimizi sürdürdük. Ortam çok kalabalık değildi; Crillon'da bir sosyeteye kabul balosuna layık süslemelere rağmen, masada sadece yirmi kişiydik ve Balensky oturma yerlerine kendisi karar vermiş, beni kendisinin iki yanındaki sandalyeye almış, Steve'le Carlotta'yı da karşıma oturtmuştu. Elmas düğmeli adam solumda oturuyordu ve onun yanında, ev sahibinin yanındaki onur sandalyesinde, göbek deliğine kadar önü açık payetli elbisesiyle İtalyan bir aktris/model oturuyordu; kadının yüzünü *Gente* sayfalarından hatırlıyordum. Bir iç çamaşırı çekimi yapmıştı ve bir zamanlar George Clooney ile çıkıyordu. Balensky'yle birbirlerine hiç aldırmadıklarına bakılırsa, oraya para karşılığında getirildiği belliydi.

Sağımda başka bir kız arkadaş vardı ve havyar doldurulmuş haşlanmış ıstakoz, kaz ciğeri doldurulmuş soslu bıldırcın ve mantar kremalı *vitello tonnato* servisi yapılırken erkekler arasındaki sohbet ite kaka başladı. Bütün tabaklar pembe hercailer ve altın varaklarla süslenmişti. Garsonlar tabakları değiştirirken uzun sessizlikler oluyor, Balensky'nin bir yorumuna karşılık arada bir erkeklerden aniden sesler yükseliyordu. En azından Versailles'da kra-

lın huzurunda oturmaları yasak olan zavallı Fransız aristokratların aksine, bizim oturacak sandalyelerimiz vardı. Tatlı, parlak kırmızı nitrogliserinli jölenin içinde bir gül yaprağı parfe gibiydi ve çiçek öylesine gerçekçi bir şekilde hazırlanmıştı ki gerçekten buket yiyor gibiydik. Belki de öyleydi. Hazırcevaplık açısından benden pek fazla şey beklenmediği için şanslıydım; kaşığımın tabağa yaptığı sessiz sürtünüşler, saldırıya geçişimden önceki saniyeleri sayar gibiydi. Az sonra yapacağım şey, benim için parfeden çok daha lezzetliydi.

Garsonlar kahve ve pembe Ladurée makaron piramitleri servisi yaparken, erkekler purolarını yakmaya başladılar ve o sırada tuvalete gitme bahanesiyle oradan ayrıldım. Merdivene ulaşır ulaşmaz ayakkabılarımı elime aldım ve daha rahat hareket edebilmek için elbisemin eteğine bir düğüm attım.

Aşağı inerken, Balensky'nin sandalyesinin arkasında dikilir halde bıraktığım korumalar geliyor mu diye sık sık bakıyordum. Beni takip etmemişlerdi. Durup dinlerken, atlayışından önce koşmaya hazırlanan bir yüksek atlayışçı gibi parmaklarımın üzerinde birkaç kez kalkıp indikten sonra bir kurt gibi eğilerek koşmaya başladım ve bir alt kata daha inip koridordan hızla geçtim. Kapıların önünden sayarak -bir, iki, üç- geçtikten sonra bir füze gibi kamaralara yöneldiğimde, avcı bir hayvanınki gibi gerilmiş uzuvlarımdan büyük haz duydum. Kalbim deli gibi atarken doğru kapının önünde yine duraksadım. Arkamdaki koridor hala boştu. Tokmağı nazikçe itip içeri girdim.

Kamara beyaz halı döşeliydi ve yatağın üzerinde yığınlarla beyaz tilki kürkleri vardı. Yaşlı zamparanın bunlara ihtiyaç duyacağı şüphesizdi çünkü burası buz gibiydi. Soğutucu klima sonuna kadar açıldığından ortam lüks bir

morga benziyordu. Yatağın yanındaki bir kapı banyoya, bir diğeri gardıroba açılıyordu; gardıropta topuklarına fazladan yükseklik kazandırmak için dikkatle tabanlıklar yerleştirilmiş minik Rumpelstiltskin ayakkabılar düzgünce sıralanmıştı. Gardırobun arka tarafında planlarda gördüğüm ikinci kapı vardı. Ya bir ofis ya da özel bir zindan olmalıydı. Yine tokmağı nazikçe iterken gözetleme deliğinden bir buz kıracağı fırlayacakmış gibi hissettim. Küçük bir çalışma odası, sade görünüşlü bir masa ve Steve'in *Mandarin*'deki çalışma odasında olduğu gibi bir sürü ekran. Nokia kamera hazırdı ama soğuğa rağmen ellerim o kadar terlemişti ki düşürebileceğimden korkuyordum. Fareyi hareket ettirdim ve ekranlar açıldı.

Futbol. Lanet olasıca futbol! Steve bundan etkilenmeyecekti. Yine de ekranların fotoğraflarını çektikten sonra masanın üzerindeki eşyaları görüntüledim; bir yığın makbuz, üzerine yazılar karalanmış bir puro kutusu ve şarap sayfasının köşesi katlanmış bir *Spectator* dergisi. Masanın çekmecelerini yoklamalı mıydım? Alarmlı olabilirlerdi ve Balensky'nin bir yerlerdeki bir akvaryumda meraklı konukları için sakladığı bir köpekbalığı olabilirdi. Çıplak ayaklarımın altında bir şey hışırdadı ve ucuz bir not defterinden kopmuş bir A4 sayfa gördüm. Hemen yuvarlayıp rulo yaptım ve esnek Fifi Chachnil külodumun kenarına sıkıştırdım. Uzun elbisemi düzeltmeye çalışırken Rusça konuşan bir erkek sesi duydum. Lanet olsun! Ne yapıyordum böyle? Stubbs konusunda casusluk yaparken hiçbir şey öğrenmemiş miydim?

Zihnimden bir sürü görüntü geçti; Balensky altın kaplama bir makineli tüfekle poz verirken, bir yardım ödülünü yüzünde kötücül bir sırıtışla kabul ederken, yarım yamalak bildiğim savaşlarda yol kenarlarına cesetler yığı-

lırken... Balensky bir çizgi roman karakteri değildi, gerçekti. Bütün bunlar gerçekti. Adamlarının boynumu kırması ve cesedimi güverteden denize atması anlık bir şeydi. Üstelik patronlarıyla ilgili duyduklarımın binde biri doğruysa, bu konuda gayet deneyimliydiler. Tatil kızlarının boğulduğunu sık sık duymuyor muyduk? Nefesimi tutmaya çalışarak donup kaldım fakat karnıma yumruk yemişim gibi titriyordum. Kollarımı vücuduma sarıp gözlerimi bir an için yumarak korkumu içimden atmaya çalıştım.

Düşün. Masanın altındaki minicik boşluk dışında saklanacak yer yoktu. Etrafa çılgınca bakınarak bir güvenlik kamerası olup olmadığını yokladım. Yatak odasındaki halılar ayak seslerini boğuyordu ama banyo kapısının açıldığını duydum. Lanet, lanet, lanet! Çalışma odasındansa gardırop daha iyiydi. Korumalar delikten bakarken giyinme kabinine koşarak şansımı denedim. Her an buraya gelebilirlerdi. Külodumu çekip çantama tıktıktan sonra kağıdı yarı boş sigara paketime sokmaya çalıştım.

İlk koruma gardırobun kapısını açtığında beni Valli sandaletlerim dışında çırılçıplak buldu. "Hayatım!" diye haykırdım, kendimi adamın geniş göğsüne atarak. "Senin hiç... Ah! Ah, Tanrım! Çok özür dilerim."

Uzunca bir an birbirimize bakarken bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım. Eğer hoşuna gittiyse yaşardım. Gitmediyse, yalvarmaktan fazlasını yapmaya hazırdım. Bir şey söyledi ve ikinci adam ona katıldı; ikisinin de yüzlerinde sıkkın-tire-ölümcül tehdit ifadeleri vardı.

"Bay Balensky'nin yatak odasında ne işin var?"

"Bay Balensky'yi bekliyordum" diye cevap verdim, elimden geldiğince gururlu bir tavırla ki üzerimde on beş santimlik topuklulardan başka bir şey yokken bu zordu.

"Sana gelmeni o mu söyledi?"

"Pek sayılmaz. Ben... Şey... Ona sürpriz yapmak istedim."

İkinci adam diğerine tercüme etti. İkisi de güldüler. Saatler gibi gelen bir süreden sonra ilk kez nefes aldım.

"Lütfen, küçükhanım. Bay Balensky'nin yatak odasına giremezsiniz."

Tanrı'ya şükür, kibar davranıyorlardı. Anlaşılan böyle şeyler sürekli oluyordu.

"Telefonunuz var mı?"

Fendi çantamı açarak ona bütün masum tavrımla iPhone'umu verdim.

"Elbette."

Yine aralarında Rusça konuştular ve ikinci koruma yine bana döndü.

"Telefonunuzu kontrol edeceğim. Siz onunla burada kalacaksınız. Telefonda sorun yoksa Bay Balensky'ye hiçbir şey söylemeyeceğiz. Anlaştık, küçükhanım? Şimdi telefonu açın."

Şifremi girdim ve adam kapıyı kapadı. Gardırop bir hayli küçüktü fakat benden beklenen şey için geniş bir alana ihtiyacımız yoktu.

Balensky'nin kolalı Turnbull&Asser manşetlerinden birine ağzımı sildikten sonra elbisemi giydim ve yan yana yatağa oturduk. Birkaç dakika havalandırmayı dinledikten sonra adam "Partiyi sevdin mi?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim. Çok güzel parti."

Diğeri yanımıza gelerek telefonumla çantamı bana attı. Yine Rusça konuşurlarken "fahişe" anlamına gelir gibi görünen "shylukha" seslerini sıkça duydum.

"Telefonda sorun yok."

"Güzel. Pekala." Neden *The Sopranos*'taki gibi konuşuyorduk ki?

"Şimdi partiye dön. Seni yaramaz kız!" Adam parmağını bana doğru salladı.

İki dakika sonra saçlarımı düzeltmiş ve kalp atışlarımı yavaşlatmış bir halde üst güverteye geri dönmüştüm. Ağzımdaki tadı silmek için garsonlardan birinden bir Brendi Alexander istedim. Korkuluklara yaklaşarak biraz dalgaları izledim. Çocukken kabadayılığa maruz kalmakla ilgili söylenebilecek çok şey vardı. Sonuçta, her sefil anı kitabının doğruladığı gibi, ancak özel olduğunuz için sizinle uğraşırlardı. Yalnız kalırdınız ama aynı zamanda da güçlenirdiniz. Bütün bunlar bana farklı türde bir cesaret, fısıltılı alaylara karşı bir umursamazlık kazandırmıştı ve hatta onlardan zevk almaya başlamıştım çünkü kendime bütün bunların beni farklı kıldığını söylüyordum ve sözlerime kendim de inanıyordum. Belki bir terapist bana gerçekleri itiraf ettirebilirdi fakat bunun için ne param ne de hevesim olmuştu çünkü o acı bilgisi zaman içinde bir meydan okuma kaynağına -kelimeyi düşünmek için bile fazla utangaç olmama rağmen- bir güç kaynağına dönüşmüştü. Ben başkalarının kaldıramayacağı şeyleri kaldırabilirdim. Bunu yapmıştım ve hissettiğim rahatlama muhteşemdi.

Çok daha kötüsü olabilirdi. Haydut düzüşmek de isteyebilirdi. Ve penisi patronununkinin olduğunu tahmin ettiğim gibi küçük olsa da, oraya gizlenmiş ikinci cep telefonuyla bu iş bir hayli zor olurdu.

13. Bölüm

Duygular gibi mizah da Steve'e uygun değildi ama o bile işlerin komik tarafını görebiliyordu. Carlotta isteksizce yerine dönene, Hermann'a katılana ve biz Steve'in yatağına uzanıp altıma işeyeceğimi düşündürecek kadar kahkahalara boğulana kadar elbette ki ona anlatamadım.

"Kayıtlara geçirilsin" dedim, "Beni takım oyuncusu olmamakla asla suçlayamazsınız."

"Yıkadın mı?"

"Iyyy! Elbette!" Telefonu uzattım. "Bana büyük bir borcun var."

"Çok iyisin, biliyor musun? İki telefon fikri. Hiçbir şey fark etmedi."

"O telefonu bulsalardı, Balensky'nin hepimize ne yapabileceğini düşünmek bile istemem. O adamların şakası yok."

"İnan bana, sana minnettarım." Değildi, sadece sabırsızdı.

Steve telefonla uğraşırken ben duşa girdim. Geri döndüğümde bir ekranı açmış, puro kutusunun altında bulduğum notların fotoğrafını yaklaştırıp uzaklaştırarak ve döndürerek inceliyordu.

"Bir şey var mı?"

"Hayır." Sinirli gibiydi ve bu beni endişelendirmişti.

"Her şeyi görüntüledim, bundan eminim. Bilgisayarında açık olan tek şey, Birinci lig yaz transferleriydi."

"Hiçbir şey yok."

"Oradaki Lenny yüzünden boyun kırığı riskini atlatan sen değildin."

"Kim?"

"Fark etmez."

"Her neyse, Lauren. Lanet olsun." Kendi telefonuna uzandı. "Şimdi birilerini aramam gerek."

Sesinde daha önce duymadığım bir sertlik vardı; aslında Steve'i hiç duygularını bu kadar açıkça ifade ederken görmemiştim. O soyut para akışı bir oyunu temsil edebilirdi fakat Steve'in kazanmaya korkutucu ölçüde kararlı olduğu bir oyundu.

"Bir dakika, bir şey daha vardı, bir kağıt parçası. Hemen getireyim."

Minik Fendi çantamın içindekileri yatak örtüsünün üzerine boşalttım. Sigaralar, çakmak, ruj, tarak, nane şekeri, siyah ipek bir külot ve sigara paketine aceleyle sıkıştırdığım buruşuk bir kağıt parçası.

"Bu. İşte."

Steve kağıdı yavaşça inceledi ve bunu yaparken yüzündeki gerginlik silindi.

"Lauren, sen lanet olasıca bir dahisin. Bunu nereden buldun?"

"Masasının yanında yerdeydi. Eksikliğini fark edeceğini sanmam; hizmetçi de alıp çöpe atabilirdi. Neymiş?"

Elbette ki çoktan okumuştum. Bundan iki gün sonrasına ait bir tarih, bir isim ve bir soru işareti bir tükenmez kalemle karalanmıştı.

"Rivoli. Otel grubu. Satın almak için teklif veriyor. Şimdi gerçekten birilerini aramam gerek. Teşekkürler, bebeğim." Steve kamaradan çıkarak Tris'e seslendi.

İçeriden bir tüyo için onca pelerin-hançer saçmalığı. Öyle şeylerin cezalarıyla ilgili bir şeyler okumuş olmasaydım, Steve'in neden bu kadar heyecanlandığını anlayamazdım. Fakat hapse girmezse ciddi ölçüde para kazanacaktı ve ondan pay isteyebilecek olmama rağmen, şimdi benim için yapabileceği başka bir şey vardı ve konu kirli küçük sırlara geldiğinde evrenin finans ustalarının bile o kadar akıllı olmadığını bilmek iyiydi.

Mandarin Ponza'dan ayrılırken keşfettiğim başka bir şey de James'in ölüm ilanı oldu. *Times*'ın web sitesindeydi; muhtemelen aileye saygıdan dolayı fotoğraf filan paylaşılmamıştı fakat James'in karısı Veronica'dan söz ediyordu. Rhodes, Cecil gibi. Soyadını hiç öğrenmemiştim. Benim gibi sadece JR'dı. Bunu işaret olarak algılayabilirdim. Yaptığı çeşitli yardımlardan, çalıştığı bankadan, bir zamanlar -zihnimde canlandıramasam da- Lord'da Harrow'u oynadığından, Flora adında bir kızı olduğundan ve bir ay içinde bir anma töreni yapılacağından söz ediliyordu. Altmış üç yaşında olduğu düşünülürse, pek anormal bir şey gibi görünmüyordu. Haberde yolculuk sırasında kalp krizinden öldüğü söyleniyordu ama yine de beni huzursuz etmişti. Kendimi banyoya kilitledim ve kişisel eşyalarımı sakladığım mühürlü Loro Piana çantayı çıkardım. Paramı kağıt bir sandviç poşetine tıkmıştım. James'in parasından hala sekiz bin avro kalmıştı ve alışveriş harçlıklarımdan kalanları da onlara katmıştım ki o da en azından birkaç bin ederdi. Tatilde olduğum hikayesini güçlendirmek için kendi İngiliz hesabımdan küçük miktarlarda birkaç çekim

yapmıştım ama sonsuza dek teknede kalamazdım. Steve'in keyif gezileri fikrinden sıkılmaya ve ciddi para oyunlarına geri dönmek için sabırsızlanmaya başladığı belliydi. Bankayı gerçek bir iş bulana kadar birkaç ay bekletebilirdim fakat Londra'dayken elimdeki nakit beni uzun süre idare etmezdi. Londra'nın en iyi uzmanlarından biri tarafından nasıl aşağılandığım düşünülürse, sanat dünyasında başka bir iş bulmamın kolay olacağını da sanmıyordum.

En önemli konu, parayı nereye koyacağımdı. O miktarda parayı İngiliz hesabıma yatırmak istemiyordum; çok fazla şüphe çekerdi. Elbette ki elimde tutabilirdim ama bu da pek doğru gelmiyordu. Belki aptalcaydı fakat o paranın bir anlamı olmasını istiyordum. Her zaman için astrolojiye önem veren insanların oy haklarının ellerinden alınması gerektiğine inanmıştım ama aynı şekilde, evren sana bir şey anlatmaya çalışırken kulak asmamanın da aptalca olduğunu düşünüyordum. Ve daireye, ders kitaplarına, tost kırıntılarına ve duş kabininin duvarına kuruması için asılmış taytlara geri dönme düşüncesine tahammül edemiyordum.

Kira ve faturalarla kısa sürede eriyecek miktarda cep harçlığıyla Londra'ya geri dönme düşüncesi ağır bir yenilgi gibi geliyordu. Boş zamanlarda sürekli televizyon izlemeye, cuma geceleri bara gitmeye, şeker oranını yavaş yavaş yükseltmeye, College Road'daki otobüs durağının rüzgarına, çakıl taşlı harçlara, Tesco'ya, Social'ın kapısındaki kusmuğa, mikrodalgaya tıkılmış boş şişelere, cevaplanmayan kapı zillerine, donmuş yağ kokusuna, Rothmanslar'a ve kendi küçük umutsuzluk buketim olan köri soslarına bir adım daha yakındı. Çoğu insanın hayatının dokusunu oluşturan bu şeyleri küçümsememin saygısızlık olduğunu biliyordum ama beni içimde tertemiz tutan şey bu küçümsemeydi.

Düşünmeye ihtiyacım olduğu için güverteye çıktım. Ana limandan birkaç mil açıkta demir atmıştık; görünürdeki diğer tek tekne, otuzlardan kalma muhteşem bir tik yarış yatıydı ve sahipleri muhtemelen Mandarin gibi olanları aşağılayıcı bir tavırla "Tupperware" diyor olmalıydı. Ortam çok sakindi; gövdenin dalgaların üzerinde salınırken çıkardığı hafif gıcırtılar ve kıyıdaki alçak tepelerde ötüşen ağustos böceklerinin sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Carlotta, tiksinmesine rağmen Hermann'la şekerleme yapıyordu; Steve her zamanki gibi bir simyacı dikkatiyle ekranlarının üzerine eğilmişti. Su tavus kuşu renklerindeydi -altın, turkuaz ve yeşil- ve o kadar berraktı ki yüzeyin altında dolaşan minik gümüşi balıkları görebiliyordum. Heidi Klein kaftanımı, ardından beyaz Eres bikinimi çıkardım ve tenime vuran öğle üzeri güneşinin sıcaklığıyla korkuluğun üzerinden suya atladım. Aşağısı aniden çok uzak göründü. Kendimi o muhteşem maviliğe bırakarak atlamak kolay olurdu fakat kimsenin izlemediğini bilsem de, o kadar gevşek davranamazdım. Karnım açılana kadar kollarımı uzattım, baldırlarımı ve karın kaslarımı gerdim, başımı kollarımın arasına gömdüm ve mükemmel bir dalış yaptıktan sonra vücudum suya girişini hissettiğimde gözlerimi açtım; tuzlu su gözlerimi yakarken parmak uçlarım bir kavisle tekrar yüzeye kavuştu. Saçlarımı geri atarak yüzdüm. Deniz vücudumu sardı ve minik tuz kristalleri görüşümü bulandırarak mavilerden, altın sarısından ve beyazdan oluşan pürüzsüz bir panoramaya dönüştürdü. Tepemde *Mandarin* yumuşak dalgaların üzerine düzgün geometrik bir gölge yansıtıyor, güven verici bir para adası gibi yükseliyordu. *Ait olduğum yer burası,* diye düşündüm. *Sadece burada kalmanın bir yolunu bulmalıyım.*

O gece Billionaire'e gittik. Çinliler'in satın almış olması önemli değildi, Briatorlar gibi eğlenecektik. Bir VIP masasına doğru yürürken fahişe ayakkabıları ve spagetti elbise askıları içinde kızların dans eder gibi yaparken bizi izlediğinin farkındaydım. Gece kulüpleri ne zamandan beri striptiz kulüpleri gibi olmuştu? Platformların, masaların üzerinde salınıyor, resmen avizelerden aşağı sarkıyorlardı. O kadar çok popo sallanıyordu ki bir depreme yol açabilirlerdi. Rastgele bir popo Hermanss'ın Oliver Peoples'ını çıkaracak kadar sertçe çarptığında Carlotta kaşlarını çattı. Steve sıkkın bir tavırla BlackBerry'siyle oynuyordu ve garson şampanyayı getirdiğinde başını bile kaldırmadı. Tris gergin görünüyordu; her an okula geri dönecekmiş gibi bir hali vardı. Steve'in omzuna dokunarak inanılmayacak kadar ince belli ve kalçalı iki güzel zenci kızı işaret etti. Steve gergin bir tavırla başını iki yana salladı. Müziğin arasında konuşmak imkansız olduğu için eğilerek Steve'in kulağına bağırdım: "Hayatım, gerçekten özür dilerim ama başım patlıyor. Beni geri götürür müsün?"

Steve asla centilmence davranmazdı fakat kalmak niyetinde olmadığı gayet açıktı, dolayısıyla ayağa kalktığında Tris'in bana minnetle baktığını gördüm. Steve elimi kendi pürüzsüz, kuru eliyle tuttu ve arabaya gidene kadar bırakmadı. Avımla birlikte oradan ayrılırken zafer duygusu hissetmekten kendimi alamadım.

Ona bir Tanqueray ve tonik hazırladım, kadehin kenarına bir limon dilimini dikkatle sürttüm ve kadehi geniş plazma ekranında haber kanallarını taradığı yere götürdüm.

"Başın nasıl?"

"İyi aslında. Orası biraz fazla ağırdı."

"Evet, ne demek istediğini biliyorum."

Bir süre CNN izledik. Bu sohbeti imalı bir şekilde başlatmanın yolu yoktu fakat zaten incelik Steve'in tarzı değildi.

"Steve?"

"Evet?"

"Düşünüyordum da. Bana karşı çok inanılmaz davrandın; yolculuklar, alışverişler, her şey. Sana teşekkür etmek istiyorum." Bunda kesinlikle samimiydim.

Aniden gerginleşti. Bir elimi omzuna koydum.

"Öyle değil. Sanırım... Biz arkadaşız, değil mi? Bir tür?"

"Elbette."

"Bu yüzden aklıma bir fikir geldi..."

Londra'dayken sonsuz sermaye kazanımı ortamlarında iyi sunum yapmayı öğrenmiştim. Kendi galerimi açmak ve özel çalışmak istediğimi açıkladım. Biraz para biriktirmiştim ama nakitti ve biraz tuhaf görünecekti. Acaba Steve başlamama yardım edebilir miydi? Kazanca geçersem onun için satın alımlar yapabilirdim; koleksiyonuyla ilgili yaptığımız sohbetlerde onunla aynı zevki paylaştığıma, sanattan anladığıma ve onun için vergiden nasıl düşebileceğimi bildiğime inandığını biliyordum. Zengin insanları etkilemenin bir yolu varsa, o da onları bol miktarda vergi ödemekten kurtarmanın yollarını açıklamaktı.

"Yatırımını nerede yapmak istiyorsun?"

Tereddüt ettim. "Şey, aslında bozukluk sayılır. On bin kadar. Belki de Cenova olabilir diye düşündüm?"

Osprey adında küçük ve pek başarılı sayılmayacak bir bankada hesap açtırmak için gereken asgari tutar on bindi. Limandaki bir kafede dizüstü bilgisayarımdan bakmıştım.

"Cenevre'de bir evim var."

"Harika. Gidelim mi?"

"Tamam."

"O kadar mı? Tamam?"

"Tabii. Tris'e sabaha halletmesini söylerim. Bütün bunlardan sıkılmaya başlamıştım zaten."

Kucağına oturup yüzümü yüzüne sürttüm. "Steve, seni seviyorum. Harika olacak, söz veriyorum!"

Omuzlarımı kol mesafesine iterek yüzüme baktı.

"Elbette seviyorsun, Lauren."

Elbette ki hepsini daha önce de duymuştu. Herhangi bir kadının bu sözleriyle samimi olup olmadığını asla bilemeyecekti. Gözlerine baktım. İkimizin de kendimizi insan gibi hissettiğimiz küçük bir an olabilirdi.

"Hoooop, pardon, siz ikiniz!"

Carlotta.

"Sorun değil." Steve'in Carlotta'nın yanlış anlamasından rahatsız olmadığını hissettim. *Matrix* filminin ikinci yarısını izlemesi için onu rahat bırakarak, Billionaire'deki sürtüklerin kalitesini tartışmak üzere yanımdaki küçük sürtüğü alıp uzaklaştım.

Sardunya'dan İsviçre'ye birinci mevkide uçarken bir uçakta ilk kez tek başıma kalmıştım. Aslında bir uçağa da ilk kez bindiğimi söyleyebilirdim; Avrupa'daki yolculuklarımı çoğunlukla trenle yapardım. Tris tekneyi sahil şeridinden Cenova'ya götürürken, Steve de Birleşik Devletler'e devam edecekti. Özgür yolculuklarını yarıda kestiğim için bana kızdıysa bile, Tris bunu belli etmeyecek kadar akıllıydı; ayrıca, birkaç gün için *Mandarin* kendisininmiş gibi davranabilecekti. El yazımla bir teşekkür mesajı hazırladım, mürettebat için üç yüz avro ayırdım, bütün ganimetlerimi çantalara tıktım, son olarak da sırf kibarlık olsun diye beni düğünlerinde görmek istediklerini söyle-

yen Carlotta ve Hermann'la vedalaştım. Dönüş biletimin Roma için alınmasını istedim; fırsatım varken orayı bir kez daha görmemek çok yazık olurdu.

Uçuş sırasında pek fazla konuşmadık. Sahip olduğu şeyleri konuşmadığında sohbet Steve için bir zorlamaydı; bu yüzden sürekli bir şeyler alıp durduğunu tahmin ediyordum. Koltukların genişliği, deri döşemeler ve başlarında parlak topuzlarıyla Al Italia hosteslerinin daha özenli gülümsemesi hoşuma gitmişti. Steve hoşlanmamıştı fakat sonuçta ertesi gün onu kendi uçağı alacaktı zaten. Eğer o da evi gibiyse, onu kıskanamazdım. Evine gittiğimizde düşünebildiğim tek şey, Tanrı'nın paraya karşı küçümsemesini sergilemekten asla kaçınmadığı oldu. Ian Schrager'ın ölmek için nereye gittiğini artık biliyordum.

"Burayı geçen yıl satın aldım. Göl kıyısında bir evim vardı fakat apartman dairesinin bana daha uygun olacağını düşündüm. Alberto Pinto öyle yapmıştı."

Alberto işini bitirdiğinde Carrara'da yeterince mermer kalıp kalmadığını merak ettim. Etrafıma hayranlıkla bakınarak ortalıkta biraz dolaştım. Siyah, beyaz veya altın sarısı mermer olmayan her şey parlak deridendi: Banyo, Oscar Wilde'ın sigara tabakasına benziyordu.

"Çok etkileyici" dedim, yeni zenginlerin neden hep böylesine zevksiz olduğunu merak ederken ciddi görünmeye çalışarak. Belki sadece çağla ilgili bir şeydi; bu çağın iğrenç sefa düşkünlüğü, tıpkı bir zamanlar paha biçilmez baroğun olduğu gibiydi.

"Sanat eserlerinin çoğu çalışma odasında" dedi Steve, sedeften bir panel görüntüsü verilmiş bir bölmeyi açarken. Sadece bu oda bile Londra'daki eski dairemin tamamından büyüktü ve koca bir cam duvar, Cenova'nın oldukça iç karartıcı bir manzarasına bakıyordu. Kitaplara bakınca

çalışma odası olduğu anlaşılıyordu çünkü en azından üçü, on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir yüz yıkama leğenine dizilmiş -ki ortamdaki tek güzel şey oydu- altmışlarda basılmış eski Fransız romanıydı. Alberto yardımcılarından birine omurga kırdırmak için ne kadar ödüyordu acaba? Emin, Hirst, tamam, tamam, koca bir Pollock, tamam, Schnabel, tamam. Tamamen tahmin edilir şeyler.

"Bununla ilgili ne düşünürsün?"

Bronz Çağı'ndan kalma bir *stela*'ya[21] benzeyen koca bir beton mezar taşına, üzerinde gösterişli takım elbisesi, hemen göze çarpan Rolex saati, eski çağlarda bir ergenin binici kırbacını tutacağı gibi elinden sallanan Uzi'siyle bir ergenin görüntüsü kabartma halinde işlenmişti.

"Çok akıllıca. Tam bir kabadayı portresi. Kimin?"

"Gerçek bu, gerçek bir mezar taşı. Adamın ailesi sanatçıya satmış. Leni Kravchenko?"

O halde o kadar akıllıca değildi; sadece üzücü, sinsi ve ucuzdu.

"Güzel bazı şeylerin var. Bu..." genç gangsterin mezar taşını işaret ettim, "Bu senin bulaşacağını tahmin ettiğim türden bir şey. Ben Doğu Bloğu, belki Çin'i düşünüyorum. Bir yatırım olarak *o kadar* da kesin görünmeyebilir fakat daha ilginç. Kurnazca, tutkulu." Tıpkı senin gibi, Steve.

Bakışları çoktan oturma odasının panellerinde dolaşmaya başlamıştı bile. Sanat buraya kadardı; şimdi iş zamanıydı.

"Tabii, bu harika olur, sen işine başladığında" diye cevap verdi, kararsız bir tavırla.

Ona yapacak çok işi olduğunu bildiğimi söyledim ve öğle yemeğinden sonra yanına dönmeyi önerdim. Şehri

21 İt.: Dikili taş. Ç.N.

görmeyi çok istiyordum. Çoktan çalışma masasına çökmüş, dünyanın parasının damarlarını açmaya hazırlanıyordu fakat arka cebindeki gümüş maşadan çıkardığı bir tomarı önüme bırakmayı ihmal etmedi. Dışarı çıkarak beni birkaç soru sorabileceğim bir tura çıkaracak bir taksi buldum, ardından küçük bir alışverişe çıktım ve göle bakan bir kafede, Orta Doğulu kadınlarla, şişkin göbekli çocuklarıyla ve telefonlarına dalmış erkeklerle sarılmış halde, yüce Alpler'in gölgesinde bir *croque monsieur* siparişi verdim.

Çağdaş sanat konusunda çok fazla bilgim olmadığını düşündüm ama bunun beni engelleyecek bir şey olduğunu sanmıyordum. Öncelikle, bilecek çok fazla şey yoktu ve ikincisi, onları satın alanlar da zaten bir şey bilmiyordu. Asıl ustalık trendleri izlemekte, müşterin geldiğinde nelerin revaçta olacağını bilmekte yatıyordu. Sadece estetik nedenlerle satın alma yapan bir müşteri fikri Büyük Tur'la ortadan kalkmıştı ve Steve'i satın almadan anladığım konusunda ikna etmeyi başarmam inanılmaz bir şanstı; gerçi onun zevki çok zorlayıcı değildi. Müzayede evinde Rupert'la üç yıl boyunca yaptığım ciddi çalışmalardan sonra biraz ucuz kalıyordu fakat daha kötülerini de atlatmıştım. Bütün hayatım gibi. Ve belki, eğer başarabilirsem, gerçekten başarılı olabilirsem, her zaman olmam gerektiğini bildiğim gibi biri olma şansını yakalayabilirdim.

Eve döndüğümüzde yeni aldığım giysilerden birini, pembe ve turuncu saat desenli bir Hermés fularla bej bir Stella McCartney elbise, giydim. Paramı koymak için sade görünüşlü ten rengi deri bir el çantası almıştım; parayı kese kağıdından çıkarıp durmak istemiyordum. Steve her zamanki gibi kot, Polo tişört ve Nike ayakkabı giymişti. Taksiden bankaya gidene kadar elimi tuttu ama diğer eli BlackBerry'sinin tuşları üzerinde dolaşıp durmakla meşguldü.

Bir defasında Rupert için bir çek bozdurmak üzere Fleet Caddesi'ndeki Hoare's'a gönderilmiştim ve sanırım yine öyle şeyler beklemiştim; devasa sütunlar, eski yağlı boyalar, beyaz eldivenli kapıcılar. Oysa Osprey büyük bir otele değil, herhangi bir ofis binasına benziyordu. Sadece bir lobi, bir asansör, zilin yanında küçük bir tabela, bir kanepe, bir su soğutucusu ve antika bir faks makinesi. Steve şaşırtıcı ölçüde akıcı şekilde konuştuğu Fransızca'sıyla yeni bir elemanı için kişisel bir hesap açtırmak istediğini kısaca açıkladı. Adını verir vermez, müdürün ağzının sularının akmaya başladığını fark ettim. Bizi daha da küçük bir odaya -bir masa ve üç sandalyenin özensizce sıkıştırıldığı küçük bir kabin- aldılar ve ben pasaportumu uzatır uzatmaz evrak işlemlerine başladılar.

"Sadece şurayı imzalayın, Matmazel Rashleigh, ve burayı, bir de şurayı." Ben çantamı verirken müdür kendisine kirli bir peçete vermişim gibi zorlama bir gülümsemeyle teslim aldı. Görünüşe bakılırsa Cenova'da paranın kendisi pek ortalıkta dolaşmasa da, nereden geldiği belli olmayan para ortama temel oluşturuyordu. Masanın altından bir düğmeye bastı ve siyah takım elbiseli zayıf bir kız gelip elini gümüş maşa gibi kullanarak çantayı aldı. Steve'e baktığını görünce elimi Steve'in bileğinde gerektiğinden biraz daha uzunca tuttum. Birkaç dakika daha geçerken müdür Cenova'dan hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu ve o sırada kız geri dönerek bana içi boşalmış çantamla mucizevi şekilde üzerine adım yazılmış bir hesap defteri uzattı.

"Matmazel yazışmaların nereye gönderilmesini ister?"

Hassiktir. Bunu hiç düşünmemiştim. İsviçre'deki banka yazışmalarının Koreliler'in kahvaltı masasına gitmesini istemezdim.

"Aah, şey, şu anda yer bakıyoruz" dedim, inandırıcılıktan uzak bir şekilde.

"Elbette, matmazel. Cenova'dan sadece geçiyor musunuz?" Steve'in potansiyelini aklında tuttuğu belli bir şekilde bana yardım ediyordu.

"Evet, doğal olarak. Art Basel ve şey, öyle işte."

"Osprey'de bir uygulamamız var. Numaralı bir kasa ve sadece size ait bir anahtar. Sadece yazışmalar için, anlıyorsunuz ya? Müşterilerimiz... Yolculukları sırasında bunu çok elverişli buluyor."

Bu hoşuma gitmişti. "Yolculuk." Hafif yolculuk.

"Bu çok uygun olur, teşekkürler."

"O halde sadece bir form daha, matmazel." Siyah takımlı kız yine yanımıza geldiğinde ben tekrar bir şeyler imzalarken, Steve neredeyse hiçbir şeyin farkında bile değildi; hala telefonuyla uğraşıyordu.

O akşam Roma'ya gitmek için yine uçağa bindik. Her zaman birinci mevki yolculuk yapan birinin edasıyla bir kadeh şampanyayı geri çevirmek çok hoşuma gitti. Steve'le vedalaşmam tuhaf olsa da, onun bunu fark ettiğinden bile şüpheliydim. Benim için ne yaptığını tam olarak bilmese de beklenmeyecek ölçüde nazik davranmıştı ve onun yerinde başka bir erkek olsa muhtemelen Alberto'nun özenle seçtiği Pratesi çarşaflar üzerinde vedalaşmam gerekirdi fakat bunu teklif bile etmeyecek kadar akıllıydım. Yine de sadece "Teşekkür ederim" demek yeterli gelmemişti ama ona verebileceğim başka bir şey yoktu; en azından açıklayabileceğim ve anlamasını sağlayabileceğim bir şeyim yoktu. Birinin sizi anlaması eşsiz bir hediyedir ama Steve'in korku dolu bir inek olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayan bir tarafı varsa bile, uzun zaman önce tanınmayacak ölçüde silinmişti. Ona olmadığı şeyi gördüğümü ve yine de kendisinden hoşlandığımı söylemek kafasını bir

an için de olsa karıştırırdı. Bu yüzden sadece ona sarıldım ve -bugünlerde karşılaştığı bütün kucaklaşmalar ve vaatler kadar hafife aldığını tahmin etsem de- bir söz vererek onu borsa dansıyla baş başa bıraktım.

Bir süre parayla ne yapabileceğimi düşündüm fakat uzun sürmedi; on bin papel, Billionaire'de altı kişilik bir akşam yemeğinin faturasından sadece biraz daha fazlaydı. Steve'in desteklediği avrolarımla Roma'da birkaç güzel gün geçirebilir, birkaç tablo görebilir, iyi yemekler yiyebilirdim. Londra'ya döndüğümde anneme birkaç yüz avro gönderebilir, çağdaş bir galeride iş bulana kadar dairede kalmaya devam edebilir, o süreçte birkaç eser alarak neler olacağını görebilirdim. Belki bir süre sonra -banka kredisi ödemelerim bitince- kendime küçük bir stüdyo tutabilirdim. Belki küçük başlangıçlar ama temiz olurdu. Çaresiz olmayacaktım ve bu nedense Rupert'ın beni kara listeye alması olasılığına karşı bile cesaretlendiriyordu. Her şey yoluna girecekti. Hatta çok daha iyi olacaktı.

Fiumicino'daki kapıya yanaşmak üzere taksi şeridinde beklerken, uçaktaki bütün İtalyanlar cep telefonlarını çıkardılar. Ben de aynı şeyi yapıp Dave'e mesaj attım. James'le ilgili herhangi bir tantana olabileceğini düşünerek onunla daha önce iletişim kurmaya cesaret edememiştim fakat şimdi doğru zaman gibi geliyordu.

"Selam, ben Judith. Birkaç gün içinde şehre geri döneceğim. Seni bir şeyler içmeye götürebilir miyim? O berbat olay için özür dilerim, umarım her şey yolundadır. Jx."

Hemen cevap attı. "Senin yüzünden işimi kaybettim. Bunu bir düşün. D."

Aniden kendimi Gstaad Kulübü'ne geri dönmüş ve bir erkek arkadaşın sıkıntılı mesaj ifadelerini çözmek zorunda kalıyormuş gibi hissettim. Bir öpücük ne anlama geliyor-

du? İki? Hiç öpücük olmamasının ne anlama geldiğini biliyordum. Öfke. Rupert neden Dave'i kovmuştu? O sadece benim talimatlarıma uymuştu; işten atılmayı gerektirecek bir suç olduğu söylenemezdi. Hemen "Göndereni ara" seçeneğine tıkladım.

"Judith. Ne istiyorsun?" Arka planda bir televizyonun sesini duydum fakat Dave'in sesindeki temkinli tiksinti tonunu gizlemiyordu.

"Dave, çok üzgünüm, hiç haberim yoktu. Rupert'ı arayıp hepsinin benim suçum olduğunu açıklayacağım; işini riske atacağını bilseydim senden asla ama asla öyle bir şey istemezdim. Senin için önemini biliyordum. Rupert'ın seni kovmaya hakkı yoktu" diye bitirdim, zayıf bir sesle.

"Yine de kovdu."

"Çok üzgünüm."

"Zahmet etme. Biz başımızın çaresine bakarız." Dave'in karısını hatırlayınca kendimi -sanki mümkünmüş gibi- daha da kötü hissettim.

"Dave, bunu telafi edeceğim. Edeceğim, söz veriyorum. Arkadaşın Mike sana yardım edemez mi? Belki ben..."

"Boş ver, Judith. Hayatına devam et."

Telefonu kapadı. Kendimi çok kötü, James'in cesedini bulduğumda olduğundan daha da kötü hissettim. Hamalların ne kadar kazandığını biliyordum ve Dave'in ordu maaşının muhtemelen gülünç olduğunun farkındaydım. Yüzümü ellerime gömdüm. Aptalca kibrim yüzümden bunu ona ben yapmıştım. Şehre döner dönmez paranın yarısını ona verecektim. Ama sonra bankayı, kirayı ve Sardunya'da suyun içindeyken hissettiklerimi, James'in ağzıma boşalışını, dilimdeki ekşi süt tadını, Cenova'da başardıklarımı hatırlayınca bunu yapamayacağımı anladım. Yapamazdım işte.

ÜÇÜNCÜ KISIM

DIŞARISI

14. Bölüm

İkinci sefer o kadar da tesadüf değildi. Son kutlamam için Hassler'da İspanyol Basamakları'na bakan bir oda düşünmüştüm ama tahmin edileceği gibi ve resepsiyon memuruna gülümseyerek yüz avroluk bir rüşvet verme girişimime rağmen, manzaralı bütün odaları tutulmuştu. Bir Roma duvarına bakmak için para harcamak hiç de anlamlı görünmüyordu fakat resepsiyon memuru kayıtlara bakarken tanıdığım bir isme rastladım: Cameron Fitzpatrick. Onu en son şu iğrenç Tentis partisinde Rupert'la sohbet ederken görmüştüm. Fitzpatrick, bazen bölüm için bağlantı kurduğum bir galericiydi; Londra'daki eski Adelphi binalarından birinin yakınında on sekizinci yüzyıldan kalma, unutulmuş, eski moda galerilerden birinin sahibiydi. Genel olarak gösterişli havası ve yanaklarında viskiden kaynaklanan hafif kızarıklık, onu icra memurlarından sadece yağcılığı kurtarıyormuş gibi gösteriyordu ama tavırları onu ele veriyordu; alışılmadık ikinci sınıf parçaları keşfetmekte üstüne yoktu. Şimdi düşününce, geçen yıl Oscar Wilde'ın annesine ait bir portre için aldığı etkileyici fiyatla ilgili gazetede okuduğum bir haberi hatırladım. Resepsiyon masasının arkasındaki saat 12.05'i gösteriyordu;

tam *aperitivo*[22] zamanı. Belki ona rastlayabilirim diye oralarda takılmaya değebileceğine karar verdim. Rupert'ın fiyaskosunun herhangi bir söylentiye yol açıp açmadığını merak ediyordum; gerçi ben oradayken buna yol açacak kadar önemli biri değildim fakat yine de şimdi beni gerçekten sektöre girmiş gibi gösterebilecek potansiyel bir bağlantıydı. Belki bir iş üzerinde çalışıyor bile olabilirdi. Resepsiyon memurundan Bay Fitzpatrick gelirse bana haber vermesini rica ettikten sonra bir kadeh *prosecco* şarabı içmek ve insanları izlemek için otelin arkasındaki terasa geçtim. Yarım saat sonra Fitzpatrick ortaya çıkacakmış gibi görünmediğinde ve ön kapıya doğru yürümeye başladığımda birinin bana seslendiğini duydum.

"Judith Rashleigh?" Aksanda İrlandalılar'ın cana yakınlığı vardı. Cameron, kahverengi saçlarla kaplı kocaman kafası olan, iriyarı, sanat dünyasında çalışan bir heteroseksüelin çekiciliğine sahip bir adamdı.

"Cameron, ne güzel bir sürpriz!" Onunla görüşme umuduyla oralarda takıldığımı belirtmeme gerek olduğunu sanmıyordum.

Ona yaklaştım ve artık zorunlu olan metropolitan öpücüğü için yanağımı uzattım. Sonra Londralılar'ın hala yaptığı gibi mahcup bir tavırla birbirimizi başımızla selamladık.

"Otele yeni giriş yapıyorum. Sen burada mı kalıyorsun?"

"Ne yazık ki hayır. Ama ağustos ayında Roma? İş nedeniyle olmalı. Galeri nasıl gidiyor?"

O resepsiyon memuruna pasaportunu ve kredi kartını verirken biraz sohbet ettik. Onu Roma'ya getiren şey, bir

22 İt.: Aperitif. E.N.

müşterisiyle randevulaşmış olmasıydı. Müzayede evinden ayrıldığımı laf arasına sıkıştırıverdim; Rupert'ın ve şirkettekilerin bana hakkımda sevimsiz şeyler söyleyecek kadar önem verdiğini sanmıyordum fakat bir şey saklıyormuş gibi görünmemek daha iyiydi.

"Burada mı kalıyorsun?"

"Hayır. Aslında birkaç arkadaşımla. De Greciler."

Bunu, onları tanıması gerekiyormuş gibi söylemiştim. Kolejdeyken tanıdığım bir Francesco de Greci vardı; bir kez düzüşmüştük. Floransa'daki bir caddeye ailesinin adı verilmişti.

"Çok güzel." İnanmışa benziyordu. Gidecekmiş gibi yaptım. "Ben de bir şeyler alıyordum. Eh... Seninle karşılaşmak güzeldi."

Beni yemeğe davet edeceğini bilerek oyalandım ve bunu yaptığında şaşırmış gibi davranarak saatime bakıp bunun iyi bir fikir olacağını söyledim. O odasına çıkarken ben hemen çantalarımı bir taksiye attım ve şoföre onları Trastevere'de hatırladığım küçük bir otele götürmesi için para verdim. De Greciler'in Borghese'in diğer tarafında çok güzel, eski bir villaları olduğunu söyleyecektim.

"Roma'yı iyi biliyor musun?" Üzerinde hala lacivert takımı vardı ama yakasının ve kravatının yerine buruşuk beyaz bir keten gömlek gelmişti. Göbeği biraz şişkindi ama öylelerini sevenler için yakışıklı bir adamdı.

"Pek sayılmaz." Acemiyi oynamak her zaman daha iyiydi.

Dolayısıyla beni turist kalabalıklarının arasından geçirirken İtalya'da bildiğimiz diğer yerlerle ilgili konuştuk. Açık alanları saran altın sarısı tozlu sıcak battaniyeden sonra, loş sokaklar tehlikeli ve esrarengiz gelmişti. Salaşlığıyla kaliteli restoranlar vaat eden küçük bir meydana

girdik. Tentenin altında sohbet ederek yemeklerini yiyen adamlar Roma aksanıyla konuşuyorlardı; birkaçının şehrin geri kalan sakinleri yarımadanın plajlarına serilirken kendileri can sıkıntısıyla buraya hapsolmuş politikacı avukatı olduğunu hayal ettim. Beysbol kasketli ve tişörtünde ter lekesi olan yalnız bir turist, Fransızca bir turist rehberini inceliyordu. Siparişi Cameron'ın vermesini beklerken memnun bir tavırla sadece *"Grazie*[23]*"* dedim. Onu etkilemek, kendini iyi hissettirmek istiyordum. Kendisi bir kadeh *negroni sbagliato* kokteyli içerken, ustura midyelerimizi tavşan eti ve şekerli portakal kabuğu süslü lezzetli bir makarna eşliğinde yedik. İlk Ligurian Vermentino şişesinden sonra bir tane daha istedi ama ben daha üstüne su kattığım ilk kadehimi bitiriyordum. Kadınlarla konuşmayı bilen bir adam olduğu konusunda hakkını vermeliydim; rahat iltifatlar ve dedikodular birbirini izliyor, sık sık karşısındakine fikrini soruyor ve ilgiyle dinliyor gibi görünüyordu. Kendini yeterince yakın hissettiğine karar verince, gizemli müşterisinin kim olduğunu sordum.

"Eh" dedi, komplocu bir tavırla öne eğilerek, "Satacak bir Stubbs'ım olduğuna inanır mısın?"

"Stubbs?"

Uydurma içkim neredeyse burnumdan geliyordu. Stubbs neden üzerimde böyle bir etki yaratıyordu? Londralı züppeler tarafından küçümsenmiş o kuzeyli adamı her zaman desteklemiştim. O benim şahsi düşmanım, bir tür at başlı albatrosum muydu?

Sonra Cameron ceketinin göğüs cebinden katlanmış bir katalog çıkardı ve ustura midyeleri neredeyse bis yaparcasına geri döndü. Tanımak için bakmama gerek yoktu; tıpkı

23 İt.: "Teşekkürler." E.N.

Rupert'ın neler çevirdiğini, zavallı Dave'i ve beni neden kovduğunu anlamak için bakmama gerek olmadığı gibi. Beni şaşırtan tek şey, gerçekten deneyimi olan herhangi biri Rupert'ın dolandırıcılık peşinde koştuğunu hemen anlayacakken, benim nasıl o kadar kalın kafalı olduğum, kendimi parçaladığım, ideal eleman olmaya çalıştığımdı.

Cameron bana işimden ne zaman ayrıldığımı sormamıştı ve ben de ona söylememiştim, dolayısıyla Stubbs'ı ilk kez görüyormuş gibi davranabilirdim. Takdir anlamında sesler çıkararak sayfaları tararken, Rupert'ın en azından Ursford&Sweet satışlarına benim araştırmamı da ekleme zahmetine girmiş olduğunu gördüm. Cameron bir tüyo aldığını, temizlenene ve bir açık artırmaya çıkarılana kadar emin olamadığını, sonrasında da akıllıca davranarak kendine özel bir koleksiyoncu bulduğunu açıkladı. Kendi salaklığıma inanamıyordum. Bu işte birlikteydiler; *tabii Tentis partisinde* aralarında fısıldaştıkları konunun bu olduğu düşünülürse. Tabloyu Tigerlar'dan almak için paralarını birleştirmişler, özgünlüğüyle ilgili şüpheleri ortadan kaldırmak için müzayede evinin adını kullanmışlar, sonra da açık artırmadan geri çekerek aksini iddia edebilecek insanların göremeyeceği şekilde satmışlardı.

Haklı çıkmıştım. Bu bir Stubbs değildi ve Rupert öyle olduğuna asla inanmamıştı. 'Stubbs' tablosunun dönemin önemsiz bir ressamı tarafından yapılmış bir taklitten ibaret olduğunu üzüntüyle bildirmek için Bay ve Bayan Tiger'ı aramış olmalıydı. Bayan Tiger'la telefonda yaptığımız tuhaf konuşmanın nedeni buydu. Sonra Cameron, bağımsız hareket ediyormuş gibi yaparak, tabloyu satın almıştı. Yasal olarak Cameron'ın eline geçince, tablo Floransa veya Amsterdam'dan gelmiş bir adam tarafından Doğu Yakası'ndaki bir atölyede 'temizlenmiş' ve -bak sen

şu işe!- sonunda orijinal olduğu anlaşılmıştı. Dünyanın en önemli müzayede evinin damgasını taşıdığından, katalogda reklamı yapılan satışla tablonun sicili kusursuz hale getirilmişti; bütün tezgah, alıcıya gerçekten tabloyu ucuza aldığını hissettirecekti. İkisi tabloyu asla açık artırmada satmayı düşünmemişlerdi. Fiyatın düşük belirlenmesinin nedeni de buydu; bir satıcı açık artırmaya çok yakın bir tarihte geri çekerse, müzayede evine ceza olarak belirtilen asgari tutarı ödemek zorundaydı. Rupert'la alıcıdan çok daha yüksek bir fiyat almayı planladıkları düşünülürse, sekiz yüz bin papel Cameron'ın kolayca karşılayabileceği bir rakamdı. Tigerlar'a ne ödemişlerdi? Kendisini aradığımda Bayan T'nin sesi gayet memnun geliyordu. İki yüz bin desek, asgari fiyat tutarıyla birlikte bir milyon ederdi. Bu çok ciddi bir paraydı ve dolayısıyla tabloyu gerçekte ne kadara satacaklarını merak etmekten kendimi alamadım.

Çok zekice ve kesinlikle yasal bir süreçti; tabii tablo gerçek olsaydı. Bay ve Bayan Tiger, söz konusu tablonun bir Stubbs olarak sunulduğunu görünce şamata koparabilirdi fakat açık artırmadan zaten geri çekildiği için yanlış alarm olarak kalırdı. Bir soruşturma yapılsa, Rupert tabloyu aldıktan sonra şanslı çıktıklarını ve tablonun orijinal olduğunu söyleyebilirdi. Muhtemelen 'stajyerin' suçu olurdu. Gerçek olmasa bile -ki bundan kesinlikle emindim- müşteri onu bir yıl kendi kasasında saklar ve sonrasında daha da saf başka bir alıcıya sunardı; Çin veya Körfez'den bir yeni zengin için, özellikle de şimdi elimde tuttuğum kataloğun da desteğiyle, çekici bir av olurdu.

Bir kadın olmanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da şüphede kaldığında aptal ayağına yatmaktı.

"Bu harika, Cameron" dedim, heyecanla. "Haydi, söyle, ne kadar?"

"Judith!"

"Haydi. Sır tutabilirim. Kime söyleyeceğim ki zaten?"

Neşeyle sırıtarak beş parmağını kaldırdı. Beş milyon. Hala düşüktü. Stubbs kolayca on milyon alabilirdi. 1765 yapımı 'Newmarket Çalılığında Süsleme' birkaç yıl önce New York'taki bir satışta Piers Davies'den yirminin üzerinde fiyat almıştı. Ancak beş milyon nakit olacaktı. Özgün olacak kadar yüksek, müşteriye iyi bir alım yaptığını düşündürecek kadar düşük. Akıllıca.

Ve tam o anda, kendimi yine dışarıda hissettim. Kendimi bir kez daha on yıl öncesinde, Uffizi'deki ilk seferimde, Artemisia'nın *Judith Holofernes'i Öldürüyor*'unun önünde dururken gördüm. Standart bir konuydu; düşman generalini öldüren Yahudi kadın kahraman. Ancak Artemisia sahneyi neredeyse süssüz bir şekilde resmetmişti. Holofernes'in boynundaki mineli zarif kılıca baktığınızda, törensel bir şekilde konulmadığını, biçimsiz bir açıyla, zarif bir kompozisyon için oldukça yanlış bir açıyla ete saplandığını görebiliyordunuz. Bu, mutfakta kümes hayvanlarının kafasını koparan, tencerenin üzerinde tavşanların boynunu kıran bir kadının elinden çıkmıştı. Judith kasları ve bağları biçerek adamı doğrarken kollarının gergin kasları görünüyordu. Tablonun düzlüğünde, kanın rastgele saçılışında bir evcillik, tuhaf bir sakinlik vardı. Artemisia yeteneğiyle "Bu kadın işidir" diyordu. Yaptığımız şey buydu. Bileklerimin limon aromalı espresso fincanımın yanında hafifçe masanın kenarına dayandığını görürken, o anın kehribar dinginliğinde, porselen aniden hızlanan nabız atışlarımla takırdamadığı için şaşırdım. O müzedeki kıza bir sürü söz vermiştim. Ona borçluydum. Bu yüzden, o tabloyu çalacağımı anlamıştım.

"O tabloyu görmeme izin vermezsin sanırım? Bunu gerçekten çok isterim."

"Elbette. Neden hemen olmasın?"

Biraz naz yaptım. Arkadaşlarım beni bekliyordu. Ama belki bu akşam; bir içki içmek için? Ve sonra yemek ve çok daha fazlasını ima ettim; kasıklarının kaşındığını hissedebiliyordum. Gülümseyen o küçük İrlandalı gözlerine bakarken bana ve Dave'e işlerimize mal olduklarını kendime hatırlattım. Başından beri haklıydım; Rupert sahtekârdı ve Fitzpatrick de onun suç ortağıydı.

Cameron'a kaçmam gerektiğini söyledim fakat gösterişli parmak izi tanımalı telefonuna numaramı kaydetmesini bekledim, sonra vedalaşmak için eğilip öperken dudaklarımın ağzının hemen köşesinde biraz fazla uzunca oyalanmasına ve böylece saçlarımın Roma'da bir restoran tentesinin altında yüzüne dökülmesine izin verdim.

Yürüyerek uzaklaşırken planımı zihnimde hazırlamaya başlamıştım bile. Bunu yapabilirdim. Bunu gerçekten yapabilirdim. Ancak şimdi sakin olmam ve sadece önümdeki işi düşünmem gerekiyordu. Cameron ve Rupert arasındaki bağlantıdan emin olmalıydım. Cameron, tabloyu bir 'tüyo' üzerine satın aldığını söylemişti ama bu, tüyonun Rupert'tan geldiğini kanıtlamazdı. Bayan Tiger'ın adını hatırlayamadığı şu esrarengiz alıcıyı doğrulamak zorundaydım. Tiber'in diğer tarafındaki sade modern otelime gitmek için bir taksi buldum ve odama ulaştıktan sonra eski iş yerimi aradım. Yavaş İtalyan bağlantısının kurulmasını beklerken, bir peçetenin arkasına alışveriş listesi yaptım. Önce Google'da Cameron'ın adını, daha önce sattığı birkaç eseri, sonra Stubbs tablosunu ve Goodwood sahtesini araştırdım. Bir iş görüşmesi yapacaksam, önce biraz araştırma yapmam gayet mantıklıydı. Goodwood tablosunun satışıyla ilgili artık gerçekten de bir girdi yoktu. Saatime baktım; İtalya zamanına göre saat dördü biraz

geçiyordu, dolayısıyla Frankie'nin yerinde olma olasılığı yüksekti. Cep numarası bende hala vardı.

Frankie cevap verdi ve yazı nasıl geçirdiğimizle ilgili biraz laflad ıktan sonra ona sordum.

"Dinle, bir konuda yardımına ihtiyacım var. Stubbs; açık artırmadan geri çekilen. Benim için satıcının adını bulabilir misin? İlk sahiplerinden satın alan kişinin?"

"Bilmiyorum, Judith. Yani, buradan gidiş şeklin. Rupert dedi ki..."

"Seni mahcup durumda bırakmak istemiyorum, Frankie. Anlıyorum. Eğer zor geliyorsa kendim de öğrenebilirim."

Bir an duraksadı.

"Peki o zaman" dedi sonra, tereddütle. Masasında bir şeyleri karıştırdığını duydum. Sonunda katalog olduğunu tahmin ettiğim bir şeyden okudu.

"Dediğine göre, Bir Beyefendi Malı."

"Hayır, onu biliyorum. Hesaplara bakmalısın; orada bulursun çünkü asgari fiyat ve geri çekme cezası için bir pusula hazırlanmıştır. Bir dakikanı bile almaz."

"Bunu gerçekten yapmamalıyım, Judith."

Korkunç bir suçluluk duygusuna kapıldım. Zaten Dave'in işini kaybetmesine neden olmuştum. Ancak bunu düzeltebileceğimi biliyordum. Sonuçlar korkaklık biçiminde olabilirdi. Rupert beni haşladığında korkakça davranmıştım fakat bütün olanlardan sonra öyle olmadığımı artık biliyordum. Frankie tereddütte kalırken, beni bu noktaya getiren olaylar dizisini düşündüm. İhtiyacım olan tek şey birkaç tane daha çatlaktı; sonrasında güneşte yeni yanardöner kanatlarımı açıyor olacaktım. Aslında şiirseldi.

"Biliyorum ama sana gerçekten, gerçekten minnettar kalacağım." Hem mahcup hem de yalvarır gibi konuşmaya çalışıyordum.

"Yardım ederdim ama gerçekten... Yanlış bir şey yapmak istemiyorum."

Ah benim eski dostum Frankie. Hala değişmemişti. Ama sonuçta, değişmeme lüksüne sahipti.

"Bir iş şansım var ve iyi görünmek istiyorum. Anlarsın, Frankie... Gerçekten meteliksizim."

Frankie gibi birine gerçek yoksulluktan söz etmek, okulda öğretmene beden eğitimi dersinde "regl" demek gibi bir etki yaptı. Neredeyse karar verişinin sesini duydum.

"Peki o zaman. Denerim. Sana mesaj atarım. Ama asla, asla kimseye söylememelisin."

"Onurum üzerine."

Roma haritasına alıcı gözle baktım ve Trenitalia'nın sitesinden Como'ya açık bir tren bileti aldım. Sadece provalar. Hiçbir şey yapmayabilirdim. Telefonumun mesaj sinyalini duydum.

"Cameron Fitzpatrick x."

"Bir milyon kere teşekkürler!! xxxx" diye yazıp gönderdim. Şey, belki de beş milyon kere.

15. Bölüm

Daha sonra, kararımı ne zaman verdiğimi düşünmek için bolca zamanım oldu. Başından beri içimde bir tümör gibi büyüyerek doğru zamanı mı bekliyordu? Rupert beni referansı olmayan bir hizmetçi gibi paketlediğinde mi olmuştu yoksa nedeni Dave'in sesindeki cansız kabulleniş miydi? Gstaad Kulübü'nde çalışmaya karar verdiğimde mi, Leanne'in gece dışarı çıkmak konusundaki aptalca planıyla mı yoksa kapıyı James'in cesedinin üzerine kapadığım ve Ventimiglia trenine bindiğim zaman mı başlamıştı? Romantik biri olsam, kararın benim için uzun zaman önce verildiğini söylerdim; nefreti anlayan, isimsiz kocasını bırakıp bu caddelere gelerek ailesinin karnını doyurmak için resim yapan başka bir genç kadın, Artemisia tarafından. Oysa bunların hiçbiri doğru değildi. Üst kattaki odama çıkıp lime lime olmuş mantar tabanlı yüksek topuklularımın yerine düz tabanlı sandaletlerimi giydiğim zaman oldu. Tokaların her birini bağlarken ellerim titriyordu. Yavaşça ayağa kalktım ve doğruca Corso Italia'nın yolunu tuttum.

Zara'dan sade, kısa, derin cepli ve kolsuz bir elbise aldım. Yakından bakınca dikişinin kötü olduğunu görmek kolaydı fakat iyi aksesuarlarla pahalı görünecek kadar sa-

deydi. Biri siyah, diğeri lacivert, iki tane aldım. Bir spor mağazasından üzerime iki beden büyük gelen bir şort ve bir çift beyaz spor ayakkabı aldım. Yakınlardaki bir köşede bulduğum bir turist kulübesinden "Roma'yı Seviyorum" yazılı bir tişört de kaptım. İki ucuz hediyelik eşya dükkanını daha ziyaret ettikten sonra Via Veneto'nun dibinde parlak fuşya-beyaz baskılı hafif bir Kenzo yağmurluk buldum. Çok etkileyici görünüyordu. Gümüş fotoğraf çerçeveleri ve tütünlük satan türden bir *tabaccaio*'dan ağır bir puro makası ve yattaki adamların Cohibalar'ı taşımak için kullandığı türden kalın deri cepleri olan bir tabaka aldım. Ayrıca, deri çantamın içine koyabileceğim şekilde katlayabileceğim siyah naylon bir sırt çantası kaptıktan sonra en büyük boy bir paket pet ve ıslak mendil almak için bir *farmacia*'ya uğradım. İşim bittiğinde saat altıyı geçiyordu. Vatikan'daki Pinturicchiolar için bir an pişmanlık duydum. Şimdi onları görmeye fırsatım olmayacaktı çünkü Cameron'la randevumdan önce banyomu yapıp saçlarımı kuruturken acele etmek istemiyordum.

Saat sekiz sularında Hassler'da onunla buluştum. Beni lobide bekliyordu ve içki içmeyi önerdi ama daha sonra bir tane alabileceğimi söyledim. Asansörle üçüncü kata çıkarken, Londra'ya döndüğümde özel bir galericiyle tanışmak için ne kadar hevesli olduğum konusunda birkaç yorumda bulundum. De Greciler -neyse ki- o akşam akrabalarla yemek yiyorlardı. Cameron'ın odasına girer girmez yeni Kenzo'mu çıkarıp bir sandalyenin arkasına astım. Bakışlarının bacaklarımdan yavaşça yukarı kaydığını hissederken tadını çıkarmasına izin verdim ve başımı yere indirerek gülümsedim. Otel odalarında her zaman olduğu gibi ortam fazlasıyla yakındı. Üçlü perdelerin arkasındaki pencereler pis bir havalandırma kanalına bakıyordu. Bagaj

standında fermuarı açılmamış küçük bir tekerlekli bavul duruyordu ve masanın kenarına bir yığın kağıtla anahtarlar bırakılmıştı. Yatağın üzerinde öğrencilerin kullandığı türden ucuz siyah bir plastik portföy çantası duruyordu fakat Cameron onu açmak için eğildiğinde, aslında ustaca minderlenmiş ve astarlanmış olduğunu gördüm. Cameron sade metal çerçeveli tabloyu saygıyla kaldırdı.

"Sandığa koydurmadın mı?"

"Fazla tantana; İtalyan bürokrasisi." Yani Rupert ve müşteri dışında tabloyu getirdiğini bilen yoktu.

Dük ve düşes ölümsüz pikniklerinde, ön planda dörtnala koşan üç atla birlikte karşımdaydı. Roma'nın mavimsi alacakaranlığında daha da şatafatlı görünüyordu; belki de Çinliler özel bir parlak cila uygulamıştı. Tabloya bakarken omzumun arkasında durdu ama asla Albay Morris gibi değildi. Tatlısını sabırla bekliyordu.

"Eh" dedim, "İş kısmı beni bir hayli etkiledi. Şimdi, kendini Marcello Mastroianni'ye benzetiyor musun?"

"La Dolce Vita hizmetinizdedir, sinyora."

Ona restoranı turist rehberimde bulduğumu ama şehirde öğrencilik yaparken bildiğim bir yer olduğunu söyledim. Sant'Angelo'nun karşısında, Piazza Cavour'da, *piano nobile*[24] üzerinde, müşterilerin açık havada yemesine izin veren ve üstü kapalı balkonu olan çok eski moda bir yerdi. Doldurulmuş kabağımızı ve ızgara balığımızı bitirdiğimizde, Cameron üçüncü şişeyi istiyordu. Boğazımdaki gerginlik yüzünden lokmaları geçirmekte zorlanırken, ben saman yesem de olurdu. Cameron anlaşılması kolay bir adam değildi; elbette, isterseniz ceketinize iğnelemeniz için Oirish göklerinden yıldızları ayağınıza indirirdi fakat

24 İt.: Giriş kat. E.N.

o cazibesinin altında, doğru şekilde bastığım takdirde bana teslim olmasını sağlayacak olan o küçük düğmeyi, gizli özlemini keşfetmeye çalışıyordum. Bu bütün erkeklerde olan bir şeydi ve asıl numara, önce ne olduğunu bulmak ve sonra, eğer istiyorsanız, olmanızı istedikleri şeye -kendilerine bile itiraf edemeseler de- dönüşmekti. Kararmakta olan hava şişedeki şarabın kalıntılarını yeşim rengine büründürürken, Cameron masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. Bileğimi çevirdim ve hemen elimi dudaklarına çekti.

"Çok tuhaf, Judith. Senin ve benim birbirimize benzediğimizi hissediyorum."

"Nasıl yani?"

"Biz... İkimiz de... Yalnızız. Her şeye dışarıdan bakıyoruz."

Ah, lütfen, diye düşündüm, çocukluğunu dinlemek istemiyorum. Yarı yarıya gömülmüş acılar neden ikimizi de özel kılacaktı ki? Iyy! Bugünkü planım paylaşmak değildi. Elimi geri çektim ve dalgın bir tavırla parmak boğumlarımı çenemde dolaştırdım.

"Cameron. Biz birbirimize benziyoruz; sen ve ben." Bir an duraksadım. "Sanırım beni düzmelisin."

"Hesabı isteyeyim."

Restorandan çıkar çıkmaz beni duvara yapıştırdı ve dilini dilime dolaştırarak beni öptü. Göğsünün genişliğine gömülmüş halde öyle sarılmış olmak güzeldi. Kulağımın altında nabzını duyabiliyordum. Elini tutarak sandaletlerimi çıkarmak için eğildim ve birkaç dakika boyunca ağustos ayında Roma caddelerinde çıplak ayaklı bir kızla koşması için onu sürükledim. Castello'da köprüyü geçtik, merdivenlerin birinden indik, dibe ulaştığımızda tekrar öpüştük ve sonra iskele boyunca el ele yürüdük. Bir köprü, sonra ikincisi. Tiber, Seine'e hiç benzemiyordu; tu-

ristlere manzara sunan parlak bir yüzeyi yoktu. Kaldırım taşlarının arasında yosunlar salınıyordu ve kıyılarında çöp yığınları birikmişti. İkinci köprünün altında bir grup sarhoşun yanından geçerken, Cameron'ın omuzlarını gerip kabarttığını hissettim ama adamlar bize bakmadılar bile.

"Üşüdüm."

"Benim ceketimi al, sevgilim."

Ceketini omuzlarıma örttü ve bir kahkaha patlattıktan sonra ayaklarımın altındaki ılık taşları hissederek yine koşmaya başladım. Bana yetişmek için çabalıyordu. Onu nefes nefese bırakmak istiyordum. Üçüncü köprünün altında onu kendime çekerken ceketi omuzlarımdan kaydırdım ve ellerimi penisinin şişmeye başladığını hissettiğim kasıklarında yukarı aşağı dolaştırarak onu iştahla öptüm.

"Seni istiyorum, Tanrım, seni istiyorum, hemen" diye mırıldandım. "Beni hemen düzmeni istiyorum."

Sırtı suya dönüktü. Dizlerimin üzerine çökerek kemerini dişlerimin arasına aldım. Başımı geri çekerek kemerini tokasından sıyırdım ve kancasını dilimle geri attım. Çok ucuz bir numaraydı ama hiç zor değildi ve bütün dikkati odaklama etkisi yaratıyordu. Elleri çoktan saçlarıma gömülmüştü bile.

"Ah, Judith, Tanrım."

Organının başını şortundan çabucak çıkarıp ağzıma aldım. James diğer odadaki yatakta sereserpe beklerken Eden Roc'taki banyoda şarkı söyleyişimi hatırlayınca neredeyse gülecektim. "Ah, Judith" diye fısıldadı, "İşte yine buradayız." Unut bunları, odaklan. Gözlerimi kapadım. Sadece önümdeki şey; başka bir şey düşünmemeliydim.

Cebimdeki bıçağı açıp doğruca ayak bileğine, Aşil tendonunun hemen üzerine sapladığımda Cameron hiçbir şey söylemedi. Sadece acıyla inledi ve ipleri kesilmiş bir

kukla gibi yanlamasına yuvarlandı. Bıçağı çıkarabilmek için pantolonunun paçalarını aşağı doğru izlemem gerekti. Bir çığlık attı. Bıçağı sağ cebime gizlemiştim; sol cebimden bir pet aldım, yapışkanlı şeridini yırtıp açtım ve dişlerinin arasına tıkarak diline doğru itip kusma refleksini engellemek için avucumu ağzına kapadım. Bu da oral seks sırasında kullanılan bir teknikti. Boğazını yavaşça açman ve bademciklerini geri çekmen gerekirdi. Cameron çabuk öğreniyordu.

Aşil noktasındaki sinir merkezi, oradaki bir yaranın vücudu geçici olarak tamamen felç edeceği anlamına geliyordu. Cameron çok değerli birkaç saniye boyunca tepki veremeyecekti. Ayağa kalkarak el çantamla çıkardığım ayakkabılarımı ayak altından çektim. Cameron'ın sırtı bükülmüş, acıyı bastırmak için derin nefesler almaya çalışıyordu; bunun dışında yapabileceği bir şey yoktu. Üzerine ata biner gibi oturarak gür saçlarını yakaladım ve başını kendi omzuna doğru sertçe çevirdim. Ben kulağını yoklarken gözleri iri iri açıldı. Hala ona yardım etmeye çalıştığımı sandığını o zaman anladım.

Muhtemelen gözleri çılgınca bir panikle açılmış olmalıydı fakat dikkatli bakmadım. Bıçağı doğruca kulak memesinin altına sapladım ve sapına kadar gömdüm. Bir karpuz gibi süzülmedi; daha çok kabak oymaya benziyordu. Öğle yemeğinde yediğimiz tavşanı düşündüm. Hala ses yoktu ama bir saniye sonra keten gömleğinin parıltısı arasında siyah lekeyi gördüm ve bacağımda ıslak bir sıcaklık hissettim. İriyarı vücudu seğirip çırpınıyordu; sonra sol kolu yukarı doğru savruldu ve tam çeneme indi. Darbenin etkisiyle geri savrulurken soluklanmaya çalıştım. Biri bana öyle vurmayalı uzun zaman olmuştu. Acaba çürür müydü? Şimdi bunun için endişelenecek zamanım yoktu; işimi

hemen bitirmeliydim. Beklenmedik bir çeviklikle dönerek sarkan başıyla üzerime atıldı ve o güçlü elleri bacaklarıma uzandı. Yumruğun etkisiyle hala sersem haldeydim. Geri çekilerek köprünün gölgelerinin arasına gizlenmeye çalıştım fakat fazla yavaştım ve bütün ağırlığı dizlerime yüklenince kendimi yine yerde buldum. Cameron yüzümü tırmalamaya çalışıyordu. Tekmeleyerek onu üzerimden atmaya çalıştım ama fazla ağırdı; santim santim yukarı tırmanıyordu ve boğazından köpükler kabarıyordu. Elleri boğazımı kavrayarak sıkmaya başladı. Erkeklerin gerçekten ne kadar güçlü olduğunu unutmuştum. Tırnaklarımı ellerine gömdüm ama umutsuzdu; vücudumun belden aşağısını kıpırdatamaz halde boğulmaya başladım. Onun altında yere mıhlanmış halde çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyordum fakat çok, çok ağırdı ve şimdi boğazımı sıkmaya devam ederken gözlerimin önünde tuhaf parıltılar belirmeye başlamıştı. Sonra aniden elleri gevşedi. Hareketsiz kaldı. Onu üzerimden atma dürtüsüne karşı koyarak üç, dört kez soluklanmaya çalıştım ve nihayet tekrar nefes alıp vermeye başladım. Kollarını kuru dallar gibi göğüslerimin üzerine açarak üzerime yığıldı. Yine nefes alarak kaslarımı gerdim, gevşettim, kalçalarımı ağırlığının altında oynattım ve ellerimle dizlerimin üzerine dönerek onu yan tarafa devirdim.

Pek hoş bir pozisyon değildi. Başımı kaldırarak hemen bakışlarımı iskelenin iki tarafında dolaştırdım. Gelen biri varsa sevişiyormuşuz gibi yapacaktım ama nehir kıyısı ıssızdı. Ondan uzaklaşmaya çalışırken elbisem yukarı sıyrıldı ve sert taşlar çıplak karnıma sürtündü; sonunda ondan olabildiğince uzaklaşmayı başardığımda, bizi birleştiren tek şey korkunç bir göbek bağı gibi aramızda uzanan ve bıçağı tutan kolumdu. Ve bıçağı çektim. Sonucuna

bakmadım. Arkamı döndüm, sırt çantamı el çantamdan çıkardım, ihtiyaç duyacağım şeyleri aldım ve kısık sesle saydım. Birkaç dakika daha gerekiyordu. Olduğum yerde büzülerek yüzümü dizlerimin arasına gömdüm ve alnımı zemin taşlarına dayadım. Burun deliklerinden yayılan hırıltı giderek sığlaşıyor ve hızlanıyordu. Kan kaybı. Şimdi ona dokunsam vücudunun soğuduğunu hissederdim.

Bir defasında Birinci Dünya Savaşı'nda askerlerin bir çatışma sonrası yere uzandığını ve hemen uykuya daldığını okumuştum. Vücudumdaki bütün sıcaklık göğsümde odaklanmış, kendi nefesim beni uykuya sürüklüyordu. Ancak bir motor sesi duyunca titreyerek kendime geldim. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Gömleğinin beyazı... Hemen olasılıkları zihnimden geçirdim. Saldırıya uğramıştık, bıçağı çıkarmıştım... Travma geçiriyormuş gibi ileri geri sallanmaya başladım fakat parmaklarımın arasından bakınca şişko burunlu küçük bir teknenin küstah bir köpekbalığı gibi nehirde süzüldüğünü ve kıç tarafında birinin oturduğunu gördüm. Bir balıkçı. Tiber'de hala yılanbalıkları vardı. O yanımızdan geçtikten ve su yine pürüzsüz hale geldikten sonra nefeslerin durmuş olduğunu fark ettim.

Şimdi başparmağına ihtiyacım vardı. Telefonunu sol eliyle kullanmıştı. Açık avucunu taşların üzerine bastırarak parmaklarını açtım, bıçağı parmağına koyarak dizimi üzerine dayadım ve bastırdım. Derin bir yara açtıktan sonra puro makası kemiği halletti. Makası omzumun üzerinden fırlattım ve suya girişinin çıkardığı sesi duyarken kesik parmağı puro kutusuna koydum. Cesedini nehre sürüklememin ne kadar zor olacağından korkuyordum ve o zaman cüssesinin ağırlığından haberim bile yoktu. Omuzlarını kavrayabilmek için çıplak ayaklarımı etrafındaki

kan gölüne basmam gerekti fakat adrenalin bana güç kattı ve tek seferde gövdesini iskeleden aşağı sarkıttım. Sol kolu bir zombi kolu gibi seğirdi. Sırtı bir jimnastikçininki gibi esneyerek kıvrıldı ve başının arkası kıyıdaki taşlara sertçe çarptı. Acıtmış olamazdı. Dizimi göğsüne bastırarak ağzına tıktıklarımı geri çıkardım ve sonra bacağını iterek suya dalana kadar vücudunu çevirdim. Onu kıyıdan iterken bir ayakkabısı ayağından çıktı. Elime alırken hafifliğini hissettim. Gucci. Gösterişli. Onu da peşinden fırlattım.

Suyun şıpırtısından sonra çöken sessizlikte tiz bir çığlık duydum ve göz ucumla karanlıkta bir hareketlilik algıladım. Çılgınca bir çığlık atarak sendelerken neredeyse Cameron'ın peşinden suya düşüyordum. Bir sıçan, sadece bir sıçandı. Ama nefesim kesilmişti ve ellerim titriyordu. Gölgelerin arasından bir silüetin çıkmasını beklerken, biri beni izliyormuş gibi hissettim. Sadece bir sıçan. Muhtemelen taze kan kokusuna gelmişti ki bu iğrenç bir düşünceydi.

Nefeslerimi düzeltmeye çalışarak soyunduktan sonra ıslak mendillerle ve çantamdan çıkardığım yarım şişe Evian'la kendimi çabucak temizledim. Islak mendilleri şişenin içine tıktım ve şişeyi köprünün arkasındaki idrar kokulu yosunların arasına gömdüm. Üzerimdeki lacivert elbise başka bir pete sarılarak naylon torbaya konup daha sonra ortadan kaldırılmak üzere bağlandı. Hiçbir çöpçü öyle bir poşeti açmaya kalkışmazdı. Siyah elbiseyi çantamdan çıkararak şişkinlik sağlamak için belime bağladıktan sonra çirkin şortla tişörtü giydim. Tişörtü başımdan geçirmek asırlar sürdü. Saçlarımı topuz yaptım, ayakkabılarımı çantama ve çantamı sırt çantama attım; puro tabakasıyla Cameron'ın telefonunu da onlara ekledim. Suya atmadan önce ceketin ceplerini karıştırdım ve oda anahtarını sütye-

nimin içine gizledim. Üzerinden pasaport ya da cüzdan çıkmaması kimlik teşhisini yavaşlatacaktı. Karanlık sinir bozucuydu fakat minnettardım; aşıkları yürüyüş yapmaya teşvik edecek sokak lambaları yoktu. Castello'nun üzerindeki spotların dönmesini bekledim ve dilimi yavaşça bıçağın iki tarafında kaydırarak demir tadındaki sıvıyı emerken metalin parıltısını izledim. Batıl bir inançtı fakat kendi yansımamı yalayarak siliyormuşum gibi geldi. Sonra bıçağı fırlattım, havada dönerek kavis çizdiğini gördüm ve küçük bir şapırtıyla suya dalışını izledim.

Borgialar bir ibret vermek istediklerinde, suikastçıları kurbanları boğazları kesilmiş halde çuvallara koyar ve Castello'ya doğru sürüklenmeleri için Tiber'e atarlardı. Bazen cesetlerin bulunmasını sağlamak için özellikle sazlık alanlar hazırlanırdı. Nehir suları ne kadar sürede yükselirdi? Biri onu fark edene kadar en azından bir saatim vardı; hatta şanslıysam sabaha kadar kimse fark etmeyebilirdi. Kulaklıklarımı kulağıma yerleştirip telefonu yakama tutturarak kıyı boyunca yürürken, AC/DC beni sallayıp duruyordu.

İspanyol Basamakları'nı koşarak çıktıktan sonra on beş dakika içinde Hassler'a dönmüştüm bile. Lobide nefes nefese bir halde soluklanmaya çalışırken nasıl göründüğümün farkındaydım; Amerikalı bacaklarındaki yağları atmaya çalışan bir turist. Asansöre doğru yürürken kimse bana bakmıyordu. Oda karanlıktı, perdeler çekikti ve havalandırma uğulduyordu; yastıkların üzerinde çikolata, yatağın iki tarafında pamuklu matlar vardı. İçeride yüzüme su çarptıktan sonra Cameron'ın çeneme attığı yumruğun iz bırakmadığından emin olmak için aynada çabucak kontrol ettim. Elbiseyi giydim, topukluları ayaklarıma geçirdim ve beni hala sandalyenin arkasında bekleyen

parlak yağmurluğu giydim. Beni yukarı çıkarken gören olduysa, bambaşka bir kadının indiğini göreceklerdi. Bir temizlikçinin dokunmuş olabileceğini düşünerek yatağın üzerindeki portföy çantasını çabucak yokladım fakat tablo hala yerindeydi.

Şimdi sıra telefondaydı. Bir banyo havlusu alıp halının üzerine serdim ve puro tüpünün kapağını açtım. Dışarı düşen parmağın kana bulanmamış yerleri beyaz ve gri renklerdeydi; obez bir kurtçuğa benziyordu. Başparmağı klavyenin üzerine tutarak ekranın üzerinde kaydırdım. Ekran titredi ve bir mesaj çıktı: "Tekrar Deneyin." Lanet olsun. Ya ısıya karşı da duyarlıysa? Sıcak suyu açarak parmağı yıkayıp ısıttıktan sonra tekrar denedim. Açıldı. Başparmak kucağıma yuvarlandı; ah, Tanrım! Onu dikkatle havlunun köşesine yerleştirdim. Cameron'ın e-posta kutusunu karıştırmak ve mesajlarını okumak istiyordum ama zamanım yoktu. Uygulamaları çabucak araştırıp takvimi buldum. Cameron'ın müşterisiyle randevusu için oraya not almış olmasını umuyordum fakat öbür gün Fiumicino'dan Londra'ya dönüş uçuşunun detayları dışında bir şey yoktu. Pekala. O halde randevunun ertesi güne ayarlandığını rahatlıkla varsayabilirdim. Başka? Hesap cüzdanı. Parayı koymayı planladığı yerin şifrelerine ihtiyacım vardı. British Airways, Heathrow Express, Boots, bütün sıradan şeyler. HSBC umut vaat ediyor gibiydi fakat hesap Cameron'ın adınaydı ve ayrıca, bir şifre ve güvenlik kodu gerektiriyordu. Beş milyonu oraya koymayı gerçekten düşünmüş olabilir miydi? Düşün, Judith, düşün. Başparmak meydan okurcasına bana bakıyordu. Cameron'ın bir desteği yok muydu? Roma yankesicileriyle ünlüydü ve telefon neredeyse yeniydi. Neden önemli bir bilgiyi orada tutacaktı ki?

Ayağa kalkarken dizim havluya çarptı ve başparmak yine yuvarlandı.

"Siktir git!" dedim. Sonra bir daha baktım. Kesik başparmak bagajları gösteriyordu. Belki de orada başka bir hesap cüzdanı vardı; kağıttan? O şifreleri ele geçirmek zorundaydım yoksa bütün bu *çabalar* hiç uğruna olacaktı. Elimi katlanmış gömleklerin, çorapların, iç çamaşırlarının arasında dolaştırırken bir romana da rastladım. Hemen sayfalarını karıştırdım; belki de sayfaların arasına bir not gizlenmiş olabilirdi. Bir şey yoktu fakat insanın zevk için Jeffrey Archer okuyan birini öldürmekten o kadar da suçluluk duymayabileceğini düşündüm. Bir yerlere bir şeyler yazılmış olmalıydı. Yanılıyorsam bunun ne anlama geleceğini düşünemezdim. Bir hesap cüzdanı vardı; olmalıydı. Bavulun cebini ve iç bölmelerini karıştırarak bir kağıt parçası aradım ve sonra banyoda gördüğüm tıraş çantası aklıma geldi.

Gerçekten de kozmetik çantasının cebinde küçük kırmızı bir Moleskine vardı. Banyo havlusunun üzerine çok hafif kan bulaşmıştı; bu yüzden onu lavabonun yanına bıraktım ve kenarına bol miktarda tıraş köpüğü sıktım. Başparmağı tuvalet kağıdına sararak klozete atıp sifonu çektim. Sırt çantamı katlayıp malzemelerimi el çantama tıktıktan sonra portföy çantasını aldım ve koridorun iki tarafına hızlı bir bakış atarak sevgili James'in anısına kapıya "Rahatsız Etmeyin" kartını astım.

Önemli şeyleri göz önüne gizlemenin iyi bir taktik olduğuna her zaman inanmıştım. Koştuğum için yüzümün fazla kızarmamış olmasını umarak asansörle aşağı indim, lobiyi geçerek resepsiyon masasına gittim ve Bay Fitzpatrick'in benim için herhangi bir mesaj bırakıp bırakmadığını sordum. Hayır, sinyora. Odasını arayabilirler miydi

acaba? Cevap veren yok, sinyora. Resepsiyon memuruna teşekkür ettim ve arka kapıdan yavaşça yürüyerek çıktım. Piazza Navona'da sakince dolaşırken kanlı elbiseyi bir çöp bidonuna, puro kutusunu başka birine attım ve sandaletimin kayışını düzeltmek için eğilmiş gibi yaparken pasaportu bir lağım mazgalına attım. Cüzdandan parayla kredi kartlarını alarak banknotları kendi parama ekledim ve kartları başka bir çöp bidonuna attım. Birkaç fotoğraf ve katlanmış kenarları kirlenmiş bir mektup vardı; onlara bakmamaya dikkat ettim. Muhtemelen Artemisia'nın tablosundaki Holofernes'in de bir ailesi vardı. Cüzdan ve telefon, otelime geri dönerken nehirde kaybolabilirdi. Bernini havuzuna en yakın kafeyi seçerek bir konyak ve bir *caffè shakerato, amaro* istedim. Sonunda defteri açtım ve sayfaları kasıtlı bir yavaşlıkla çevirdim. Alışveriş listesi, kartpostal almak için bir hatırlatma, yanına soru işareti konulmuş bir restoran adı... Ah, haydi, haydi ama. Bir şeyler karalanmış son sayfada aradığımı buldum. Bir isim ve bir adres. Yanına saat on bir diye yazılıp altı çizilmişti. Karşısındaki sayfada sayılar vardı. Yaşasın! Buzlu kahvemi içip konyağımı yudumlarken üç tane sigara içtim ve turistlerin para atıp fotoğraf çektirişini izledim. Brendi kanıma karışırken sıcaklığını hissettim. Sol elimi yanağıma koyduğumda akşamın sıcağına rağmen tenimin soğuk olduğunu fark ettim. Biri beni sorduğu takdirde hatırlamasını sağlamak için garsona cömert bir bahşiş bırakıp kibarca veda ettikten sonra yürüyerek nehir kıyısına geri döndüm.

Odamda soyundum, giysilerimi düzgün şekilde katladım, klozet kapağını açtım ve midemde bir şey kalmayana kadar kustum. Dayanabildiğim ölçüde sıcak suyla uzun bir duş aldıktan sonra havluya sarındım ve defteri incelemek için yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturdum.

Dizüstü bilgisayarımda rakamları dikkatle girerek hesabı açtım. Sanat dolandırıcısı ikili akıllıca davranmıştı. Hesap Cook Adaları'ndaydı ve içinde sadece on bin dolar -uluslararası asgari tutar; tıpkı İsviçre'deki hesabım gibi- olmasına bakılırsa yeni açılmıştı. IBAN, SWIFT kodu ve hesap sahibinin adı vardı. 'Goodwood Holdings Inc.' gibi 'Horse1905' şeklindeki şifre de son derece salakçaydı. Hesabı kapadım. Rupert'ın da hesaba ulaşımı olduğunu tahmin ediyordum ve ertesi gün rakamların orada sıralandığını görmeyi sabırsızlıkla beklediğini zihnimde canlandırabiliyordum. Yarın. Randevu. Cameron'ın görüşeceği kişinin adı Moncada'ydı. Belki de Fitzpatrick'in şık bir Romalı kuaförle randevusu vardı ama nedense, hiç sanmıyordum.

Yorgunluktan nabzımın teklediğini hissediyordum ve saate bakmaya dayanamıyordum. Yine de ilk kez bütün geceyi uykusuz geçirmeyecektim. Otelin minyatür su ısıtıcısında kendime iğrenç bir hızlı kahve hazırladım ve pencerenin dibinde bir mola verdikten sonra bilgisayara geri döndüm. Moncada adını tarattığımda hiçbir şey bulamadım. Sanat galerilerini, küçük galericileri, satış raporlarını, sanat dünyası partilerinin davetlilerini, galeri müdürlerini, gazetecileri vs. tarattım; hiçbir şey yoktu. Sonra öncelikle yakınlarda sanatla ilgili işler olup olmadığına bakarak Roma'daki adresi tarattım; ardından pislik içinde bir taşra mahallesi gibi görünen yerlerin Google Earth görüntülerine baktım. Cameron neden devasa boyutlarda bir işi böyle bir yerde yapıyordu? Ya Moncada münzevi bir özel koleksiyoncuydu ya da üçkağıtçının tekiydi. Paramı üçkağıtçıya yatırmıştım.

Google Kitaplar'da *Sanat Aracılığıyla Para Aklama: Bir Kriminal Adalet Bakış Açısı (Money Laundering Through Art: A Criminal Justice Perspective)* indeksini taradım. Master

yaparken onu incelemiştim ama Moncada adı orada da yoktu. Birkaç rastgele arama kelimesi denedim ve "sanat eserleri dolandırıcılığı İtalya" ifadeleri çok geçmeden beklediğim kelimeyi karşıma çıkardı. Mafya sanat dünyasına elini uzatmıştı ama bunun pek anlamı yoktu; Mafya, televizyonlardaki yarı çıplak yarışma hostesleri gibi İtalya'daki hayatın bir gerçeği olarak kalmıştı. İtalyanlar'la ilgili sevdiğim şeylerden biri, kültürü çok ciddiye almalarıydı. Devleti yozlaştırıp güneye asfalt döşemek arasında sanatın mafya için önemli olacağı kimsenin aklına gelmezdi fakat bu adamlar gerçek profesyonellerdi. Bir grup, Roma'daki daha küçük Vatikan müzelerinden birindeki yirmi orijinal sanat eserini sahte Rönesans kopyalarıyla değiştirmişti ve gerçek tabloları yeraltından satarak Calabria'daki bir bölge savaşına silah sağlamak için paraya dönüştürmüştü. Sahtelerin ortaya çıkması on yıllar sürmüştü ve tablolardan bazıları kurtarılabilmişti. Daha yakın zamanda, Sicilya sahillerinin açıklarındaki minik bir adadan, yabani çiçekleriyle ve Homer'in *Odyssey*'inde peri Calypso'nun Odysseus'u yedi yıl boyunca erotik esir olarak tuttuğu ünlü Penisola Magnisi'den çıkarıldığı iddia edilen sahte Antik Yunan eserleriyle ilgili bir para aklama operasyonu ortaya çıkmıştı. Olaya karışanlar Roma polis güçlerinden gördükleri muameleden pek hoşlanmadıklarını göstermek için kumsaldaki bir kafede cappuccino arası veren birkaç memuru havaya uçurmuştu. Cameron'ın adamı bu tür şeylerle bağlantılıysa bir hayli ürkütücüydü. Gösterişli başlıklar listelenmeye devam ediyor, Mafyaya karşı gelenlerin yazgılarını detaylıca anlatıyordu. En çok kullanılan malzemeler beton ve patlayıcıydı ki gerçek olmasa aslında komik görünürdü. Dave'in gerçekten hoşlanacağı türden şeylere benziyordu.

Araştırmam ve görüşüm daireler çizmeye başlayınca vazgeçtim. Şu Moncada denen karakter çantasında kelebek vida taşıyan tiplerdense, belki de ne kadar az bilirsem o kadar iyi olurdu. Akrilik otel jaluzisinin arkasında şafak söküyordu fakat yoğun bir günden sonra bile insanın tenine özen göstermesi önemliydi, dolayısıyla mini bardaki iki şişe sodayı da içtim ve birkaç saat kendimi unutabilmek için yatağa serildim.

16. Bölüm

Ertesi sabah saat 9.30'da Hassler'ın lobisindeydim. Bir koltuğa oturdum, *cappuccio* istedim ve *La Repubblica*'ya göz attım. İlk baskısında bir şey yoktu. On dakika kadar sonra bir telefon araması yapıyormuş gibi yaptım ve on dakika daha bekledikten sonra yine tekrarladım. Bir bardak su istedim. Resepsiyon masasına dönerek önceki geceki performansımı tekrarladım. Hayır, Sinyor Fitzpatrick mesaj bırakmamıştı, hayır odasında da yoktu. Şimdi sinirlenmeye başlamış gibi görünerek biraz daha beklerken saçlarımla oynuyor, ağırbaşlı ten rengi keten eteğimi dizlerimin üzerine doğru düzeltiyordum. Sonunda, kırk dakika sonra, kendim mesaj bırakıp bırakamayacağımı sordum. Otele ait bloknottan bir sayfaya yazdım: "Sevgili Cameron, bu sabah sözleştiğimiz gibi seni bekledim fakat sanırım çok meşgulsün. Belki Londra'ya döndüğünde beni ararsın? Umarım Roma ziyaretinin geri kalanı iyi geçer. Yemek için çok teşekkürler. Sevgiler, JR." Harfler bunlar olabilirdi ya da GP veya SH de olabilirdi. Yine oyalama taktiği.

Saat on birde defterde bulduğum adresin yakınlarında bir tramvaydan indim. Sarı çimenler ve köpek pisliği birikintilerinin üzerinde yükselen sekiz katlı blokların uzan-

dığı, şehrin biraz dış kesimlerinde bir yerdi. Haritamdan dükkanı kolayca buldum; bir pizzacıyla lostra salonunun arasındaydı. Vitrininde büyük yaldızlı çerçeveleri ve çoğu kiralık beyaz naylon ve sahte barok gelinlikler giymiş Çinli gelinlerin modern fotoğrafları sergilenen bir çerçeveci dükkanıydı. Tezgahın arkasında, eşofman giymiş bir Çinli kadın küçük bir televizyonun ekranına bakıyordu. Arkasında atölyeye açıldığını tahmin ettiğim bir kapı vardı; burnuma reçine ve zamk kokuları geliyordu.

"Buongiorno, signora. Ho un appuntamento con il Signor Moncada. C'e?"[25]

"Di fronte."[26]

Tekrar programına döndü. Bağırışlara bakılırsa siyaset programı olmalıydı. Sokağın karşı tarafında yeşil çizgili bir tentenin altına alüminyum masalar açmış küçük bir bar gördüm. Masalardan sadece biri doluydu; açık gri takım elbiseli, beyaz saçları yakasına kadar inen bir adam oturuyordu. Espresso fincanını kaldırdığında Rolex'inin parıltısını gördüm.

"Grazie."

Koltukaltlarımda ve omuzlarımın arasında ter damlaları toplanmaya başlamıştı; portföy çantasını o kadar sıkı tutuyordum ki elim acıyordu. Bunu yapmak zorunda değilim, diye düşündüm. Bir tramvaya binebilir, sonra bir trene atlayabilir, sonra yine tren değiştirebilir ve bu gece Londra'ya dönmüş olabilirdim. Bütün planlarım sadece bu ana odaklanmıştı. Yaptığım şeyin önemini algılamayı reddetmiştim. Kendime kalmak için bir bahane sunacak

---

25 İt.: "Günaydın hanımefendi. Bay Moncada ile randevum var. Burada mı?" E.N.

26 İt.: "Karşıda." E.N.

sadece on metrem vardı ve yapmak üzere olduğum şeyin mümkün olduğu dışında hiçbir şey bulamadım. Bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamıştım, dolayısıyla sonuna kadar gitmek zorundaydım.

"Sinyor Moncada?"

"*Si?*" Bulgari marka bir güneş gözlüğü ve güzelce bağlanmış açık mavi bir ipek fular takmıştı. Neden bütün erkekler kumaşları İtalyanlar gibi taşıyamıyordu? Ona Cameron'ın ceketinden aldığım kartlardan birini ve pasaportumu verdim.

"*Sono l'assistente del Signor Fitzpatrick.*"[27]

Hemen İngilizce'ye geçti.

"Asistanı mı? Kendisi nerede; Sinyor Fitzpatrick?"

Mahcup gözlerle baktım.

"Bu sabah ona ulaşamadım. Dün gece bana bir mesaj gönderdi." Ona telefonumu gösterdim. Önceki gece saat 11.30'da parmağın üzerine sifonu çekmeden önce bu mesajı kendi kendime göndermiştim. Sarhoş biri tarafından yazılmış gibi görünmesi için randevuya onun yerine gitmemi bildiren mesajı bozuk kelimelerle yazmıştım. Mesajı başka kimse okumayacaktı; telefon -SIM kartı dışında- Tiber'in sularında arkeolojik kalıntıya dönüşüyordu. Özür dileyen bir tavırla omuz silktim.

"Tablo elbette ki bende. Gerekli olan diğer her şey de."

"Görmem gerek."

"Bunu yapabileceğimiz bir yer planladığınızı tahmin ediyordum, Sinyor Moncada."

Çerçeveci dükkanını işaret etti ve kahvesinin karşılığında masanın üzerine birkaç bozukluk attı. Çinli kadına hiç bakmadan yanından geçerek atölyeye girdik. Tavan basık-

27 İt.: "Bay Fitzpatrick'in asistanıyım." E.N.

tı; çok daha eski bir binanın ön tarafına modern bir giriş yapılmış olmalıydı. Moncada başını eğmek zorunda kaldı ve burnuma gölgelerin arasındaki serin antik taş kokusu geldi. Tezgah bir şey bekliyormuş gibi boştu. Dosyayı açtım, Dükle düşesi nazikçe kaldırdım, katalogla sicil kaydını yanına bıraktım ve geri çekildim. Ne yaptığını bildiğini göstermek için hiç acele etmeden inceledi.

"Sinyor Fitzpatrick'le konuşmam gerek."

"Lütfen arayın kendisini."

Arama yapmak için dışarı çıktı ve ben bütün ağırlığımı cam yüzeyli tezgaha dayadığım parmaklarıma vererek kapalı gözlerle bekledim.

"Ona ulaşamıyorum."

"Üzgünüm. Ancak tatmin olduysanız, alışverişi tamamlama yetkisine sahibim."

Adam yine dışarı çıkıp bir arama daha yaparken, ben yine gözlerimi kapayarak bekledim.

"*Va bene.*[28] Şimdi alacağım."

"Elbette. Ancak siz havaleyi yapana kadar tabloyu teslim edemem, Sinyor Moncada. Bay Fitzpatrick'in bundan hoşlanmayacağını biliyorum." Çünkü Bay Fitzpatrick sizin bir dolandırıcı olduğunuzu biliyor ve siz de onun bunu bildiğini biliyorsunuz diye eklemedim. Yani yaşarken biliyordu.

"Nasıl?"

Omuzlarımı dikleştirerek yine İtalyanca konuştum.

"Dizüstü bilgisayarınız var mı? Güzel. Şimdi wi-fi bağlantısı olan bir yer bulalım, siz havaleyi yapın, ben paranın geldiğini göreyim ve tabloyu size bırakayım. Gayet açık, değil mi?" Cevap verme fırsatı bırakmadan başımı dükka-

28 İt.: "Tamam." E.N.

nın içine uzatarak kadına yakınlarda wi-fi bağlantısı olan bir restoran bilip bilmediğini sordum.

Pizzacıya gittik, iki diyet kolayla iki margarita söyledik ve işe koyulduk. Defterdeki şifreleri bir peçetenin üzerine yazdım ve havaleyi yapması için Moncada'ya doğru ittim. Kalbim etrafına sarılmış bir lastikle sıkılıyormuş gibi hissediyordum. Cameron'ın hesabını kendi bilgisayarımda tekrar açtım. Ekranda küçük deniz topu göründü ve o dönerken, elimin titremesini bastırmak için kutudan kendime kola doldurdum. Site yüklendi. Şifreyi girdim. Önceki geceden beri hiçbir şey değişmemişti. Şimdi paranın gelişini izleyebilirdim. Moncada kendi makinesinde ağır ağır yazıyor, parmakları tuşlara basmadan önce oyalanıyordu. Bu bana kendimi genç hissettirmişti ki iyi bir değişiklikti.

"Ecco fatto."[29]

İkimiz de sessizce otururken ekranı izliyordum.

İşte gelmişti; 6.4 milyon avro.

"Sinyor Fitzpatrick'e ulaşmayı tekrar denemem gerek. Sakıncası var mı?"

"Certo, signorina. Prego."[30]

Nezaketi beni teşvik etmişti. Erkek olsam, alıcıyı sorgulayabilir, yapmak üzere olduğum şeyi çoktan yapmadığıma dair kanıt isterdi. Neyse ki İtalyan erkekleri genç kadın zihinlerini pek önemsemiyordu. Ya da erkeklerin geneli.

Dışarı çıkarak bir sigara yaktı. Telefonumu kulağımın altına sıkıştırdım, duraksadım ve sonra parmaklarım bilgisayarımın tuşları üzerinde gidip gelirken mesaj bırakıyormuş gibi yaptım. Steve'in benim için açtığı hesaba

29 İt.: "Hepsi bu kadar." E.N.

30 İt.: "Tabii hanımefendi. Buyurun." E.N.

ulaştım, ekranın altına ittim ve Goodwood hesabından aktarım seçeneğine tıklayarak gönderdim. Kendi hesabımı açtım. SWIFT, IBAN, şifre. Osprey'de mutlu günler. Gelmişti. Dosyayı masanın üzerinde el değmemiş mikrodalga pizzanın yanına bırakarak kalktım. İtalyan yemeklerinin bu hale gelişini görmek trajikti aslında.

"Sesli mesajına ulaştım. Bir mesaj bıraktım. Elbette ki Sinyor Fitzpatrick sizi arayacak. Kendisi burada olamadığı için çok üzgünüm, Sinyor Moncada. Ancak sizin ve müşterinizin memnun kalacağına inanıyorum. Çok güzel bir tablo."

Bir taksiyle otelime döndüm ve Sinyor Fitzpatrick'ten bir mesaj olup olmadığını sormayı ihmal etmedim. Otelden ayrılırken resepsiyon memuruna numaramı verdim ve aradığı takdirde beyefendinin kendisine iletmesini rica ettim. Kendim Lakes'e gideceğimi neşeli bir tavırla ekledim. Sadece hatırlamasına yetecek kadar detay. Campo di Fiori yakınlarında biberiye katılmış gerçek İtalyan pizzası yapan bir yer vardı. Eşyalarımı toplayıp Como trenine atlamadan önce onlardan yemeyi düşündüm. Gölü hiç görmemiştim. Polisi beklerken güneşlenebilir ve vapurla Bellagio'ya geçebilirdim.

17. Bölüm

Baroğun İtalya'da icat edilmiş olması tesadüf olamazdı. Burada çok fazla güzellik, çok fazla mükemmel manzara, çok fazla göz kamaştırıcı Akdeniz ışığına karışmış çok fazla renk vardı. Bolluk neredeyse utanç verecek kadar abartılıydı. Tren, Milano'daki Stazione Centrale'nin huzursuz edici ölçüdeki seçkin mağarasından ayrılarak yüksek binaların, tatil nedeniyle boşalmış sokakların arasından süzüldükten sonra Alpler'in girişinde peş peşe tünellerden geçmeye başladı; tünelden çıktığı her seferinde kendimi yemyeşil bayırların ve mavi suların arasında buluyor, aniden açılmış mücevher kutusu gibi baş döndürücü renklere boğuluyordum. Tren raylarının her zaman insanın ruh halini ritmiyle yakaladığı gibi, vagonun bana seslendiğini hissediyordum: "Artık zenginsin, zenginsin, zenginsin."

Yine de Como'ya ulaştığımda bulabildiğim en mütevazı pansiyona yerleştim; o kadar eski bir yerdi ki hala açık olmasına şaşırdım. Zemini yeşil linolyum döşeliydi ve her sabah yoksul kahvaltı büfesinden alınmış çörekleri likra tulumlarına tıkarak yürüyüşe ya da bisikletle dolaşmaya çıkan Hollandılar ve Almanlar'la paylaşılan ortak banyosu vardı. Giysilerimi gözden geçirerek pahalı olanları bir

kenara bıraktım ve hepsini içine koymak için süpermarketten ucuz bir naylon seyahat çantası alıp ahı gitmiş vahı kalmış gardırobun dibindeki kusmuk rengi bir battaniyenin altına gizledim.

İlk akşam atıştırma barında bir yere oturarak içmediğim bir kolayla içtiğim bir soda istedim. Kareli bir okul defterine bir isim listesi yaptım.

Cameron. Halledildi. Muhtemelen bir daha kimseyle konuşamayacaktı.

Ancak cinayet haberinin basına ulaşması ne kadar sürecekti? Bu bana Rupert'ı düşündürdü. Muhtemelen Cameron'la iletişim kurmak için çırpınacak, anlaşmada bir terslik olduğunu düşünerek paniğe kapılacaktı.

Onun keyfinin kaçtığını hayal etmek bana kesinlikle zevk verdi. Rupert'ın Cook Adası'ndaki hesaba ulaşımı olduğunu, paranın gelip gittiğini ve en önemlisi de nereye gittiğini göreceğini varsaymak zorundaydım. Ölümünü duyduğunda -ki duyacağı şüphesizdi- Cameron'm fazla karanlık bir işe bulaştığını, birini kızdırdığını ve risk aldığını düşünecekti. Rupert polise gidip 'Stubbs'ı geri almaya çalışamazdı. Ya gazetelerde benim adım geçerse? Judith Rashleigh'in Roma'da olması, Cameron'dan bir iş kapmaya çalışması gayet olağandı. Rupert, Dave ve benim Stubbs'ın etrafında dolaştığımızı biliyordu fakat bu işi başaracak kadar akıllı olduğumu düşünerek bana hakkımı verse ve Cameron'ın her şeyi bana anlatacak kadar aptal olduğunu düşünse bile tablo çoktan gitmişti. Hiçbir gücü yoktu. Büyük ölçüde.

Geriye iki isim kalıyordu: Leanne ve Moncada. Leanne gazetelere pek dikkat edecek bir tip değildi ama tamamen aptal da sayılmazdı. Adım gazetelerde anılırsa, beni iki cesetle kolayca bağdaştırabilirdi. Ancak onu hayattaki tek

ilgi alanının kendisi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum, dolayısıyla başına dert almaktan başka sonuç getirmeyecekken neden böyle bir olaya karışacaktı ki?

Dolayısıyla, son isim Moncada'ydı. Polisle dostça ilişkileri olacak biri gibi görünmemişti. Özel koleksiyoncu olmayı engelleyen bir kanun yoktu ama bir İtalyan için bile temiz olamayacak kadar iyi giyimliydi. Onu kazıklamamıştım; müşterileri tatmin olacak ve parayı ödeyecekti. Cameron'ın asistanı olarak oynadığım rol, Moncada'yı parayı vermesine yetecek kadar ikna etmişti; aslında onun gözünde rolümü doğru oynamış, satışı gerçekleştirirken patronumun Tiber'in derinliklerinde kanlar içinde bir ceset olduğunu kesinlikle bilmediğimi düşündürmüş olmalıydım. Her şeyden öte, *o* küçük cici Judith'in polise gideceğinden korkar mıydı? Birkaç saniye için ürperdim. Peşimden gelir miydi? Pasaportumdan adımı hatırlar mıydı? İkna edici olması için pasaportumu göstermek zorunda kalmıştım. Moncada herhangi bir şekilde organize suçla bağlantılıysa -olduğunu tahmin ettiğim gibi- İtalya'dayken beni bulmakta kesinlikle zorlanmazdı. Belki şu anda iğrenç bir sıçan gibi aynı kayalık tünellerden geçiyor, korkumun kokusunu izliyor olabilirdi. Kalbim deli gibi atmaya ve ellerim titremeye başladı. Kes şunu, kes şunu, nefes al. Moncada, Cameron'ın ölümüyle kişisel bir bağlantısı olmadığını biliyordu. Benim bağlantım olduğundan da şüphelenemezdi. Parayı bana değil, Cameron'a ödediğini düşünüyordu. Peki, en kötü senaryo neydi? Moncada herhangi bir sivil gibi davranmaya karar vererek polise gidebilirdi. Şartlar dışında beni suçlayabilecekleri bir kanıt yoktu. Tanrı aşkına, *CSI* dizisini izledikleri için kanunları anladıklarını sanan o sersemler gibi konuşmaya başlamıştım. Şu anda Judith Rashleigh, korkunç bir olayla talihsiz

bir şekilde bağdaştırılan eski bir galeri elemanıydı; uçuş kayıtlarıma bakarlarsa ve beni bir şekilde James'le birleştirirlerse, iki korkunç olayla. İngiltere'deki birikim hesaplarından çekilmiş nakit paralar vardı ki o da iş aramak için Londra'ya dönmeden önce kendi mütevazı yolculuklarını kendisinin karşıladığını gösteriyordu.

O halde tek sorun Rupert, Cameron ve Moncada arasındaki olası bağlantıydı. Rupert bir şekilde Moncada'ya ulaşmayı başarırsa, buluştuğumuzu ve tabloyu ona verdiğimi öğrenir, hemen oracıkta beni gammazlardı. İtalyan polisine isimsiz bir ihbar yeterli olurdu... Tabii yetkililer banka hesaplarıma ulaşabilirlerse. Beni cinayetten yargılayabilmeleri için Rupert'ın kendini mahvetmesi gerekirdi ve sonuçta parasını da alamazdı. Beynim karıncalanırken sağ bileğimin dibinde bir seğirme başlamıştı. Kalemimi tutmakta zorlanıyordum. Ne kadar zamanım kalmıştı?

Burnundan nefes al, ağzından ver. Sakinleş. Bütün olasılıkları kontrol edemezdim ama bunu Rupert da yapamazdı. En azından cinayeti öğrenene kadar bir şey yapmayacaktı. Dolayısıyla parayı İsviçre'den, dağın hemen diğer tarafından almak zorundaydım. Sonra herhangi bir yere gidip herhangi biri olabilirdim. Yapmam gereken tek şey, polisi beklemek ve onlara ifademi vermekti. Üzerine isimleri karaladığım kağıdı buruşturarak göl kıyısına yürüdüm ve sırılsıklam parçalar halinde süzülüp gidene kadar yumruğumun arasında, suyun içinde tuttum. En zor kısmının bekleyiş olacağını anlamıştım.

Sonraki üç günde neredeyse dayanılmaz bir arzuyla geçti. Sevgiliniz yanınızda değilken kulağınıza ve damarlarınıza sürekli fısıldayan o parazit gibi. Ucuz bir otelde, o korkunç mahrumiyet işkencesinden ancak sevgilisi sayesinde kurtulacak aşık bir kadın, gizli bir metres gibi bekli-

yordum. Her sabah koşuyor, bacaklarım titreyip baldırlarım yanana kadar kendimi bayırlarda zorluyordum. Öğle ve akşam yemekleri siparişi veriyordum ama neredeyse yemiyordum. Kendi bağırsaklarımdaki metalik tadı ve suyu kusana kadar sigara içiyordum. Ucuz bir şişe brendi ile reçetesiz uyku hapı aldım. Her gece sızmaya çalışıyordum ama şafaktan önce başımda hafif bir ağrıyla uyanarak ince, mavi örtülerin altında kendi kalbimin atışlarını izliyordum. Elmacık kemiklerimin altındaki derinin çöküşünü izliyordum; kalça kemiğimin düzlüğü avucumun altında sertliğini hissettiriyordu. Kartpostal manzaralarına bakan bankların üzerinde, pencere pervazında, küçük kumsalda kitap okumaya çalışıyordum fakat aslında yapabildiğim tek şey boşluğa düz düz bakmak ve sürekli cep telefonumu kontrol etmekti. Saplantılı ergenler gibi oyun oynayıp duruyordum; mavi beysbol kasketli adam çikolatalı *gelato* alırsa beni arayacaklar, vapur düdüğünü iki kez öttürürse beni arayacaklar. Telefonum titreştiği her seferinde çölde su bulmuş gibi atılıyordum, parmaklarım klavyenin üzerinden kayıyordu ama Steve'den gelen bir mesaj dışında -"Hey, selam"- Telecom Italia'nın reklamlarından başka bir şey yoktu. Gazete almıyordum; muhtemelen aptalca olduğunu bilsem de, aksi takdirde rolümü sürdürebileceğim konusunda kendime güvenmiyordum. Daha önce istemiştim -istemiştim ve gazetelere bir göz atmıştım- ama belki de çamdan süzülen kehribar kadar yavaş bir şekilde geçen o günlerden sonra Dedektif da Silva'nın kulağıma ilaç gibi gelen sesi kadar özlememiştim.

Tereddütlü bir tavırla İngilizce konuşuyordu.

"Judith Rashleigh'le görüşebilir miyim lütfen?"

"Konuşuyorsunuz. Ben Judith Rashleigh."

"Sinyora, adım da Silva, Romero da Silva."

Açıklanamaz bir şekilde içimden gülmek geldi. Başlamıştı.

"Sinyora, İtalyan polis teşkilatında görev yapıyorum. Roma'da *carabinieri* ile çalışıyorum."

Bunu prova etmiştim.

"Konu nedir? Bir şey mi oldu? Ailem mi? Lütfen, söyleyin!"

Nefesim kesilmiş gibi davranmama gerek yoktu çünkü neredeyse bayılacaktım.

"Hayır, sinyora, hayır. Ancak kötü bir haber vermek zorundayım. Ortağınız öldürüldü."

Cevap vermeden önce bir an bekledim.

"Anlamıyorum."

"Ortağınız, Bay Cameron Fitzpatrick."

Derin bir nefes aldım. "Aman Tanrım."

"*Si, signora.*"

Tepkimi beklediğini düşündüm; belki de görüşmemizi dinliyorlardı. Abartmamalıydım. Konuşmadan önce nefesimi tekrar duymasına -duymalarına?- izin verdim.

"Onu Roma'da görmüştüm. Anlamıyorum."

"Evet, sinyora, otele telefon numaranızı bırakmışsınız."

"Ama ne oldu ki? Ben..."

"Size bu şok edici haberi vermek zorunda kaldığım için üzgünüm, sinyora. Söyleyin, hala İtalya'da mısınız?"

"Evet, İtalya'dayım. Evet, Como'dayım."

"O halde izin verirseniz size birkaç soru sormak istiyorum. Sakıncası var mı?"

"Evet, elbette, elbette. Roma'ya gelmem gerekiyor mu? Ne oldu?"

"Buna gerek kalmayacak, sinyora. Bana adres bilgilerinizi verirseniz..."

"Konsolosluğu arayayım mı? Ailesi, bilmiyorum, onlar..."

"Prosedürle ilgileniliyor, sinyora. Sadece biraz zamanınızı alacağız. Yine, lütfen içten taziyelerimi kabul edin."

Beş saat sonra geldiler. Önceden aramışlardı; pansiyonun küçük lobisinde temizlenmiş yüzüm ve üzerimde Roma'dan aldığım deri kuşaklı siyah elbisemle bekliyordum. DNA konusunda çılgınca fikirlerim vardı, belki de başparmaktan bulaşan kanı bulabilirlerdi; kanıtları üzerimde taşırsam beni götürmekte hiç zorlanmazlardı. Roma plakalı *Guardia di Finanza* arabasını gördüğünde resepsiyon memuresi meraklı gözlerle baktı. Yaz akşamı sıcağında onlara doğru yürürken kadının bakışlarını hissedebiliyordum. Da Silva'nın iki kişiden yaşlıca olanı olacağını sandım ama aslında otuzlu yaşlarında, tıknaz, kaslı bir vücudu ve kısa siyah saçları vardı. Tırnakları temizdi ve alyans takıyordu. Aslında fena değildi. Ortağı Mosoni ellili yaşlarında, sarkık omuzlu ve göbekli biriydi. İki adam da sıradan giysiler, düzgünce ütülenmiş kot pantolon ve spor polo tişörtler giymişti. Bunun iyi mi, kötü mü olduğuna karar veremedim; beni tutuklayacak olsalar üniformayla mı gelirlerdi? İkisine de elimi uzattıktan sonra bekledim.

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı, sinyora?"

Ben İtalyanca cevap verince İngilizce konuşmak için kendilerini zorlamak zorunda kalmayacaklarına rahatladıkları belli bir şekilde ikisi de gülümsedi. Odamda konuşabileceğimizi söyledim; daha mahremdi ve saklayacak bir şeyim olmadığını gösterecekti. Üçümüz merdivenden çıkmaya başlarken resepsiyon memuresi bir şey soracakmış gibi baktı fakat ne ona baktım ne de adamları ikinci kata götürürken "Sinyora?" diye seslenmesine karşılık verdim. Tek koltuğa oturdum ve yüzümde özür dileyen bir tavırla yatağa oturmalarını işaret ettim. Eteğimi dizle-

rimin üzerinden düzelttim ve sakin bir tavırla onlara nasıl yardımcı olabileceğimi sordum. İlk konuşan da Silva oldu.

"Şey, sinyora, açıkladığım gibi, ortağınız..."

"Sanırım Bay Fitzpatrick'in ortağım olmadığını size söylemeliyim. Ben British Pictures'da çalışıyordum..." -ikisinin yüz ifadelerinden müzayede evinin adını bildiklerini anladım- "...dolayısıyla onu meslek icabı biraz tanıyordum. Roma'da karşılaştık ve onun yanında çalışma olasılığım konusunda biraz konuştuk; Londra'daki galerisinde. Beni arayacağını umuyordum ama anlaşılan..." Sözümü tamamlamadım. Şoka girmiş gibi görünmeye çalışıyordum ama gözyaşları fazla abartılı kaçardı.

"Sinyora, size sormam gerekiyor, Sinyor Fitzpatrick'le bir ilişkiniz var mıydı?"

"Anlıyorum. Hayır, yoktu. Dediğim gibi, onu o kadar da iyi tanımıyorum." Zaman kipindeki detayı yakalayacaklarını umuyordum ama bunu İtalyanca'yı yeterince iyi konuşmamama da bağlayabilirlerdi.

İtalya'ya gelişimden itibaren neler yaptığımı, Hassler'da Cameron'la karşılaşmama kadar anlattırdılar. Birlikte öğle ve akşam yemeği yediğimizi, sonra Cameron'ın bir randevusu olduğunu söyleyerek gittiğini, onunla ertesi sabah otelinin lobisinde buluşmak için sözleştiğimizi anlattım. Bir saat kadar onu bekledikten sonra mesaj bıraktığımı söyledim. Kirpiklerimin altından mütevazı bir tavırla bakarak, şimdi üzerinde düşününce, belki de Cameron'ın aslında bana iş teklifi yapmak niyetinde olmadığını, Roma'da müşterisini beklerken sadece yanında biri olmasını istemiş olabileceğini belirttim. Roma'ya tek başıma gittiğimi ve müzeleri dolaşmak niyetinde olduğumu açıkladım. Onlara kaldığım otelin adını verdim. Görünüşe bakılırsa, amaçladığım gibi Cameron'dan bir

mesaj almak konusundaki ısrarcılığım adımı ve telefon numaramı fark etmelerini sağlamıştı. Bu kadar dehşete kapılmış olmasam, deli gibi atan kalbimi kontrol etme çabam böylesine yoğun olmasa, aslında bir hayli gurur duyabilirdim.

"Müşterisi?" diyerek da Silva konuya döndü.

"Evet, Roma'da bir müşterisiyle buluşacağını söylemişti. Bu konuda çok heyecanlı görünüyordu. Ama bana başka bir şey anlatmadı."

"Bu normal midir?"

"Evet. Sanat galericileri çok ketumdur." Profesyonel görünmeye çalışıyordum.

"Sinyor Fitzpatrick herhangi bir şekilde huzursuz görünüyor muydu? *Agitato*?[31]"

"Hayır, bence görünmüyordu."

"Sinyor Fitzpatrick'in kimle buluşacağını biliyor muydunuz? Müşterisi miydi?"

"Bilmiyorum."

"Bir kadın olabilir mi?"

Hassler'da parlak renkli Kenzo yağmurluk giymiş bir kadın; şimdi güvenli bir şekilde bir çöp poşetine konulmuş, Milano istasyonunun muhteşem Faşist mimarisindeki bir çöp bidonuna atılmıştı.

"Gerçekten bilmiyorum."

"Hassler'da çalışanlardan biri öldürüldüğü gece bir kadının Sinyor Fitzpatrick'i sorduğunu söyledi."

Masanın üzerine bulanık bir CCTV fotoğrafımı koyacaklar mıydı? Yalanımı yakalayacakları ve bileklerime kelepçeyi geçirecekleri an bu muydu? Chester Meydanı'ndaki Helen ve Stanley'nin çılgınca uygunsuz bir anısı

31 İt.: "Sarsılmış?" E.N.

zihnimde canlandı. Mosoni beni dikkatle izliyordu. Aman verme, Judith.

"Hayır, ben değildim. Biz restoranda vedalaşmıştık. Korkarım restoranın adını hatırlayamayacağım. Bir balkonu vardı... Sanırım Piazza Navona'ya gidip kahve içmiştim. Bir tanığa ihtiyacım var mı?" Hafifçe güldüm ve sonra kötü mizah anlayışımdan utanmış gibi yaptım.

Da Silva araya girdi. "Sinyor Fitzpatrick bir kadından söz etti mi?"

"Hayır, bir şey söylemedi."

"Hayır, sinyora" diye ekledi Mosoni. "Tanığa ihtiyacınız yok. Ancak İtalya'da kalmayı planlıyor musunuz? Sizle tekrar bağlantı kurmamız gerekebilir."

"Sadece birkaç gün daha. Yolculuğuma devam etmeyi planlıyordum. Elbette, elimden geldiğince yardımcı olurum. Zavallı Cameron. Hala aklım almıyor."

"Elbette, korkunç bir şok" diye karşılık verdi da Silva, ciddi bir tavırla.

"Evet, korkunç bir şok."

Kısa bir süre hepimiz sessiz kaldık; korkunç bir şoka girmiştik. Sonra iki adam kalktı ve her zamanki şeyleri söyledik. Kapıyı açtım, aşağı indiklerini ve meraklı resepsiyon memuresine kibarca veda ettiklerini duydum. Pencereden birkaç adım ötede durarak polis arabasının motorunu dinledim. Araba hareket ederken yerimden hiç ama hiç kıpırdamadım. Odama bir casus kamera yerleştirmiş olabilirler miydi? Da Silva beni oyalarken Mosoni bunu yapmış olabilir miydi? Bu yasadışı değil miydi? Bir şey arayamazdım çünkü o zaman aradığımı görürlerdi ve bu da şüpheci olduğum anlamına gelirdi. Tanrım. En azından bıçağı sormamışlardı. Tedirgin bir tavırla koltuğa tekrar oturdum, bir sigara yaktım, yerimden kalktım

ve eşyalarımı toplamaya başladım. Makyaj çantamda Steve'in verdiği paranın büyük bir bölümü hala rulo halinde duruyordu. İtalya'da en fazla iki gün daha kalacak, sonra trenle Cenevre'ye geçecektim. Orada ihtiyacım olanı bulana kadar her şey için nakit kullanacaktım.

Pencereye yaslandım ve elimi bacaklarımın arasına sarkıttım. Neleri kaldırabileceğimi görmek iyi gelmişti. İyiden de öteydi. Vajinamın dudaklarının külodumun gergin kumaşına dayanarak kabardığını hissettim. Dayanmıştım ve kurtulmuştum. Eh, neredeyse. Bu arada daha iyi bir otel bulmaya ve haftalardır yapmak için öldüğüm şeyi yapmaya karar verdim: Biriyle yatmaya.

18. Bölüm

Birinin bana kur yapması umurumda değildi. Flörtle, dışarı çıkmakla, bana yalan söylenmesiyle ilgilenmiyordum ki hepsi sonuçta bu anlama geliyordu zaten. Ben seçmeyi seviyordum. Partilere bu yüzden gidiyordum çünkü bütün o sıkıcı kısımlar çoktan aradan çekilmiş oluyordu. Neden orada olduğumuzu herkes biliyordu; kimse gözlerine bakacağı ve kendi yansımasını göreceği birini aramıyordu. Dünyada tek başına uçmak daha karmaşıktı. Evli babaları -gerçi onlar da işe yarardı ama onca çaba, zahmet ve bağımlılıklara değmezdi- ve yerel ergenleri -becerikli olmaları muhtemel değildi- eledikten sonra elimde büyük ölçüde Bellagio'da oda tuttuğum daha kaliteli otelin çalışanları kalmıştı. Hizmetkârlarla yatmamak gibi bir kibrim olduğu için değil -Jan'ı özlemle hatırlıyordum- ama moral bozucu tiplerdi. Polisle görüşmemden sonra huzursuzdum; gerginliğimi üzerimden atmama yardımcı olacak birini arıyordum.

Matteo mükemmel gibi görünüyordu. Önünde sıralanan motosikletler yüzünden seçtiğim -ama Como'da dolaşan motosikletlilerin kıç çantaları arasına tünemiş ufak tefek kız arkadaşları olduğunu fark etmiştim- bir yer olan

göl kıyısındaki pejmürde bir bardan beni almasına izin verdim. Matteo yalnızdı; konuşmaya başladığımızda bana Milano'dan geldiğini ve büyükannesinin evinde kaldığını söyledi. Üniversiteyi yeni bitirmişti ki bu, İtalya standartlarına göre benden birkaç yaş büyük olduğu anlamına geliyordu. Yüzü çok etkileyici değildi fakat uzun boyluydu ve rengi atmış siyah tişörtünün altındaki omuzları geniş ve kaslıydı. Bana bir kadeh iğrenç prosecco şarabı ısmarladı; sonra kendime bir tane daha söylerken ona bira ikram ettim. Vespa'sının arkasına atladım ve pata pata seslerinin arasında büyükannesinin evine gittik (büyükannesinin -Nonna- deniz kıyısında, ev dışında olduğunu söyledi). Yine adımın Lauren olduğunu söyleyerek yeni iş aramadan önce İtalya'da tura çıktığım hikayesine sadık kaldım. Göl altımızda, günbatımında pespembe serilirken ve Vespa küçük kasabadan uzanan dik rampayı çıkarken bir an yüzümü ceketine yasladım, ellerimle kalça kemiklerini nazikçe kavradım ve kendimi biraz yalnız hissettim. Hayatımın hep böyle olacağını düşündüm. Bu yolda ilerlersem, bir daha asla kendim olamazdım. Yine de asla o kadar yakın olmayacaktık.

Yaşlı bir kadının kulübesini düşünmek biraz moralimi bozmuştu ama Matteo'nun evi gayet güzeldi. Bir sürü beyaz duvara ve koyu renk ahşaba rağmen asla iğrenç olamayan yetmişlerden kalma İtalyan mimarisi, muhteşem bir göl manzaralı dev bir terasla tamamlanıyordu. Hava soğuyordu, bu yüzden Matteo'nun ödünç verdiği kaşmir kazağı ceketimin üzerine geçirdim ve tuhaf görünüşlü bir şişe asitli kırmızı şarabı içerek Como'ya doğru uzaklaşan son vapuru izledik. Matteo bir ot yakınca ben de çekiyormuş gibi yaptım. Mimari eğitimi almış olmasına rağmen roman yazmayı düşündüğünü söyledi. Bana gitar çalma-

sını isteyip istemeyeceğimi sordu ve işin nereye varacağını anlayınca mırıldandım. "Belki sonra." Ve hemen dilimi ağzına yapıştırdım. Şaşırmış gibiydi fakat İtalyanlar'ın bütün İngiliz kadınların yollu olduğunu düşündüğü gerçeğinden yola çıkınca, çok geçmeden mesajı aldı. Öpüşmemizin derinleşmesine izin verirken göğüslerimi göğüslerinde hissedebilmesi için kucağına oturdum ve dilimi ağzındaki tatlı ot tadına daha da derinlemesine soktum; sonunda kotunun altından sertleşmeye başladığını hissettim.

"Odana gidelim."

Matteo beni yukarı çıkarırken tabloyu gördüm ve Roma'da yaptığım şeyi ancak o zaman anladım. Hayatın nakaratlarını tekrarlamasından nefret ediyordum. Turner'ın *Campo Vaccino*'sunun yağlıboya bir reprodüksiyonuydu; bu şehirdeyken yaptığı son tablo. Bazıları bu tabloda pişmanlık, Forum'un karşısından vuran yumuşak ışık huzmeleri ve muhteşem adamın veda dansını görüyordu. Tiber Nehri kıyılarında bir çite asıldığını göreceğiniz türden bir turist anısı. Kısa süre önce benim de olduğum yerde.

Matteo duraksayarak beni duvara yasladı ve bu kez daha iştahla öptü. Çizmelerimle kotumu çıkararak külodumu elimle kavradım ve onun kazağıyla tişörtünü çıkarışını beklerken uzandım. Sonra onu aşağı çekip sırtüstü çevirdim ve dilimi göğsünün temiz genç çizgilerinde dolaştırarak göğüs uçlarına sürttüm. Bu kadar uzun zamandan sonra sadece bir erkeğin kokusunu almak bile ıslanmama yetmişti; yüzümü koltukaltına sokarak nektar arayan bir sinekkuşu gibi terinin kokusunu içime çektim. Dilimle düz karnının üzerindeki dar tüy çizgisini izledim, Levis kotunun ilk düğmesinde duraksadım ve önünü açarak organını ağzıma aldım. Penisi biraz biçimsizdi; uzundu ama çok dardı ve sünnet derisi sevimsiz ve çocuksu

ölçüde uzundu fakat inanılmayacak kadar sertti. Nefeslerini dinleyince bunun Como'da sessiz bir gecede pek sık olmadığını tahmin ettim ve boşalmadan beni düzmesini istedim.

"Prezervatifin var mı?"

Yerinden kalkıp, minik poposunu sergileyerek yataktan uzaklaştıktan sonra banyoda bir ışığı yaktı. Vajinamı, dudaklarını okşayarak açtım ve kendi sıvımdan biraz ağzıma sürdüm. O kadar azmıştım ki sadece bununla bile boşalabileceğimi düşündüm; lanet olasıca şeyi açması ve kalça kemiklerini iyice açtığım bacaklarımın arasına yerleştirmesi ömür gibi geldi. Onu içime alırken başının köprücük kemiğime sarkmasına izin verdim ve yavaşlatmak için onu iyice sıktım.

"Bekle. Acele etme." Daha yavaş ve daha derinlemesine hareket ederek düzgün bir ritim tutturdu. Sağ elimi aramıza sokarak klitorisime uzandım.

"Şimdi daha sert. Daha sert."

O anda, içime boşalırken, o eşsiz, muhteşem açılış anında dikkatim dağıldı. Nefesi kulağıma yarasa okşaması, bir iblisin aşk şiiri gibi geldi. Yatak odası karanlıktı ve bakışlarım yatağın yanında duran şifonyerin üzerindeki nesneleri taradı; ucuz bir roman, bir kül tablası, gümüş bir spor kupası. Onu kapabilirsin, diye düşündüm, onu kapıp kafasına indirebilirsin. Kan kulağından aşağı süzülüp yüzüne damlar. Ne olduğunu bile anlamaz. Bir kukla gibi göğüslerinin üzerine serilir ve asılmış bir ceset gibi penisinin ucunda seğirerek can verir. Gözlerimi kapadım. Boşalmaya başlıyordum fakat gözkapaklarımda bir film oynuyor, yalvaran bir çift göz bana bakıyor, bir çantanın bakır köşesi, kırmızı bir pet tomarı, şişmiş, gri bir yüz görünüyordu. Başka bir ölü adamı düzdüğümden korkuyordum

ve bu düşüncelerden hoşlandığımı fark ettim. Neredeyse homurdanır gibi boğazımın derinliklerinden hırıltılar yayılırken, Matteo'nun nefeslerinin sıklaştığını duydum ve o birkaç mükemmel saniye için, gerçek sevgililer gibi nefes nefese birbirimizin kucağında yattığımızı hissedene kadar kendimi kaybettim. Konuşamıyordum; ona bakamıyordum. Bir süre için sessiz kaldık ve sonra yüzünü bana gömerek omuzlarımı ve saçlarımı öptü.

Anamorfoz perspektifi denen bir alev vardı. Belli bir açıyla çizildiği için gerçek kimliği ancak doğru açıdan bakıldığında görülen bir resim. Aralarında en ünlü örneği, belki de Holbein'ın *Elçiler*'iydi; portrenin ön tarafındaki beyaz bir leke, insan kafatasına dönüşüyordu. Ulusal Galeri'de, tablonun sağ tarafında gizlenen deseni görebilmek için durmanız gereken yerde zeminde bir aşınmışlık vardı. Ancak bütün büyük ressamların bir tür anamorfoz yarattığını düşünüyordum. Doğru yerde durursanız, kendinizi tablonun içine düşmüş gibi hissederdiniz. Kısa bir an için hem içeride hem dışarıda kalırdınız; bir kuantum hilesi. İkisi de birbirinden ayrılmazdı. Roma'da, Matteo'nun yatağında tam o durumdaydım.

"Ciao, cara. Ciao bellissima."[32]

"Ciao" diye fısıldadım, yüzümü boğazına gömerek.

Sesime biraz sıcaklık katmaya çalıştım ve elimle dalgın bir tavırla saçlarını okşadım. Bu Matteo'nun suçu değildi; o yeterince tatlı davranmıştı. Bir bardak su uzattı ama yüzümü örtülere gömüp uyuyacakmış gibi yaparak başımı iki yana salladım. Onun kazağı hala sırtımdaydı; vücudunu çıplak bacaklarıma yapıştırırken kendimi daha da çıplak hissettim. Nefesi yumuşayana kadar bekledikten sonra

32 İt.: "Merhaba sevgili. Merhaba güzellik." E.N.

bir korku filmi vampiri gibi aniden gözlerimi açtım. Önce İtalyanca, sonra Fransızca, ardından İngilizce yavaşça binden geri saydım ve beni saran kolu çok nazikçe, çok yavaşça üzerimden kaldırarak yataktan çıktım. Kazağı bırakarak kotumla çizmelerimi kaptım. Boşalırken külodumu yüzüne tutmayı, içime akıtırken kokumu içime çekmesini sağlamayı düşünmüştüm ama onu öldürmenin ne kadar seksi olacağını düşünmekle o kadar meşguldüm ki küçük numarayı hatırlayamamıştım. Merdiveni yarı çıplak halde indikten sonra giysilerimin geri kalanını koridorda, Turner'ın sisli parıltısının altında giydim. Aşağıdan Bellagio'nun ışıklarını görebiliyordum ve koşmaya başladım. Oda anahtarım otelde resepsiyondaydı. Matteo nerede kaldığımı sormamıştı. Beni bulmak istese bile, o uyanana kadar gitmiş olurdum. Olacağı bu değil, diye düşündüm, şimdi olanı bu. Şimdi. Çok yorgundum, sadece zihnim bana oyunlar oynuyor, gerginlik yüzünden teknikolor hayaller yaratıyordu. Hepsi buydu; endişelenmeye gerek yoktu. Ay yoktu, saat geç değildi ve uyuyamayacağımı biliyordum. Eşyalarımı toplayacak, hesabı ödeyecek, sabahın beşinde beni gölün etrafından istasyona götürmesi için bir taksi çağıracaktım. Şimdi her zamankinden daha güçlü olmalıydım; sadece birkaç gün daha, hepsi o kadardı. Matteo bir hataydı, diye düşündüm sinirle. Neydim ben böyle, lanet olasıca bir uyuşturucu müptelası mı? Bunun için daha sonra yeterince zaman olacaktı; hem de fazlasıyla. Şimdi sıradaki işi halletmeliydim o halde; sonra sıradakini, bir sonrakini; ta ki Cenevre'de işim bitene kadar.

19. Bölüm

1612 civarında, Roma'da Artemisia Gentileschi Zeus'un bir altın yağmuru altında seviştiği Argos prensesi Danae'nin küçük bir çizimini yapmıştı. Babasının evinden her çıktığında yanına kesinlikle refakatçi verilen kadın bir çırak için çok şaşırtıcı bir tercihti. Artemisia'nın *Danae*'si çağdaş standartlara göre çok güzel değildi; teni fazla solgundu ve karnı fazla şişkindi. Çıplak vücudunu arsızca sergileyerek uzanmış olmasına rağmen geriye doğru esneyen çenesinde hala kat vardı. Konunun diğer çoğu örneklerinin aksine -on yedinci yüzyıl yumuşak pornosu için popüler bir tercihti- bu resmi mizah anlayışından dolayı seviyordum. Danae'nin gözleri zevkten kapanmıştı ama o kadar da kapalı değildi. Gözkapaklarının arasından bakıyor, tenine dizilmiş olan altınların sayısını sinsice tartıyordu. Marmelat sarısı saçlarına dolanmış olan sağ eli kalın bacağına dayanmıştı fakat önkolunun kasları gerilmişti ve yumruğu bir avuç ganimeti sımsıkı tutuyordu. Danae, onun başını döndürdüğünü sanan bir tanrıyı aptal yerine koyuyordu; o kirpiklerin arasından tabloya bakan kişiye, kendi ihtiyacını karşılamak için bakışlarını onun klasik saygınlığının ardına gizleyen adama bilgiççe gülüyordu. Biz buyuz, di-

yordu Danae; biz periyi oynarken bile vajinamızı altınla doldurmak zorundasınız. Ama erken ressamın kahkahası zalimce değildi. Kıkırtılarını paylaşıyor, bizi aslında ne kadar erotik kötürümler olduğumuzu görmeye çağırıyordu. Danae'nin şeftali rengi ağzından uzanan bir konuşma balonu olsa, "Pekala koca adam, ne kadar?" diye sorardı.

Cenevre'deki Hotel des Bergues'nın lobi barında otururken o resmi düşünmek güzeldi. Diğer Avrupa şehirlerinin aksine, ağustos ayında bir ölüler şehrine dönüşmüyordu. İçeride havalandırma sessizce çalışıyor olabilirdi fakat dışarıda, kasvetli İsviçre göklerinin altında şehir hala gizli paranın parıltısıyla kaynıyordu. Ünlü bir telekızın anılarını okuduğumu hatırlıyordum; kaliteli bir otelde bir fahişe bulmak istiyorsanız, muhafazakâr takım elbiseli kadını arayın. Bir ömür önce Leanne'le birlikte Ritz'de küçük tüvit fiyaskomuzu hatırladım. Görünüşe bakılırsa kader sadece zamanını bekliyordu. Bu yeni numara Steve'in bir lütfu, son ziyaretimdeki sonbahar öncesi koleksiyonlarından yaptığı bir yatırımdı: En hafif yünden, yumuşak ama özenli bir şekilde kesilmiş Valentino ve sade görünüşlü siyah Jimmy Choo sandaletler. Saçlar topuz, takı yok, manikür ve pedikür inci beji. Bir bankacıya o kadar benziyordum ki fahişe olmalıydım.

Bir kadeh Chenin blanc istedikten sonra ortama bakındım. Yan masada oturan iki Arap bana keyifle bakıyordu; gerçekliğine inanılmayacak kadar sarı saçlarıyla sürgüne gönderilmiş diktatöre benzeyen bir moruk vardı ve dizüstü bilgisayarlarıyla oturan bir grup Alman kadın ona çatık kaşlarla bakıyordu; kot giymiş ve IWC saatler takmış iki genç adam votka-tonik içiyordu. İşe yaramazdı. Yatırımcılar kot giyerdi. Bana benim gibi giyinen biri gerekiyordu; bir bankacı. Bu yüzden *The Economist*'imi alarak ak-

şam yemeği için Quirinale'e gittim ve sırf matrağına, taze kaz ciğeri istedim. Sonra bitişikteki barda müziğin -Avrupalı gece hayatı düşkünlerinin iyi zaman geçirdiklerini anlamak için ihtiyaç duyduğu o saldırgan house müzik- başlamasını beklerken Kuzey Kore hakkında bir makale okudum. Yine sırf matrağına yasemin soslu bir *mousse au chocolat* istedikten sonra bara kaydım ve okuma numarasından vazgeçtim. Mekan doluyordu. Diğer masalara siyah takım elbiseli iki kadın -standart sarışın ve esmer karışımı- yerleşmişti ama esmerin aşırı büyük ellerine ve hafif gergin çenesine bakılırsa, oltasına takacağı kişinin *fazladan* bir sürprizle karşılaşacağını düşündüm. Dakikalar geçmeden iki takım elbiseli daha onlara katıldı ve bir şampanya şişesinin yarısına ulaşırken kahkahalar atıyor, daha şanslı meslektaşları Riviera'da kötü Rus kokaini çekerken kendileri beceriksiz DJ'i ve buz tabakaları üzerinde yüzen daha da kalitesiz mumlarıyla o ucuz barda, inanılmayacak kadar kurnaz o erkeklerle kesinlikle eğleniyormuş gibi yapıyorlardı. On dakika bekledim ve kapıcıdan beni Leopard Lounge'a götürecek bir taksi çağırmasını istedim.

Orada burbon siparişi verdim. Kimse burası bir et pazarından ibaret değilmiş gibi davranma zahmetine girmiyordu. İç çamaşırı kataloğu kalitesinde bir grup ergen model, beyaz Dolce kot giymiş eşcinsel bir pezevenk ve saçları ucuz yatlarının koltuk döşemelerinden yeni kalkmış gibi görünen bir çift orta yaşlı zampara. Çeşitli seviyelerde göğüs müdahaleleriyle başka sarışınlar, yine on santimlik kolalı yakalar, yine Rolexler, yine lazerli dişler ve hortlak gözleri. Bergues'da gördüğüm iki yatırımcı votkanın etkisiyle gürültü ve kavga eğilimlerini artırırken, ikisinin de kolunda tabaklanmış deri tenli birer cılız kız vardı. Bu kızlar her yerdeydi ve her şeyi yapmaya hazırlardı. Bu gece

şanslarının dönebileceğini, şafak dehşetini ve kötü oral seksleri değerli kılacak bir şeyler olmasını uman kızlar. Bir zamanlar benim de olduğum gibi kızlar.

Cenevre, bol paralı genç bekar erkeklerle dolu küçük bir şehirdi ve nüfusunun yüzde iki buçuğu seks ticareti işindeydi. Rekabet beni çok endişelendirmiyordu ama saat on bir buçuk olduğunda biraz çaresizliğe kapılmaya başlamıştım. Bir burbon riskini daha göze alamazdım. Como'dayken yaptığım liste gözlerimin arkasında müzik dolabı gibi dönüyordu: Rupert, Cameron, Leanne, Moncada. Ne kadar zamanım vardı? Bu işi başaramazsam bankadan alabildiğimi almalı ve kaçmalıydım. Yasal olarak yanıma ne kadar nakit alabilirdim ki? Sadece iki günüm olmalıydı ve bu şekilde giderse, da Silva'nın adamları peşimden gelmeden Osprey'den ne kadar para alabilirsem alarak Avrupa'dan çıkmayı başarabilirsem kendimi şanslı sayacaktım.

Ancak bazen, sadece bazen, gözlerinizi kapar ve gerçekten bütün gücünüzle dilerseniz, hayat bir film gibi olabilirdi; dolayısıyla içeri girdi. Ellili yaşlarda, saçları beyazlamış, çok yakışıklı değil ama para yüklü, alyanslı, Savile Row tarzı, Bulgari kol düğmeli (mükemmel; aristokratik değil ve biraz özgüvensiz), saati ve ayakkabıları *kusursuz* bir adam. Özellikle de ayakkabıları. Bu küçük Avrupa turu sonuca ulaştığında bir daha asla görmek istemeyeceğim bir şey varsa, o da lanet olasıca püsküllü makosenlerdi. Adam yalnızdı ki bu da işlerin kötü gittiği ve tek başına içki içmeye geldiği ya da işlerin gayet iyi gittiği ve şimdi üstüne içki içeceği anlamına gelirdi. Ne olursa olsun, içkisini benimle içecekti.

20. Bölüm

Otel odama döndüğümüzde, kendisine içki koyduğumda ve parayı önden istemediğimde Jean-Christophe bir fahişe olmadığımı anlamaya başladı. Ve yüzünü bacaklarımın arasına gömerek geçirdiği on beş dakikadan, orkestranın teşvikleriyle bana arkadan üç kez vurduktan ve ben onun şaşırtıcı ölçüde tüylü kollarında biraz titredikten sonra bile buna hala inanamıyordu.

"Eh, bunu beklemiyordum." Fransızca konuşuyordu.

"Şimdi normalde bu kadar rahat olmadığımı ama seninleyken kendime hakim olamadığımı söylemem mi gerekiyor?" Onun kollarından sıyrıldım ve çırılçıplak bir halde yataktan kalkıp kendime bir bardak su alırken, ilk kez bana alıcı gözle bakmasını sağladım.

"Eh, senden gerçekten hoşlandım" diye devam ettim, "Ama ben bir yetişkinim ve oyunlar beni sıkar."

"Anlıyorum."

"Ama yapışkan bir tip değilim. İstersen kalabilirsin." Yatağa geri dönerek örtüyü vücuduma sardım. "Ya da kalmazsın."

Kollarını arkamdan bana sararak göğüslerimi kavradı

ve ensemi hafifçe ısırdı. Bunun böylesine zahmetli olması gerekmiyordu.

"Sabaha ofiste olmam gerek."

"Yaka ölçün ne?"

"Neden?"

"Kapıcıyı arayıp temiz gömlek getirmesini isteyeceğim. Meydan okumayı sever."

Jean-Christophe kaldı; o gece ve ertesi gece. Sonra hafta sonu Courchevel'de kendisine katılmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Sezon benden yanaydı. Sadece eşler *vacance*'lara[33] güvenli bir şekilde gönderilmekle kalmamıştı (Madam Jean-Christophe, Cap d'Antibes'de tenis koçuyla gönül mü eğlendiriyordu yoksa Biarritz'de kendini açlıktan öldürmekle mi meşguldü merak ettim). Aynı zamanda, bütün becerilerime rağmen kayak yapmayı bilmediğim için, mevsim kış olsaydı nazik İngiliz sanat galericisi Lauren'in bunu açıklaması gerçekten çok utanç verici olacaktı. Jean-Christophe'un Jaguar'ı Cenevre havalimanının Genel Havacılık bölümüne kıvrılırken, Lauren çocuksu tarzda neşelendi ama aşırı ölçüde etkilenmedi. Elbette ki daha önce özel uçakla uçmamıştım ama şimdi Carlotta'nın haklı olduğunu anlamaya başlıyordum. Sikorsky helikopteriyle altımızda uzanan Alpler'in ruhani görüntüsünün tadını yirmi dakika çıkardıktan sonra, yere inerken kendimizi 1850'de bulduk. Gerçekten de insanı hayat boyu yoldan çıkaracak türden bir şeydi.

Jean-Christophe'un eski bir okul arkadaşının dağ kulübesinde kalacaktık. Kendi evi Verbier'deydi; bunun ikisine de uyan uzun geçmişli bir anlaşma olduğunu tahmin ede-

33 Fr.: Tatil. E.N.

biliyordum. O ofisini arayarak cuma akşamı görüşmelerini yaparken, ben de etrafa bakındım. Ruslar'ın kışları pist olan yerlerde inşa ettiği türden abartılı fiyatlı, cam duvarlı, daha çok aile evi tarzında, üç yatak odalı, her şeyin ahşaptan olduğu, Alpler'e has süslemelerin güzel ama sıradan Doğu sanatıyla birleştiği saraylardan değildi. Yatakların üzerinde renkli çizgili Bask keteninden örtüler vardı. Tek görkem belirtisi ahşap bir verandaya yapılmış, vadi manzaralı, sedir ağacından bir jakuziydi. Eski karton kapak romanlar ve aile fotoğrafları, sosyetik karısıyla ve üç sağlıklı sarışın çocuğuyla arkadaşın tropik plajlarda veya dağ yamaçlarında çekilmiş resimleri vardı. Kızı benden on yaş küçük gibi görünüyordu. Hayatının nasıl olduğunu, yatılı okulunu, giysilerini, tatillerini, o güven ortamında büyümenin nasıl bir şey olabileceğini merak ettim. Günlerini ot içerek ve Facebook'ta hayatının boktanlığı konusunda arkadaşlarıyla dedikodu yaparak geçiriyor olmalıydı.

Jean-Christophe beni Courchevel'in en pahalı gece kulübü olan La Mangeoire'ye götüremediği için özür diledi fakat basit bir şey yapmayı tercih edeceğim konusunda ona garanti verdim. Kotlarımızı ve kaşmir kazaklarımızı giydikten sonra birlikte kasabada el ele yürüdük ve sahibinin *monşeri* tanıdığı anlaşılan küçük bir kafeye girdik. Jean-Christophe bana *raclette* peynirinin çok ağır kaçıp kaçmayacağını kibarca sordu ve ben de aynı kibarlıkla buranın peyniri lezzetli kılacak kadar soğuk olduğunu söyleyerek cevap verdim. Böylece Orta Çağ'dan kalma bir işkence aletine benzer bir şeyden süzülen peyniri ince dilimlere böldük, geyik eti ve bir şişe Burgon eşliğinde yedik. Jean-Christophe'tan gerçekten hoşlanmıştım ama göründüğüm kadar tutku duymadığım açıktı. James'in aksine terbiyeli, nazik bir adamdı ve çoğunlukla yolculuk-

larını anlattığı sohbetlerinin ardı arkası kesilmiyordu. Çok fazla soru sormuyordu ama ona kendi galerimi açmak niyetinde olduğumu kısaca belirtmekten geri kalmadım. Şişenin dibini bulmak üzereyken masanın üzerinden uzanıp elimi tutarak öptü.

"Mais, que tu es belle."[34]

İçimden gülmek geldi. Başka zaman olsa, bu tam hayal ettiğim şey olabilirdi. Seçkin ve olgun bir adam, gözden uzak bir yer. Tanrım. Oysa şimdi onu güvenle jakuziye sokana kadar dakikaları sayıyordum. Yemekten sonra, yürüyerek geri dönerken yıldızların güzelliğine hayranlıkla baktım; gerçekten sıra dışı, neredeyse yanardöner bir görüntüleri vardı ve ondan önce içeri koşarak bir şişe şampanyayla iki kadeh kaptıktan sonra düğmelerle oynadım, böylece kendisi verandaya çıktığında ben çırılçıplak bir halde çoktan sıcak suya girmiş, saçlarımı sırtımdan aşağı salmıştım bile. Jean-Christophe bana katıldı, bir puro yaktı ve başını arkaya attı. Birkaç dakika sessiz kalarak içkilerimizi yudumladık ve karanlık gökyüzüne baktık. Parmakları bana doğru uzanarak dalgın bir tavırla göğüs ucuma dokundu fakat oturduğum yerde biraz daha doğruldum.

"Tatlım, sana bir şey sormak istiyorum."

Hemen gerildi. Bu zor bir satış olacaksa, hazır olmalıydı ve mükemmel nezaketine rağmen büyük hayal kırıklığına uğradığı, hatta biraz üzüldüğü belliydi. Onu biraz beklettim.

"Açıkçası bir konuda yardıma ihtiyacım var."

"Oui."

Sesi duygusuz ve cesaret kırıcıydı. İsteyeceğim şeyin ne olacağını şüpheci bir tavırla merak ettiğini görebiliyor-

34 Fr.: "Ama sen çok güzelsin." E.N.

dum; dik kafalı bir ev sahibi, abartılı bir kolej ücreti? Hasta bir anne? Hasta bir anne olamazdı, değil mi?

"Elbette karşılığını ödeyeceğim. Bir ücret. Belki yüz bin avro?"

"*Ödeyecek* misin?"

"Eh, elbette. Bak, düşünüyordum da... Sana yemekte galeriden söz ettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bir yatırımcım olduğu için Cenevre'deydim. Ciddi bir alıcı ve beni desteklemeye hazır. Pratik konuları hallediyordum. Para şu anda Osprey'de."

Şimdi ilgilenmiş, bir müşteri değil, bir para adamı gibi düşünmeye başlamıştı.

"Osprey? Evet, orada birini tanıyorum."

"Ama parayı aktarmak istiyorum. Müşterim çok... Müşkülpesent. Önemli bir koleksiyon toplamak istiyor ve benimle riske girdiğinin kesinlikle farkındayım. Ancak aynı zamanda çok ketum davranması gerekiyor, anlıyor musun? Ne aldığını dünyanın bilmesini istemiyor. Ve İsviçre'nin olabileceği kadar sessiz olduğunu sanmıyorum. Geçen yılki onca UBS olayından sonra."

"*Alors?*[35]"

"Dolayısıyla kaydırmak istiyorum. Yani parayı aktarmak istiyorum. Fakat bunu çabuk yapmam gerek çünkü sanırım müşterimin ilgisi kolay dağılıyor ve yakında yeterince iyi parçalar toplayamazsam sabrı taşabilir. Şanghay Çağdaş eylül başlarında başlıyor ve hazır olmam gerek. Baharda Art Basel Hong Kong'da sergi açacak ressamlar da var; bürokrasiye zamanım yok. Dolayısıyla bu konuda bana yardımcı olabileceğini düşündüm"

35 Fr.: "Yani?" E.N.

diye bitirdim, mumların ve buharın el verdiğince gözlerinin içine bakarak.

"Aklındaki ne?"

"Jean-Christophe, seni o kadar iyi tanımıyorum ama sana güvenebileceğimi hissediyorum. Büyük miktarda bir para; yaklaşık altı milyon avro. Benim için Panama'da bir şirket hesabına aktarmanı istiyorum; olabilecek en hızlı şekilde. Satın alımlar için para çekimlerini ve şirket elemanı olarak kendi maaşımı hesaptan ayarlamak istiyorum. Paranın nereye gönderilmesini istersen, sana yüz bin avro ödeyeceğim. O kadar."

"Altı milyon mu?"

"Ucuz bir Rothko. O kadar fazla değil aslında."

"Gerçekten çok şaşırtıcı bir kadınsın."

"Evet" diye cevap verdim, suyun altına kaymadan önce. "Oldukça şaşırtıcı." Cankurtaran sertifikası aldığıma memnundum. Öğretmenin söylediği şey doğruydu: O beceriler her zaman işe yarardı.

Böylece ben oldukça yorucu bir hafta sonu geçirirken, Jean-Christophe da çok rahatladı ve sonra pazartesi sabahı helikopterle Cenevre'ye döndük ve bir taksiye atlayıp doğruca Osprey'e gittik. Jean-Christophe'a içeri girmek istemediğimi söyledim ama kendisine eşlik etmezsem hesabı kapamayı kabul etmeyeceklerini söyledi. Ancak Steve'in milyarlarının hala bir peri ana gibi beni koruması bir nimetti. Görüştüğümüz kişi daha önceki müdürden daha da yağcı ve hevesliydi. Şifreleri verdim ve ilk on bin papelin yerinde kalmasına karar verdim; neler olacağını kestiremezdim. Yerleşir yerleşmez Steve'e o fiyat aralığında bir şey gönderecektim ve hesaplaşmış olacaktık. Jean-Christophe'un Osprey'deki bağlantısı olan adam şaşırdıysa bile bir şey belli etmedi ama İsviçre'nin yararı da buydu zaten.

Paranız varsa, oraya her şeyi saklayabilirdiniz. Sonuçta dışarı çıkarken Jean-Christophe yüz bin avro daha zengindi ve ben de Panama'daki Klein Fenyves'e kayıtlı Gentleschi Limitet'in gururlu ve tek çalışanıydım; yıllık yüz bin avro gelir dışında, alımlar için istediğim hesaplara aktarılmak üzere örtülü ödenek yetkim vardı. Hepsi vergilendirilebilir, hepsi açık, hepsi güvenli ve hepsi benim adıma. Artık Moncada havalesi veya Cook Adaları'ndaki o küçük hesapla bir bağlantım kalmamıştı. Bir kutlama içkisi için saat henüz çok erken olduğundan, bankanın basamaklarında tokalaştık ve şehre bir dahaki gelişimde onu arayacağımı mırıldandım ama aramayacağımı ikimiz de biliyorduk. Şoförü arabayı getirince Jean-Christophe binip gitti fakat köşeyi dönerken telefonuna uzanana kadar pencereden bakma zahmetine girmesi beni biraz etkiledi. Bir soyguna kurban gittiğini hissedip hissetmediğini merak ettim ve sonunda muhtemelen hissettiğine karar verdim ama her anlamda, sonuçta hiçbir soygun bu kadar kazançlı olamazdı.

Yoğun bir yağmur altında yürüyerek Bergues'ya geri döndüm. Bagaj odasındaki uyumsuz yığınlara bakılırsa, şaşırtıcı miktarda eşya almıştım. Artık daha iyi şeylere yönelebilirdim. Uygun ve gösterişli bavullar. Yine de nedense bu moralimi tahmin ettiğim kadar yükseltmemişti. Yorgun bir tavırla lobiye inerek bir kahve istedim ve *Corriere della Sera* sitesine girdim. İşte karşımdaydı: "İngiliz iş adamı hunharca katledildi." Kendimi zorlayarak üç kez acele etmeden okudum. Adım geçmiyordu. Sadece "Polis, kurbanın bir meslektaşını sorguladı ve kurbanın bilinmeyen bir müşteriyle buluşmak niyetinde olduğu doğrulandı" diye yazılmıştı. Bugün İtalya basınına çıktıysa, ertesi gün kesinlikle İngiliz basınında yer alırdı; özellikle de ağustos

yavaş bir sezon olduğu için. Ama ben artık temizdim, değil mi? Rupert paranın bir İsviçre hesabına gittiğini ve şimdi de öylece ortadan kaybolduğunu görünce çılgına dönecekti. O aptal şişko nüfuzunu ne kadar kullanmaya çalışsa da, Osprey paranın gönderildiği yerle ilgili detayları asla vermezdi. Artık bir hikaye uydurmuştum. Moncada'yla görüştüğümü öğrense bile, beni bulsa bile, Stubbs'ın sahte olduğunu tahmin ettiğimi ve Cameron'ın on bin papel karşılığında beni de olaya kattığını söyleyebilirdim. Judith Rashleigh gibi birinin ihtiyaç duyacağı türden gülünç bir miktar. Sonra Cameron gelmemişti, ben tek başıma gitmiştim, paranın Cameron'ın tembihlediği hesaba gittiğini görmüştüm ve bundan başka bir şey bilmiyordum. Peki, Rupert'ın rolünü İtalyan polisine neden açıklamamıştım? Şartlanmış sadakat, oyun ve racon. Yine bir zamanlar onları etkileyebileceğini sandığım değerlere körü körüne bağlılık.

Gözlerimi kapadım. En son ne zaman rahat nefes alabilmiştim? Harekete geçmeli, o lanet olasıca bagajları toplamalı, bir taksiye atlayıp istasyona gitmeli, sıradaki şeyi yapmalıydım. Ve sonra yine sıradakini. Ama bunu yapmadım. Öylece otururak yağmuru izledim.

DÖRDÜNCÜ KISIM

DIŞARISI

21. Bölüm

Stubbs o kış açık artırmaya çıktı. Özel bir müşteriyi temsil eden Pekinli bir galerici tabloyu on milyona satın aldı. Moncada'nın görünmez satıcısı için beş milyon kar ve Rupert'ın başından aşağı koca bir kova soğuk su. Bay ve Bayan Tiger ya satışları takip etmiyordu ya da çenelerini kapalı tutacak kadar memnun kalmışlardı. Tablonun izini sürmeye çalışarak kaçınmam gereken başka biri olup olmadığını inceledim fakat tablo ortadan kayboluverdi. On yıllar sonra ortaya çıkmaya hazır, Nazilerin ele geçirdiği birkaç Chagall tablosu ile muhtemelen güvenli bir kasaya konulmuştu.

Birini öldürdüğünüzde kaçınılmaz olan bazı şeyler vardı. Telsiz sesi duyduğunuz anda yerinizde sıçrıyordunuz. Asla boş bir odaya giremiyordunuz. Kendi bilginizin parazit sesi asla kesilmiyordu ve bazen canavarlarla dolu kabuslar görüyordunuz. Ancak Stubbs'ın ortadan kayboluşuyla kendi hayatımdaki son bağlantı da nazikçe kopmuştu. Roma'ya kadar şartların etkisiyle tepki veriyor olduğumu anladım; bir planım olduğuna inanıyordum ama aslında her nasıl olursa olsun oradan kaçmak dışında bir amacım yoktu. Artık öyle değildim. Cameron'la yaşanan

olay kesinlikle üzücüydü ve da Silva, La Prairie yüz kremine konulmuş bir sinekten ibaretti fakat zaman geçtikçe ikisini de artık hiç düşünmemeye başladığımı fark ettim. Sonuçta yüz tane şüphe bile bir araya gelse, bir kanıt oluşturmazdı. Artık yeni bir hayatım vardı.

Tablo satıldığında her şeyi ayarlamıştım. İsviçre'den ayrılırken nereye gideceğim konusunda hiç şüphem yoktu. *Sex and the City*'nin bir belgesel olduğuna inanmadığımdan, New York'a gitmek bana hiç çekici gelmemişti; ayrıca Amerika'nın bir sürü evrak işi ve yeşil kart mücadelesi anlamına geldiğini biliyordum. Güney Amerika klasiği Buenos Aires'i düşündüm fakat yeterince iyi İspanyolca konuşamıyordum; Asya çok uzak geliyordu. Annemle pek görüşmüyordum ama her nedense o kadar uzak olma fikrinden hoşlanmıyordum. Como'dan ayrılmadan önce ona bir kartpostal göndermiş, bir süre yolculukta olacağımı bildirmiştim. Muhtemelen çok daha fazlasını beklemiyor olduğunu düşünmek beni biraz üzmüştü. Artık yasal tarafta olduğumdan, Avrupa çok daha mantıklıydı ve yaşamak istediğim sadece bir şehir vardı: Paris. Üniversiteden önceki yılımı orada geçirmiştim ama kolejde duyduğum ara yıllarına hiç benzemiyordu. *Périphérique*'de berbat bir stüdyonun kirasını karşılamak için bir sürü berbat işte çalışmış, gece saat ikide işim bittikten sonra gevşek bir şekilde Fransızca'yla ilgilenmiş, pazar günleri uyumayı tercih edecekken Louvre Müzesi'ne gidip gelmiştim. Zavallı ben. Ancak şehir başka hiçbir yerin yapamadığı kadar içime işlemişti ve hayatımda ilk kez istediğimi yapabileceksem, gideceğim yer orası olacaktı.

Her şeyi planlarken şehrin en az sevdiğim yeri olan Boulevard Haussmann'daki Holiday Inn'de bir hafta kadar kaldım. O geniş caddeler daima tozlu görünüyor, do-

nuk ofis binalarının ve hayal kırıklığına uğramış turistlerin görüntüsü can sıkıyordu. Biri kişisel ve biri iş için iki banka hesabı açtırdım ve *carte de séjour* -uzun süreli oturum izni- için her şeyim tam bir şekilde başvurdum. Nerede oturmak istediğimi bilmem için şehrin haritasına ihtiyacım yoktu. Beşinci caddedeki nehrin üzerinde, Pantheon'un yukarısında, Lüksemburg'a doğru uzanan caddelerde oturmak istiyordum. O zorunlu galeri ziyaretlerinden sonra oraya gider, Marie de Medici bahçesinde tenis oynayan zengin adamları izler veya Sartre ve de Beauvoir'nın ilk karşılaştığı çeşmenin başında otururdum. O zamanlar orayı seviyordum; hala beni büyülüyor, burnuma tanıdık kızarmış kestane ve çınar ağacı kokularını getiriyordu. Bulduğum daire, Rue de l'Abbeéde l'Epée üzerinde, Rue Saint-Jacques yakınlarında, on sekizinci yüzyıldan kalma bir binanın ikinci katındaydı; bol bluzu ve rahat pantolonu, kaskatı parlak sarı permas ve sıkkın tavrıyla düzgün bir kapıcısı olan kaldırım taşı döşeli bir avluya bakıyordu. Sanırım aslında orayı kapıcısından dolayı seçmiştim ama dairenin ünlü Caillebotte tablolarındaki gibi eski tarzda zikzak şeklinde dizilmiş altın sarısı parke zemin döşemeleri, dev gibi bir banyosu, beyaz duvarları, yatağın üzerinde kabaca kırmızı ve turkuaza boyalı tavan kirişleri vardı. Turist rehberimde Rilke'nin de bu caddede oturduğunu görmüştüm.

Aldığım ilk şey, New York'taki Paradise Galerileri'nden gelen iğrenç bir Ule Andresson oldu; bir köşesinde bok lekesi gibi bir yeri olan donuk yeşil bir tabloydu. Onu Steve'in Guernsey'deki ofisine gönderdim ve bir gülen suratla birlikte mesaj attım: "Başlamama yardım ettiğin için teşekkürler." Balensky'nin teknesinde gerçekleştirdiğim küçük operasyonun sonuçlarını *Financial Times*'da izliyordum: Steve bu işten büyük para kaldırmıştı. İşlerini kla-

sik yöntemlerle gizliyor, kendi fonlarını Rivoli grubunun genel konukseverliğiyle büyütüyor, sonra da hisselerinin hızla yükselişini izliyordu. Tamamen yasal ve temizdi. Ancak Steve mesajıma karşılık vermedi; New York'a, Dubai'ye veya Sydney'e gitmişti ve buna aldırıyor olmam beni biraz şaşırtmıştı. Asperger hastası olmayan tek erkek dostum Dave'e biraz para göndermeyi düşünüyordum fakat şüphe çekmeden bunu yapmanın bir yolunu bulamıyordum. Ayrıca bana çok kızgın olduğunu da biliyordum.

Bunu daha fazla erteleyemezdim. Endişeli bir tavırla ona mesaj atarak neler yaptığını sordum. "Bonhams" diye yazarak tek kelime, bir ünlem işareti ve bir gülen suratla karşılık verdi. X yoktu ama yine de çok rahatlamıştım. Bonham's diğer ikisiyle karşılaştırıldığında çok önemli bir yer değildi fakat yine de iyi bir müzayede eviydi ve Dave yine iş bulabilmişti. Cevap verirken kendisine herhangi bir şekilde yardım edip edemeyeceğimi çaktırmadan sordum ve "Sadece standart paralı asker ücreti. X" diye karşılık verdi. Topal bacağı olmasa birçok eski arkadaşının yaptığı gibi şimdi Somali'de özel bir güvenlik şirketinde çalışıyor olacağı konusunda sık sık şaka yapardı. Çok sevinmiştim ama beni bağışlamış olmasına o kadar da şaşırmamıştım. Dave, kin tutmanın insana pek yarar getirmeyeceğini bilecek kadar akıllıydı.

Dolayısıyla alışverişe çıktım. Önce on sekizinci yüzyıldan kalma bir yazı masası, arkasında gizli bölmesi ve çilek rengi deri döşemesi olan gerçek bir *bonheur du jour*[36] almak için Hôtel Drouot'ya gittim. Sonra bronz, zümrüt yeşili ve turkuaz renklerde kare bir Anadolu halısı almak için Le

36 Fr.: 1700'lerin sonunda moda olan, genellikle kadınların kullandığı yazı masası. E.N.

Marais'deki La Maison'a, lambalar için Artemide'e, kanepe için Thonet'ye uğradım ve on dokuzuncu yüzyıldan kalma gül ağacından bir *credenza*[37] ile bir *art deco*[38] yemek masası için *marché aux puces*[39] son durağım oldu. Gentileschi yarım milyonluk bir Lucio Fontana önerdi, bunu satın alabilirdim. Bir süre sonra satardım ve evim giderek galerim haline gelirdi. Bir 'Orazio Gentileschi ekolü' *Susanna ve Yaşlılar*'ı buldum; çok özel bir şey değildi, çıraklık dönemine aitti fakat dehşete kapılmış genç kızın uzuvları arasındaki sessiz boşlukları ve omzunun üzerinden fısıldayan iki iğrenç yaşlı adamın kötücül görüntüsüyle hoşuma gitti. Ön vitrin oluşturmaları açısından Fontana ve Cocteau'nun bir Negroid profil çizimiyle birlikte beyaz duvarıma astım. Hatta hepsini sigortalattım.

Bir yıl boyunca ortalıkta görünmemeyi, her zaman hayal ettiğim gibi yaşamaya alışmayı düşünüyordum. Kendimi güvende hissedince ciddi satın alımlara başlayabilirdim. Doğru, Londra ve Paris çok yakındı fakat zengin erkek arkadaşları olan güzel kızlar sürekli galericilik oynardı zaten. Judith Rashleigh'in sektöre geri döndüğü haberi müzayede evine ulaşırsa, uyduracağım hikaye bu olacaktı. Ve gerçekten işe geri dönmüştüm. Fontana'nın yanına koymak için daha ucuz birkaç parça toplamayı, bağlantılar kurmak için Avrupa'daki sanat fuarlarını dolaşmayı, sonra da satışlara başlamayı planlıyordum. Nasıl yapıldığını biliyordum ve amele gibi para harcamaktan vazgeçebilirsem, gerçek bir galeri kiralamayı, yolculuklara çıkmayı, kendi ressamlarımı bulmayı zamanla düşünebi-

37 Fr.: Yemek odalarında kullanılan büfe tipi dolap. E.N.

38 Fransa menşeili sanat akımı. E.N.

39 Fr.: Bitpazarı. E.N.

lirdim. Ancak beklemem, kendime öğrenmek için zaman tanımam, yaşlı adamların güvenli bir şekilde duvarda çerçeveli kalacaklarından emin olmam gerekiyordu.

Hiç de sıkılmıyordum. Her şeyden önce dairemi sevmekten asla vazgeçmiyordum. Bazen sadece... Onu *okşayarak*, avuçlarımı ahşabın üzerinde dolaştırarak, temiz perdelerimi arasından süzülen güneş ışığı huzmelerini izleyerek ürkütücü dakikalar geçiriyordum. Balmumu, Trudon mumları ve tütün kokularını seviyordum. Bir şişe şarap açmayı ve çiçek pazarının yakınlarındaki bir hurda tezgahında bulduğum yeşim rengi ağır art nouveau[40] kadehlere doldurmayı seviyordum. Kapanan kapının ağır gürültüsünü ve içerideki sessizliği seviyordum. Bazen beni o kadar mutlu ediyordu ki banyodan yatak odasına uzanan geniş koridor boyunca çırılçıplak dans ediyordum. Parisliler bunun adına *la nuit*[41] diyorlardı.

Gerçek Paris, *otobanın* oluşturduğu koruyucu kuşağın içinde düzgün ve küçük bir şehirdi. Yorgun *fonctionnaires*[42] ve yabancılaşmış şiddet eğilimli Arap çocuklarıyla dolu banliyöler sayılmazdı. Her şehirde olduğu gibi, buranın da kabileleri vardı fakat Matruşka bebekleri gibi düzenli bir şekilde birbirlerinin içine geçiyor, dergilerin dediği gibi merkezde "daha az mutlu azınlık" olarak toplanıyorlardı fakat ben moda partileriyle ya da Paris'in ouest'inin[43] zengin çocuklarıyla ilgilenmiyor, daha özel bir şey arıyordum. *Pariscope*'un arkasındaki ilanlar da ilgimi çekmiyor-

40 Yeni Sanat: Zarif dekoratif süslemelerin ön plana çıktığı, kıvrımların ve bitkisel desenlerin sıklıkla kullanıldığı bir sanat akımı. E.N.

41 Fr.: Gece. E.N.

42 Fr.: Memur. E.N.

43 Fr.: Batı. E.N.

du. Üniversiteden önce burada geçirdiğim yılda, orta yaşlı otuzbircilerin ve turistlerin ziyaret ettiği mahzen barları sırf değişiklik olsun diye birkaç kez denemiştim. Çirkin insanlarla düzüşmeye prensipte karşı değildim, o konuda demokratiktim fakat artık standartlarımı yükseltebilirdim. Bu yüzden önce Le Baron ve La Maison Blanche gibi tahmin edilebilecek yerlere, hatta Champs'taki Queen'e ve Place du Palais Royal'daki le Cab'a bile gittim. Korumalar beni görünce genellikle "*Salut, chérie*"[44] diyerek ipleri çabucak çözüyorlardı. Oturuyor, sohbet ediyor, içki içiyor, başkalarına vermek için kokain satın alıyor, lezbiyen DJ'lerle ve İtalyan çapkınlarla paylaşmak için yüz avroluk kötü votkalar ısmarlıyor, kadınlara, daima kadınlara odaklanıyordum; ta ki yeni telefonum saçma sapan mesajlarla, öpücüklerle ve başkasına birkaç arkadaş kazandığını düşündürecek diğer abuk şeylerle dolana kadar.

Yvette ile Castel'deki kadife ceketli cılız çocuklarla ve gösterişli ölçüde çıplak yüzlü modellerle dolu özel bir partide tanıştım. Üzerinde beyaz Stetson'ıyla bir masanın üzerinde dans ediyordu çünkü çılgınsan yerde dans edemezdin, Jack Daniel's viskini şişeden yudumlardın, ağzının suları akan Avrupalı abazanların üzerinde küçümseyen bir tavırla kement çevirirdin ve Daft Punk'ın müziği eşliğinde platin buklelerini sallardın. Kendi kendilerini yaratan insanları daima sevdiğim gibi onun tarzından da hoşlanmıştım. Ona yaklaştım. Sabahın dördü olduğunda çoktan kaynaşmıştık bile. Beni gecenin grubuyla tanıştırdı: Felsefe öğrencisine benzeyen bir galerici olan Stéphane, artık Kansas'ta olmadıklarını açıkça anlayan ve bir seksen boyunda olan iki orta batılı kaçak model, film yapımcısı

44 Fr.: "Selam, hayatım." E.N.

olduğunu iddia eden Harley, deri kıyafetli rastgele bir Vikont. Herkes parıltılı, herkes güzeldi.

Daha sonra Yvette beni trompe l'oeil[45] oluklu bakır duvarları ve şafak ışığını dışarıda tutan karartmalı perdeleri olan bir çatı katına götürdü. Üzeri sanat kitaplarıyla dolu yuvarlak bir masanın etrafında ağızları oynayan, burunları akan, Marc Quinn'in geçmişe özlemiyle uçuşa geçen, kendilerini bir nikotin ve saçmalık cehenneminde kaybeden bir grup toplanmıştı. Bir kız ayağa fırlayarak empresyonist bir striptiz gösterisine başlayarak, hayali bir direğe sarıldı ve şeftali rengi Chloé şifonunu çekiştirdi. Aynı ölçüde cansız birkaç el onun tahta memelerine tutundu ve esmer göğüs uçlarını eski model bir müzik setinin düğmeleri gibi evirip çevirdi.

"Ben gidiyorum" diye tısladım Yvette'e.

"Sorun nedir, bebeğim? Sana uymadı mı?"

"Bunu severim..." -yeni dönüşmüş bir vampir gibi kurumuş ağzını umutsuzca en yakındaki erkeğin kasıklarına uzatan kendinden geçmiş kızı başımla işaret ettim- "... ama böyle değil. Anladın mı?"

Yvette bilen bir tavırla başıyla onayladı.

"Tabii, bebeğim. Amatör istemiyorsun, değil mi?"

"Amatör yok, doğru anladın."

"Yarın beni ararsan seni daha iyi bir yere götürürüm."

Daha iyi bir yerin ev sahibi, daha sonra kulübü La Lumière'de tanıştığım Julien'di. Yvette'le Lutetia'daki barda buluştum. Biraz çakırkeyif olsa da ayıktı. Buklelerinin postiş olduğunu anladım; kısa kesilmiş beyazımsı sarı renkteki kendi saçları grimsi mavi teniyle ve bu sezonun modası

45 Fr.: Tromplöy. Göz aldatmaya dayalı sanat akımı. E.N.

olan turuncu Lanvin elbisesiyle -onu da piton derisi Louboutinler'le tamamlamıştı- kontrast yaratıyordu. Mücevheri yoktu. Yakından baktım.

"Güzel elbise."

"Mango. Sakın söyleme."

"Söylemem. Sen iyi misin?"

"Birazdan olacağım. Bunlardan ister misin? Sadece beta-blokör. Seni yavaşlatır ve gerginliğini alır."

"Tabii." Ten rengi küçük hapı *kir framboise*'ımın içine attım.

İlgisiz bir tavırla gününü nasıl geçirdiğini sordum. Modelist olduğunu söyledi. Ona tablolarla uğraştığımı açıkladım. Şimdi kokainin etkisi geçmişken ikimiz de birbirimizle pek ilgilenmiyorduk ama yine de formaliteler önemli gibi görünüyordu.

"Eh, nereye gidiyoruz?"

"Sana Julien'den söz etmiş miydim? Şehir merkezinde bir kulübü var fakat aynı zamanda partiler de düzenler; biraz daha özel şeyler."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Saat onda bir taksiye binerek Montmartre'a gittik. Taksimetreyi takip ettiğinin farkındaydım. "Arkadaşım, Julien" diye fısıldadı, gergin bir tavırla, "Geceleri ucuz değildir, bilesin."

"Endişelenme. Ben seni davet ediyorum." Yüzü belirgin bir şekilde gevşedi.

Julien bizi on dokuzuncu yüzyıldan kalma ağırbaşlı bir malikanenin girişinde karşıladı. Zayıflığını ince kesimli bir İtalyan takım elbise ve rugan Aubercy makosenlerle dengeleyen ince yapılı bir adamdı ve döküntü görünemeyecek kadar zarifti. Yvette bizi tanıştırdı ve elimi çantama attım ama rahat bir tavırla elini avluya doğru salladı, "Sonra

hayatım, sonra." İçeride renkli cam lambalar ve elektrikli ısıtıcılar dışarıdaki nisan serinliğine rağmen ortamı ısıtıyordu. Ayağım bir şeye takıldı; yere baktığımda bir İran halısının üzerinde yürüdüğümü gördüm. Ağır maun şezlonglar ve koltuklar, bakır saksılar ve yaldızlı pirinç sehpalar getirilerek açık havada bir balo salonu yaratılmıştı. Uzun siyah elbiseli, ruhsuz görünüşlü genç bir kadın arp çalıyordu. Yuvarlak buzlu şarap ve kaz ciğeri tepsileriyle ortalıkta dolaşan garsonlar düğmeli botları, uzun siyah saten eldivenleri ve kalın siyah kurdele şeritli hasır şapkaları dışında çıplak olmasalar, Victoria tarzı bir burjuvazi romanına uygun bir ortama benziyordu. Gösterişli Fortuny lambaların ılık parıltısı altında belki otuz kadar insan -kadınlar zarif kokteyl elbiseleri ve erkekler koyu renk takımlarının içinde- sigara içip sohbet ediyordu.

"Vay canına" dedim, Yvette'e ve ciddiydim. Samimi bir tavırla gülümsedi.

"Hoşuna gitti mi?"

"Çok. Beni getirdiğin için teşekkürler."

"Eh... Birazdan yemek yiyeceğiz ve sonra..."

"Ve sonra." Gülümseyerek karşılık verdim.

Yvette tanıdığı birkaç kişiyle selamlaşırken beni de tanıştırdı. Kadınlar resmi "*vous*"[46] kullanıyor, erkekler ellerimizi öpmek için titizlikle eğiliyordu. Burada Balensky'nin teknesinde olduğu gibi gergin statü yüzleşmeleri yoktu; Yvette'in 'kariyeri' göstermeye çalıştığı gibi değilse, ki öyle olduğunu sanmıyordum, yine de önemi yoktu. Güzellik yeterliydi ve gölgeler olmasa, güzellik de olmayacaktı. Konuklar arasında atılan ölçülü, kendinden emin bakışlar ve yoğun seks radarı hissi dışında, ortalıkta dolaşan kanepeler ve havadan

46 Fr.: Siz. E.N.

sudan sohbetlerle eski moda bir yüksek sosyete düğününe katılmış gibiydik. Garsonlardan biri küçük bir yemek zilini çaldı ve antreden geçip bir merdivene ulaşarak, itaatkâr bir tavırla içeri yöneldik. Julien yine seslendi: "Hanımlar, yukarı lütfen; baylar sağa, tam şuraya. *Voila, comme ça.*[47] Yemek on beş dakika içinde sunulacak." Yvette'in yüksek topuklarının peşinden yukarı çıktığımda kendimi tuvalet masaları ve parlak ışıklarıyla büyük bir salonda buldum; salon siyahlar giymiş, tıknaz ve ciddi görünüşlü, ağzı iğnelerle dolu bir kadın tarafından yönetiliyordu. "Chanel'de terzi" diye fısıldadı Yvette; *les mains*[48], modacılar için elle boncuk ve kuştüyü diken zanaatkârlar. Etrafımızda kadınlar soyunuyor, dantelli veya küpeçiçeği ipekler içinde pahalı iç çamaşırlarını göstermek için giysilerini katlıyor, kalın ve süslü kimonolar giyiyorlardı. Hava karmakarışık parfüm kokularıyla doluydu. Kadınların her biri kuşağını bağlarken, küçük 'terzi' elinde bir sepetle yanlarına koşturuyordu. Kadınlar yüksek topuklarının üzerinde onun tıknaz omuzlarına tepeden bakarken uzamış ve tuhaf görünüyor, farklı türde yaratıklara benziyorlardı; sanırım böyle hissetmemiz gerekiyordu. Uzun süren karşılaştırmalar ve mırıldanmalardan sonra kadın bir kimononun üzerine bir rozet iliştiriyor, bir topuza ya da yakaya bir çiçek sıkıştırıyor, bir bileğe mücevherli ve kuştüylü bir zincir sarıyordu. Bana uzun bir süre baktıktan sonra sepete uzandı ve elini çektiğinde çıkardığı ipek gardenya o kadar güzeldi ki içimden koklamak geldi.

"Eğilin."

Başımı eğdim ve parmaklarının basit saç tokamı çözüp tekrar taktığını hissettim.

---

47 Fr.: İşte, aynen böyle. E.N.

48 Fr.: Eller. E.N.

"Sizin için fazla şatafatlı bir şey değil, matmazel. *Très simple.*[49] Evet, öyle."

Geri çekilerek düşünceli bir tavırla bir iğne daha ekledi ve sonra geri çekti.

"Çok güzel."

O işine devam ederek bir başkasına yönelirken, ben de tuvalet masasına oturdum. Saçlarım yukarı toplandı ve tepesine bir çiçek iliştirildi. Beyaz ve kobalt süslemeli, ipek kumaşın üzerine yaprak desenleri işlenmiş koyu bronz bir kimono verildi. Üzeri her türlü krem ve kozmetik ürünüyle dolu olan masa, Sephora'daki bir tezgaha benziyordu. Bir parça pamuk alarak bu ortam için fazla modern kalan makyajımı temizledim ve onun yerine dudaklarıma koyu kırmızı ruj sürdüm. Aynadaki görüntüm tuhaftı; kendimi Ingres tarafından tekrar çizilmiş gibi hissederek etrafıma bakınırken, diğer kadınların da değişmiş olduğunu gördüm. Yvette kolları dirseklerine kadar uzanan kırmızı bir tuvalet giymiş, iki koluna da deri ve tavus kuşu tüyleriyle örülmüş altın zincirler sarılmıştı. Ufak tefek kadın ellerini çırptı ama ortam tuhaf bir şekilde sessizdi; herkes işine odaklanmışken, birlikte giyinip süslenen kadınlarla genelde olanın aksine, ne bir gülüş ne de herhangi bir haykırış duyuluyordu.

"*Allez, mesdames.*"[50] Hepimiz bir müzede disiplinli şekilde dolaştırılan bir öğrenci kız grubuymuşuz gibi ciddi bir sesle konuşuyordu.

Ağır etekler ve sivri topuklar parke zeminde hışırdayıp takırdıyordu. Koridoru geçerek çift kanatlı kapılara yaklaşırken, gelen mırıltılar içeride erkeklerin çoktan toplan-

49 Fr.: "Çok basit." E.N.

50 Fr.: "Haydi hanımlar." E.N.

dığını belli ediyordu. Ortam mumlarla aydınlatılmış, kanepelerin ve alçak yemek sandalyelerinin arasına küçük sehpalar yerleştirilmişti. Bekleyen adamlar frak ceketlerinin altına kalın siyah saten pijamalar giymişti ve kumaşın parlaklığı kolalı gömleklerini gölgede bırakıyordu. Mum ışığında bazen ağır bir kol düğmesi veya ince bir saat parıldıyor, süslemeli bir monogram ipek bir mendilin altında dalgalanıyordu. Detaylar böylesine mükemmel olmasa her şey fazlasıyla abartılı ve gülünç görünürdü fakat nabzımın yavaşlayıp derinleştiğini ve neredeyse hipnotize olduğumu hissediyordum. Yvette, koluna tavus kuşu tüyü iliştirilmiş bir adam tarafından götürüldü; başımı kaldırıp baktığımda yakasına benimki gibi gardenya takmış başka bir adamın bana yaklaştığını gördüm.

"Demek böyle oluyor?"

"Yemek yerken, evet. Sonrasında siz seçebilirsiniz. *Bonsoir.*"

"*Bonsoir.*"

Uzun boylu, ince yapılı bir adamdı ama vücudu yüzünden -oldukça sert ve çizgilerle dolu, yüksek ve geniş alnında arkaya taranmış beyaz saçları ve bir Bizans azizi gibi hafif sarkık gözleriyle- daha genç görünüyordu. Beni bir kanepeye götürdü, oturmamı bekledi ve sade görünüşlü bir kadehte parlak ve şeffaf beyaz şarap ikram etti. Formaliteler çok önemliydi fakat asıl koreografi hoşuma gitmişti. Julien beklentinin zevkinden kesinlikle anlıyordu. Büyük ölçüde çıplak kadın garsonlar küçük tabaklarda minik ıstakoz börekleriyle, bala yatırılmış ördek göğüsleriyle ve zencefil kreması ile frambuaz ve çilek salatalarıyla geldiler. Sadece gösteriş amaçlı yiyecekler, bizi doyurmak için değil.

"Kırmızı meyve bir kadının organının tadını çok güzel kılar" dedi yemek arkadaşım.

"Biliyorum."

Kısık sesle ve mırıltılarla sohbetler sürüyordu ancak çoğu kimse izliyor ve içiyor, bakışları birbirlerinden garsonların hızlı hareketlerine, dansçılara benzer ince fakat kaslı vücutlarına, dar çizmelerin üzerinden görünen baldırlarına kayıyordu. *Bale topluluğunda* ek iş mi? Yvette'i salonun diğer tarafında loş ışıkta görüyordum; sivri dişli bir gümüş çatalla badem doldurulmuş incir yerken vücudu bir yılanınki gibi sereserpe uzanıyordu ve kırmızı ipeğin arasından bir bacağı karanlık bir silüet halinde görünüyordu. Garsonlar mum söndürücülerle ağırbaşlı bir şekilde salonda daire çizdiler ve ışıkları balmumu bulutları arasında daha da kararttılar; bunu yaparken adamın elinin hiç acelesiz bir şekilde bacağıma uzanarak okşadığını ve bacağımın da ona gerilerek cevap verdiğini hissettim. Kızlar sığ lake tepsilerde prezervatifler, küçük kristal şişelerde monoi yağı ve şeker kaselerine konulmuş kayganlaştırıcı kremler getirdiler. Çiftlerden bazıları eşlerinden memnun bir şekilde öpüşmeye başlamışken, diğerleri kibarca yerlerinden kalkarak daha önce seçtikleri avlarına doğru ilerliyordu. Yvette'in cüppesi aralanmış bacaklarının etrafına yayılmıştı ve bir adamın başı onunkine doğru eğilmişti. Göze göze geldiğimizde şehvetle gülümsedikten sonra bir esrarkeşin kendinden geçmişliğiyle başını minderlerin arasına bıraktı.

Azizin elleri vajinama uzandı. Duraksayarak kimonomun önünü açtı ve parmakları göğüslerimin üzerinde dolaşarak göğüs uçlarımı nazikçe sıkıştırdı. Önceki gece kokainin etkisiyle kendinden geçerek çatı katında inleyen o zavallı kızı düşündüm.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet, gitti."

Gitmişti. Ellerinin su kadar rahat bir şekilde vücudumda dolaşmasından hoşlanmıştım. Dudaklarının köprücük kemiğime küçük darbeler atarak karnıma, oradan da vajinamın dudaklarına kayışı, hafif dokunuşların kararlı okşayışlara dönüşmesinden ve ıslaklığımdan kayarak içime girişinden zevk almıştım. Bacaklarımı biraz araladım.

"Daha derine."

Yerinden kayarak yerde dizlerinin üzerine çöktü ve bir eli beni okşamaya devam ederken gözlerini vajinamın aralanmış dudaklarıyla aynı seviyeye getirdi. Bir parmağını, sonra ikisini, sonra üçünü birden içime sokarak beni iyice açarken dili klitorisimden hiç ayrılmıyordu. Gözlerimi kapadım ama yeterli değildi, daha fazlasını istiyordum.

"Arkadaşın var mı?"

"Elbette. Gel benimle."

Doğrulduğumuzda elimi tutarak etrafına bakındı. Salon şimdi kıvranıp birbirinin içinde eriyen vücutlarla doluydu; dudaklardan zevk iniltileri ve boğuk yakarışlar yayılıyordu. Vanilya tenli bir esmeri kucağına oturtmuş olan bir adama başıyla işaret etti; adam onu kucağından itti ve kadının dudakları yanındaki sarışına uzandı. Öpüşürlerken saçları birbirine karıştı ve elleri, ceketini çıkararak aralarına çöken başka bir adama uzandı.

Titrek loş ışıkta bile Aziz'in arkadaşı yorgun görünüşlü, genççe ama beyaz tenli görünüyordu; adının baş harfleri işlenmiş gömleği, hafif göbeğinin üzerinde biraz geriliyordu.

"Matmazel biraz yardım istiyor."

O kadar azmış olmasam kesinlikle gülerdim. Şu sahte *fin de siècle*[51] tavırlarından ne zaman vazgeçeceklerdi?

51 Fr.: On dokuzuncu yüzyıl modası. Ç.N.

İkinci adam diğer elime uzandı; yüksek topuklarımın kimonomun eteğine takılmamasına dikkat ederek beni alçak bir divanın bulunduğu, sadece saplı şamdanlarla aydınlatılmış küçük ve loş bir oturma odasına sürüklemelerine izin verdim. Bir tütsülükten tarçın ve misk kokuları yayılıyor, tavandan sarmaşıklar gibi deri kayışlar sarkıyordu. Kayışlardan birine uzanarak avuçlarımın arasına aldım; bacaklarımın uzunluğunu, göğüslerimin gerginliğini ve serin ipek kumaşa bastırışını hissederken güzel ve güçlü olduğumu biliyordum. Aziz'e başımla işaret edince arkama geçti, kısa bir süre prezervatifini takmaya çalıştı ve ellerini kalçalarıma dayayıp güzel, sert, kendinden emin erkekliğiyle içime sertçe girdi.

"Hoşuna gitti mi?"

Aziz'e başımla onaylayarak klitorisime uzandım, gözlerimi kapadım ve kendimi ritme kaptırdım. İkinci erkeğin elleri sırtımı ve bacaklarımın iç taraflarını okşuyordu. Başparmağımı klitorisime bastırarak vajinamın kaslarını gererken, merkezimdeki koyu kırmızı ve siyah dalgalar giderek hızlanıyor, derinleşiyor ve sertleşiyordu. Kalçalarımı kasıklarına vura vura boşaldım ve onun orgazmını hissettim. Sonra yer değiştirdiler.

"Biraz daha düzüşmek ister misin?"

"Tabii."

"Adın ne?"

"Adım yok benim."

"Seni arkadan düzmek istiyorum. İzin verir misin?"

Aziz bir dirseğine yaslanarak sırtüstü uzandı. Küçük porselen bir yağ kasesi uzattı ve olduğu yerde doğrularak dikkatle izledi.

"Keyfine bak."

Derin bir nefes alarak dudağımı ısırdım ve kendimi ilk

hızlı acı şokuna hazırladım. Beklenmedik hazinesiyle gurur duyduğu belli bir şekilde becerikli, rahat bir şekilde içime kaydı ve tamamen girene kadar geri çekilmedi; parmakları vajinama daldı ve penisiyle arasındaki et duvarına dayandı. Hafifçe inleyerek kendimi geri çektim ve ona dayanmaya, baskısına karşılık vermeye başladım. İçimin fazlasıyla dolduğunu hissediyordum. Kendisi boşalmadan beni zirveye ulaştırmasını istiyordum. Sert bir penisin beni delmesi hoşuma gidiyordu; arkadan yaparken prezervatif kullanmamayı tercih ediyor, o ilk yakıcı açılıştan sonra erkeğin sıvısının kayganlığını hissetmeyi seviyordum. Avucunu sertçe popoma indirerek beni tokatladı.

"Yine." Kanın hücum ettiğini ve sinirlerimin daha da uyarıldığını hissettim.

Ne istediğimi bildiği için tekrarladı ve bu kez bütün ağırlığını tokada yükleyince kayışın ucunda savruldum.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Evet, istediği..."

Elin nereden geldiğini göremedim; çeneme bir boksör yumruğu indi. Gözkapaklarımın titreştiğini hissettim.

"Ya bu?"

"Teşekkür ederim."

"Aç bacaklarını, kızım, işte böyle."

Başımdan dökülen saçlarımı yumruğuna sardı, başımı sertçe arkaya çekti ve penisinin gırtlağıma kadar girdiğini hissetmem için başımı kendine çekerken kalçalarını bütün gücüyle ileri itti. Muhteşemdi! İki parmağımı içime sokarak, ince et duvarından şişmiş başı hissettim. Beni boşaltana kadar bir, iki, üç kez daha sertçe vurdu. Deri kayışların ucunda kırık bir kukla gibi sallanıyordum ve vücudumdan ter damlaları süzülüyordu. Beni öne iterek kayışları kollarımın altından geçirip koşum vururken hala düzme-

ye devam ediyordu. Bacaklarımı kalın belinin etrafına kaldırarak bir kolunu kaburgalarımın altından geçirdi; şimdi ona dayanmış halde havada asılı duruyordum ve bu açıda içime daha da derinlemesine girebiliyordu. Parmaklarımı klitorisimden ayıramıyordum; artık saymayı bırakmıştım. Nefes nefeseydim, gırtlağımdan hırıltılar yayılıyordu ve boşalmasını, içime akıtmasını istiyordum fakat sonra ellerin bileklerimi kayışlardan kurtardığını, beni yere indirdiğini, sereserpe divana uzattığını hissettim; Aziz sırtüstü uzanmış halde orada yine hazır bekliyordu. İçimden çıktı. O kadar ter içinde ve ıslaktım ki daha ilk itişiyle Aziz homurdanmama neden olan bir hız ve derinlikle içime girdi; sonra arkaya doğru eğildim ve o tatlı noktayı bularak saçlarımın altına gizlenmiş yüzümle ona binmeye başladım. Arkadaşının sesi ritmik bir şekilde kulağıma mırıldanıyordu; işte böyle, işte böyle, bebeğim. Al onu içine, dibine kadar! Kendim boşalırken onun da titrediğini ve içime akıttığını hissettikten sonra kimonomun altında terden sırılsıklam bir halde üzerinden kalktım. Arkadaşı üzerimizden uzanıp bir kadeh alarak ağzına şarap doldurdu ve dudaklarından emebilmem için beni kendine çekti; şarabın serinliği ciğerlerime yayıldı. Bir sehpanın üzerindeki kutudan üç tane sigara alarak hepimize birer tane yaktım. Arkadaşı elimi tuttu ve bileğimi kendine çevirerek öptükten sonra balo salonuna doğru yürüyerek uzaklaştı. Sigaralarımızı içerken Aziz'in göğsüne yaslandım; onun eli de nazikçe boynumda dolaşıyordu. İçimde muhteşem, erimiş bir altının varlığını hissediyordum. İzmaritleri alarak öne eğilip bastırdı ve beni bıraktı. Ağzının kenarına yumuşak bir öpücük kondururken burnuma taze tütün kokusu geldi. Saçlarımı düzelterek düşen çiçeği yerine taktım.

"Ça a été?"[52]

Arkaya yaslanarak ağzımı kulağının yanına yerleştirdim. "Teşekkürler. Harika düzüşüyorsun. Ama şimdi meşgulüm."

"İşine bak, tatlım. Eğlen."

Öyle yaptım. Ta ki... Neydi o kelime? Yangınım sönene kadar. Yvette'le birlikte birkaç saat sonra el ele ve bin avro daha yoksul bir şekilde kaldırıma çıktığımızda, bana gerçekten ihtiyaç duyduğum şeyi verdiği için ona karşı minnet ve şefkat duydum. Julien'in kartı çantamda, ezilmiş ipek çiçeğin yanındaydı.

"Bulvardan yürüyüp bir taksi bulabiliriz."

"Sanırım ben metroya bineceğim. Hala çalışıyor."

Birbirimizin yaptığını gördüğümüz şeyler bizden çok uzaklarda, bir rüyada olmuşçasına ikimiz de ciddi ve tuhaf bir şekilde kibardık. Onun için bir şey yapmak istiyordum.

"Ücretini ben veririm. Yanımda daha küçüğü olmadığı için üzgünüm. Üstünü bana bir ara getirirsin." Kırışmış bir beş yüz avroluk banknotu eline tutuşturdum. Sacré-Cœur çanları üç kez çaldı. İçeriden sarı ışık süzülen bir fırının önünden geçerken burnumuza tatlı yağ ve un kokuları geldi.

"Ayakkabılarını çıkar."

"Ne?"

Kapıdan içeri hızlı bir bakış attım, birkaç sıcak pains au chocolat kaptım ve her yere un bulaştırarak onları çantama attım. "Kahvaltı. Koş."

Kendimizi bayırın eğimine kaptırarak yalın ayak bir halde Rochechouart'a doğru koşmaya başladık. İkimiz

52 Fr.: "Nasıldı?" E.N.

de kahkahalarla gülerken elbiselerimiz dizlerimize çarpıyordu. Sonunda koşma ve gülme aynı şey haline geldi ve tepemizde bir yerden bir erkek sesi bağırarak neler olduğunu sordu. Bu kahkahalarımızı güçlendirirken daha hızlı koşmamıza neden oldu; sonunda yolun kenarında nefes nefese bir halde durup birbirimize tutunarak gözlerimizi sildik. Lağımda morarmış su akıyordu; ağrıyan ayaklarımızı kirli suya sokarak kaldırım taşlarının üzerine oturduk ve yakacak kadar sıcak avuç dolusu hamuru ve çikolatayı ağızlarımıza tıkarak, aksırıp tıksırarak yemeye ve ellerimizdeki yağları emmeye başladık.

22. Bölüm

Birkaç ay sonra ilk kez onu Place du Panthéon'un köşesindeki kafede fark ettim. Onu gördüğüm andan itibaren bir tuhaflık hissettim. Bir nedeni yoktu; sadece güzel Paris mekanlarından birindeki sıradan bir müşteriydi. Yapış yapış şehir yazında, Lüksemburg'da attığım turlardan ve bir duştan sonra günüme orada başlamayı alışkanlık haline getirmiştim; Rue de l'Abbé de l'Epée'den kısa bir yürüyüş mesafesinde, sağda yüksek dağlar ve solda bahçelerle muhteşem manzarası olan bir yerdi. Kapalı sigara terasında Marlboro Lights dumanıyla sarılmış üniversite öğrencileriyle sürekli dolardı; altıncı ve yedinci *arrondissement*[53]'lardan hipster olmayan burjuva bohemler. Zenginlikleri görünüşlerinden belli belirsiz anlaşılırdı, kalkık yakalarından ya da kızların parlak saçlarına sardığı Hermès eşarplarından. Bu kadar mükemmel bir şekilde uyum sağlamak bana her zaman zevk verse de, onlarla asla konuşmazdım da. Birkaç kez erkeklerden biri bana başıyla selam vermişti ve kızlardan bazılarıyla da selamlaşmıştık ama hepsi buydu. İstesem bile o türde arkadaşlar edinemezdim.

53 Fr.: Bölge. E.N.

Hiçbir yerden gelen bir hiç kimse olduğunuzda, en iyisi sınırlarınızı bilmekti. Zengin çocuklar bohemcilik oynayabilirdi fakat zenginliğin kolları uzun olurdu; hazırlıksız olanlara tuzak oluşturabilecek güvenlik ağları yaratabilirdi. Zengin çocukların aileleri, geçmişleri ve bağlantıları olurdu; sorular sorarlardı çünkü dünyaları insanları bir yerlere yerleştirebilme lüksüne dayanırdı. Kendimi buna açamazdım. Yine de *grand créme* ve bir *orange pressé* siparişi verdikten bir süre sonra garson hiçbir şey sormadan onları getirdiğinde, o tanıdık Parisli etkinliğiyle bana bir kez daha kendimi oraya ait hissettirdi. Genellikle yanımda birkaç müzayede kataloğu, özel sergileri ve programları yakalamak için *Pariscope* ve sohbet için de *Le Monde* getirirdim. Tabii sohbete ihtiyacım olursa diye. Elbette ki her gün güvenlik amacıyla internet basınını da araştırırdım.

Sabah erken saatte gelen kalabalığın arasından kendini hemen belli etmedi; sanırım varlığını fark etmem için günler geçmesi gerekmiş bile olabilirdi. Ama sonuçta fark ettiğimde, vücudum bir süredir varlığını sürdüren bir gerginliği tespit etti. Gösterişli bir bankacı ya da avukat değil, ceketleri daima fazla köşeli, kravatları böylesine şıklığıyla ünlü bir ülke için fazla parlak olan o tuhaf giyimli Fransız işadamlarından biriydi. Bir kamu hizmetlisi ya da orta düzey müdür filan olmalıydı. Yeni belirmeye başladığı anlaşılan göbeğinin üzerinde mavi gömleğine isminin baş harfleri işlenmişti; artık umursamayacak kadar meşgul ya da sevgisiz bir adamın bakımsızlığı. Ancak gömleklerin kendileri ucuz, kolları kendinden düğmeliydi ve muhtemelen baş harfler de bir kuru temizlemeci tarafından işlenmişti. Onu izlemeye başladım. Alyansı yoktu, ayakkabıları kalitesizdi, genellikle *Le Figaro* okuyordu. Her seferinde hiç içmediği bir bardak suyla birlikte gelen duble espresso

istiyordu. Nefesi kuru ve pis kokacak birine benziyordu. Beni izlediğini anlamam ne kadar sürmüştü?

Başlangıçta sadece beni beğendiğini sanmıştım. Ne bakışlarımla ne de kibar bir baş selamıyla varlığını fark etmiştim; kesinlikle tipim değildi. Sonra bana aşık olabileceğini düşünmüştüm; her gittiğimde çoktan orada oluyor ve ben kahvaltı sonrası lüks sigaramı tüttürürken, eşyalarımı toplarken ve fincan tabağına altı buçuk avro bırakırken o oturmaya devam ediyordu. Kapıya doğru yürürken omzumun üzerinden baktım ve doğruca meydana döndüm. Bakışları benden ayrılmıyor, katlanmış gazetesinin üzerinden izlemeye devam ediyordu. İşte o zaman korktum. Bir arama yapıyormuş gibi yaparken çaktırmadan telefonumla bir fotoğrafını çekerek inceledim. Hala kendime bunun bir önlem olduğunu söyleyip duruyordum. Sorun yoktu. Tanımadığım, sıradan biriydi. Sadece uzun saçları ve kaliteli gazete zevki olan bir kıza gizlice tutku duyan orta yaşlı duygusal bir budala.

Bir akşam sigara almak için girdiğim sokağın köşesindeki Arap marketinden çıkarken beni izlediğini biliyordum ve bulvara doğru yerleştirilmiş olan otobüs durağında onu hala lanet olasıca gazetesini okurken gördüm. Sadece bir tesadüf olduğunu düşünmeye çalıştım; sonuçta burası Paris'ti, insanların birbirlerini kendi *quartier*'lerinden[54] tanıdıkları mahallelerle dolu bir şehir. Buralardaki dev televizyonlu, Ikea'dan alınmış bir kitaplık üzerinde boşandığı eşinden olan çocuklarının fotoğraflarının durduğu yirmi üç metrekarelik stüdyolardan birinde oturuyor olabilirdi. Ama biliyordum. O minik, uyandırıcı anda canavarlar üzerime tırmandı ve kopmuş başparmaklarla ürperen tenimi dürtüklemeye başladı. Beni görüyordu ve

54 Fr.: Semt. E.N.

onun görüş alanında, hayatımın etrafına büyük bir titizlikle ördüğüm duvarların aniden yıkılmaya, sağlamlıklarını kaybetmeye başladığını hissediyordum.

Köşeye sıkıştırılmış gibiydim. İçimden kaldırımda hızla koşmak ve onu trafiğin içine itmek geliyordu. Elbette ki bunu yapmadım. Markete girerek oyalandım, ihtiyacım olmayan birkaç şey -sıvı deterjan, sakız, bir paket bulaşık bezi- aldım, acele etmeden bozukluklarımı çıkardım ve marketin sahiplerinin deri ceketli oğullarıyla havadan sudan sohbet ettim. Çıkarken caddenin aşağısına baktığımda duraktan bir otobüs ayrılıyordu ama adam hala oradaydı. Biriyle buluşmak için bekliyor olamaz mıydı? Hayır. Sadece beni bekliyordu. Nefeslerimi düzenli tutmaya çalıştım fakat kapının şifresini girerken omzumun üzerinden arkaya bakıp durmaktan kendimi alamadım. Kapıcıya *"Bonsoir"* dedim ama bunu normalde sadece dışarı çıkarken yaptığımı bildiği için aslında alacakaranlıkta birinin beni beklediğini ona belli etmek için yapmıştım. Eve girdim, ince naylon torbayı bıraktım ve duvara yaslandım. Işığı yakmadım. Adam her kimse, fark eder miydi? Hemen bir taksiye atlayıp havalimanına gidebilirdim.

Her gün dizüstü bilgisayarımda uluslararası haberleri taradıktan sonra çantamı kontrol ederdim; Tunuslu bir sokak satıcısından aldığım, sade görünüşlü deri bir seyahat çantası. Latin Mahallesi'ndeki turist merkezinde bozdurularak havlu spor çorapların içine sarılmış beş bin avro ve aynı miktarda Amerikan doları nakit para. Birkaç giysi, kozmetik eşyalar, birkaç roman, kutusundan çıkarılmamış çelik bir Rolex ve paranın işe yaramayacağı bir durumda kalırsam diye bir çift gösterişli altın küpe, belgelerimin fotokopileri ve tabloların belgeleri. Profesyonel bir kaçış seti değildi ama yeterli olacağına inanıyordum.

Ancak her nereye gitmek için olursa olsun uçağa bindiğimde ve emniyet kemeri ışıkları söndüğünde, dönüp baktığım takdirde onu beni izlerken göreceğimi hissediyordum. Kes şunu. Bu delilik. Aptalca! Beni izliyorsa, tek nedeni bir şey istemesi olabilirdi. Her zamanki gibi... Şehvet ve arzu. Topla kendini, Judith. Telefonumu çıkararak fotoğrafını tekrar açtım ve aynı anda yüzleri asla unutmayan mükemmel hafızamı yokladım. Bir sonuç yoktu. Kendime koca bir kadeh konyak doldurup bir sigara yaktım. Telefonum çıldırtıcı bir şekilde bana aptalca göz kırpıp duruyordu. Gecenin bir yarısı yalnızken kimi arayabilirdim ki? Kimse, o kadar.

Apartman zilinin sesi o kadar yüksekti ki kabloları doğruca kaslarıma bağlıymış gibi hissettim. Sigarayı söndürdüm, kadehi dikkatle yere bıraktım ve yavaşça pencereye yaklaştım. Bu evle ilgili sevdiğim şeylerden biri, kalın on sekizinci yüzyıl duvarlarına yerleştirilmiş pencerelerin önündeki koltuklardı; minderin üzerine tüneyerek avluya baktım ve kendimi göstermeden bakmaya çalıştım. Zil tekrar çaldı. Kapıcı kulübesindeki otomatiğin elektrik cızırtısını duymaktan çok hissetmeden önce ona kadar sayacak zamanım oldu. Kapı tıkırdadı ve ağır bir şekilde açıldı. Girmişti. Adamın silüetini kapıcının televizyonunun ışığında açıkça görebiliyordum. Ne konuştuklarını bilmem mümkün değildi. Sonra kapıcı kadının rahat koltuğundan zorlanarak kalktığını, kapıdan çıktığını ve avludan merdivene doğru yürüdüğünü görünce nefesimi tuttum. Merdiveni ağır adımlarla tırmandı; kendi kendine Portekizce homurdandığını duyabiliyordum. Kapımı çaldı. Saldırmaya hazır bir kedi gibi gerildim. Kapı tekrar çalındı ve Dr Scholls'una yüklenen ağırlığının geri çekildiğini hissettim, tırabzanın gıcırdadığını duydum ve

kadın tekrar görüş alanıma girerek adamın yanına döndü. Küçümseyen bir tavırla elini kaldırarak başını iki yana salladığını gördüm. Adam avluya geri çekilirken yüzünü gizleyecek şekilde güvenlik lambasının altında durmaya dikkat ettiği gözümden kaçmadı. Baktığını hissedebiliyordum. Kapıcıya *"Merci, madame"* dediğini duydum. Sonra sokak kapısının yanında duran ışıklı otomatik düğmesine bastı ve çekip gitti.

Yerimden kalkıp ayakta durmam biraz zaman aldı. Kendimi yaşlı bir kadın gibi hissediyordum. Banyo kapısını kapadıktan sonra ışığı yaktım, dayanabildiğim kadar sıcak suyla uzun bir duş aldım, mekanik bir şekilde vücudum sabunlayıp ovaladım, yağ sürdüm, yüzümü temizledim, ölü deri dökücüyü, şampuanı ve saç kremini sırayla uyguladım. Bacaklarımı ve koltukaltlarımı tıraş ettikten sonra nemlendirici krem sürdüm, vücut kremiyle birkaç dakika ovaladım ve deodorant sürdüm. Yüz makyajımı tazeledim; astar, fondöten, kapatıcı, bronzlaştırıcı, allık, alın jölesi, kalem, maskara... Sonra başımı arkaya atarak saçlarımı kuruladım. Hiçbiri ellerimin titremesini geçirmemişti fakat en azından düşünebilecek kadar sakinleşmiştim. APC'den seçtiğim gri renkli kısa bir A kesim elbise ve siyah jartiyerli çoraba kısa botlar, bir eşarp, elmas taşlar ve Vuitton yağmurluğumu ekledim. Taxis Bleus'u aradım ve beni bekletirlerken bir bardak su içtikten sonra evime bir taksi göndermelerini istedim, kapıyı kilitledim, anahtarları çantama attım ve kilidi kontrol etmek için geri döndüm.

Kapıcı hala Brezilya yapımı bir *telenovela*'ya[55] yapışmış haldeydi. İnanılmayacak kadar biçimli göğüsleri ve kalçalarıyla gülünç bir iş takımına tıkılmış olan bir kadın,

55 Brezilya dizisi. E.N.

suçlulukla bakan bıyıklı bir adama Portekizce bağırıp çağırıyordu. Bağırdığı her seferinde televizyonun titrediğini görüyordum.

"Affedersiniz, madam? Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama bana mesaj bırakan oldu mu?"

Bir adam uğramıştı, adını bırakmamıştı, kapıcı cep telefonlarının ne işe yaradığını merak ediyordu, insanları gece vakti böyle rahatsız ediyorlardı; hayır, mesaj filan yoktu ama beni adımla sormuştu: Matmazel Rashleigh. Kapıcının gece vakti merdiven çıkıp inmekten başka yapacak işi yok muydu? Hayır, kesinlikle mesaj bırakılmamıştı. Adam tekrar uğrayıp uğramayacağını söylememişti ve uğrarsa da lütfen doğrudan hanımefendinin ziline basabilir miydi? Sorun buydu, değil mi, insanlarda terbiye kalmamıştı. Sonunda kadını sakinleştirecek kadar özür dileyip insanların düşüncesiz olduğu konusunda onu defalarca haklı bulduktan sonra -özellikle kapıcının sakat kalçası düşünülürse- nihayet taksi caddeden sabırsızca kornaya bastı ve aceleyle ama anlayışlı bir tavırla "*Vous*" diyerek uzaklaştım.

Ben Rue Thérése'e ulaştığımda saat hala erkendi, gece yarısını biraz geçiyordu. Malikanedeki partiden beri kulübe birkaç kez tek başıma gitmiştim ve işe yaraması hoşuma gitmişti. Julien'in kapı politikası kurnazca olsa da demokratikti ve gece dünyasında önemli olan iki gücü dengeliyordu; para ve güzellik. Ne kadar güzelseniz o kadar az ödüyordunuz ama müşteriler kalkarken uzatılan hesap hala bir hayli göz yaşartıcıydı. Pahalılık gizliliği satın alıyordu: La Lumiére müşterileri arasında şaşırtıcı ölçüde saygın tipler vardı ama buna rağmen -belki de bu yüzden- asla düz siyah kapısının önünde bekleyen muhabir-

ler olmamasıyla ünlüydü. İçerisi bambaşka bir hikayeydi. Bara girerken ve berbat bir konyak alırken (böyle yerlerde konyak her zaman berbat olurdu), masaların zebra derisi kaplı olduğunu fark ettim ve her zaman olduğu gibi hangisinin önce geldiğini merak ettim: Dekor mu, içgüdüler mi? Avrupalılar hayvan postlarını, kırmızı badanaları ve siyah deriyi seksle bağdaştırmaya mı şartlanmışlardı yoksa sadece bir alışkanlık mıydı? Ancak elbette ki kimse bir *partouze*[56] kulübün zevkli bir şekilde döşenmesini bekleyemezdi.

Barda Julien'den iz olmadığını görünce tabureden kalkarak dans pistinden geçtim ve karanlık odaya girdim. Birkaç grup çoktan divanların üzerinde toplanmıştı bile. İnce yapılı bir esmer, üç erkekle karmaşık bir papatya zinciri oluşturmuştu; biri ağzında, biri arkasında, biri altındaydı ve düzenli zevk iniltileri parlak duvarlardan yankılanıyordu. Mırıltılar ve nefesler yerinde ama abartısızdı; buradaki müşteriler performanstan çok aksiyon için geliyordu. Kahverengi saçları çenesinin hizasına düşen genç, çok genç bir adam bana beklentiyle bakıyordu. Güney Amerikalı olabilir miydi? Benim için sakıncası yoktu ama bu gece zamanım yoktu. İsteksizce başımı iki yana salladım ve koridordan yürüyerek cilalı siyah kısa kapıları, birer duşu, aynayı ve Acqua di Parma kozmetik ürünlerini gizleyen giyinme odalarını geçtim. Julien'i barın arkasında buldum. Ona yaklaşırken beni tanıyarak başıyla selamladı.

"Aşağıda kalmıyorum" diye açıkladım. "Bir dakikan var mı? Seninle konuşmam gerek."

Julien afallamış ve biraz alınmış gibi baktı. Kurallar böyle değildi. Ancak şaşırmadığını da fark ettim. Onun pe-

56 Fr.: Grup seks. E.N.

şinden yukarı çıkarak küçük, kadife perdeli lobiye geçtim. Tezgahın üzerinden uzanarak siyah eldivenli elimde tuttuğum beş yüz avroluk banknotları görmesini sağladım.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim..." -anlaşılan bu gece bolca özür dileme zamanımdı- "...ama bir şeyi bilmem gerekiyor: Buraya beni arayan biri geldi mi? Bir adam? Çok önemli."

Julien acele etmeden ilgimin tadını çıkardı.

"Evet, Matmazel Lauren. Buraya bir adam gelip sizi sordu. Elinde bir fotoğraf vardı."

"Fotoğraf mı?"

"Evet, matmazel. Ve genç bir hanım daha."

"O nasıl biriydi; diğeri?"

"Bilemiyorum, matmazel."

Ona bir banknot uzattım.

"Sanırım saçları çok dikkat çekiciydi. Kızıl?"

Leanne. Lanet olsun. Leanne olmalıydı.

"Ya adam? Ona beni tanıdığını söyledin mi?"

Julien'ın bakışları ikinci banknota kaydı. Parmaklarımı hafifçe kapadım.

"Doğal olarak, matmazel, ona sizi daha önce hiç görmediğimi söyledim."

"Başka bir şey söyledi mi? Herhangi bir şey?"

"Hayır. Hiçbir şey. Çok kibardı."

Parayı bıraktım ve gözlerime bakmadan cebine attı.

"Numaranızı bırakmak ister misiniz? Tekrar ararsa size haber verebilirim."

Julien'in kimi kandırdığını sandığını merak ettim. Acaba adam ona ne kadar para vermişti? Bodrumdan boğuk bir müzik sesi geliyor, bir kadının topukları yerde dolaşıyordu. Orada insanların gerçek kimliğinizi görmesine izin vermek çok kolaydı; burayı böylesine ilginç hale getiren

buydu. O anda ikimiz de anlamıştık; Julien ve ben. Bu iki dünya arasındaki farklar sayesinde hayatını kazanıyordu. Ben de onun yaramazlığını ona karşı kullanamazdım.

"Hayır, teşekkürler. Belki bir ara sana uğrarım."

"Büyük bir zevkle, matmazel."

Ağır adımlarla nehre doğru yürüyerek Louvre'dan *quais*[57] tarafına geçtim. Paris daima inanılmayacak kadar güzeldi. Bir şey yememiştim ama aç değildim. Yvette'i aradım; cevap vermedi çünkü artık kimse telefonuna cevap vermiyordu ama birkaç dakika sonra beni geri aradı.

"Selam, *chérie*."

Malikanedeki partiden beri asırlardır konuşmamıştık fakat *la nuit* dünyasında herkes birbirinin yakınıydı. Arka taraftan müzik ve gürültülü sohbetler duyuluyordu. Açık havada, sigara içilen kısımda, uğuldayan ısıtıcının yanındaki ışıkların altında olmalıydı.

"Yardımına ihtiyacım var. Rica etsem bana Stéphane'ın numarasını atabilir misin, lütfen?"

"Stéphane mı? Parti mi veriyorsun?"

"Evet. Öyle de denebilir. Özel bir parti."

"Elbette. Eğlenmene bak. Ara beni, *chérie*!"

Mesaj gelene kadar bekledikten sonra kendim bir mesaj gönderdim.

"Ben Yvette'in bir arkadaşıyım. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen beni bu numaradan arar mısın? Teşekkürler."

Henüz eve dönemezdim; bu yüzden sola döndüm ve Le Fumoir yönüne yürüdüm. Stéphane'ın bana dönüş yapması bir saat sürdü ki o süreçte üç Grasshopper içmiştim ve kendimi çok daha rahat hissediyordum.

"Yvette'in arkadaşı mısın?"

---

57 Fr.: Su kenarı, kıyı. E.N.

"Evet." Kulüpten beni hatırlayacağından şüpheliydim fakat başka biri olmak ve araya mesafe koymak daha da iyiydi. "Adım Carlotta. Beni aradığın için teşekkürler."

"Eee, bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Evet. Bir arkadaşım için. Ama her zamanki gibi değil. Kahverengi... Bir şey?" Fransızca'yı buna yetecek kadar iyi konuşamıyordum; kendimi aptal gibi hissettim.

Tereddüt etti.

"Anlıyorum. Eh, bunu halledebilirim. Ama bu gece olmaz."

"Yarın akşam uyar."

'Carlotta'nın arkadaşı'yla ertesi akşam saat sekizde Panthéon'da buluşması için sözleştik. *Figaro* okuyan dostumun orada olacağından endişelenmiyordum. O eşyalarını toplayacak ve kendisini kiralayan kişiye raporunu bir an önce vermek için ilk Eurostar'la Londra'ya geri dönecekti. Beni açıkça görmüş, adresimi ve adımı doğrulamıştı. Leanne'le birlikte çektiği fotoğrafımla, gideceği yer Londra olmalıydı. Londra'dan biri beni bulmaya çalışıyordu. Şimdi Grasshopper içtiğime pişmandım. Zihnimi net tutmam gerekiyordu.

Huysuz ve uykusuz bir şekilde saat altıda uyanmak için kendimi zorladım. Koşu kıyafetlerim mazeretsiz bir şekilde yatağın yanındaydı. Eve dönerken yağmur yağmaya başlamıştı fakat şimdi sonbahar sonu güneşi gökyüzünde nergis gibi duruyordu ve şehir berrak, tertemiz görünüyordu. Lüksemburg'daki ikinci turumda kendimi daha iyi hissedince birkaç depar attım, ıslak çimenlerin üzerinde mekik çektim ve esneme hareketleri yaptım. Rue Abbé de l'Epée'ye ağır bir tempoda koşarak döndüm ve günlük programımı gözden geçirdim. Mağazaların Afrikalı hanımların saçları üze-

rinde uzmanlaştığı Onuncu Cadde'den geçerek Bellevil-le'deki bir eczaneye doğru devam ettim ve biraz araştırma yapmak için bir kafede mola verdim. Bir doktor randevusu almam gerekiyordu. Bu zamanımın büyük bölümünü alacaktı. Stéphane'la buluşmadan önce banyo yapıp üzerimi değiştirmek için kendime bir saat ayırdım.

Toxteth'te en son malzeme alışımdan beri uyuşturucu ticareti değişmişti. Bir kere Stéphane beyazdı. Yağmur vaadiyle dolu mükemmel bir sonbahar gününün ardından gelen ıslaklığa rağmen dışarı oturdum ama eski model şık Lambretta'sıyla yanaştığında, onu *intello*[58] kalabalığın arasında hemen ayırt edemedim. Seksenlerin modasındaki saç kesimi, kalın siyah çerçeveli gözlüğü ve cılız vücuduyla uyuşturucu satıcısı gibi görünmemek için elinden geleni yapıyordu. Tentenin altından kalabalığı yavaşça taradığını görünce ışığı saçlarımdan yansıtmak için parmak uçlarımda hafifçe yükseldim. Peruk biraz kötüydü ama daha doğal göstermek için dağınık topuz halinde toplamış, enseyi kapamak için de boynuma kalın Sprouse fularımı sarmıştım. Rahat giyinmiştim fakat kasıtlı bir şekilde aşırı makyaj yapmıştım. İngilizce konuştuk. O kadar uzun zamandan sonra eski sesimin ne kadar inandırıcı çıktığını bilmesem de, Stéphane'ın bunu çok net şekilde algılayabileceğini sanmıyordum. Oturdu ve espresso siparişinin alınmasını bekledikten sonra masanın üzerine, benim Marlboro Gold'umun yanına bir Camel Lights paketi bıraktı. Cesaret veren bir tavırla gülümsedi; gerçekten hoş göründüğümü mü düşünmüştü?

"Eh, Yvette'i tanıyorsun yani?" diye sordu. Beni tanıdığına göre endişelenmeme gerek yoktu; rahatladım.

---

58 Fr.: Aydın, entel. E.N.

"Biraz. Benim arkadaşım asıl Carlotta."

Bir süre sessizce oturduk.

"Eh, keyfine bak. Numaramı ister misin?"

"Tabii."

Telefonuma kaydettim. "Burada uzun kalmayacağım ama belli olmaz."

"O halde hoşçakal."

"Sen de."

Motosikletinin ayağını kaldırırken telefonuyla uğraşıyordu; sıradaki satışa baktığı kesindi. Muhtemelen bunun için bir uygulaması bile olabilirdi. O gidene kadar bekledikten sonra tuvalete giderek peruğu çözdüm. Peruk çantamda ürkütücü bir büyü malzemesi gibi görünüyordu ama eve dönerken Leanne'i görme şansım olursa bunu riske atamazdım.

Leanne'in ortaya çıkacağını nereden bildiğimi sorsanız söyleyemezdim. Her nedense, olabilecek şeyin bu olduğunu biliyordum işte. Da Silva beni tutuklayacak olsa bunu yapardı; ortadan kaybolmam için bana zaman tanımazdı. Yeni arkadaşımın Londra'yla bağlantısı olduğunu varsayarsak ve Julien'in saçlarla ilgili yorumunu dikkate alırsak, Londra demek Leanne demekti. Saat onu geçerken hala ortada yoktu ve kendimden şüphe duymaya başlıyordum. Midem bulanıyordu; belki de da Silva konusunda yanılmıştım. Duş aldım ve Charvet etiketli beyaz erkek pijamalarımı giydim. Kapıcı gece vakti geç saatte evime konuk almamın uygunsuzluğunu göstermek adına bir tomar iğrenç selofanlı krizantemle kulübesini süslemişti bile. Mumlar yaktım, yatıştırması için bir kadeh kırmızı şarap koydum, müzik setimde Mozart'ın 21 numaralı piyano konçertosunu açtım ve kanepenin koçağına Philippe

Claudel'ın en yeni romanını açtım. Evde tek başıma güzel, sakin bir gece geçiriyordum. Zırrr, klik, zırrr. Sesler, Scholl topukları, klik, topuklar, taşların üzerinde ayak sesleri. "*Allez-vous par la?*"[59] Merdivende takır takır takır ve zırrr.

"Ah, Tanrım! Leanne! Bu ne güzel sürpriz! Gel, içeri gel. Ne kadar oldu, bir yıl mı? Asırlar gibi! Harika görünüyorsun! İçeri gir."

Aslında hiç de iyi görünmediğini fark ettiğime sevinmiştim. Zayıflamıştı ama yüzü şişkin ve solgundu. Çenesindeki lekeler beyaz kapatıcıyla yoğun bir şekilde gizlenmişti. Saçları hala çılgın bir kızıl tonundaydı fakat altın sarısı tonlar gitmişti ve teni daha da donuklaşmıştı. Elinde Cannes'dan aldığımız Chanel çanta vardı ama artık eskimişti. Ten rengi ceketi lime limeydi ve botlarının tabanları aşınmıştı.

"Şuna bak, ha? Muhteşem."

"Sadece kiralık."

Etrafa bakınırken onu izledim. Siyah kanepenin Thonet ya da Cocteau tablonun gerçek olduğunu bilemezdi -tabii Cocteau'nun adını hiç duyduysa- fakat onun bakışlarını izlerken dairemin zevkli döşendiğini ve bunun için yeterli param olduğunu hatırlamak hoşuma gitti.

"Yine de gayet iyi durumda görünüyorsun."

Bakışlarımı indirdim. "Teknedeki adamı hatırlıyor musun? Steve? Şey, o zamandan beri ara ara görüşüyoruz. Bana çok yardım etti. Ve yeni bir işim de var; düzgün bir galeri işi. İşler... Yolunda."

Uzanıp beni Prada Candy kokulu vücuduna çekerek sıkıca sarıldı.

"Senin adına çok sevindim, Jude. Gerçekten." Gerçekten samimi görünüyordu.

---

59 Fr.: "Oradan mı gidiyorsunuz?" E.N.

"Bir şeyler içelim. Geleceğini bilseydim Roederer alırdım" dedim, gülümseyerek. Kendi dolu kadehimi salladım ve dolaptan onun için de bir kadeh kaptım. İri bir yudum aldıktan sonra sigarasını çıkarmak için çantasını karıştırdı. Kanepede ona katıldım ve birer sigara yaktık.

"Eee, nasılsın bakalım? Hala kulüpte misin?"

"Evet. Ama artık biraz sıkılmaya başladım." Sesi duygusuz, daha Londra tarzıydı. Nedense parıltısını kaybetmiş ve yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Buraya ne zaman geldin? Paris'te ne işin var?"

"Kulüpteki bir adam. Hafta sonunu benimle geçirmek istedi, bilirsin."

Neşeyle karşılık verdim. "Harika! Güzel bir yerde mi kaldınız?"

"Evet, ne demezsin! De la Reine'de bir yer? Şu meydanda?" Mükemmel; yuttuğumu sanıyordu. "Eh, şey, sonra senin burada olduğunu duydum ve uğrayayım dedim."

"Burada olduğumu duydun. Anladım."

Büyük bir çabayla bana yalvarırcasına bakana kadar sessizliğin çökmesine izin verdim.

"Seni görmek güzel" diye mırıldandı. "Çok eğlenmiştik, değil mi? Cannes'da?"

"Evet. Çok eğlenmiştik."

21. konçerto ciddi zevkler için biraz fazlaydı ama gerilimde, notaların arasındaki boşluklarda içimi sızlatan bir şey vardı. Çıplak ayaklarımla parke zeminde yürüyerek telefonumu şarj cihazından çektim ve Leanne'in görmesine dikkat ederek kapadım. Oda kendisininkini alarak tek kelime etmeden aynısını yaptı. Elimi uzattım ve hipnotize olmuş gibi telefonunu bana verdi. Telefonları yan yana masanın üzerine koydum. Sonra kanepenin diğer ucuna

bacaklarımı altıma alarak oturup şarabımı yudumladım ve ona doğru eğildim.

"Leanne. Bana buraya neden geldiğini söyle lütfen. Tesadüf olmadığı açık. Bırak adresimi, Paris'te yaşadığımı nereden biliyordun? Başın dertte mi? Yardım edebilir miyim?"

Bana ne kadarını anlatabileceğine karar vermeye ve bu arada benim neler bildiğimi anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Aslında şimdilik pek bir şey bilmiyordum.

"Leanne. Neler oluyor? Anlatmazsan sana yardım edemem."

Başka bir şey sormadım. Müzik uzatmalı finaline ulaşana kadar bir terapist ve hastası gibi kanepede oturduk.

"Herifin biri gelip kulüpte seni sordu. Elinde bir fotoğraf vardı. Eskiden çalıştığın yerdeki bir güvenlik kamerasından çekilmişti."

Sesimi biraz sertleştirdim. "Sen ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Yemin ederim. Adamı savmaya çalışıyordum. Olly seni tanıdı ve Judith'e benzemediğini söyledi. Ama ben sadece senin gittiğini söyledim. O kadar. Yemin ederim."

"Neden yemin ediyorsun ki? Sorun ne?"

"Bilmiyordum. Sadece... Şey... Biliyorsun... James'le ilgili olduğunu sandım. Bu yüzden sessiz kaldım. Ancak iki haftadır kulüpte çalışan başka bir kız vardı; senden sonra başlamıştı. Ashley. Sarışın, çok uzun boylu? O adama seni tanıdığını söyledi."

Ashley. Chester Meydanı'ndaki partide karşılaştığım fahişe. *Ne lanet olasıca güzel bir sürpriz!* Bir sigara daha yakan ve ikinci kadehini içmekte olan Leanne'e baktım. O anda üzüldüm. Ona inanıyordum; gerçekten konuşmamıştı. Ve kendisini en son bir yabancıya sakso çekerken gördüğüm lanet olasıca bir Svetlana tarafından satılmıştım.

"Sonra ne oldu?"

"Dışarı çıkıp konuştular. Adam gitti. Ne konuştuklarını öğrenmeye çalıştım ama kız sürtüğün teki. Rus. Birkaç gece sonra o da gitti zaten. Atıldı. Müşterilerden biriyle yakalandı."

"Tahmin etmek zor değil. Eee, şu adam, adı ne?"

"Cleret. Renaud Cleret. Fransız."

Ashley beni çok şaşırttıysa da, ikinci isim karnıma sert bir yumruk yemişim gibi hissettirdi ve çılgınca gülmeye başladım.

"Komik olan ne?"

"Hiç, hiçbir şey, Leanne. Affedersin. Sadece, sadece bir Fransız ismi işte. Renaud Cleret. Kötü bir film gibi. Her neyse."

Sonra geri kalanını anlattı. Paniğe kapılmış, James'le ilgili olayın öğrenildiğine inanmıştı. Bana mesaj atmaya çalışmıştı fakat elbette ki numaramı değiştirdiğim için ulaşamamıştı. Bu yüzden British Pictures'a gitmiş, Rupert'la görüşmesine izin verilene kadar sekreterin başının etini yemişti.

"Eski patronun? Şu taklidini yaptığın? Onunla tanıştığımda taklitlerin gerçekten başarılı olduğunu anladım."

Rupert ona benim bir dolandırıcılığa karıştığıma inandığını ve kısmen müzayede evi adına hareket ettiğim ve kısmen endişelendiği için beni bulmaları gerektiğini söylemişti. Ne dokunaklı. Böyle işlerin çok çirkinleşebileceğini, muhtemelen ateşle oynadığımı bilmediğimi ima etmişti. Bu yüzden beni bulması için Cleret'yi tutmuşlardı. Ve dolayısıyla şimdi eski dostum Leanne burada, karşımdaydı. Benimle konuşmayı deneyebilir miydi? Cleret ona yerimi söylemişti ve o da bana uğramıştı. Paris için ona bilet almış ve yolluk vermişlerdi. Rupert benim için endişelendiğini

söyleyerek acele etmesini istemişti. Leanne arkadaşına gerçekten bir iyilik yapıyor olacaktı.

"Ne kadar verdiler? Haydi, söyleyebilirsin."

İki bin pound. Otuz parça gümüş, dedim ama sadece düz düz suratıma baktı.

"Onlara inanmadım aslında. İnanmış gibi yaptım; sandıkları kadar aptalmışım gibi. Cleret denen adam dün gece bana senin adresini verdi ve hemen buraya gelmemi söyledi."

"O şimdi nerede?"

"Londra'da. Fransız ama Londra'da yaşıyor."

"Ve böylece geldin."

"Evet."

Şarabımdan bir yudum daha aldıktan sonra onunkini tazeledim. İtiraflarının etkisiyle özgüveni yerine gelince oturduğu yerde doğruldu ve kurnazca parlayan gözlerle bana baktı.

"Eh, ben sana anlattım, senin bana anlatacak neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, aptal değilim. Rupert senin bir şeye karıştığını söyledi. Roma'da bir adamın öldürüldüğünü ve bu yüzden çok endişelendiğini söyledi."

"Ne adamı?"

"Cameron Fitzpatrick dedi. Gazetelere ve internete baktım. Adamın biri öldürülmüş. Cameron Fitzpatrick, Roma'da. Sen Güney Fransa'dan ayrıldıktan kısa süre sonra. Senin gibi bir galericiymiş, Jude. Ve şu Cleret denen adam, o da senin Roma'da olduğunu söyledi. Sen de oradaymışsın. Olay olduğunda."

Lanet olsun. Lanet olsun. Cleret bunu nereden bilebilirdi? Bir dakika, dur, nefes al. Adım gazetelerde görünmese

de, da Silva'nın raporunda geçmiş olmalıydı. Kamuya ait bilgiydi ve anlaşılan şu Cleret da bir dedektifti. Şimdilik sadece önündekine odaklan.

Leanne cahil olabilirdi ama aptal değildi. Konu para olduğunda, o da açık yaraya gelen sıçan gibiydi. Bu kadar çok parçayı bir araya getirebilmesinden gerçekten etkilenmiştim fakat cidden... Ne bekliyordu ki? Her şeyi itiraf ederek bana şantaj yapmasına izin vermemi mi?

"Ne olmuş? Oradaydım. İtalyan polisiyle konuşmam gerekti. Korkunçtu. Bana bir iş verebileceğini sanmıştım. Yani, onun için korkunçtu, zavallı adam. Sanırım Rupert da benim orada olduğumu öğrenmiş, sana bunu söylemese bile. Belki de bu yüzden şüphelendi ama ne olmuş ki? Seni göndermek yerine beni arayıp kendisi sorabilirdi. Bu aptalca kedi fare oyununa ne gerek vardı ki? Ne demeye çalışıyorsun?"

"Rupert seninle konuşmayı neden bu kadar çok istiyor? Neden beni gördüğüne o kadar sevindi?"

"Ben nereden bileyim be? Belki de düzecek ucuz birini bulduğuna sevinmiştir."

Bu suratına tokat gibi indi ama duymazdan geldi.

"Buraya tartışmaya gelmedim, Jude. Bir şeyler çeviriyorsun, değil mi? O herifler bu yüzden seninle konuşmamı istediler. Öğrenmem için. Ama o havalı piçlere ne borcumuz var ki? Cannes'dayken başardık, değil mi? Birlikte yaptık? Bu yüzden sana yardım edebileceğimi düşündüm. İki elin sesi hesabı."

"Yaptığımız şey neydi ki? Birlikte yaptığımız? Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Haydi ama Jude..."

Tiksintimi yüzüme yansıtmamaya çalıştım ve büyük ölçüde başardım. Açık kart tarzında çarpık bir gülümsemeyle ona baktım.

"Kes şunu, Leanne. Buraya Rupert için gelmedin; ondan yararlanmak için de gelmedin. Ne kadara ihtiyacın var? James'le ilgili çeneni kapalı tutman, Rupert'a geri dönüp beni bulamadığını söylemen için çünkü korktuğumu sandığın şey bu, değil mi? Ne kadar?"

Zavallı aptal sürtüğün ne kadar istediğini öğrenme şansım olmadı çünkü güzel Madiran şişesine karıştırdığım yarım düzine benzodiazepin nihayet etkisini göstermişti ve Leanne'in başı mindere sarkmıştı; yarı boşalmış kadehi gevşek elinden kayarak içindeki sıvıyı kucağına döktü. Yatıştırıcılar ve zayıflama hapları: Fransız doktorlar çok işbirlikçiydi. Fransız kadınlar bu yüzden şişmanlamıyordu. Kanepem siyah olduğu için şanslıydım.

Keşke Fransız taksiciler de doktorlar kadar uyumlu olsaydı. Leanne'i ayıltmak ve ona biraz su içirmek sonsuzluk gibi geldi. Yarı yürür, yarı sürünür halde aşağı indirmek ve bulvardan devam etmek bir asır, bir taksi bulmak bir ömür gibi geldi ama Leanne öfkeli gibi göründüğü ve adam da onun yeni sentetik koltuklarına kusacağından korktuğu için taksi bizi almadı. Leanne'in kusmamasını diliyordum; bunu kaldıramazdım. Cesaret veren bir tavırla mırıldanıyor, endişelenme, sorun yok, sadece şarabı biraz fazla kaçırdın diyordum. Onu ikinci taksiye bindirmeyi başardım ve hemen omzuma yaslanarak yine sızdı. Nehrin diğer tarafındaki Place des Vosges uzak değildi. Çantasından odasının kart anahtarını çıkaracak ve şoföre bir yirmilik verecek kadar zamanı bulduğumda oraya ulaşmıştık bile. Onu resepsiyondan geçirmek daha da zordu; bir yandan onu, bir yandan da boştaki omzuma astığım çantalarımızı taşıyordum. Onu yağmurdan korumak için açtığım büyük şemsiyeden söz etmeye bile gerek yoktu fakat sol kolumu arkadaşımın beline sararak asansöre ulaşmayı başardım.

Merakla bakan olursa özür dileyen bir tavırla İngiliz olduğunu söyleyecektim ama yeni bir Japon turist grubu geldiğinden, resepsiyon görevlisi ve hamal zaten meşguldü. Odası üçüncü kattaydı; şemsiyeyi yere bırakarak kartı çıkardım ve Leanne bacaklarını bir kukla gibi açarak yere oturdu.

Ceketini çıkardım ve onu yatağa uzatıp arkasına iki yastık koyarak oturur pozisyonda bıraktım. Kapıyı kilitleyerek sevgili "Rahatsız Etmeyin" kartını astıktan sonra televizyonu açtım, MTV'yi bulana kadar kanalları taradım ve sesi normal bir yüksekliğe açtım. Ben yatağa geri dönerken inleyerek gözkapakları titreşince irkildim ama saniyeler geçmeden yine uykuya daldı. Antiseptik naylon eldivenleri giyerek Belleville'den aldığım aleti siyah bir elastik kayışla birlikte çantamdan çıkardım. Sonra kafeden bir çay kaşığıyla birlikte yürüttüğüm Camel paketini ekledim. Stéphane'ın beni kazıklamamış olmasını umuyordum; malzemelerin izini sürecek zaman olmamıştı ama Yvette onunla çalışıyordu ve dolayısıyla güvenilir olmak zorundaydı. En yakın geçmişte lanet olasıca Chester Meydanı'nda Lawrence'tan bunu görmüştüm. Leanne'in botlarını çıkardım, mini bardan bir Evian'la minyatür bir Johnnie Walker şişesi çıkardım ve viskinin birazını boğazından boşalttım. Çoğu yanaklarından aşağı süzüldü ama fark etmezdi.

İğnelerden gerçekten ama gerçekten hoşlanmıyordum. Rihanna gökyüzündeki elmaslarla ilgili bir şeyler haykırıyordu. Cartier çakmağımla bir pamuk parçası çıkardım. Alet koyu çay rengindeydi. Kayışı dişlerimin arasında gergin tutarak sol dirseğinin içine Stéphane'dan aldığım uyuşturucunun yarısını enjekte edecektim; bu yeterinden fazlaydı. Damara girerken bir an seğirdi ama omzunu aşa-

ğı bastırıyordum ve güçlüydüm. Birkaç dakika sonra yaşam belirtilerini yokladım ve nefesin kesilmiş olduğunu gördüm. Hiç canı yanmamıştı.

Birinin ölümünü ikinci kez izliyordum. Zihnimden görüntüler geçiyordu; okuldayken kestane rengi gerçek saçlarıyla, bacaklarına kadar çektiği pilili lacivert eteğiyle Leanne; Ritz'de kokteylini kadehinde döndüren Leanne; benimle Riviera'daki bir kulüpte dans eden Leanne. Daima hareketli, mutlu ve acıklı. Keşke öyle biri olsaydım. Sonra on üç yaşındaki bir kızın başının spor salonun kırmızı tuğlalarına çarparken çıkardığı sesi ve titizlikle taranmış saçlarıyla orada hiçbir şey yapmadan duran ince bir silüeti düşündüm. Öyle biri de değildim. Bu yüzden Leanne'in canı iyice çekilene kadar bir süre daha bekledim ve beklerken telefonunu açtım. Doğum gününü hatırlıyordum; böyle konularda hafızam iyiydi. Benim gibi yirmi yedi yaşındaydı. Stéphane'ı onun telefonundan aradım ve cevap vermesine fırsat tanımadan kapadım. Leanne'in telefonundan benimkine bir Fransız cep telefonu numarası kopyaladıktan sonra cesedin yana devrilmesine izin vererek nazikçe yataktan kalktım ve eldivenlerimi çıkarmadan eşyalarını dikkatle taradım; bagaj standındaki tekerlekli bavul, banyodaki kozmetikler. Chanel çantasının cebinde bir tomar kartvizit vardı; muhtemelen Gstaad Kulübü'ne gelen tiplerdendi. Rupert'ın kartı onların arasındaydı. Onu almak bana bir şey kazandırmazdı. Cüzdanında birkaç yüz avro ve tren için tarihi açık bir dönüş bileti vardı. Onu, pasaportunu, banka kartlarını, adına ait her şeyi aldım. Çanta sahibinin kafayı bulduğu dikkatsiz bir anında düşürebileceği saç fırçası, ruj ve diğer bir takım eşyalarla birlikte. Şu Cleret denen adamın otele yerleşeceğini, odayı soracağını ve Leanne'i yoklayacağını tahmin ediyordum.

Ona ve resepsiyon masasına bir bakış attıktan sonra soru sormasına gerek kalmayacaktı: Sonuçta burası Paris'ti ve Pavillon da gösterişli bir oteldi. Komodinin üzerinde fotoğraf, kitap ya da dergi yoktu; buruşuk giysiler gayet ucuz ve belli cinstendi. Aslında önemsiz biriydi. Nerede oturduğunu, ailesine ne olduğunu bilmiyordum; benim için bir anlamı yoktu. Rihanna şemsiye şarkısını söylüyordu. Ben de kendi şemsiyemi alarak oradan ayrıldım. Tahmin edeceğiniz gibi, işler kolaylaşıyordu. Belki de onu öldürmeme gerek yoktu ama zaten Leanne'i mecbur olduğum için öldürmemiştim. Bu üçüncüydü ve hiç de kaza filan değildi.

23. Bölüm

İki hafta. Como'da bu süre çabucak uçup giderdi. İki hafta boyunca sürekli volta atarak, sigara içerek, tahminler yürüterek, zihnimde canlandırarak geçti. Sonunda bir akşam Cleret'yi oturduğum sokağın ucunda oyalanırken görünce, trafiğin arasından koşturup onu öpmemek için kendimi zor tuttum.

Yine de kurallar, kişinin asla ziyaretçi bir beyefendiyi karşılamakta o kadar hevesli olunmaması gerektiğini söylüyordu. Eve döndüm ve kendimi *Art Newspaper*'daki iki uzun makaleyi okumaya odaklanmaya zorladım. Bir süre sonra saatime baktım; kırmızı altından ince bir Vacheron Aronde 1954: 21.45. Saçlarımı fırçaladım, kazağımı çıkarıp fırfırlı bir Isabel Marant bluz giydim, botlarımın yerine Saint Laurent ince topuklular -koyu şarap kırmızısı, çok yüksek topuklu olmayan muhteşem ayakkabılar- geçirdim. Şimdi dışarı çıkıp oyun oynama zamanıydı. Bulvara saptım ve kokumu (Gantier's Tubéreuse, kaliteli ve güçlü) alabileceği kadar yakın bir mesafeyle önünden geçtim. Dar gri kotumun ve ince topuklularımın başları döndürdüğünü bilerek köşeye doğru yürümeye devam ettim ve Rue Vaugirard'a sapıp Place Saint-Sulpice üzerindeki taksi

durağına doğru ilerledim. Rue Mazarine'de sevdiğim bir bar vardı; Julien'in orji mekanı gibi burjuva bir kabul salonu şeklinde dekore edilmişti ve hafta içi sakin oluyordu. Kaliteli kokteyller hazırlıyorlardı fakat bu gece sek burbon istedim, yavaş yavaş içtim ve bu arada ağ perdelerden sokağı gözledim. Karşı kapıda yerini alması yirmi dakika sürdü. Ben bardan çıkıp yine sola dönerek nehre yönelirken aramızda sadece metreler vardı. Arkamda hiç ayak sesi duymadım; o ayakkabıların süpermarket böreği gibi kalın ve kahverengi tabanları kauçuktan olmalıydı. Hiç fena değil, yabancı.

Bu eğlenceli bile sayılabilirdi. *Quai*'den[60] çıktım ve romantik bir yürüyüş turu atan turistlerin arasında karşıya geçmek için bekledim. Cité yönünde ilerledim, Notre Dame'dan döndüm ve Ile Saint-Louis'den devam ettim. O fazla kiloları vermesi gerektiği düşünülürse, bu yürüyüş ona iyi gelecekti. Kasım ayında bir akşam için hava beklenmedik şekilde sıcaktı ve adanın ucundaki kafeler kalabalıkken, Berthillon'daki dondurma kuyruğu terasları boyunca uzanıyordu. Vücudumda dolaşan elektriği, bacaklarımdaki ve kalçalarımdaki kasların gerginliğini hissettim. Rue Saint-Louis en l'Ile'i izledim ve Pont Marie'den yine Sağ Sahil'e geçtim. Saat 23.15'ti. Köprünün altında her zamanki yürüyüş kalabalığı vardı. Ucuz içkilerin altından pislik kokusu burnuma geliyor, duyularım bir hayvanınki gibi kabarıyordu. Kalın korkuluğun üzerine oturdum, bir sigara yaktım ve biraz daha bekledim. O kadar geride olamazdı. Beni o kadar kolayca kaybetmiş olabileceğini düşününce neredeyse üzülecektim. Sonra aniden onu yüzü süslü sokak lambalarının altında gölgelenmiş halde bana

60 Fr.: Rıhtım. E.N.

doğru yürürken gördüm. Sinirli göründüğüne bahse girebilirdim. Leanne'in telefonundan aldığım numarayı hazırlamıştım. "Ara" tuşuna bastım. Cevap vermek için durdu ve köprüde beni ararken başı iki tarafa döndü.

"Allô?"

"Monşer Cleret, ben Judith Rashleigh. Uzun zaman oldu."

"Alors, bonsoir, mademoiselle."

"Köprünün ucundayım" dedim ve telefonu kapadım.

Yerimden kalkarak Hôtel de Ville'e hizmet sunan taksi durağının önüne doğru biraz daha yürüdüm ve yine bekledim. Ben kapıyı açarak taksiciye boş olup olmadığını sorarken Cleret'nin adımlarını hızlandırdığını hissedebiliyordum; Paris trafiğinde izimi kaybetme riskini göze alamazdı. Hoş, belki de başka bir taksiye binecek parası yoktu. Geri çekildim ve onun gelişini beklerken kapıyı açık tuttum.

"Bir şeyler içmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Hiç konuşmadan Mercedes'in geniş arka koltuğunda yanıma yerleşti. Öne eğilerek şoförden bizi Ritz'e götürmesini istedim.

"Rue Cambon? Ben Hemingway'i tavsiye ederim."

Rue de Rivoli'den beri sessizdi ve şimdi bana dönmüştü. Temkinli görünüyordu ama biraz meraklanmış gibiydi.

"Nasıl isterseniz."

Barmen kusursuz bir şekilde içkileri hazırlayarak salatalık dilimli su bardaklarını ve süslü altlıkların üzerine Frenk üzümlerini koyarken bekledik; sonunda bana bir rose martini ve Cleret'ye bir cin-tonik uzattı. Cleret içkisini tatmak için öne eğilirken pejmürde ceketinin önü hafif şişkin karnının üzerine açıldı. Aniden hızlı, tuhaf bir arzu duydum.

"Eh, başlayalım mı?"

"Neye?"

"Eh, beni zaten düzdüğüne göre, belki resmi konuşmaları atlayabiliriz."

Bir kaşını gayet etkileyici bir şekilde kaldırdı.

"Monogram. Gömleğinin üzerinde. Montmartre'daki malikanede verilen şu parti. Julien'i tanıdığından eminim? En azından beni kontrol etmek için Rue Thérése'deki kulübü La Lumière'e gittiğini biliyorum."

Cesur bir tavırla başını eğdi. "Doğru."

Bir an için ikimiz de konuşmadık. Birkaç hafta önce çözmüştüm. Kulüpte, ikimiz de karanlık odada yaramazlık yaptığımız o gece karşılaşmıştık. Asıl çözemediğim şey başkaydı. Ne istediğini tam olarak anlayana kadar bu oyunu oynayamazdım. Ama sonuçta birbirimizi zaten tanıyorduk. O tütsü kokulu odada, avuçlarımda derinin yakıcılığıyla ve boynuma geçirdiği dişleriyle...

Başımı iki yana sallayarak ana döndüm ve içkimden iri bir yudum aldım. Tanrım, sigara istiyordum; gözlerine sigaramın dumanının yavaşça üfleyebilmek istiyordum. "Hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

Oynadığımız şu Bogart-Bacall oyununda kesinlikle gerçek dışı bir hava vardı. Konuya dön, Judith. Birkaç ay önce ucuz bir swinger kulübünde sana çaktıysa ne olmuş yani? Oturduğum yerde doğruldum ve sert, duygusuz bir sesle konuşmaya çalıştım.

"Yani beni izliyordun? Çünkü şu anda izlediğin açık."

"Hayır, o zaman izlemiyordum. Pek sayılmaz. Ama oldukça... Hoş bir tesadüf oldu."

"Nedenini bilmek istiyorum."

"Bunun gayet açık olduğunu sanıyorum."

"Ucuz deneme. Beni neden takip ediyorsun?"

"Çünkü sen Cameron Fitzpatrick'i öldürdün."

İşte şimdi gerçekten düzüşmek istiyordum.

"Bu saçmalık."

Arkasına yaslandı, biraz su içti ve sohbet edercesine konuştu. "Cameron Fitzpatrick'i öldürdüğünü biliyorum çünkü bunu yaparken seni gördüm."

Birkaç saniye için gerçekten bayılabileceğimi sandım. Kadehimin kenarına yerleştirilmiş pembe gül yaprağını delen kokteyl kürdanına baktım. Keşke gerçekten bayılabilseydim. Sezgilerim beni yanıltmamıştı; köprünün altındayken birinin beni izlediğini hissettiğimde, o ani korku dürtüsü. Kesinlikle bir sıçandı. Kan kokusu almış bir sıçan.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum. Bu yüzden, lütfen, beni neden izlediğini söyle."

Öne eğildi ve elimin üzerine nazikçe dokundu.

"Endişelenme. İçkini bitir. Dışarıda bekleyen bir polis arabası filan yok. Sonra belki daha yalnız kalabileceğimiz bir yere gidebiliriz."

"Söyleyeceğin tek kelimeyi bile dinlemek zorunda değilim. Buna hiç hakk..."

"Hayır, değilsin. Hayır, hakkım yok. Ama bence dinleyeceksin. Şimdi içkini bitir."

Hesabı ödemesine ve beni bir deniz kabuğunun içi gibi pembe renkte parıldayan uzun koridorlardan, cam mücevher ve fular vitrinlerinin önünden, somurtkan hamalların yanından geçirerek Place Vendôme'a çıkarmasına izin verdim. Meydanın etrafından onu sessizce takip ederek Rue Castiglione kemerlerinin karşısına geçip Concorde'a yöneldim. Hava artık soğumuştu ve alçak topuklarım bu kadar uzun yürüyüşten sonra ayaklarımı vurmaya başlamıştı. Tuileries'in kilitli girişinde bir banka oturduğunda rahatladım.

"Şunu al." Bana ceketini verdi; titriyordum. Sentetik astarından süzülen esintiyi hissederek omuzlarıma örtmesine izin verirken bakışlarımı Champs'ta ağır ağır ilerleyen bir otobüsün ışıklarına dikmiştim. Filtresini ağzıma yerleştirerek bir sigara yakmaya çalıştım. Güzel.

"Eh, Matmazel İsimsiz, bana Renaud diyebilirsin. Ben de sana Judith diyeceğim; tabii Lauren'ı tercih etmiyorsan."

"Lauren benim göbek adım. Annem Lauren Bacall'ın bir hayranıymış. Güzel, ha?"

"Pekala, o zaman Judith. Şimdi, ben konuşacağım ve sen dinleyeceksin." Çakmağımı titreyen elimden alarak yakamadığım sigaramı yaktı. "Anlaştık mı?"

"İngilizce'yi mükemmel konuşuyorsun."

"Teşekkür ederim. Şimdi sana bir resim göstereceğim. Bu o, değil mi, Cameron?"

Kavşaktan süzülen trafik ışıklarında gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Çakmağımı ekrana doğru yaklaştırdı. Evet, oydu. Yüzünü Roma güneşinden korumak için başını eğerek İspanyol Basamakları'ndan inerken Renaud'nun objektifine yakalanmıştı. Yüzünü uzun süre düşünmemeyi başarmıştım.

"O olduğunu biliyorsun."

"Evet ama senin bilmediğin şey, adının Cameron Fitzpatrick olmadığıydı. Adı Tommaso Bianchetti."

Ah, bütün o sıra dışı cazibesi.

"O halde çok iyiymiş" diyebildim sadece.

"Evet, iyiydi. Hem de çok iyiydi. Roma'daki otelde hizmetçilik yapan İrlandalı bir annenin oğlu. Her neyse, sana açıklamam gereken şu. Bianchetti para aklıyordu... İtalya'daki ortakları için. Bunu yıllardır yapıyordu."

"Mafya?"

Renaud bana acıyan gözlerle baktı. "Ndrangheta, Camorra... Sadece amatörler mafya der."

Demek Moncada'yla ilgili sezgilerimde de yanılmamıştım. "Affedersin." Tuhaf bir şekilde kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

"Eski meslektaşın, Rupert, Fitzpatrick'i o aramadı. Fitzpatrick onu aradı. Daha önce yüzlerce kez kullandığı aynı güzel küçük numara. Çoğunlukla gerçek şeyler; sahtelerle uğraşma zahmetine bile girmiyordu. Ancak İtalya'da işler biraz zorlaşıyordu ve sahte bir eseri gerçek gibi göstermek çok daha kolaydı. Resmi temizle ve parayı kap. Ben de işe böyle karıştım."

"Senin onun için çalıştığını sanıyordum. Rupert için."

"Bunu sana kimin söylemiş olabileceğini merak ediyorum. Bunu şimdilik bir kenara bırakalım, olur mu? Beni son derece öfkeli bir Amerikalı tuttu. Bankacı, Goldman Sachs. Hamptons'taki mekanında sergilediği Rothko'nun sahte olduğunu keşfetmişti ve parasını geri istiyordu. Bu da beni Alonso Moncada'ya getirdi."

"Yani Moncada sahtelerle mi uğraşıyor?"

"Bazen evet, bazen hayır."

"Neden sen?"

"Benim ne olduğumu sanıyordun, eski moda bir özel dedektif mi? Parasını sessizce geri isteyen insanlar için parayı kovalarım ben."

Berbat gömleğine ve kalitesiz ayakkabılarına bakmaktan kendimi alamadım. "Para kovalayan birine hiç benzemiyorsun."

"Evet. Ve sen benziyorsun."

Yorum yapmadım.

"Bianchetti, Moncada için çalışan adamlardan sadece biriydi. Moncada nakde dönüştürülecek eserleri topluyor ve

o para da... Ortakları tarafından kontrol edilen küçük bir Roma bankasından sağlanıyor. İş kredisi olarak gösteriliyor. Kar sağlamak için özel bir müşteriye kaydırıyorlar; müşteri eseri yatırım olarak saklayabilir veya müzayede yasal bir şekilde satabilir. Moncada parayı sağlıyor, Bianchetti eserleri buluyor. Herkes para kazanıyor. Gayet temiz iş."

"Eee?"

"Bunun üzerine müşterimin Rothko'sunu aldığı galeriye gittim ve bana önceki sahibinin adını vermeleri için onları ikna ettim. Sonra da onu -aslında güzel, nazik ve üç çocuk annesi bir kadındı- beni Moncada'ya ulaştırması için ikna ettim. Onun da kandırıldığından haberi yoktu. İzini bulmam biraz zaman aldı ve bu süreçte Fitzpatrick ismi altında gizlenen Bianchetti adını yakalamaya başladım. İzini sürmek için Londra'ya gittim -Bianchetti yani- onun peşinden Roma'ya gittim ve sonra sen küçük numaranı yapınca -bölme- seni izleyerek Moncada'da ulaştım. Böylece onu ilk kez görebildim. Açıkçası, sen de bir hayli ilgimi çekmiştin ama her nasıl yaptıysan, senin ne kaptığını bilmiyordum."

"Ben bir şey..."

"Kapa çeneni." Telefonunda bir dosyayı bulup açtı ve bana başka bir fotoğraf gösterdi: Moncada ve ben, keyifli bir şekilde pizza yerken. Fotoğrafta ne kadar sakin göründüğüme şaşırdım.

"Dolayısıyla, sonunda, Stubbs geçen kış satışa çıktı ve sahipleri arasında -artık ne yazık ki ölmüş olan- Fitzpatrick'in adı da vardı. Dolayısıyla senin Moncada'ya ne sattığını anladım."

"Ama Rupert?"

"Eh, o zamana kadar sen ilgimi çekmekten fazlasını başarmıştın. Bu yüzden polis kayıtlarına göz attım ve senin

adını buldum. Sanatla bir ilgin olduğu sonucuna vardım. İngiliz olduğunu biliyordum. Bu yüzden en tepeden başlayarak iki arama yapmam yetti."

Londra'da zahmete değecek sadece iki müzayede evi vardı...

"Resepsiyondaki tatlı kızlar seni duymamıştı; bu yüzden bölüm şefleriyle sırayla konuştum ve sonunda eski patronuna ulaştım."

"Devam et."

"Onunla konuşmaya gittim." Hafifçe gülümsedi. Tekrar titremeye başladığımı kendim fark etmemiştim ama o etmişti. Saygılı ve şefkatli bir tavırla ceketi vücuduma daha sıkı sardı.

"Fitzpatrick'ten söz ettiğimde Rupert biraz şaşırdı. Ona resmin sicil bilgileri arasında Fitzpatrick'in adının yanında bölümün adını da gördüğümü söyledim ve seni sordum. Senin İtalya'da olduğunu duyunca resmen patladı. Diğer yandan, *comme on dit*[61], seni bulmam için beni tutmaya gayet hevesliydi. Bu yüzden bana fotoğrafını gösterdi. Doğal olarak gördüğüm kız olup olmadığını kontrol etmek zorundaydım. Ve öyleydin. Roma'daki güzel kız. Unutulmaz bir yüzün var."

"Teşekkürler. Çok romantiksin. Ya malikane? Julien'in mekanında ne işin vardı?"

"Sadece şans. Julien'i çok kişi tanır; birçok güçlü kişi. Buradayken onu ziyaret etmem gerekiyordu ve insan arada bir eğlenmeli, değil mi? Sonuçta Paris'teyiz, *chérie*. Seni Londra'da bulmaya çalıştım ama sonuç alamadım. Annen artık yerini bilmiyordu."

"Annem mi?"

---

61 Fr.: "Nasıl derler." E.N.

"Bulmam zor olmadı. Sosyal güvenlik kayıtları."

Şaşkınlıkla yutkundum. "O... O iyi miydi?"

"Sarhoş olup olmadığını mı soruyorsun? Hayır, gayet iyiydi. Onu endişelendirecek hiçbir şey söylemedim. Ama duvara tosladım. Ev arkadaşların sadece kira için bir çek gönderdiğini ve yurt dışına gittiğini söylediler. Soo ve Pai. Tatlı, sakin kızlar; tıp öğrencileri. Partilere gitmeyi sevdiğini söylediler. Onlara göre değilmiş. Ama benim eğlence anlayışıma çok yakındı. Buraya geldim -hafta sonunda birkaç arkadaşımla görüştüm- ve yine karşıma çıktın."

"Dediğin gibi, ne tesadüf."

"Belki gizliliğe biraz daha dikkat etsen iyi olur. Eğlencelerinde yani."

"Ya Leanne?"

"Ah. Leanne. Eh, dediğim gibi, gerçekten unutulmaz bir yüzün var. Londra'da fotoğrafını görmüştüm, Paris'te sana çok benzeyen birini görmüştüm ama Julien'in partilerindeki ışıklandırma her zaman çok... Düşüncelidir."

Fransızca konuşmaya başladı.

"*Encore*[62], aynı kız olduğundan emin olmalıydım. Julien senin adının Lauren olduğunu söyledi fakat seninle aynı -eee- eğilimleri paylaşan birkaç profesyonel kızın detaylarını verdi. Eski dilde, uluslararası ünü olan kızlar. Yine biraz zaman aldı; kızların her birini tek tek bulmam gerekiyordu ve sonunda biri seni tanıdı. Diğer eski işinde Ashley ile karşılaştım."

"Gstaad Kulübü."

"*Précisément*.[63] Sonra Rupert aynı anda senin arkadaşın Leanne'e ulaştı; aynı yerde. Onu kullanmak işine geldi;

62 Fr.: "Yine de." E.N.

63 Fr. "Kesinlikle." E.N.

British Pictures'la bağlantının gerektiğinden daha fazla belirginleşmesini istemiyordu. Leanne'le birlikte buraya geldim. Kontrol etmem için kulüpten bir fotoğrafınızı Julien'e göstermek üzere bana verdi. Bu ihanet sayılmazdı; ikimiz de seni arıyorduk. Sadece nedenini bilmiyordu."

Tek kelime daha etmeye cesaretim yoktu. Lanet olasıca aptal selfie'ler: Sakin bir gece birlikte sırıtarak onun telefonuna poz vermiştik.

"Onlar için endişelenmene gerek yok, Judith. Rupert'ı unut. Kaybedecek çok şeyi var; boyundan büyük işlere kalkıştı. Leanne de uyuşturucu bağımlısı bir yarı fahişeydi, değil mi?"

"İdi mi?"

"Judith, lütfen. Parasını benim ödediğim bir otel odasında bir ceset bırakman hiç de kibarca bir davranış değildi. Yine de satıcının telefonunu bırakman iyi bir detaydı. Polis onu enselemekten büyük zevk duydu."

"Polis mi? Ama sen dedin ki..."

"Polis olmadığımı söyledim. Bu *préfecture*[64] arasında dostlarım olmadığı anlamına gelmez. Mesleğimde onlara ihtiyacım var. Senin adresini nasıl bulduğumu sanıyorsun?"

"Beni takip ettiğini sanıyordum."

"Ah, parçaları birleştirmek. Sen de öyle dememiş miydin?" Deyimden hoşlanmış gibiydi. "Stéphane'a bir sürü soru sordular. Arkadaşıma Leanne'i yanıma aldığım bir kız olduğunu, onu tanımadığımı ve uyuşturucu bağımlısı olduğunu bilmediğimi söyledim. Konsolosluk aracılığıyla kimliğini tespit edip onu geri postaladılar. Merak etme." İngilizce konuşurken aksanını fark edebiliyordum.

64 Fr.: Paris Emniyet Teşkilatı. E.N.

"Her neyse, Rupert'a dönelim. Sanırım sadece konuşmayacağından emin olmak için seni izlemek istiyordu. Londra'ya dönmek istersen sana açık birkaç kapı bile bulabilirsin."

Afallamış bir halde başımı iki yana salladım. Bütün bu süre boyunca kendimi tekrar tekrar akıllı sanırken, Cleret sadece karşısına çıkmamı beklemişti. Konuşmaya çalıştım.

"Ne istiyorsun?"

"Moncada'yı istiyorum. Müşterimin parasını istiyorum ve ücretimi istiyorum. Hepsi bu."

"Kim olduğunu ve yerini biliyorsun. Neden gidip onu bulmuyorsun?"

"Onu burada, Paris'te istiyorum. Roma'da fazla tehlikeli biri."

"Ben ne yapabilirim peki?"

"Elbette ki ona bir tablo satabilirsin."

"Sonra?"

"Sen Moncada'yı bana teslim edersin ve paçanı kurtarırsın. Hatta onunla anlaşmanın kazancını bölüşebiliriz bile."

Bunu bir süre düşündüm.

"Ama bunu yaparsam, Moncada ve 'ortakları' benim peşime düşmez mi? Senin şu bankacıya ait olan Rothko'nun parasını ödemek isteyeceklerini sanmıyorum. Ve adamın tehlikeli olduğunu kendin söylüyorsun."

Duygularımdan nefret ediyordum: Çocuksu, çaresiz, kontrolsüz.

"Kimin senin peşine düşmesini tercih edersin; onların mı, polisin mi? Her neyse, detayları senin için ayarlayabilirim. Amsterdam'da birini tanıyorum; pasaportlarla arası iyidir. Paris'ten ayrılıp bir süre ortadan kaybolman gerekecek ama çok fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum, sen ne dersin?"

Bunu da bir süre düşündüm. İtiraz edebilir, itiraf bile etmediğim şeyi reddedebilirdim; kaçabilirdim. Dediğim gibi, kazanabileceğim şeyler olmadığı sürece oyunlardan hoşlanmazdım. Cameron veya Leanne umurundaymış gibi görünmüyordu; en azından istediği şeyi yaptığım takdirde.

"Yani Moncada'nın buraya gelmesini istiyorsun. Hepsi bu mu? Sonra özgür müyüm?"

"Onunla yalnız konuşmanın bir yolunu bulmalıyım. Bu insanlar çok temkinlidir. İşi kapmaya başlıyorsun, Judith."

Kalkarken ceketini omuzlarımdan aldı. Artık bana farklı görünüyordu; kontrollü ve hatta güçlü.

"Evine gideceğiz."

"Benim evime mi?"

"Seni gözümün önünden ayıracağımı mı sanıyorsun? Gerekirse Lüksemburg turu da atarım. Ne kadar sürerse."

Renaud'nun Latin Mahallesi'ndeki bir turistik otelde eşyaları vardı. Yürürken birkaç taksiye el salladık ama her zamanki gibi hiçbiri para kazanmak derdinde değildi. Kebap kokulu ara sokağa ulaştığımızda ayaklarımı kanlı toynaklar gibi hissediyordum. Ucuz halı döşeli merdivenlerden beni dört kat çıkarıp çantalarını aldı. O minik banyodan kozmetik eşyalarını alırken pencereden yangın merdivenine ve uydu antenlerine baktım.

"Paris'in çatıları" dedim, sırf bir şey söylemiş olmak için. Bana aldırmadı fakat omuzlarım kabarmaya başladığında elini sırtımda hissettim. Dönüp yüzümü lanet olasıca gömleğinin önüne bastırdım ve erkeklerin ağlayan kadınlara gösterdiği o beceriksiz ama zorunlu nezaketle sırtımı sıvazladı. Uzun bir süre hıçkıra hıçkıra, salya sümük ağladım; sonunda tuhaf bir ses duydum. Dışarıdan geliyordu; bir çığlık, belki bir bebek ya da çiftleşen kediler.

O anda uluyanın kendim olduğumu anladım. Rupert'ın beni Albay Morris'e gönderdiği günden beri dökülmesine izin vermediğim bütün yaşları döküyordum ve hıçkırarak kıvranırken bile nihayet kendimi bırakmama neden olan bu tuhaf duyguya şaşırmıştım. Rahatlatıcıydı. Nihayet ilk kez kontrolü başka biri alıyordu. Bir an için orada öyle, kollarında erimiş, minnettar halimle bitebileceğini düşündüm ve sonrasında bazen bunun olmasını bile diledim. Ama elbette ki öyle olmamıştı.

24. Bölüm

Daha önce yanımda bir erkekle uyandığım çok ender olmuştu. Sadakatsiz kollarımda sabaha kadar yatan birkaç baş hatırlıyordum. Saat beşte gözlerimi açtığımda, yanımda örtünün altında bir kabarıklık hissedince bir an paniğe kapıldım. Steve? Jean-Christophe? Jan? Matteo olamazdı. Renaud. Önceki gecenin içkilerinin kokusunun tenimden yayıldığının farkındaydım ama ilk kez doğruca yataktan fırlamak yerine sırtımı dönerek öylece yattım ve onun derin nefeslerini dinledim. Her yanım ağrıyordu, vücudum yapış yapıştı ve düzüşürken tokat attığı sağ kulağımın altında hafif bir sancı vardı. Elbette ki düzüşmüştük. Bir yere gitmeyeceğimden emin olmak için pasaportuma ve kredi kartlarıma el koymasından önce değil. Ama sonra kapalı kapının önünde yerdeki çantalarına takılarak düşerken, ben beceriksizce kıvranarak kotumu çıkarmaya çalışırken, o dizlerinin üzerinde şişmiş ve ıslanmış vajinamdan dolayı sırılsıklam olmuş yüzüyle dişlerini boynuma gömerken. Sonra her nasılsa yatağa ulaşmayı başarmıştık; o zaman ikimiz de çırılçıplaktık ve kendi güzel penisiyle benim popoma bolca yağ sürdükten sonra bir eliyle sertçe boynumu kavrayıp diğeriyle klitorisimde organıyla aynı

ritmi yakalarken, bana vurmaya başlamıştı. Sonunda ağzım yumuşak avucunu bulmuştu ve o beni acımasızca düzerken ağzıma kanının tadı gelmişti. Çarşaflar atılmak zorunda kalacak olsa da çok güzeldi.

Yana dönerek karnını kalçama dayadı. Her zaman yakışıklı erkekleri tercih ettiğim düşünülürse tuhaftı fakat beklenmedik sertliğinde erotik bulduğum bir şey vardı. Ben ve şişman erkekler. Sırtüstü uzanarak dinledim. Öfkem neredeydi? Bana seslenen, benimle alay eden, hemen yapmamı söyleyen o ses neredeydi? Hiçbir şey yoktu. Hissettiğim şey... Huzurdu. Gözlerim yana kaydı ve onun uykudan kırışmış halde gülümseyen gözleriyle karşılaştı.

"Bacaklarını aç."

Nefesi kulağıma ekşi ekşi çarpıyordu ama nedense ona da aldırmadım.

"Berbat haldeyim."

"Bacakların. İyice. Aç."

Bacaklarımı kaslarımın gerildiğini hissedene kadar açtım. Becerikli bir manevrayla üzerime çıkarak bacaklarımın arasına yerleşti, yüzünü omzuma gömdü ve yavaşça içime girdi. Vajinam aç bir ıslaklıkla şapırdadı fakat hiç acele etmeden, penisini santim santim içime sokmaya devam etti. Parmağı sert bir şekilde arka deliğime gömüldü. Hafifçe inledim ama çoktan alışmaya başlamış olan kaslarımın gevşemeye başladığını hissettim. Ağırlığı yüzünden vücuduna yapışmış, kendimi kuruması için kitap arasına konmuş yaprak gibi hissediyordum ve kaslarım titreşerek seğiriyordu. Elimi aramıza uzatarak penisini içime girdiği yerde sıktım; klitorisim ve vajinamın dudakları yine şişmişti ve sıcaklığı dalgalar halinde karnıma yayılıyordu.

"Daha sert."

"Hayır."

"Lütfen?"

"Hayır."

Onu kaslarımla yakalayarak durdururken başını kaldırdı.

"Gevşe, seni boşaltacağım."

Fransızca daha güzeldi. *Je vais te faire jouir.*

"Yüzümü yala."

Dilimi yumuşak bir şekilde ağzımdan uzatarak çenesini ve yanaklarını yalayıp tenini salyamla ıslattım.

"Evet, işte öyle. İşte öyle, orospum benim."

O kadar ıslanmıştım ki kendi sıvımın sızlayan bacaklarımdan süzüldüğünü hissediyordum. Suyun üzerinden esen bir rüzgar gibi başladı ve vücuduma giderek artan bir dalga yayıldı. Artık bir hiçtim; sadece erkekliğinin dokunduğu bir et parçasıydım. Gözlerim titreşerek kapanıp açılırken beyaz gövdesinde kendi orgazmının biçimlenmeye başladığını görebiliyor, saçlarımı sıkıca kavrayan elini hissedebiliyordum. Ciğerlerinin derinliklerinden gelen bir sesle hırladı, vücudunu geri attı ve kollarındaki damarlar yanıp sönen mavi neon lambaları gibi belirginleşip silindi. Kendimi zevke daha çok kaptırırken sıvısında boğulduğumu hissettim.

Titreyerek ve nefes nefese bir halde üzerime yığıldı. Bir an için onu öyle tutarak sırtındaki tüylerin altında soğuyan teri hissettim.

"Neden gülüyorsun?"

Başım yastıktan sekti. "Çünkü... Çünkü... Yani... Vay canına!"

"Vay canına mı? Yani mi?"

"Sıra dışı ölçüde yetenekli bir adamsın. İnanılmayacak kadar."

"Sürtük. Saat kaç? Lanet olsun, bu edepsizlik."

"Ben erken uyanırım." Ama çoktan uykuya dönmek için hazırlanıyordu bile. Akıllıca bir testti. Tek kelime etmeden, bana kaçma şansı veriyordu fakat nereye gidebilirdim ki? Beni yine bulurdu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Şimdi kaçarsam beni ele verebilirdi. Bu yüzden onu üzerimden iterek yataktan kalktım, kotumla kazağımı giydim, çantamı kaptım ve merdivenden aşağı koşup yağmurlu Paris havasına çıktım. Sokağın ucundaki market yeni açılıyordu. *Croissants au beurre*, tuzlu karamela reçeli, süt ve portakal suyu aldım. Kapıcı kulübesinde homurdanarak güne başlıyordu; ben gülümseyerek günaydın derken başını kaldırdı. Kahve yaptım, bıçaklarla kaşıkları tabakların üzerine yerleştirdim ve hepsini yatağa taşıyarak oturup onu izledim. Göğsünün kalkıp inişinde o kadar sakinleştirici bir şey vardı ki ben de tekrar uykuya dalmış olmalıydım; en azından uyandığımızda güneşin avluyu aydınlattığını ve kahvenin soğuduğunu biliyordum.

Üç hafta boyunca bu birbirimizden son ayrılışımız oldu. Renaud beni gözünün önünden ayırmayacağını söylerken ciddiydi; banyoya girerken bile telefonumu bırakmamı istiyor, kendisi banyoya girdiğinde de yanına alıyordu. Dairenin anahtarlarını her gece yastığının altına koyuyordu ama genellikle yataktan düşüyorlardı. Bazen kendini kötü hissetmemesi için uyanmadan önce onları yine yastığının altına tıkıyordum. Bana neden güvenmediğini sormak istiyordum fakat bunun aptalca bir soru olduğu açıktı. İlk birkaç sabah yapacak çok işim vardı. Antika bir Nike tişört ve dev eşofman altıyla benimle Lüksemburg turları attıktan sonra, ben internette eserlere ve fiyatlara bakarken o da gazete okuyordu. Urs Fischer ve Alan Gussow düşünüyordum ama Renaud daha risksiz şeyler bulmam gerektiğini söyledi. Bacon alamazdım ama Twombly ve Calder, Renaud'nun belirlediği fiyat aralığından sadece

bir milyon mesafedeydi. Sonunda eskiden diğer yer dediğim bir sonbahar çağdaş sanat sergisinde bir Gerhard Richter buldum; aslında daha çok bir Richterette sayılırdı çünkü kırmızı ve kömür renklerinde, 1988 yapımı küçük bir tabloydu. Fontana'mın dışında, bu Gentileschi'nin ilk önemli alımıydı. Ama tereddüt ettim. Belki de Moncada daha klasik bir şey isteyebilirdi.

Renaud'ya biraz tavsiyeye ihtiyacım olduğunu söyleyerek ona Dave'den ve on sekizinci yüzyıla duyduğu tutkudan söz ettim. "Ondan bana katalog göndermesini isteyebilir miyim? Son satışlarla ilgili?"

"Neden?"

"Çünkü işlerin nasıl gittiğini bilmek istiyorum. Teoride bundan kazanç sağlayacağım."

"Bundan kazanç *sağlayacağız* zaten. Yarı yarıya."

"Elbette. Eh, Richter için fiyat vermeden önce sadece bir bakmak istiyorum."

Bana telefonunu fırlattı. "Ara onu."

"Frankie, ben Judith."

"Judith! Ah, Tanrım, selam, nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler, ya sen?"

"Ah, Judith, bugün araman çok tuhaf. Az önce nişanlandım!"

"Bu harika! Senin adına çok sevindim, Frankie, tebrikler. Şanslı adam kim?"

"Adı Henry. Muhafızlarda görevli. Kenya'da yaşayacağız. Asker karısı olacağım, buna inanabiliyor musun?"

"İyi biri mi?"

"Şey, annem çok sevindi."

Renaud'nun soran gözlerle bana baktığını görebiliyordum. Artık Jane Austen faslına son verme zamanıydı.

"Frankie, asırlar önce senden bir iyilik istediğimi hatırlıyor musun?"

"Ah, Tanrım, biliyorum. Cameron Fitzpatrick'in başına gelenler çok kötüydü, değil mi? Hepsini gazetelerde okudum."

"Evet, biliyorum, korkunçtu. Ve üstelik sen onunla bir iş bulmama o kadar yardım ettikten sonra. Tanrım, böyle demek istemedim..."

"Sorun değil. Biliyorum."

"Dinle, Frankie, senden bir şey daha isteyip isteyemeyeceğimi merak ediyordum."

"Pekala."

"Dave'i hatırlarsın, depoda çalışan Dave."

"Evet, uzun zaman önce ayrıldı."

"Dosyasında hala adresi var mı?"

"Bulabilirim."

"Frankie, lütfen bana mesajla gönderir misin? Seni tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm, gerçekten başını derde sokmak istemiyorum fakat..."

"Sorun değil. Zaten umurumda da değil. Ben Afrika'ya gidiyorum." Sesini kıstı. "Buradakilerin hepsi otuzbirci zaten."

Otuzbirci. Bastır Frankie.

Frankie'nin mesajını beklerken bilgisayarda biraz oyalandım ve Amazon'dan Dave'in hoşuna gidecek iki kitap siparişi verdim. Biri ona, biri bana. Ertesi gün geldiler; internet için Tanrı'ya şükür. Renaud beni bankaya götürerek kartımı verdi. Bilerek şifremi yanlış girdim.

"Kataloglar birkaç yüz dolar tutacak ama makine çalışmıyor. İçeri gireyim mi?"

Ben içeri girip tezgahta kendime on bin avroluk bir çek yazarken, kendisi dışarı kalıp sigara içti. Kimliğimi doğru-

lamak için *carte de séjour*[65] kullandım. Ödemeyi yapmakta biraz şüpheci davrandılar fakat paranın bana ait olduğunu hatırlattım. Sonra beş yüz avroluk banknotları alıp çoğunu sütyenime sıkıştırdım ve Rue de Sévres boyunca yürürken Renaud'ya eski iş arkadaşımın karısına bir doğum günü hediyesi göndermek istediğimi söyledim. Bu mantıksız bir şey değildi. Dave'in karısının ne tür bir parfümden hoşlanacağını bilmediğim için bir Chanel No. 5 seçtim, bir Le Bon Marché hediye kutusu, vücut losyonu ve sabun aldım. Mağazanın makyaj odasına girerek bir kabine daldım ve parayı çıkarıp şişelerin altındaki plastik kalıpların altına yerleştirdim. Aceleyle bir mesaj karalayıp Paris'teki adresimi ve kitaplarla ilgili sayfa referansları ekledim. En dibe "Paralı asker ücreti bekliyor" diye yazdım. Renaud beni postaneye götürdü. Hediyeyi korumalı bir pakete koyarak Londra'ya gönderdim. Dave'in Finsbury'de yaşadığını öğrenmiştim ve mesajı anlamasını umuyordum.

Akşamları yemeğimizi birlikte yiyorduk ki bu da bir ilkti. Bazen Rue Mouffetard'da yürüyüşe çıkıyorduk; Renaud ciddi bir tavırla hasır bir sepet taşıyordu ve yemek için malzeme alıyorduk. Renaud'nun muhteşem risotto yapabildiğini öğrendim. Erimiş *osso buco* hazırlayabilmesi için ona bir Japon porselen bıçak takımı aldım. Pijamalarımızı giyerken bana bir kadeh şarap koydu ve sonrasında şişeyi birlikte bitirip müzik dinledik. Bazen dışarı çıkıyor, ikimizin de tercih ettiği küçük ve dikkat çekmeyecek yerlere gidiyorduk. Bir refakatçim olmasından hoşlanmaya başladığımı fark ediyordum; belki o da hoşlanıyordu. Bana işinden biraz söz ediyor, öğleden sonraları ben kitap okurken

65 Fr.: Oturma izni. E.N.

New York ve Los Angeles'la yaptığı telefon görüşmelerini anlatıyordu. Para kovalamak göründüğü kadar etkileyici değildi aslında. İşin büyük bölümü beklemekti. Tanıklık. Ancak sık sık sadece gazetelerde okuduğumuz makaleler hakkında -onu *Le Figaro*'dan vazgeçirmeye çalışıyordum- veya şimdi ülkenin medyası nihayet dedikodu hızını artırırken Fransız politikacıları arasındaki en son seks skandallarına dair konuşuyorduk. Birkaç kez sinemaya gittiğimizde karanlıkta elimi tuttu. Fakat bir akşam La Lumière'ye gitmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Bunu düşündüm.

"Ya da Julien'i görmek istemiyorsan Regrattier de olabilir?"

"İşini biliyorsun."

"Elbette, Matmazel İsimsiz."

Gülümseyerek saçlarımın elmacık kemiklerime düşmesine izin verdim ve şarap kadehimi elimde çevirdim.

"Biliyor musun, şaşırtıcı ama ben... İyiyim. Yani bizle."

"Biz?"

Geri adım attım. "Şu halimiz. Sen Moncada'yla konuşana kadar."

Renaud uzandı ve düşen buklemi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sorun değil, Judith. 'Biz' hoşuma gidebilir."

Başka bir zaman Belleville'deki küçük bir kafede Vietnam yemeklerimizi yerken, bana Roma'yı sordu. Neyi kastettiğini sormama gerek yoktu.

"Gördüğünü söylediğini sanıyordum."

"Yeterince gördüm. Köprünün altına girdiğini gördüm. Üzerinde koşu kıyafetinle çıktığını gördüm. Geri kalanını polis raporlarından öğrendim. Müfettiş da Silva'dan."

"Renaud, tam bir pisliksin."

Abartılı bir tavırla omuz silker gibi yaptı. "Paaaarrrdon."

"Sen İtalyanca biliyor musun?"

"*Certo*. Şey, biraz."

Düşünceli bir tavırla ızgara domuz etli makarnamı yedim.

"Onlara neden söylemedin; polise?"

"Sen benim Moncada'ya ulaşma garantimdin. Ayrıca, dediğim gibi, ben polis değilim. Üstelik... İlgimi çekmiştin. Sen. İşlerin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum."

Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Ona James'i, Leanne'i, hepsini anlatmak istiyordum. Ona Dave'i, bunu Dave işini kaybettiği için yaptığımı anlatmak istiyordum ama doğru olmazdı ve nedense önemliydi. Ona dışarıda kalmaktan, kapana kısılmış hissetmekten, ne kadar akıllı ya da güzel olursan ol, dünyada senin gibi birine yer olmadığından söz etmek istiyordum. Ama bu da doğru değildi.

"Nedeni para değildi" dedim. "Para sadece bir bonus oldu."

"İntikam mıydı?" Gülümsedi.

"Hayır, fazla basit. İntikam da değildi. İlginç bir şey değildi."

"İlginç. Sanırım bu... Ben..." Sözünü tamamlayamadı. Kendinden bir itirafla beni kandırmaya mı çalışıyordu? Bu kadar açık bir şey yapacağını sanmıyordum. Düşünceli bir tavırla yemeğine dönme sırası ondaydı.

"O halde ne?" diye sordu tekrar.

Sanırım yapabildiğim için. Çünkü yapıp yapamadığımı görmem gerekiyordu. Neden bir mantığı olmak zorundaydı ki? Seks gibiydi; insanlar hep neden sorguluyor, ne kadar iyi hissettiğini bilmek istiyorlardı?

"Sana başka zaman anlatabilir miyim?"

"Elbette. Ne zaman istersen."

Dave katalogları gönderdi; postalaması muhtemelen bir servete mal olacak kocaman parlak bir tuğla halinde. Hidrojenli sebze yağına daima düşkün olduğumu hatırlayarak, içinde üç paket Wispa bulunan bir puro kutusu ekleme nezaketini göstermişti. Kutuyu açarken çok sevinçli ve heyecanlıydım. Ama sonunda Steve'i düşününce, Renaud'ya Richter'i almaya karar verdiğimi söyledim: Çağdaş sanat yeni zenginler için daha çekiciydi. Satış için Londra'ya dönebilir, eski dostum Frankie'yi kutlama yemeğine götürebilirdim ve Rupert'ın canı cehennemeydi fakat Renaud kendi pasaportumu kullanmanın akıllıca olmayacağını düşünüyordu.

"Yakında yenisini alacaksın. Hallediyorum. Moncada'yla görüştükten sonra."

Bir *Condé Nast Traveller* aldım ve geleceğimi düşündüm. Montenegro umut vaat ediyordu. Ya da Norveç. Soğuktu ve katiller için uygundu.

"Neden burada kalamıyorum?"

"Aptal olma, Judith."

"Ya banka hesaplarım?"

"Gentileschi'nin sadece yeni bir eleman bulması gerekecek."

Şirket adını kullanarak telefonda açık artırmaya katılmaya karar verdim. Kulaklık almak için FNAC'a gittik ve Renaud eve döndüğümüzde bilgisayarı görüşmeyi kendisinin de dinleyebileceği şekilde hazırladı. Tabloyu alırsam, iki hafta içinde gönderilebilirdi. Müzayedeyi şahsen kaçıracağım için duruma uygun giyinerek telafi ettim. İki parçalı, siyah, kalça cebinde zarif deri bir Japon gülü olan Chanel'im, çoraplar, klasik deri bir Pigalle 120, saçlar topuz ve bana hiç uymayan kırmızı ruj. Altıma yetmişlerin tarzında ağsız bir Bensimon külot giymiştim. Kendi yemek masamda o halde otururken biraz aptal gibi hissedi-

yordum ama banyodan çıktığında Renaud'nun gözlerinde gördüğüm bakışlara değerdi.

Gentileschi'nin adıyla internet üzerinden açık artırmaya katıldım ve telefon katılımı için bir numara aldım: Otuz sekiz. Satış için kullan-at bir telefon almıştık; Richter'e ulaştığım takdirde asıl önemli olan banka detaylarıydı. Saat on birde müzayede evinden arayarak açık artırmanın başladığını bildirdiler. Önümde bir bloknot ve bir kalem vardı; ne için olduğunu bilmiyordum, sadece iş ciddiyeti sergilemek için koymuştum. Müzayede evindeki birkaç iyi satışı izlememe izin verdiler ve uzmanların, müzayede şefinin, evin müdür yardımcısının becerileri hoşuma gitmişti. Sarı ahşap salonu ve katılımcıların gergin hareketsizliğini zihnimde canlandırmaya çalışıyordum. Saat 11.42'de telefon tekrar çaldı; sıra Richter'deydi. Renaud bilgisayarın üzerine eğilirken, saçları kulaklığın altında papağan ibiği gibi görünüyordu. Diğer tarafın geçidinde gördüğüm züppe kızlardan hangisinin Gentileschi adına katıldığını merak ederken içimden gelen çocukça bir dürtüyle "Benim, Judith Rashleigh" diye bağırmak geldi ama bunu elbette ki yapmadım. Hatta hafif bir Fransız aksanıyla konuştum.

Başlangıç fiyatı dört yüz bindi. Richter dört yüz elli, beş yüz, beş yüz elli ve altı yüz diye çabucak yükseldi. Ben yerimden kıpırdamadım. Artırımlar ellilerle devam etti.

"Size karşı yedi yüz elli binim var, otuz sekiz numara. Artıracak mısınız?"

Renaud bana sert bir bakış attı. "Sekiz yüz." Elimi tuttu.

"Çok iyi."

Elimde değildi; heyecanlanmıştım.

"Otuz sekiz numara? Sekiz yüz elli bin pound verildi. Artıracak mısınız?"

"Dokuz yüz."

Renaud terliyordu; gömleği sırtına yapışmış, avucu benimkinde kayıyordu ve kendini gerilime kaptırmıştı. Ben mükemmel takım elbisemin içinde daha dik, kendinden emin ve soğukkanlı bir tavırla oturuyordum. Hattın diğer ucunda müzayede şefinin başka artıran olup olmadığını sorduğunu duydum. Bir duraksama.

"Dokuz yüz elli bin verildi, hanımefendi. Artıracak mısınız?"

Lanet olsun. "Bir milyon. Bir milyon pound." Maymunlar gibi, sallanan jokeylermişiz gibi artık son düzlükteydik ve kendimizi kırbaçlayıp duruyorduk. Tahrik olmuştum.

"Boşalacağım" dedim Renaud'ya, dudak hareketleriyle.

Kızın podyumu işaret ederek bir parmağını kaldıracağını biliyordum.

"Bir milyon elli bin pound, otuz sekiz numara. Artıracak mısınız?"

"Bir nokta bir."

Renaud kaşlarını çatmış, boynunda "kes" işareti yapıyordu. Ona aldırmadım; çıldırmıştım.

"Çok iyi."

Şef sesini duyabilmem için telefonu uzattı. "Bayanlar ve baylar, bir nokta bir milyon pound verildi. Satıyorum..." Gözlerimi sımsıkı kapayarak nefesimi tutarken kulaklığı tutan parmaklarım titriyordu.

"Tebrikler, hanımefendi."

Küçük kırmızı düğmeye dikkatle basarken başımı arkaya atıp saçlarımı çözdüm.

"Aldık."

"Aferin kızıma."

Bir sigara yaktım ve neredeyse tek seferde hepsini içtim. Sonra gidip Renaud'nun dizine oturdum ve alnımı onunkine yasladım.

"Az önce bunu yaptığıma inanamıyorum. İnanamıyorum" diye fısıldadım.

"Neden olmasın?" Renaud'nun bu yönünü seviyordum; tanıdığım diğer erkeklerin aksine, bir şey hissettiğimi söylediğimde daima içten bir ilgi gösteriyordu.

"Az önce bir milyon poundluk bir tablo satın aldım. Ben. İmkansız gibi görünüyor."

"Ama bundan çok daha zor şeyler de yaptın."

Heyecanım yükseldiği kadar hızlı bir şekilde dağıldı. Odada sinirli bir tavırla birkaç adım attım. "O konuya geri dönüp durmak zorunda mısın? İstediğini yapıyorum zaten, değil mi?"

Yanıma gelip ayaklarımın dibine çömelirken ve beni kendine çekerken aptal kulaklık hala saçlarını bozuyordu.

"Onu kastetmedim. Senin hakkında çok şey bildiğimi unutuyorsun. Büyüdüğün yeri gördüm, oradan çıkmak için yapmak zorunda kaldığın şeyleri anladım. Sanırım demek istediğim şu ki... Sana hayranlık duyuyorum, Judith."

"Gerçekten mi? Bana hayranlık mı duyuyorsun?"

"Söyledim işte, daha fazlasını zorlama. Şimdi, gidip ilk büyük satın alımını kutlamalıyız. Paris'te en sevdiğin yemek ne?"

"Laurent'ta ıstakoz salatası."

"O halde üstümü değiştireyim. Hatta kaliteli giysiler giyeceğim. Bir kravatım olduğuna inanabiliyor musun? Ve matmazel ıstakozunu yiyecek."

Ancak ben eteğimi çıkarmıştım bile. Vajinamın dudakları arzuyla kabarmış, siyah külodun yarığından zorluyordu. Masanın üzerine tüneyerek bacaklarımı açtım.

"Ya da yemeği evde yiyebiliriz?"

Bir parmağını o kadar ani bir şekilde içime soktu ki şaşkınlıkla inledim; sonra parmağını yavaşça geri çekerken sıvımın bir damlası aramızda uzadı. Parmağını ağzına soktu.

"Evde yiyebiliriz."

25. Bölüm

Richter'i kendi adresime göndertmeyi düşündüm ve sonunda o yönde karar verdim. Gentileschi kayıtlıydı, param temizdi ve malımı aldıktan sonra onunla ne yapacağım kimseyi ilgilendirmezdi. Standart bir satıştı; Rupert'ın kendisinin bile satmadığı bir tabloyu kimin aldığına bakmak için hiçbir nedeni yoktu. Satışlarda ve hesaplarda görünecekti ama kimsenin şirketimi benimle bağdaştırması için bir neden yoktu; Gentileschi adı bir şeyler hatırlatsa bile. Ayrıca, şimdi Rupert'ın düşünmesi gereken başka şeyler vardı çünkü Cameron'la oyunu geri teptiği için yarım milyondan fazla para kaybetmişti. Renaud aynı fikirdeydi. Satıştan sonra Londra'dan ekspres olarak gönderilen belgeler elimize geçince, Moncada'yla bağlantı kurmaya hazırdım. Renaud'nun defterindeki numara listesinden bir taş atımı uzakta.

"Bunların Moncada'da işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

"Biri yarayacak. Sana söyledim, bağlantılarım iyidir."

"Evet, evet. Sen ve şu ünlü bağlantıların. Ama beni bu şeyden geri arayamaz. Ankesörlü bir telefon bulmamız gerek."

"Aferin sana."

"Odaklanırsan çoğu şeyi yaparken öğrenebileceğini keşfettim."

Metroyla on sekizinci bölgeye gittik, Rue de la Goutte d'Or üzerinde göçmenlerin aileleriyle konuşmak için ıvır zıvırlar, ıhlamurlar ve ucuz Afrikalı başlıkları arasında kart satın alabildiği bir kulübe bulduk. Renaud bir kart aldı ve ben listedeki numaraları çevirmeye başlarken kendisi kuyruğa girdi. İlk iki numara sonuçsuzdu; üçüncüsü cevap verip kapadı; dördüncüsü "*Pronto*" diye cevap verdi ama daha ben konuşur konuşmaz yine kapadı. İki tanesini daha denedim. İşe yaramıyordu.

"Cevap vermezse ne yapacağız? Elindekilerin hepsi bunlar mı?"

Renaud kuyruktaki son yere ulaşmıştı. Başında karpuz desenli karmaşık bir pamuklu kumaş olan bir kadın, bir keneyi silkeliyormuş gibi dev poposunu ona çevirdikten sonra Afrikalı-Avrupalı aksanıyla hiç durmadan konuşmaya koyuldu. Dükkan ekşi ter ve pekmez kokuyor, tezgahın üzerinden bir maç yayınlanıyor ve Renaud'nun arkasında kuyrukta bekleyen beş altı kişi ilgisizce izliyordu.

"Bu sonsuza dek sürebilir. Üstelik ona ulaşsak bile, bu telefon Noel'e kadar meşgul olacak."

"Denemeye devam et."

Bu çok saçmaydı. İşi gerçekten yapmak istiyor muydu? Telefonun kredisi bitene kadar tekrar tekrar denedim. Kahve ve sigara içmek için dışarı çıktık, bir telefon daha aldık ve yine başladık. Yine kahve, yine sigara; başım duman ve nikotin yüzünden ağrımaya başlamıştı. O kadar çok aramıştım ki artık kağıda bakmaya bile ihtiyaç duymuyordum.

"Renaud, bu işe yaramıyor."

Korkunç ceketinin ve ayakkabılarının içinde huzursuzca kıpırdandı. Gülünç görünüyor olmalıydık; bir sinema öğrencisinin model kitabından fırlamış bir çift acemi dolandırıcı gibi. Saat beş olduğunda üç saattir oradaydık ve Renaud kuyruktaki yerinden o kadar çok vazgeçmişti ki televizyon izleyen kasiyer bile artık bize bakmaya başlamıştı.

"Eve dönmek istiyorum. Duş almak istiyorum."

Hôtel de Ville'de taksime bindiğinden beri ilk kez Renaud kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Burada bekle. Birini arayacağım."

"Olur" dedim, bıkkın bir tavırla. O görüşmesini yaparken, Hello Kitty telefon kılıflarının sergilendiği bir vitrinden dudaklarını izlemeye çalıştım ama sırtı bana dönüktü.

"Şunları dene."

İki numara daha. İlki sonuçsuzdu. İkincisi çalıp çalıp durdu.

"*Pronto.*" Bir kadın sesi.

"Sinyor Moncada'yla görüşmek istiyorum. Judith Rashleigh. Cameron Fitzpatrick için çalışıyordum."

Çevirme sinyali. Birkaç derin nefes alıp tekrar denedim. "Lütfen Sinyor Moncada'ya bu numarayı verin. Bekliyorum." Renaud'nun hızlıca başıyla onayladığını gördüm. "Belki şimdi."

Renaud öne çıkarak ahizeyi cılız bir Somalili adamın elinden kaparak telefonu kapadı.

"Ne yapıyorsun be?"

Renaud ceketinin önünü açarak cebinden bir rozet çıkardı.

"Polis."

Bir an için ortamdaki bütün hava emilmiş gibi oldu. Sonra bütün kalabalık ağzı açık bir pirinç çuvalını ve bir

sahte Ray-Ban gözlük kutusunu devirerek kapıya doğru koşturdu. Kasiyer ayağa kalkarak dev gibi iki yumruğunu tezgahın üzerine dayadı.

"Dinleyin, monşer, böyle buraya girip..."

"Sen. Otur ve çeneni kapa. Daha da iyisi, arka tarafa geç ve ben söyleyene kadar o şişko suratına kızarmış tavuk doldur. Yoksa senin de belgelerini isterim, anlaşıldı mı? Sonra da seni hangi soktuğumun cehenneminden geldiysen, oraya o kadar hızlı geri gönderirim ki 'ırk ayrımcılığı' demeye bile fırsatın kalmaz, seni şişko sersem! Tabii patlamış dudaklarınla hala konuşabiliyor olursan. Anladın mı ulan?"

Adam bizi yalnız bıraktı. Renaud kapıdaki 'Kapalı' tabelasını çevirirken pirinç taneleri ayaklarının altında ezildi.

"Onunla öyle konuşmana gerek yoktu. Ve şu rozet de neyin nesi?" diye mırıldandım İngilizce.

"Kes. Bu önemli. Ve rozet de..."

"Evet, biliyorum. *Préfecture*'daki şu ünlü arkadaşın."

"Telefonun yanında bekle."

Renaud bir sigara yaktı.

"Burada sigara içmek yasaktır!" diye bağırdı kasiyer, bölme olarak kullanılan naylon duş perdesinin arkasından meydan okuyan bir tavırla bağırarak.

"Sen de ister misin?" diye sordu Renaud, ona aldırmadan bana dönerek.

"Hayır, teşekkürler. Hödük gibi davranmayı bırak, olmaz mı? Lanet olasıca bir polis gibi hareket ediyorsun."

"Affedersin. Sadece gerginim. Bu işte benim için çok büyük para var. Ondan özür dilerim, gerçekten."

"Her neyse. Şimdi oturup bir şeyler okur musun? Bir dergi oku ve dikkatimi toplamama izin ver."

Renaud pirinç tanelerini çuvala geri atmaya, güneş gözlüklerini geri koymaya çalıştı ve kasiyerin tezgahın arkasındaki sandalyesini alıp oturarak televizyonu kapadı. Yirmi dakika kadar sessizce beklerken ve ben artık Richter'i nereye asacağımı düşünmeye başlarken telefon çaldı.

"Sinyor Moncada? Ben Judith Rashleigh."

"*Vi sento.*[66]"

Daha fazlasını söylemedi. Hemen İtalyanca konuşmaya başladım; Tanrı biliyordu ya, küçük konuşmamı prova edecek zamanım olmuştu. Elimde satın almak isteyebileceğini düşündüğüm bir eser olduğunu söyledim, kontrol edebilmesi için satış detaylarını verdim ve kendisi için de uygun olacaksa Paris'te buluşmayı önerdim. Profesyonelce. Ne paradan ne de Fitzpatrick'den söz ettim.

"Bana numaranızı verin. Sizi geri ararım."

Aradan bir yarım saat daha geçtikten sonra aradı. Aslında artık dükkanda oyalanmamıza gerek yoktu ama o zamana kadar Renaud'yu McDonalds'a göndermiştim ve kasiyerle anlaşmazlıklarını bir kenara atarak dostça sohbet etmeye, en büyük boy kolalarını yudumlamaya ve bir futbol maçı izlemeye başlamışlardı. Küçük telefon elimde titreşti. Terden o kadar sırılsıklam olmuştum ki telefonu neredeyse düşürüyordum. Kasiyere hemen perdenin arkasına dönmesini işaret ettim ve Renaud'ya onun da dinleyebileceğini göstermek için elimi kulağımın arkasına koydum.

"Gerek yok. O kadar iyi İtalyanca bilmiyorum" diye fısıldadı, İngilizce.

"Bir fiyat verebilir misiniz, Sinyora Rashleigh?"

---

66 İt.: "Sizi dinliyorum." E.N.

"Sizin de gördüğünüz gibi, tabloyu bir nokta bir milyon pounda aldım. Yaklaşık bir buçuk milyon avro ediyor. İstediğim fiyat bir nokta sekiz milyon avro."

Kabul ederse, üç yüz bin avrodan payım yüz bin bin sterlin kadar olacaktı. Adil bir fiyattı.

Bir sessizlik oldu.

"Tahminime göre bu eser altı ay içinde iki milyon avronun üzerine ulaşacak, bir yıl sonra daha da fazla."

Moncada'nın yasal sanat eseri pazarıyla ilgili ne kadar bilgisi olduğunu merak ettim. Yeterince bilgiliyse, Richter'in değerine ve savaş sonrası sanat eserlerinin genel olarak fiyatlarının arttığına dayanarak, bunun gerçekten iyi bir teklif olduğunu anlardı.

"Çok iyi."

Ondan gerçekten etkilenmiştim.

"O halde geçen seferki gibi mi?"

"Geçen seferki gibi."

Nasıl buluşmamız gerektiği konusunda önerimi anlatırken yine dinlemedi. Sözümü bitirince bir an sessiz kaldım ve resmi, kibar tarzda *lei* diyerek veda ettim. Como'dayken Moncada'dan ne kadar korktuğumu hatırlıyordum ama şimdi mantıksız geliyordu. Moncada yakında Renaud'nun sorunu olacaktı. Plan işe yararsa, ben Richter için ödediğim parayı fazlasıyla geri alacaktım ve ayrıca Renaud görüşme sırasında beni koruyabilirdi. Ya da bana duyduğu ilgi buna yetecek kadar samimi olmasa bile, en azından Rothko'yu geri götürmesi karşılığında alacağı ödülü koruyacaktı.

Yapmam gereken tek şey, tablonun Londra'dan gelişini beklemek, teslim etmek, banka şifreleriyle transferi gerçekleştirmekti ve her şey sona erecekti. Renaud hayatımdan çıkacak, ben de özgür kalacaktım. Onun gidişiyle

ilgili duygusallığa kapılmaya niyetim yoktu fakat belki bir parçam da teslimatın o kadar çabuk olmamasını diliyordu. Birkaç gün daha istemenin nesi kötü olabilirdi ki?

Her şeye rağmen, Richter'in gelişini beklerken kendimi Paris'teki hayatımı geri saran bir film gibi izlemekle meşgul halde buldum. Tablolarımı ve antikalarımı teslim etmek için sanat eserleri taşımacılığında uzman bir şirket buldum; Brüksel yakınlarında Gentileschi adına ısı kontrollü bir depo ayarlayacaklardı. İsteksiz bir şekilde adresimi verdikten sonra hazır olduğumda geri kalan eşyalarımı alıp Porte de Vincennes yakınlarında kiralık bir depoya taşımaları için ikinci bir firmayla görüştüm. Adam kutularla ve köpüklü naylonlarla geldiğinde, kapıcı nereye gittiğimi sordu. Binanın *bon chic bon genre*[67] kalitesini kesinlikle düşüren Renaud gibi döküntü bir tiple birlikte yaşadığım için kadının gözünde küçüldüğümü tahmin edebiliyordum ama o dedikoduları duymamaya dayanamazdı. Ona işim icabı Japonya'ya gideceğimi söyledim. Rastgele bir yerdi işte.

"Ya monşer?"

Omuz silktim. "Erkekleri bilirsiniz."

"Paris'i özleyecek misiniz, matmazel?"

"Evet, çok özleyeceğim."

Belki de bunu sorduğu için Renaud'yu birkaç günlüğüne turist olmaya ikna ettim. Bir şehirde yaşayan herkes gibi, Paris'i hiç yabancı birinin gözlerinden görmemiştim. Böylece Eiffel Kulesi'ne ve Pére Lachaise'e ziyarete gittik; Jim Morrison'ın mezarının başındaki emo-hayalet kalabalığı arasından kendimize yol açarken Marie Antoinette'in hücresini görmek için Conciergerie, Opéra Garnier'deki

67 Fr.: Güzel stil, güzel cins. E.N.

Chagall duvar resimleri ve Sainte-Chapelle'deki bir Vivaldi konseri duraklarımız oldu. La Gioconda'ya *au revoir* demek için Louvre Müzesi'ne gittik ve Musé Rodin'deki bahçelerde dolaştık. Henüz öğrenciyken Nikon'larının objektifi dışında kalan sanat eserlerini takdir edemedikleri için Japon turistlere üstünlük taslardım; şimdiyse şehrin hazinelerini filme almak için iPad'lerini kaldırıyorlardı ve bu kez de gördükleri tek şey bir Apple tabletin gri ekranı oluyordu. Güzel şeyleri görmeyi hak etmeyen zombiler. Saint-Michel'de iğrenç kebaplar aldık ve bir havuzun kenarına oturarak akıta damlata yedik; sonra Métro fotoğraf kulübesinde resimler çektirdik. Hatta bir *bateau mouche* alarak soğan çorbası ve biftek Rossini'yle aydınlatılmış köprülerin altında güzel bir akşam yemeği yedik. Bu arada payetli kırmızı kokteyl frakı giymiş zayıf bir Cezayirli kız, Edith Piaf şarkıları söylüyordu. Renaud elimi tutarak yüzünü boynuma gömdü ve *Mandarin*'de geçirdiğim süreçte tanık olduğum dehşetler kadar tuhaf bir çift olduğumuzu görebilsem de buna aldırmıyordum. Bütün gömleklerine inatla işlenmiş olan şu baş harfleri sormadan edemedim.

"Aslında kendim yapıyorum. Çok iyi dikiş dikerim."

"Nasıl yani? Hapse mi girdin? Posta çuvallarıyla mı öğrendin?"

"Komik. Babam bir terziydi... Yani terzi. Şimdilerde seksenlerinde olmasına rağmen hala çalışıyor."

"Nerede?"

"Ne nerede?"

"Nerede büyüdün?"

Rue de Rennes üzerindeki Bar a Huitres'de bir *plateau de fruits de mer* yiyorduk. Renaud cevabını vermeden önce tabaktaki kuru buz zerrelerini savurdu ve yeşil tonda bir Oleron'u ağzına attı.

"Adını duyduğunu sanmadığım çok küçük bir kasabada. Issızlığın kıçının deliği dediğimiz bir yer. *La France profonde.*[68]"

Bir Norveç ıstakozunu soyuyordum. "Peki, yaptığın şeyi yapmaya nasıl başladın? Bu, mesleki eğitimini alabileceğin bir şey değil. Ve tablolarla ilgili de hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sadece tablolarla çalışmıyorum. Sana söylemiştim; ben kaybolan parayı bulurum. Çoğunlukla şirket işleri; zimmete para geçiren müdürler filan. Üniversitede işletme okudum ve Londra'daki bir muhasebecilik firmasında iki yıl çalıştım."

"Iyy."

"Aynen. Sanırım başka bir şey olmak istediğim için bu işe başladım. Tıpkı senin gibi, Judith."

"Birbirimize o kadar benzediğimizi sana düşündüren ne?" dedim, alaycı bir tavırla. Sanırım bana iltifat etmesini istiyordum ama onun yerine istiridye mezarlığının üzerinden uzanıp elimi tuttu.

"Judith. Sana bunu yaptıran ne?"

"Neyi?"

"Seks. Julien'ın mekanı. Kulüpler. Öyle şeyler."

Son çinko ve deniz sisi lokmamı da yutup ayağa kalktım. "Hesabı iste, ben de sana anlatayım."

Bulvarda yürürken hiç konuşmadım ve Rue de Sèvres'e ulaştığımızda bir bank bulup otururak bir sigara yaktıktan sonra elini tuttum.

"Annemi gördün mü? Yani, nasıl biri olduğunu anlayabildin mi?"

"Evet."

---

68 Fr.: "Derin Fransa" ya da "Fransa'nın derinliklerinde" E.N.

"Eh, şey, her zamanki gibi. Çoğu zaman beni büyükanneme bırakırdı. İçki, bir sürü erkek. Bir haftalığına ya da bir aylığına 'amcalar.' Anlaşılan böyle tipler bir hayli klasik. Zayıf, savunmasız, aciz anneye yaklaşıyorlar ve böylece kızının peşine düşme fırsatı yaratıyorlar. Gazetelerde sürekli gördüğün türden şeyler."

"Ya da Nabokov gibi mi?"

"Hiç de o kadar gösterişli değil. Aralarında biri vardı. Başlangıçta çok saygın görünüyordu; kamyon şoförlüğü yapıyordu ve anneme iyi davranıyordu. Fakat sonra okul çıkışlarımda beni beklemeye, büyük ve heyecan verici kamyonuyla beni eve bırakmayı teklif etmeye filan başladı. Otobüsten daha iyiydi; otobüste hep hırpalanıyordum ve üstelik şekerlemeler filan getiriyordu. Elma şekerleri, kaynatılmış şeyler. Onları görmeye hala katlanamıyorum. Ve sonra, şey, biraz gezmeye çıkmayı önerdi. Mavi okul formalarımız, kısa pilili eteklerimiz, kravat ve lacivert spor ayakkabılarımız vardı. Benden saçlarımı çözüp eteğimi yukarı sıyırmamı istedi. Dediğini yapmazsam annemi terk edeceğini ve onun da beni suçlayacağını, sonrasında da yine içki içmeye başlayacağını düşündüm. Bu yüzden izin verdim."

"Tanrım, çok, çok üzgünüm. Zavallım."

Yüzümü göğsüne gömdüm ve bir an sonra omuzlarım titremeye başladı. Saçlarımı okşayarak şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Sonra ne oldu?"

Yüzüm ceketinin ucuz kumaşına gömülmüştü. Şimdi o toplanmış ter kokusunda güven veren bir şey vardı.

"Daha fazla dayanamadım. Bir sabah bir mutfak bıçağını kaptım ve ben... Ben..."

Kontrolümü kaybederek kendimi onun kollarına bıraktım. Daha fazla bastıramıyordum. Güldüğümü anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Judith!"

"Ah, Tanrı aşkına, Renaud, bunu gerçekten yedin mi? Nasırlı işçi ellerinin ergen bacaklarımda dolaşması? Ah, Tanrım."

Yüzümdeki yaşları silerek ona dik dik baktım.

"Bak, annem ayyaşın teki ve ben de düzüşmeyi seviyorum, oldu mu? Seviyorum işte. Hepsi bu. Şimdi beni yatağa götür."

Gülümsemeye çalıştı fakat pek beceremedi. Ama eve döndüğümüzde beyaz pamuklu külodumu giydim ve bir oyun oynadık; bunu seviyordu. Hem de çok seviyordu. Daha sonra bir parmağını arka deliğime sokarak burnuna götürdü.

"İstiridye kokuyorsun. Denemek ister misin?"

Elini kokladığımda doğru söylediğini fark ettim.

"Ne olduğunu bilmiyorum."

Gerçekten bilmiyordum. İçimdeki denizin temiz kokusunu tatmak için parmağını yaladım.

26. Bölüm

Ve sonunda Richter günü geldi. Renaud sessizliğe gömülmüştü ve amaçsız bir huzursuzlukla evin içinde dolanıp duruyordu. Beni endişelendiriyordu, bu yüzden bir yürüyüş yapmayı önerdim. St. Germain civarındaki mağazaları dolaştık. Yakında üzerine kaliteli bir şeyler alabileceğini söyledim ama gülümsemedi bile.

Ona sorunun ne olduğunu sorduğumda, sadece görüşmeyle ilgili gergin olduğunu söyledi.

"Sonunda balıklarla uyuyacak olan sen değilsin" diye hatırlattım.

"Judith, kes şunu. Neden söz ettiğini bile bilmiyorsun."

"Ne demek istiyorsun? İstediğini yapıyorum, değil mi? Risk olmadığını söyleyen sensin. En azından senin için."

"Daima her şeyi bildiğini sanıyorsun. Şu züppe üniversitenizde öğrettikleri gibi, sadece bilginizle her şeyi atlatabileceğinizi."

"Affedersin" dedim, mütevazı bir tavırla. Akıllıca davranmak için zekadan fazlasının gerektiğini ekleyebilirdim fakat şimdi felsefi tartışmalara girmenin sırası değildi. Yüzü yumuşadı ve omzuma kolunu attı.

"Sana bir şey olmayacak" dedi. Sonuçlar benim için önemli olsaydı bu kadar ileri gitmeyeceğimizi vurgulayabilirdim ama şimdi bundan söz etmenin de sırası gibi görünmüyordu. Beni sakinleştirmeye çalışmasının ona kendini daha iyi hissettireceğini anlayınca, Moncada'nın gerçekten Cameron'a olanları umursayıp umursamayacağını sordum.

"Bak. Cosa Nostra bilgileri sadece bilinmesi gerektiği ölçüde paylaşır. Bir ajan sadece hemen üstündekilerle veya hemen altındakilerle iletişim kurarak çalışırsa her şey daha güvenli olur."

"Yani Moncada sadece işle mi ilgilenecek?"

"Aynen öyle. Ve onun işi de kirli parayla tablolar satın alıp parayı aklamak için satmak."

"Sanırım ölüm sadece meslek riski olarak görülüyor."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Evet, öyle de diyebilirsin, *chérie*."

Moncada'yla saat yedide Flore dışında buluşacaktım. Dışarıdaki her zaman kalabalık olan masalardan birini beklemem gerekirse diye oraya biraz erken gittim. Şimdi geri dönüp bakınca, Stubbs için onunla görüşmeye gittiğimde ne kadar saf -Renaud'nun deyimiyle amatörce- davrandığımı görerek şaşırdım. Roma'daki otelimde yaptığım araştırmaların yarattığı bütün şüphelere rağmen hala cahil cesaretimi sürdürebilmiştim. Şimdi Moncada'nın ne olduğunu açıkça bilirken, bir tuzak olasılığına karşı beni izlediğini tahmin edebiliyordum. Daha önce ondan korkmam gerektiği aklıma bile gelmemişti; şimdiyse Renaud'nun varlığıyla hissettiğim sakinliğe rağmen dehşet içindeydim. Kendime işin iş olduğunu, Moncada benim Cameron'ın ortadan kayboluşuyla bir

ilgim olduğunu bilse bile malımın hala iyi olduğunu hatırlattım. Ama ya onu kandırmaya çalıştığımı düşünürse? Kopan kol ve bacaklarla bıçaklar erkekler içindi; Bizans kadınlarına muhtemelen daha özel muamele sergilerlerdi.

Rahat giyinmiştim: Düz ayakkabılar, siyah bir kazak, bir Chloé yünlü denizci ceketi, kot pantolon, ipek bir fular, içine bilgisayarımı koyduğum yeni bir Miu Miu çanta, yeni bastırılmış Gentileschi kartvizitler ve Richter'e ait belgeler. Telefonumu hiç dokunmadığımı görebilmesi için masanın üzerine bıraktım, bir Kir Royal istedim ve bir *Elle*'in sayfalarını karıştırmaya başladım. O son inatçı beş kilodan kurtulmak için neler yapmam gerektiği konusunda tavsiyeler veren bir makaleye daha odaklanmaya çalışırken saatime bakıp durmaktan kendimi alamıyordum. Kilo vermek istediğim tek seferinde bir hafta boyunca bir şey yememiştim. İşe yaramış gibiydi. Yedi buçuk. Neredeydi bu adam? Neden *Elle*'de kadınların hayatlarının yarısını erkekleri bekleyerek geçirmelerinin sebepleri konusunda bir makale yoktu? Tam bir sigara daha yakacakken onu Brasserie Lipp'in önünden St. Germain'i geçerken gördüm. Onu sadece akşam saatinde tuhaf görünen büyük camlı güneş gözlüğü sayesinde tanımıştım. Karşımdaki sandalyeyi çekti, siyah deri bir çantayı bıraktı ve öne eğilip parfümünün kokusunu almama yetecek şekilde yaklaşarak yanağımı hafifçe okşadı.

"Buona sera."

"Buona sera."

Garson geldi. Ben bir Kir daha isterken Moncada bir cin tonik aldı. Gözlük çıkana kadar havadan sudan konuştum. Bazen İngiliz olmak çok işe yarıyordu.

"Eh, tablo yanınızda mı?"

Çantamın krem rengi derisine baktım. "Burada olmadığı açık. Çok yakında kaldığım otelde. Her şey konuştuğumuz gibi mi?"

"Certo."

Garson tabağına birkaç bozukluk bıraktı ve Place de l'Odéon'a doğru yola koyulduk. Renaud meydandaki güzel pembe bir otelde parasını önceden nakit olarak ödediği bir oda tutmuştu. Kapı ışıklarla sarılıydı. Alacakaranlıkta çok büyüleyici görünüyordu. Noel'in yaklaştığını nedense unutmuştum. Asansör rahatsızlık verecek kadar küçüktü ve Cameron Fitzpatrick'in adı anılmayan hayaletinin de yanımızda olduğu gerçeği hiç yardımcı olmuyordu. Moncada'nın konuşkan biri olmadığı açıktı ama bir şeyler söylemek zorunda olduğumu hissederek yorumlar yapıyor, Trocadéro'daki mimari fuarından ve Palais de Tokyo'nun restorasyonundan söz ediyordum.

"İşte geldik!" dedim neşeyle, dördüncü kata ulaştığımızda. Moncada asansörden önce benim inmeme izin verdi fakat ancak hemen arkamdan banyoya ve sonra dar koridorun iki tarafına birer bakış attıktan sonra rahatlayabildi. Richter'i, Cameron'ın Stubbs için kullandığına benzer ucuz bir öğrenci çantasının içinde yatağın üzerine koymuştum. Belgeleri yanına bıraktım ve odadaki tek koltuğa yerleştim.

"İçki ister misiniz? Belki su?"

"No, grazie."

Yöntemsel bir şekilde belgeleri inceledikten sonra dikkatini tabloya çevirdi ve sicili detaylıca incelediğini açıkça gösterdi. Richter'i gerçekten beğenip beğenmediğini merak ettim; gerçekten beğenen var mıydı acaba?

"Her şey tamam mı?"

"Evet. İyi bir işkadınına benziyorsunuz, sinyora."

"Tıpkı sizin gibi, Sinyor Moncada. Stubbs'ın Pekin'de gayet etkileyici bir fiyat aldığını gördüm."

"Stubbs, evet. Zavallı iş arkadaşınıza olanlar büyük talihsizlik."

"Korkunç. Kesinlikle korkunç bir şok."

Bir an için göl kıyısındaki otel odamda Silva'yla olanlar aklıma geldi. Endişemi abartmamalıydım.

"Yine de, belki yine iş yapabiliriz?"

"*Si. Vediamo.*[69]"

O belgeleri toplayıp portföy çantasını kapadı, ben de çantama uzandım ve dizüstü bilgisayarımı çıkarıp masanın üzerine koyarken hazırlamış olduğum mesajın gönderme tuşuna tıkladım.

"Eh." Tükenmezkalemle yazılmış şifrelerin bulunduğu kağıt parçasını ona verdim. "Anlaştığımız gibi, bir nokta sekiz milyon avro?"

"Anlaştığımız gibi."

O iğrenç pizzacıda yaptığımız şeyleri tekrar yaptık fakat bu kez parayı başka bir hesaba aktarmam gerekmedi. Gerçekten iyi bir işkadını oluyordum. Telefonum tam zamanında çaldı.

"Özür dilerim, buna cevap vermem gerek. Hemen dışarı çıka..."

Bileğimi yakalamadan önce kolunun kalktığını bile görmedim. Başını iki yana salladı. Parmaklarım istem dışı bir şekilde seğirirken başımla onayladım.

"*Allô?*" Sesimin titrediğini fark etmemesini umuyordum.

"Hemen çık."

Moncada hala kolumu tutuyordu. Bir adım geriledim; dans eder gibiydik.

---

69 İt.: "Evet. Görüşürüz." E.N.

"Evet, elbette. Sana dönüş yapabilir miyim? Birkaç dakika sonra?" Telefonu kapadım.

"Pardon." Elini gevşetti ama bakışlarını birkaç saniye daha gözlerimden ayırmadı.

"Niente."[70]

Tabloyu almak için tekrar yatağa döndü ve sırtını bana döndüğü birkaç saniye içinde, Renaud odaya dalarak beni sertçe kenara itti ve elleri pelerinini savuran bir sihirbazın becerisi ve hızıyla Moncada'nın eğik başının üzerinden bir kavis çizdi. Moncada daha uzun boyluydu fakat Renaud dizini onun bacaklarının arasına kaldırdı ve Moncada sağ elini ceketinin altına atarken sol elini boynuna uzatarak öne devrildi. Moncada dönüp ağırlığını Renaud'ya bastırana kadar gördüğüm şeyin ne olduğunu anlayamadım. Boğuşmaya devam ederlerken yataktayken yarı yarıya algıladığım ama üzerinde hiç düşünmediğim bir şeyi fark ettim. Renaud şişmanca olabilirdi fakat inanılmayacak kadar güçlüydü. Orada değilmişim gibi, Moncada'yı önüne çekmeye çalışırken bol ceketinin altından aniden belirginleşen güçlü omuzlardaki kalın kasları ve trisepsleri izledim. İki adamın nefeslerinden başka bir şey duyulmuyordu ama hayali bir kontrpuan gibi çok yukarıdan bir ambulans sireni duyuyordum; o anda Moncada'nın boğazına dolanmış olan beyaz kabloyu, Renaud'nun adamın kulağının altından sıktığı kısa metal aleti gördüm. Renaud'nun yüzü o kadar morarmıştı ki bir an için Moncada'nın onu incittiğini sandım ve neredeyse üzerlerine atlayacaktım fakat sonra başımı kaldırınca Moncada'nın yavaşça Renaud'nun dizlerine doğru katlandığını fark ettim. Renaud'nun dirsekleri Kazak dansı yapar gibi kalkmıştı.

---

70 İt.: "Önemli değil." E.N.

Moncada'nın gözleri kızarmış, dudakları şişmişti ve o zaman sürecin tekrar başladığını anlayarak sonuna kadar izledim. Birinin ölümünü üçüncü kez izliyordum.

Bir süre odadaki tek ses Renaud'nun nefesleriydi. Konuşamıyordum. Yarış koşmuş bir atlet gibi dizlerine sarılarak öne eğildi ve birkaç kez yavaşça nefesini üfledi. Sonra cesedin üzerine eğilerek ceplerini yoklamaya başladı, bir Vuitton cüzdanla pasaport çıkardı. Moncada'nın belindeki tabanca kılıfını görünce korkuyla inledim.

"Hepsini çantana koy. Çabuk, hepsini. Bilgisayarı da al. Tabloyu da. Hemen dediğimi yap."

Sessizce itaat ettim. Bilgisayarı ve belgeleri çantama tıktıktan sonra düz portföy dosyasını kapadım. Renaud aletini cebine geri tıkıyordu. Nihayet konuşabildiğimde sesim kurmalı oyuncak gibi tiz çıktı.

"Renaud!" diye öksürdüm, tıslayarak. "Renaud. Bu delice. Anlamıyorum."

"Polis on dakikaya kadar burada olacak. Dediğimi yap, sonra açıklarım."

"Ama parmak izleri?" Sorumda isterik bir çığlığın başlangıcı vardı.

"Sana söyledim, halledildi bile. Yürü!"

Çantam aşırı dolmuştu; ağzını kapayamıyordum. Fularımı çıkardım ve içindekileri gizlemek için elimden geleni yaptım.

"Tabloyu kap. Yürü. Bir taksiye atlayıp eve dön, ben de birazdan geleceğim. Koş!"

"Onun... Onun çantası vardı" diye işaret ettim. Vücudumu kontrol edemiyor, ayakta durmakta zorlanıyordum.

"Onu da kap. Hemen. Defol. Git. Buradan."

27. Bölüm

Yine bekleyiş. Kanepe ve *yazı masası* naylonlara sarılmış olduğu için paketlerin arasında sırtımı duvara vererek yere oturdum. Dizlerimi çenemin altına çekip gözlerimi kapadım. Beynimin bir parçası bir cinayeti izlemenin tuhaf bir şekilde işlemekten daha şok edici olduğunu fark ediyordu. İçimden sigara içmek bile gelmiyordu. Yine sokak kapısının sesini ve yine merdivendeki ağır adımları duydum. Yorgun bir tavırla başımı arkaya attım; gözlerimi bir köpekbalığınınki gibi kararmış hissediyordum. Ancak Renaud ışığı açınca karanlıkta oturduğumu fark ettim. Çok canlı görünüyordu ama belki de az önce ünlü bir mafya üyesini boğmuş olan biri için normal bir şeydi bu.

"Bana iyi bir açıklama borçlusun."

Gelip yanıma oturdu ve bir koluyla bana sarıldı. Geri çekilmedim; öyle kadınsı tiyatro numaralarına katlanamıyordum.

"Özür dilerim, Judith. Tek yolu buydu. Ya o olacaktı ya da ben."

"Ama müşterin. Şimdi Rothko için parayı nasıl alacaksın?"

"Moncada kim olduğumu biliyordu. Beni arıyordu. Öldürmeye hazırdı; silahı gördün."

"Ama senin Paris'te olduğunu bilmiyordu ki."

"Öyle. Dediğim gibi, an meselesiydi. Hangimiz diğerini önce bulursa. Polis için endişelenmene gerek yok. *Préfecture*'daki arkadaşım, hatırladın mı?"

Gülümsemedim.

"Ona haber verdim" diye devam etti. "Moncada'nın neler çevirdiğini biliyorlardı; silahlı olduğunu görecek ve ortalığı temizleyecekler. Aslında onlara bir iyilik yapmış oldun."

"Ya müşterin?"

"Moncada'nın ortaklarıyla bağlantıya geçeceğim. Bunu bir uyarı olarak alacaklar ve bana paramı ödeyecekler."

"Yaşasın."

"Böyle davranma. Bak."

Ceketinin iç cebinden katlanmış saman kağıttan bir zarf çıkarıp bana uzattı. Piyano telinin yanında durduğunu ancak elime aldıktan sonra hatırladım. Saint-Michel'deki Métro'da çektirdiğimiz fotoğraf, yepyeni bir pasaportun içinde duruyordu; yanında bir sürücü belgesi ve hatta bir *carte de séjour* vardı.

"Leanne? Bu çok alçakça, Renaud."

"Yakın zamanda ölmüş yirmi yedi yaşında bir İngiliz kadın? Kaçırılmayacak kadar iyi görünüyordu. Her neyse, bu sana elini temiz tutmayı hatırlatır."

"Nasıl yaptın?"

"*Préfecture*, büyükelçiliğinizle bağlantı kurdu. Zavallı genç bir hanımın saldırıya uğrayıp soyulduğunu ve şimdi hastanede iyileşmekte olduğunu söyledi. Ailesi onun eve dönmesi için sabırsızlanıyor. Sen o olarak geçeceksin. Temiz."

"Bağlantın bir hayli etkileyiciymiş. *Gendarmes*[71] çok işbirlikçi gibi."

"Her şeyin bir bedeli var."

Ona uzun uzun baktım.

"Kendini kötü hissetme."

"Elbette ki hissediyorum. Sence Leanne'e hiç benziyor muyum?"

İkimiz de başlarımızı duvara yaslayarak bir süre orada öylece oturduk. "Eh, Rothko" diye sordum sonra, "O neydi ki? Yani hangi tablo?"

"Bilmem. Yani hepsi aynı, değil mi? Büyük, kırmızımsı kareler sanırım."

Öğrendiğim bir şey varsa, o da beklentilerini düşürmeye çalışmanın asla işe yaramadığıydı. Kendine bir şey beklememen gerektiğini söylerdin fakat yine de sonunda gerçek dışı bir hayal kırıklığıyla için yanardı. Ona bir şans daha vermek istiyordum. Gerçekten. O bana en azından bir gerçek ve başlangıç avantajı kazandırmıştı. Yanağımı omzuna yasladım.

"Eh" dedim. "İş bitti."

"*Oui.* Bir şey getirdim. Kapının yanındaki torbada." Torbayı kendime çektim.

"Cristal. En sevdiğimden. Ben açarım." Aynı anda gözlerimizi yerdeki çantama çevirdik; Moncada'nın çantasının ve bir milyon poundluk tablonun yanında duruyordu. İçinde onun eşyaları ve silah vardı.

"Hayır, ben açarım" dedi Renaud, çabucak.

Gözlerime bakınca gülmeye başladık.

"Ben şişeyi tutsam ve sen de kadehleri getirsen? Hepsi şu kutulardan birinde."

---

71 Fr.: Jandarma. E.N.

Beni görebilmesi için ayağa kalktım. "Bak. Ani hareket yok."

Minik bir anamorf anı. Bir an için ikimiz de ikiye katlanınca, işlerin nasıl olabileceğini gördüm. Pencereye yaklaştım. Tanrım, bu evi özleyecektim, gece Paris göklerine bakmayı özleyecektim.

"Bulamıyorum."

"Belki bir başkasındadır? Bandı kaldırman gerek."

Şişeyi sağ elimle tutmaya devam ederek yazı masamın arkasındaki gizli bölmeyi açtım. Susturucu, Glock 26'nın namlusuna çoktan takılmıştı bile.

"İşte buradalar."

Renaud iki elinde birer kadehle duruyordu. Ben tetiği çekmeden yüzündeki şaşkın ifadeyi ancak bir an görebildim.

Amerika'nın Kadın Seri Katilleri (Women Serial Killers of America)'ne göre, 26 ideal bir kadın silahıydı. Filmlerdeki suçların ancak işten uzaklaştırılmış bir dedektif tarafından çözüleceği inancı gibi, susturucu da yanlış gösteriliyordu. Gerçekten işe yarayan tek susturucu Ruger Mark II'ydi ama otuz santim uzunluğunda ve bir kilo ağırlığında olduğundan, çantaya sığacak türden bir şey değildi. Üstelik bir dezavantajı vardı. Susturucu ne kadar etkili olursa, kullanılan mermi o kadar zayıf olmak zorundaydı ve mermi ne kadar zayıf olursa, o kadar kısa mesafe alabiliyor ve o kadar az hasar yaratabiliyordu. Glock, Ruger'ın yarı ağırlığındaydı ve öyle şeyleri seviyorsanız, seksi bir ufaklıktı. Yeterince çabalarsanız, içi oyulmuş bir kataloğa neler sığdırabileceğinize inanamazdınız. Sesten hızlı bir merminin gürültüsüne karşı hiçbir susturucu etkili olamazdı; diğer yandan ses altı bir mermi sessizdi fakat kafaya ateş

edilmediği takdirde hedefin düşeceğinin garantisi yoktu. Dave'in ordu bağlantıları, bir Wispa ambalajına sarılmış altı ses altı mermiyi bana gönderme nezaketini göstermişti ve Southport panayırı dışında bir silaha en fazla Rupert'ın Beretta'larını bir cuma öğleden sonra Range Rover'ına taşırken yaklaşmış olduğumdan, Dave aynı zamanda Boucher'in *Madame de Pompadour*'unun bir kartpostalını, arkasında "Beş metre" yazısıyla birlikte göndermişti. Neyse ki salonum o kadar da büyük değildi.

Kolilerin arasından geçerek Renaud'nun kafasına yakın mesafeden iki el daha ateş ettim; emin olmak için. Susturucu oldukça güçlü bir ses çıkarıyordu fakat pencereler kapalı olmasına rağmen dışarıdan duyabildiğim tek şey, kapıcının sonsuz, mutlu *telenovela*'sıydı. Ve şehirlerde, en azından iyi semtlerde, insanlar silah sesi duymazlardı. Daha doğrusu, duyarlardı ama "Komik, silah sesine benziyordu" diye düşünürler ve *Britain's Got Talent*'ı izlemeye devam ederlerdi. Cristal'ı açtım ve şişeden iri bir yudum aldım. Biraz ılıktı. Renaud'nun beyin parçalarının sıçradığı buzdolabına koydum.

Kapı vuruldu.

"*Mademoiselle? Tout se passe bien?*"[72]

Lanet olsun. Alt kattaki komşu. Lanet olasıca Sol Sahilli entelektüeller; neden kendi televizyonlarıyla ilgilenemiyorlardı ki? Posta kutusundan gördüklerimle adamın avukat olduğunu biliyordum; yaşlıca, belki dul bir adamdı. Avluda birçok kez selamlaşmıştık. Şişeyi aldım, kapıya götürdüm, hafifçe araladım ve dışarı çıktım.

"Bir dakika."

"*Bonsoir, mademoiselle.* Her şey yolunda mı? Bir gürültü duydum da..."

72 Fr.: "Matmazel? Her şey yolunda mı?" E.N.

Keyifli bir tavırla şişeyi salladım. "Sadece küçük bir kutlama yapıyordum. Gördüğünüz gibi taşınıyorum."

İş gömleğinin üzerine yeşil kaşmir bir hırka giymiş, kravat ve gözlük takmıştı. Sol elinde bir peçete vardı. Tam bir centilmen; tek başına yemek yerken bile daima peçete kullanıyordu.

"Rahatsız ettiysek özür dilerim." Elimi arkama uzatmış, kapının açılmaması için tokmağını tutuyordum. "Bize katılmak ister misiniz?"

"Teşekkür ederim fakat yemeğimin ortasındaydım. Her şeyin yolunda olduğundan eminseniz?"

"Gayet yolunda. Özür dilerim."

İçimden bir ses onu da içeri çağırıp icabına bakmamı söylüyordu. Eh, seksi olurdu.

"*Alors, bonsoir, mademoiselle.*"

"*Bonsoir, monsieur.*"

Sırtımı kapıya yaslayıp yutkunurken Renaud bana azarlayarak bakabilirdi fakat bunu yapacak yüzü kalmamıştı. Sigara izmaritini içkinin içine attıktan sonra 'Mutfak' etiketli koliyi buldum ve Arap marketinden aldığım Japon satırla küçük alet kutusunu aradım. Kanepenin naylonunu çıkararak yere serdim ve cesedi üzerine yuvarladım. Telefonu ve cüzdanı iğrenç ceketin cebinden çıkardım. Eldivenlerimi giymeden önce müzik açmayı düşündüm. Yine Mozart ama bu kez *Requiem*. Ucuz bir numaraydı ama onun da beni 'Leanne'in yerine geçirmesi aynı ölçüde ucuzdu. Işıkları kararttım ve atmosfer yaratmak için lavabonun altından bir mum çıkardıktan sonra işe koyuldum.

Devrimsel başyapıtı *Judith Holofernes'i Öldürüyor*'undan sonra, Artemisia Gentileschi Roma'dan ayrılarak Floransa'ya taşınmış ve konuyu daha geleneksel bir şekilde tek-

rar resmetmişti. *Giuditta con la sua ancella -Judith ve Hizmetçisi-* Pitti Sarayı'nda asılıydı. Başlangıçta şiddetli bir tarafı yoktu. Sadece ortalığı toplayan iki kadındı. Hizmetçi, sırtı bakan kişiye dönük şekilde, sarı elbisesi, önlüğü ve dağınık toplanmış saçlarıyla ön planda resmedilmişti. Hanımı hizmetçinin uzanmış sol kolunun arkasında profilden görünüyor, izlenip izlenmediklerini kontrol etmek için arkasına bakıyor, işi zamanında bitirmeyi umar gibi görünüyordu. Saçları titizlikle modellenmişti ve siyah, kadifemsi elbisesi brokarlıydı. Omzunun üzerinde bir kılıç vardı; kabzasının altından, dikkat hizmetçinin koluna asılmış olan sepete çekiliyordu ve setin içinde Noel muhallebisi gibi müsline sarılmış halde Holofernes'in başı vardı. Kadınlar ölümcül bir gerilim anında görünüyorlardı fakat tablo sessizliklerini haykırıyordu. Endişeli ama acelesiz bir şekilde, sadece yapmaları gereken şeyi tamamlamadan önce peşlerinden gelen biri olup olmadığını görmek için bakışlar atıyorlardı. Tabloda Judith'in omzuna dayanmış kılıcın yarattığı bir ağırlık vardı ve hizmetçinin kalçasının kesik başın durduğu sepeti destekleyişi bu hissi güçlendiriyordu. Onlar için bu, sıradaki işti.

Naylon örtüyü kullanarak cesedi banyo zeminine sürükledim. Omuzlarım ve karın kaslarım zorlanıyordu ve birkaç kez durmam gerekti ama oraya ulaşmayı başardım. Bir küvetin lüksünü daima sevmiştim. Külodumu çıkardım, kotumu ve kazağımı yuvarlayıp küvete attım ve sonra geri dönüp mutfak lavabosunu doldurdum. Bütün eve bolca Monsieur Propre sıkarak ovalamaya, rengi kırmızıdan pembemsi griye dönene kadar bezi sıkmaya, üzerine sıcak su akıtmaya devam ettim. Atık tutucu iğrenç topaklarla dolmuştu. Yüzümü buruşturarak bir avuç alıp lavabodan gönderdim. Salon temizlendikten sonra suyu açtım

ve zemini banyoya kadar çamaşır suyuyla sildim; benden sonraki kiracı için her şey mükemmel kalmalıydı.

İlk kesikte içimin kalkacağını sandım fakat Çin restoranında çalışırken daha kötülerini gördüğümü hatırladım. Duş akarken, insan vücudunda toplanmış olan dört litre kan birkaç dakika içinde delikten kolayca akıp gitti. Şahdamarını keserken boynundan kurbağa sesi gibi bir ses çıktı ama kan fışkırmadı; sadece akarak birikti ve jambonlu sandviç gibi beyazımsı temiz bir yağ tabakası aktı. Başı suyun altına tutarken ısmarladığım fazladan koliyi içeri sürükledim. Japon bıçaklarından bir diğerini alarak kanlar içindeki giysileri kestim ve hepsini banyoya tıktım. Bir havluyu açarak cesedi içine ittikten sonra saç kurutucumla bir süre kuruttum. Kutunun sızdırmasını istemiyordum. Altına ve üstüne iki çöp torbası, kuru temizlemeciden özel en büyük boy minderli bir kılıf. Gelinlikleri korumak için koydukları türden. Ön kapıya giderek Moncada'nın cüzdanıyla çantasını alıp onları da kolinin dibine yerleştirdim ve cesedi yanlamasına içine yuvarladım. Sonra kollarımı kutunun kapağının altından geçirip lavaboya yaslanarak dimdik ayağa kaldırdım. Kapağı çakarken Mozart'ın sesini açtım. Sonunda bütün eklentileri kat kat bantla örttüm ve taşıma şirketinin bana verdiği etiketlerden birkaçını yapıştırdım. 'Ağır' ve 'Üst Taraf.' Renaud artık Vincennes'e gitmeye hazırdı. En azından ondan arta kalanlar.

Başını önce streçle sardıktan sonra bir Casino süpermarket torbasına atıp saplarını birbirine bağladım ve Moncada'nın silahını Renaud'nun Lüksemburg'da benimle koşarken kullandığı Nike'larla birlikte bir Decathlon spor çantasının içine attım. Yoklamak için bir tekme attım; herhangi bir sızdırma filan yoktu. Çamaşır suyuna batırdığım bir diş fırçasıyla muslukların içini ve banyo deliğini ovalayarak bütün dai-

reyi bir kez daha temizledikten sonra giysilerimizin hepsini naylon torbalara doldurup başka bir çantanın içine tıktım. Sonra kendimi temizlemek için duşa geri döndüm. Orada ıslak zemine oturup bir sigara yaktım. Önümde kanlı çöplerle dolu siyah bir çöp poşeti, deri bir seyahat çantası, bir spor çantası ve Richter'in durduğu siyah portföy vardı. Giysileri ve aletleri avlunun karşı tarafında kapıcıya ait olan süpürge dolabının arkasındaki çöp yakma fırını kanalına atabilirdim. Kafanın durduğu torbayı Renaud'yla birlikte pazara gitmek için kullandığımız hasır sepetin içine iğrenç bir piknik bohçası gibi koydum. Eşofman altını, sporcu sütyenini, tenis ayakkabılarını ve kazağı seyahat çantasından alarak kaşmir bir berenin içine tıkıp dışarı çıktım. Renaud'yla kedi fare oyunu oynarken izlediğim yolu izleyerek nehir kıyısına ulaşmam on dakika bile sürmedi; güzel.

Hayattaki çoğu uğursuz anda olduğu gibi, vedamız güme gitmişti. Son vedamıza biraz anlam kazandırmak için Pont Neuf'u, Ile de la Cité yönündeki aşıklar köprüsünü düşünmüştüm fakat bu saatte bile kıyıda çiftler sarmaş dolaş dolaşıyor, Seine'in lümen dolu akıntısını izliyorlardı. Taş merdivenden adanın ucundaki bakımsız bahçeye inerken geçmeme izin vermek için merdivenin dibinde duraksayan iki *gendarmes* devriyesini görünce donup kaldım. Kibarca "Bonsoir" dediler fakat koltukaltıma sıkıştırdığım sepetle IV. Henri heykeline doğru yürürken beni izlediklerini hissedebiliyordum. Sepeti öylece atmaya cesaret edemediğim için bir süre sonra tekrar yanlarından geçtim ve uyuyan evsizlere karşı gözümü dört açarak *quai*'ye doğru ilerledim. Ayaklarımı buzlu suya sarkıtarak oturdum ve sepeti saplarından tutarak suyun altına girene, akıntı parmaklarıma değene kadar indirdim ve nazikçe bıraktım.

İşim nihayet bittiğinde şafak söküyordu. Sonunda Paris'in en iyi hatırladığım halinin bu olduğuna karar verdim; şehir kendi ekseninde dönerken ve gece partileri sona ererek yerini sabahın mesai kalabalığına bırakırken geceyle gündüz arasında asılı kalan o geçiş anları. Beyaz saatler, negatif alan, arzuyla yokluk arasındaki boşluk. Renaud her zaman şafakta uyuyor olurdu; tabii biraz yardımla. Bütün o duygusal ve sıcak yemeklerin hepsinde benim özel, gizli malzemem vardı. Ağır bir şey değil, sadece sevişmemizden sonra ben kitaplığın arkasında gizlediğim yedek dizüstü bilgisayarımı alıp ava çıkarken en azından bir saat uyumasını sağlayacak kadar.

Çizgiyi aşmak bazen kaçırmak kadar büyük bir hata olabilirdi. Cameron Fitzpatrick'in çapkınlık becerisine kandığımı itiraf etmeliydim fakat tek bir kelime, bana Renaud'nun söylediği kişi olmadığını göstermeye yetmişti. *Certo*. Elbette. "R" sesi fazla net, kelimenin sonundaki hafif kıvrım fazla belirgindi. O ve bir de *osso buco*.

Ayrıca, arada bir da Silva'nın adını anması. Geçen yaz Como'da da Silva'nın kullandığı araba, bir *Guardia di Finanza* aracıydı. İtalyan polis teşkilatı iki gruba ayrılırdı ve işin tuhaf tarafı, mafya soruşturmaları tatile gelen kızların yüreklerini hoplatan dar üniformalarıyla seksi poster çocukları olan *carabinieri* tarafından değil, daha banal şekilde adlandırılmış Finans Muhafızları tarafından yürütülürdü. Arabayı gördüğüm anda Moncada'nın Roma'da mafya üyesi olduğunu anlamıştım.

Da Silva. Facebook'ta arkadaş edinmek asla benim tarzım olmamıştı fakat Sinyora da Silva'nın buna meraklı olduğu belliydi. Francesca'nın kısaltması Franci, heyecan verici hayatının son detaylarını yüklemeden ocağın üzerine bir spagetti tenceresi bile koyamıyor gibiydi. Sekiz yüzden

fazla arkadaşı olduğundan, fazladan rastgele bir arkadaşı olmasının Franci için bir fark yaratmayacağını düşündüm ve bir yerel gazeteden aldığım rastgele bir ifadeye Roma telefon rehberinden aşırılmış uygun bir isim de eklenince, yeni bir arkadaşım oldu. Yeni kanepemin bir fotoğrafını ve şirin bir Kinder su aygırı oyuncağını hoş bir ifadeyle -"Yaramaz!"- ekledikten sonra Franci'nin bir Roma banliyösünde yaptığı şeylerin detaylarını rahatça araştırmaya başladım. Noel, Paskalya, doğum günü için kocası tarafından hediye edilmiş bir Prada çanta, Sardunya'da bir aile tatili, yeni bir bulaşık makinesi. Franci kesinlikle hayalini yaşıyordu. Da Silvalar'ın iki çocuğu vardı; dört yaşındaki Giulia ve bebek olmasına rağmen Beckham piçlerinden daha çok fotoğraflanmış gibi görünen Giovanni. Ve orada, bir fotoğrafın köşesinde, hamilelik kilolarını sevimsiz bir kırmızı takımla gizlemeye çalışan gururlu annenin ve babanın yanında, düzgün takım elbisesi ve kravatıyla, hafif göbeğiyle biri duruyordu; büyüteci kullanarak göbeğe baktığımda ve tekrar tekrar çevirdiğimde, her seferinde aynı baş harfleri gördüm. R. C. Renato, Ronaldo? Fark etmezdi. Basit bir çevrimiçi tarama, karşıma İtalyan telefon rehberinin iş bölümünden bir Chiotasso'yu, *Sarto*'yu karşıma getirdi; Franci da Silva'nın hayatının belgeselini çekmeye devam ettiği aynı banliyöde. *Sarto*; terzi. Bana babasının bir terzi olduğunu ve o çalışkan İtalyan tarzında hala işine devam ettiğini söylemişti. Üstelik baş harfler de uyuyordu. Yani Renaud ve da Silva birlikte büyümüş, eski mahallelerinin ruhunu sürdürmüşlerdi. Profesyonel tanıdık değil, arkadaştılar. Gerçek bir çift çok bilmiş.

Dave'in bana gönderdiği son hediyeyi alarak yere açtım. Rothko'nun 2009'daki Tate Çağdaş Sergisi'nde hazırlanmış en son *catalogue raisonné*'si. Özel bir müşteri için bir

Rothko arayan Gentileschi ve New Yorklu galericiler arasında bir sürü e-posta yazışması olmuştu ama son üç yıldır özel koleksiyoncuların elinden geçen neredeyse bütün resimlerin satışlarının izini sürebilmiştim ve hiçbiri Renaud'nun detaylarına uymuyordu. Bankanın adını -Goldman Sachs- verirken kendinden çok emin görünüyordu.

Yine de doğrulamak için yeterli değildi. Renaud'nun kimliği konusunda yalan söylemiş olması, polis olduğu anlamına gelmezdi. Ancak Leanne'in cesedini büyük bir kolaylıkla ortadan kaldırmış olsa da, Moncada'nın ölümünün hemen ardından duyduğum siren sesleri? Google'ın gücünü tamamen takdir edebildiğini hiç sanmıyordum. Reggio Calabria Üniversitesi'nde katıldığım "Para Aklamanın Kültürel Yöntemleri" konulu bir konferansın programında, Ispettore Chiatosso R. adında birinin yasadışı fonlar için sanat eserlerinin "sermaye örtüsü" olarak kullanılması konusunda yapacağı bir konuşmayı öğrenmiştim. Sonuçta da Silva'yla meslektaştılar. Renaud konferansta saat üçte konuşmasını yapmıştı. Onu tozlu bir güneyli amfisinde koltukaltları ıslanmış gömleğiyle ağır bir öğle yemeğinden sonra uyuklayan katılımcılara konuşma yaparken hayal edebiliyordum. Yani bir anlamda parayı kovaladığı doğruydu. Ancak konuşmanın özetini okuduktan sonra Renaud'nun Moncada için ne planlıyor olabileceğini tahmin etmiştim. İntikam istiyordu.

Doksanlı yılların başlarında, Borsellino adında bir sulh yargıcı mafya tarafından Sicilya'da öldürülmüştü. Hatırlaması kolay bir isimdi çünkü en sevdiğim Milanolu şapka imalatçısıyla aynı ismi taşıyordu. Cinayet İtalya'yı sarsmıştı ve sonrasında resmi güçlerle mafya arasındaki dolandırıcılık kalıplarını yıkma girişimiyle ülkenin her yerinde polis birlikleri Sicilya'ya akın etmişti. Direzione In-

vestigativa Antimafia, bütün İtalya'ya yayılan ekiplerden oluşuyordu ve aralarından bazılarının Roma'daki Finans Muhafızları arasında temsilcileri vardı ki onlardan biri de Chiotasso, R. adını taşıyordu. Yirmi yıl sonrasında sahte Yunan eserlerini soruşturan polislerin kahvelerinde köpükten fazlasını aldığı Sicilya'daki olayda, Renaud'nun meslektaşları da vardı. Suçlular asla tutuklanamamıştı fakat uluslararası sanat ortamıyla bağlantıları olduğuna inanılıyordu.

Renaud, meslektaşlarının öldürüldüğü bombalama olayına Moncada'nın da katıldığını biliyor olmalıydı. Evet, kendisi ve da Silva, mafya sanat eserleri dolandırıcılığını *soruşturuyorlardı* fakat kendi araştırmamdan öğrendiğime göre mafya davaları orada birkaç kazanç ve burada birkaç kayıpla on yıllar boyunca sürebiliyordu. Renaud'nun asıl amacı, para aklama tezgahını çökertmek değildi. Moncada'nın elemanlarına Sicilya tarzında gerçek bir uyarı göndermek için intikam almaktı. Onu daha önce temizlememin nedeni buydu; ondan o kadar hoşlanmıştım ki zafer anını tatmasını istemiştim. Hikayesi aslında gayet iyi ve mantıklıydı. Oyundan zevk aldığımı da itiraf etmeliydim.

Bilmemin mümkün olmayacağı bir sürü şey vardı. Da Silva'nın Como'dayken benim masumiyetime inanması da numara mıydı? Ne olursa olsun, Renaud onu bir şekilde beni tutuklamamaya ikna etmişti çünkü Moncada'yla asıl oyununa uyuyordu. Sonunda beni de enseleyeceklerini düşünmüşlerdi. Ben küçük eski adalet ekolünde bir yemdim.

Da Silva'nın Renaud'nun çalışma şekli konusunda ne kadarını bildiği beni ilgilendirmezdi ve bir aile babası olduğu için, gerektiğinden fazlasını bilmek isteyeceğini san-

mıyordum. Bu Franci'yi kızdırabilirdi. Üstelik şüphelilerini zevkle düzecek türden birine de benzemiyordu. Renaud asi bir polisti ve bir davada kendi kurallarıyla çalışıyordu; ne yazık ki *femme fatale* hedefi olmuştu. Yine de berbat giysiler iyi bir detay olmuştu. Bir İtalyan için büyük bir fedakarlık olmalıydı. Böylece Renaud, Moncada'nın ortaklarına uyarısını yapmayı planlamıştı ve da Silva da cinayeti bir memurun nefsi müdafaası olarak göstererek olayın üstünü kapamıştı. Ben de öldürülmüş bir kızın pasaportuyla havalimanında enselenecektim.

Uyumayı düşündüm ama postanenin açılış saatini kaçırmak istemediğim için yürüyüşe çıktım ve saat yediye kadar üşümemek için Lüksemburg çevresinde tur attım. Açık bir *café-tabac* bulunca kendime bir *noisette* ve hoş bir Paris manzarası kartpostalı aldım. Kaşları daha şimdiden çatılmış garsondan ödünç bir kalem istedim ve Finsbury'deki beyaz atlı şövalyemin adresini yazarak ekledim:

D,

Bu bir hediye değil. Bana bir pound borçlusun. Rupert'ın satışı zevkle gerçekleştireceğinden eminim.

J xxx

Sonuçta hepsi sermaye kazanımıydı. Moncada'dan cebe indirdiğim para resmi değildi: Richter'i Dave'e bir pounda satarak orijinal yatırımımı kazancıyla birlikte geri almış ve yirmi sekiz peni vergi ödemek zorunda kalmıştım. En azından müzayede evindeyken öğrendiğim bir şeyler vardı.

Sonra saat sekiz olduğunda Richter'le birlikte *la poste* kuyruğunun en önündeydik.

28. Bölüm

Hiç sevmediğim bir Rykiel basma fularla iğrenç bir saksıya ekilmiş karanfili kapıcıya verdim. Uykusuz geçen gece ve sonu gelmek bilmeyen sigaralar, kulaklarımın arkasında hafif bir baş ağrısı ve ellerimde seğirme yaratmıştı ama zihnim evin banyosu kadar parlaktı. Renaud'nun birkaç giysisinin bulunduğu (pasaportumu ve kredi kartlarımı koyduğu naylon cüzdan olmadan) düzgün mukavva kutuyu kendisine verirken, gözlerimdeki mor gölgeler de işe yaradı ve monşer eşyalarını almaya gelirse diye, büyük bir lütufla, kutuyu kulübesinde saklamayı önerdi. *Telenovela*'da aşıkların ay ışığında kaçamak yapması standart bir şeydi ve kadının içtenliğine rağmen, üzerinde konuşamayacağım kadar acı verici olduğunu ima ettim. O gün daha sonra nakliyecilerin geleceğini hatırlattım ve bir arkadaşımın beni havalimanına götüreceğini açıklayarak bütün erkeklerin güvenilmez olduğu fikrine katılımımla seyahat çantamı sokağın ucuna taşımaya başlayışım arasında ona teşekkür ettim. Renaud'nun bir zamanlar beni izlediği otobüs durağında beklemeye başladım. Otobüs işlerine giden insanlarla doluydu ve bu yüzden çantamı dizlerimin arasına sıkıştırıp ayakta durarak demire tutundum. Oto-

büse binmeyeli ne kadar olmuştu? *Préfecture* memuru şu gizemli arkadaşın 'Leanne'in havalimanına gelmeyeceğini anlaması ne kadar sürerdi? Kapıcıyı sorgulamaya gelmelerine kadar bir iki günüm olduğunu tahmin ediyordum. En azından bu hoşuna giderdi. Eşyalarımı kaybetmiştim ama her zaman yenilerini alabilirdim. Zaten görünüşümü değiştirme zamanım da gelmişti.

Otobüs yoğun trafiğin arasından geçip, Sacré-Cœur'un arkasındaki depoya ulaştığında kalan tek yolcu bendim. Kiliseye doğru ilerleyen bir turist faytonunu izleyerek erkenci turistlerin arasında basamakları indim. Biri bongo çalıyordu ve burnuma ot kokusu geliyordu. Çantayı kaldırıp Renaud'nun cüzdanını çıkardım. Tahmin ettiğim gibi birkaç banknot, Goutte d'Or'da kullandığı 'sahte' polis rozeti ve Amsterdam'dan alınacak özel bir teslimatın posta fişi dışında boştu. Sahte pasaport inandırıcı bir detay olmuştu ve Amsterdam'daki adres de işe yarayacaktı çünkü yakında başka birine ihtiyacım olacaktı. Sırada Renaud'nun eski model döküntü Nokia'sı vardı; Balensky'nin teknesindeyken kullandığımla aynı modeldi. Başka bir yerde daha yeni başka bir telefonu olduğunu tahmin ediyordum fakat beni ondan uzak tutmak konusunda işini şansa bırakmamıştı. Neyse ki. Çok fazla şey bulmayı beklemiyordum -öylesi fazla kolay ve temiz olurdu- ve arama kayıtlarıyla posta kutusu bomboştu; o sabah Fransa telekom şirketinden gelen bir teklif dışında. Kayıtlarda görünen tek arama, Moncada'yla birlikte otel odasındayken benimle görüşmesiydi.

Bana sırasıyla gösterdiği fotoğrafları buldum; Roma'dan başlayarak Paris'te beni izlediği sürece kadar. Gazete alırken, Panthéon kafede sigara içerken, parkta koşarken. Ve çektiğini hiç görmediğim pozlar; ben uyur-

ken, yastığın üzerindeki saçlarımın yakın görüntüsü, pornografik bir Hogarth gibi yatağa serilmiş çırılçıplak vücudum. Iyyy! Ama sonra peşimden merdiven çıkarken ayakkabımın topuğu, dişlerimi fırçalarken lavaboya eğilerek tükürüşüm, bir alışveriş poşetiyle boğuşurken yatak odası kapısından çekilmiş bir görüntüm. Yüzlerce. Uzun uzun baktım ve daha çok baktıkça, daha az röntgenci ve kontrolcü görünmeye başladılar. Bu resimlerde yumuşak bir yakınlık, hatta hayatımın bu kadar çok anını görüntüleyişinde bir şefkat vardı.

"Pardon. Fotoğraf, lütfen?"

Akneli yüzlü ve şişman bir İspanyol çift yüzüme doğru bir telefon sallıyorlardı. Yine eski model bir telefon. Gülümsedim ve arkalarına aldıkları mermer duvarın önünde sarmaş dolaş bir resimlerini çektim. Mutlu günler.

Renaud'nun Nokia'sını atmak için bir çöp bidonu arayarak etrafıma bakınırken alet elimde titreşti. Numara 06 ile başlıyordu; Fransız bir cep telefonu. Mesaj kısaydı: "Henüz ortada yok." Bana hatırlatmaları ne kadar düşünceli bir davranıştı. Beni rahatsız eden tek şey, Renaud'nun ortadan kayboluşu yüzünden beni suçlayacak olanların Moncada'nın ekibi değil, da Silva olacak olmasıydı. Ve şimdi Renaud hala yaşıyor, ilk kez karşılaştığımız Montmartre'dan mesajlar gönderiyordu. Şansını dene, Judith. Karşılık verdim: "Yolda. Gentileschi adı sana bir şey hatırlatıyor mu?" Renaud'nun onlara paramı nereye koyduğumu söyleyip söylemediğini öğrenmeliydim. Çöp bidonundan ekşi fast food kusmuğu kokusu geliyordu. Bir seyyar satıcı gelerek plastik dostluk bileziği dolu bir tepsiyi bana doğru uzattı.

Telefon yine titreşti. *"Bien. Non."*[73]

Demek onlara söylememişti. Yani Vincennes'de bir hesaba el koyma girişiminde bulunmayacaklardı ki bu da başı bir şekilde Seine'de ortaya çıkarsa, eski tarzda bir *omerta*[74] olarak algılanacağı anlamına geliyordu. Bu telefonun Fitzpatrick'le görüşmemin ve Renaud'yla bağlantımın tek kanıtı olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Da Silva görüntüleri şimdiye kadar kesinlikle almış olmalıydı ve şu ölen uyuşturucu bağımlısıyla ilgili küçük mesele de vardı fakat Gentileschi yarın yine başka birini işe alabilirdi. Görünüşümü değiştirme zamanım kesinlikle gelmişti.

Karşılık verdim. *"Merci. A plus."*[75] Ancak nedense telefondan kurtulmayı hala istemiyordum. Daha önce hiç aşk mektubu almamıştım.

Günün geri kalanını şehrin batı tarafını dolaşarak geçirdim. Zaman geçirmek için bir müzeye gidebilirdim fakat görmek istediğim herhangi bir tablo yoktu. Parc Monceau boyunca yürürken soğuğa rağmen başımı çantama yaslayarak bir saat kadar uyumayı başardım; uyandığımda küçük çocuğu ayakkabı bağcıklarımla oynayan genç ve güzel bir annenin kırgın bakışlarıyla karşılaştım. Muhtemelen bir sokak ayyaşı ya da kaçak filan olduğumu düşünmüş olmalıydı ki bu da Paris bahçelerinin seçkin cansızlığında dolaşırken bulmak isteyeceği türden bir şey değildi. Kendimi ayıltmak için bir kahveyle bir şişe su aldım ve zaman geçirmek için endişeden çok alışkanlıkla gazetelere baktım. İnsanın haberlere yansımadan bu kadar çok kişiyi öldürebilmesi çok şaşırtıcıydı.

---

73 Fr.: "İyi. Hayır." E.N.

74 Gizlilik yemini. E.N.

75 Fr.: "Teşekkürler. Görüşürüz." E.N.

O akşam saat yedide Yvette'e mesaj attım. "Evde misin? Sana gelmem gerek." Zaman zaman mesajlaşıyorduk. Renaud'yla geçirdiğim haftalarda ortadan kayboluşumu baş döndürücü bir adamla tanışmama bağlamıştım. Cevap verdiğinde bir taksi durağında bekliyor, şehir hayatının herkesin geçici meskenlerde yaşadığı ve varlıklarını kamu alanlarında sürdürdüğü dönemlere dönmekte olduğunu düşünüyordum. Yvette'i yaklaşık bir yıldır tanıyordum ve oturduğu yeri öğrenmek aklıma bile gelmemişti. Paris'in manzarasını kötü diş tedavisi gibi bozan şu çirkin modern binalardan birinde, on beşinci bölgede oturuyordu. Fikrini değiştirmiş gibi, beni içeri alması biraz uzun sürdü ama sonunda diyafondan "Allô" dediğini duydum ve kendimi zorlayarak beş kat beton merdiveni çıktım.

Yvette'in yeni kalktığı belliydi. Saçları eski Brillo süngerine benziyordu, teni fondöten yüzünden pul puldu ve kollarıyla bacakları külodunun üzerine geçirdiği buruşuk bluzunun altından kızıl kızıl benekli görünüyordu. Acaba kollarıyla bacaklarına da mı makyaj yapıyordu? Küçük stüdyo tıkış tıkıştı ve ucuz silhat tütsüsü ağır sigara ve çöp kokusunu bastıramıyordu. Yvette'in giysileri her yere saçılmış, deri ve dantel yığınları halinde toplanmış, tek mobilyası olan şiltesini yarı yarıya kaplamıştı. Böylesine dağınık bir eve konuk kabul etmek zorunda kalsam benim de yapacağım gibi meydan okuyan bir tavırla baktı.

"Eh. Bu benim işte. Çay ister misin?"

"Teşekkür ederim, çok iyi olur."

Bir dolapta elektrikli ocağı, bir su ısıtıcısı ve mikrodalga fırını vardı. O iki fincan ve iki naneli çay poşeti çıkarırken tuvaletin yerini sordum. "Şurada."

Bir dolap daha, minik bir duşakabin, klozet ve sümükle diş macunu bulaşmış lavabo. Yerdeki havlu küf kokuyor-

du fakat sıcak suyu açarak kendimi temizledim, dişlerimi fırçaladım ve yüzümü çabucak nemlendirip makyajımı yaptım. Glock, çantamın içindeki kargaşadan kibirle bakıyordu. Yvette'i öldürüp kimliğini almayı düşündüm ama ten rengimiz yüzünden hemen yakalanırdım.

"Eh" dedim, neşeyle geri dönerek. "Dışarı çıkmak ister misin? Bendensin."

"Tabii" dedi, şüpheci bir tavırla. "Ama henüz çok erken."

"Bir şeyler içebiliriz; sonrasında da Julien'in mekanını düşündüm?"

"Tamam."

Çayımızı içtik ve Yvette'in minik buzdolabındaki yalnız kavanozdan iki kaşık Nutella'yı ağzıma attım. Yvette uzun sürecek olan kendini geceye hazırlama sürecine başlarken, ben de şiltenin üzerine uzanarak televizyon haberlerini taradım. Artık dikkatini toplamıştı; hareketlerinde odaklı, hatta balemsi bir hava vardı. Zümrüt yeşili eski bir şantug kumaşın altından sırtına alıcı gözle baktı, maskara ve göz kaleminin etkisiyle yüzünü buruşturdu ve ayaklarına bilekten bağlı Tribute sandaletlerini geçirdi. İşi bittiğinde ona bakınca bu çöp yığınından çıktığına inanmakta zorlandım. Kendi hazırlanışım iki dakika sürdü; basit bir Alexander Wang siyah mini elbise ve sade siyah ayakkabılar, o kadar.

"Kokain çekelim mi?"

"Şimdilik iyiyim, belki sonra. Hazır mısın?" Başıyla onaylayarak telefonuyla oynarken bir terslik olduğunun farkındaydı ama bedava bir cümbüş gecesinin kaçırılmayacak kadar iyi olacağını düşünüyor olmalıydı.

"Onu şuraya bırakabilirsin. Yani, istersen kalabilirsin."

"Hayır, eşyalarıma ihtiyacım olabilir."

"Senin şu yeni herifle mi buluşacaksın?"

"Belki sonra."

Çantayı dengesiz bir şekilde omzuma asarken topuklarımın üzerinde sendeledim.

"Gidelim o zaman."

Evinin sıkışıklığından çıkınca Yvette her zamanki haline dönmüştü ve bana Saint-Martin'in yanındaki bir depoda muhteşem bir gece düzenlediklerini anlatıyordu; dediğine göre moda ve sanat çok ilgi çekecekti. Yvette projede 'stilist' olarak yer almıştı ama evindeki arbededen anlayabildiğim kadarıyla tasarımcılık kariyeri basın bürolarının onun gelmesine izin verdiği yerlerde başlayıp bitiyordu. Saat daha dokuzdu, dolayısıyla Rue Thérèse'e gitmeden önce küçük bir yerde bir şeyler içmeye karar verdik. Nutella'nın dışında en son ne zaman bir şey yediğimi hatırlamıyordum, dolayısıyla bardan aldığım idrar kokulu bir avuç fıstığa yumuldum. Ellerimin titremesine izin veremezdim.

Saat on sularında Julien'in mekanına gittiğimizde kapılar yeni açılıyordu. Yvette'le gittiğim için Julien'in soru sormayacağını umuyordum. Bize geçmemizi işaret etti ve boş kulübe girdik. Bize konyak hazırlamak için peşimizden koşturdu.

"Beceriksiz" dedi Yvette kendi kendine, bacağını tabureye çarpınca.

"Ortam ısınacak. Bak."

Uzun boylu, sarı saçlı, atletik vücutlu iki adam içeri giriyordu.

"Hitler gençliğine dikkat."

Doğruca yanımıza gelerek bize içki teklif ettiler. Müzik başlamıştı ve yarım saatlik sohbet sırasında mekan dolmaya başlamıştı. Yvette konyakla sarhoş olmaya başlıyordu; giyinme odalarına gitti ve üzerinde siyah dantelli bir külot

ve korseyle geri dönerek kendisini karanlık odaya sürüklemek için davete hiç ihtiyaç duymayan Aryan'a yapıştı.

"Geliyor musun?"

"Birazdan."

Onlar uzaklaşırken ben de dikkatle kızları izliyordum. Çok fazla değillerdi ve en azından saç rengi benimkine yakın birine ihtiyacım vardı. Gare du Nord'dan son Amsterdam treni gece on ikiden tam yirmi dakika sonra kalkıyordu fakat içeri girdiklerinde saat 11.20'ydi. Oldukça yaşlı bir adamla genç görünüşlü bir kadın yanyanaydı; adam sahiplenici bir tavırla kadının elini tutmuştu ve kadın daha kontrollü, daha deneyimli gibiydi. Adamı dudaklarından hafifçe öptükten sonra giyinme kabinlerine yönelirken, adam da bara yaklaştı. Birkaç dakika sonra kadın üzerinde yüksek kesimli pembe bir dantelli mayoyla geri döndü; göğüs uçları kumaşın darlığıyla ezilmişti ve koyu görünüyordu. Mükemmel. Şekerlemeleri çoktan süzmeye başlamış olan sarışınıma işaret ederek kendi taburemden kaydım ve şişkin çantamı elimden bırakmadan kadının çıktığı yere doğru yürüdüm. Kabinlerden sadece birinin kapısı kapalıydı. Kilit açmayı bilmediğimden, kapının altından sürünerek girdim ve hemen siyah renkli yumuşak bir Prada olan çantaya daldım. Ters çevirerek içindekileri boşaltırken birkaç kredi kartı ve makbuz etrafa saçıldı; sonunda kimliği elime aldım. Loş ışıkta görmek zordu fakat Marie-Hélène Baudry bu gece şanslı ikizimdi. Evliydi ve her nedense adamın kocası olduğundan şüpheliydim. Yaramaz kız. Leanne'in pasaportunu ona bırakmayı düşündüysem de üzerinde benim resmim vardı ve bu yüzden cüzdanı topladım, her şeyi çantanın içine geri tıktım ve kimlik kartını çantamın cebine attım. Saat 11.32. Zordu ama mümkündü.

Çıkmadan önce karanlık odaya bir göz attım. Yvette sarışının altına uzanmıştı ve topukları adamın sırtına batıyordu. Hesap ona yüklenecekti ama zaten beş yüzlüğü geri ödemeyi de hiç teklif etmemişti; gerçi almazdım ama yine de görgü görgüydü. Saat 11.35'te perde aralık, elim kapıda bir halde lobideyken, Julien gölgelerin arasından fırladı.

"Matmazel Lauren?"

"Özür dilerim, Julien, hemen gitmem gerek."

Uzandı ve kapıyı nazikçe kapadı. "Henüz değil. Sizinle konuşmam gerek."

"Tamam, tamam. Ama çabuk ol."

"*Bien sûr, mademoiselle.*"[76]

Resepsiyon tezgahının altından geçerek beni arka taraftaki ofise götürdü. Burada lüks numarası yoktu; sadece üzerinde bilgisayar olan bir masa, ucuz bir ofis koltuğu ve loş ışıkta görünen bir tomar makbuz. Çantayı masanın üzerine bıraktım.

"Matmazel Lauren, biri daha ziyaretime geldi. Bu kez polis. Sorular sordular. Yine."

"Ne zaman?

"Bugün, dün. Hatırlayamıyorum."

Bu zarif kedi fare oyununa gerçekten zamanım yoktu.

"Ne kadar istiyorsun?"

Çantaya bir bakış attı. "Yolculuğa çıkmayı mı planlıyorsunuz?"

"Seni ilgilendirmez. Bana fiyatını söyle."

"Beş bin."

"Ne için? Benim ne yaptığımı sanıyorsun ki?"

"Siz neden söylemiyorsunuz?"

---

76 Fr.: "Elbette, matmazel." E.N.

"Üzerimde o kadar yok."

"O zaman üzerinizde ne kadar varsa. Ve bir daha buraya gelmenizi de istemiyorum."

Bunu yapmak istemediğimi söylemek isterdim. Çantaya para almak için uzandığımda tabancanın beklenmedik bir şekilde elime düştüğünü. Ama mesele şuydu ki gerçekten zamanım yoktu. Sadece konuşmuş olmak adına ona şanslı gününde olmadığını, beni kızdırmaması gerektiğini çünkü kızmamdan hoşlanmayacağını söyleyebilirdim ama şimdi buna da zaman yoktu. Masanın üzerinden uzanarak onu göğsünden iki kez vurdum, ayakkabılarımı çıkardım ve Rue Thérèse boyunca koşmaya başladım.

Bir defasında Renaud'yla birlikte Crillon barında içki içerken, yanımızdaki minik mermer masada bir çift tartışmaya başlamıştı. Genç, hatta benden bile gençtiler; adam ünlü bir aktör olacak kadar tıraşsız ve hırpani görünüyor, kadın da Picasso düzlüğündeki yüzüne dökülen kül sarısı saçlarıyla Uma Thurman'ın botoks öncesi haline benziyordu. Kadının ceketi krem rengi kaşmirdendi ve havaya göre biraz kalındı. İki martini istemişti; adam köşeden aldığı kötü görünüşlü bir buket çiçekle geç gelmişti. Bir süre sakince konuşmuşlardı ama sonra içkiler ilerlerken kadın çarpıcı turkuaz rengi gözlerinden süzülen Swarovski gibi damlalarla ağlamaya başlamıştı. Sonra ayağa kalkmıştı ve bunu yapışı, ortamdaki bütün erkeklerin dikkatinin üzerinde olduğunu bildiğini bana göstermişti. Yumuşak yakasını uzun boğazına çekerek öne eğilmişti.

"Üzgünüm, bunu daha fazla sürdüremem. Yetti artık."

Sonra döküntü çiçekleri alarak buketi olduğu gibi adamın yüzüne çarpmış, ardından da yere fırlatıp lobiye doğru uzaklaşmıştı. Adam çenesine yapışmış tek bir karanfil yaprağıyla yavaşça yerinden kalkarak aşağı bakarken, yüzün-

de şaşkın bir kırgınlık vardı. O sırada garsonlar amigo kızlar gibi sıralanarak teşvik etmeye başlamışlardı: "Şuradan gitti! Haydi, monşer, şu taraftan!" Adam kadının peşinden koşmuştu. Daha sonra onları nehir kıyısında öpüşüp gülüşürken bulmuştuk. Kadının ceketinin önü açıktı ve altında ucuz kot bir ceketle erkek pijaması üstü vardı. Bedava içki içmek için güzel bir yoldu. Belki sinema öğrencisi ya da oyuncuydular. Mesele şuydu ki, Parisliler kendilerinin farkındaydı; şehirlerinin aşıkların kavgasının sevildiği bir yer olduğunu biliyorlardı. Dolayısıyla gece yarısı sokaklarda umutsuz yüzlerle yalın ayak koşan kızlar nadiren dikkat çekerlerdi. Koşarken akşam saati sokaklarda yalın ayak koşan başka bir kız aklıma geldi fakat o yaz akşamı artık çok masum kalıyordu. Rue Thérèse'den Gare du Nord'a kadar mesafe 1,6 mildi ve on altı dakikada o mesafeyi aştım; taşıdığım ağır çanta düşünülürse hiç fena değildi.

İstasyon girişindeki ayyaşların ve çingenelerin arasından nefes nefese geçtikten sonra bilet makinesinden Amsterdam için tek kişilik bilet aldım. Elbette ki elli avroluk banknotu kabul etmedi ama kart kullanamazdım. Banknotu bacağıma yapıştırarak düzleştirmeye çalışırken gözüm saatteydi. Bir tren bileti, şimdi sırası değildi. Bunu yapamadım. Al Capone'un vergilerle yapamadığı gibi. Tuhaf bir ses duydum ve çılgınca kıkırdayanın kendim olduğunu anlamam bir iki saniyemi aldı. İki, üç kez makine parayı kabaca geri tükürdü. Nefes nefese bir halde durarak köşelerini dümdüz edip tekrar denedim. Yirmi saniye için Tanrı'ya inanabilirdim. *Aller simple, 1 adulte.*[77] Teşekkürler, Tanrım. Hatta kirli tabanlarım çantanın peşinden trene dalmadan önce bileti makinede okutacak zamanı bile bulabildim.

77 Fr.: "Yalnızca gidiş, bir tam bilet." E.N.

SONSÖZ

İÇERİSİ

Bienal'in ilk büyük gecesiydi ve Paris'ten ayrılalı yaklaşık bir yıl olmuştu. San Giorgio Maggiore gökleri inanılmayacak kadar pembe ve maviydi; Venedik'te daima yapıldığı gibi, herkes bir Tiepolo tavanına benzediğini söylüyordu. Adanın iskelesinde bir grup Riva salınıyor, gürültücü galericilerle sanat fahişelerini lagünde taşımak için bekliyordu. Zattere'ye doğru *Mandarin*'i iki cilalı karbon devin arasında gördüm. Cüsseleri beyaz Massari kilisesinin üzerinde yükseliyor, gerçek dışı bir görüntü yaratıyorlardı. Steve onlara yetişmek istiyorsa daha büyük bir yat almak zorunda kalacaktı. Daha sonra akşam yemeğimi onunla birlikte yiyecektim. Beni Harrys'e götürmesine izin vermeyecektim; Gritti'deki mükemmel yüzer terasta içkilerimizi içtikten sonra -hoşuna gitsin ya da gitmesin- denizkestaneli risotto yemek için San Polo'daki La Madonna'ya gidecektik. Londra'daki yeni evinin bahçesi için aklımda üç Quinn tablosu vardı; embriyoların granit içinde gizemli deniz ya-

ratıkları gibi kıvrılışının büyütülmüş görüntüleri. Aslında bir zamanlar gerçekten güzeldiler. Ancak önce Bauer'de Johnson Chang partisi vardı çünkü Hong Konglu galericiler ve ben, Steve'le buluşmadan önce Prada Vakfı'na uğrayacak zamanımın da olacağını düşünmüştük. Elimi deniz taksisinin şoförüne uzattım ve peşimde *Vanity Fair* için haber hazırlayan fotoğrafçılar ve stilistlerle birlikte rahat bir şekilde tekneye bindim. Kısa yolculuk sırasında Mario Testino'nun alıcısıyla havadan sudan sohbet ettim fakat aslında manzarayı doya doya izlemek istiyordum.

Chang'ın partisi sadece davetlilere açıktı; benim zarif antika Çin parşömeni davetiyem, Saint Laurent çantamın içindeydi. Birkaç paparazzi ve turist açık ağızlarla izlemek için toplanmıştı. Onların arasından geçerek karşılayıcıya yaklaştım. Elindeki listeden adımı kontrol edişini beklerken, onun arkasındaki otel lobisinin terasın zarif Bizans taş ustalığına bağlanan uzun, bronz mermerlerine bakıyordum. Şanghay sokak sanatçılarının arasında kaçınılmaz bir şekilde garsonlar Bellini tepsileriyle bekliyorlardı.

"Giriyor musun?"

"Lorenzo! *Ciao, bello.* Seni nerede bulacağımı merak ediyordum."

Lorenzo, Milano'daki Diğer Yer'i temsil ediyordu. Esmer saçları ve lagün mavisi gözleriyle yakışıklı bir Venedikli'ydi. Büyükbüyükannelerinden biri Byron'a vermişti; en azından Kiev'de kendisiyle düzüştüğümde bana söylediği buydu.

"Rupert'ı tanıyorsun, elbette?"

Rupert. Her zamankinden daha şişman ve daha kırmızı yüzüyle, buruşuk keten takımı ve gösterişli Lock Panama'sıyla gelmiş olan baş belası İngiliz. Düz düz yüzüne baktım.

"Hayır" dedim. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Elisabeth Teerlinc." Lorenzo çoktan içeri dalmıştı bile. Kalabalığın ani aralığıyla ortada kalakalmıştık.

Her zamanki gibi terli olan elini uzattı. Beni tanıyıp tanımadığını anlamak için gözlerine baktım fakat hiçbir şey yoktu. Nasıl olabilirdi ki? Mavi süet Celine elbisesi ve kusursuz topuklularıyla karşısında duran bu kadın, Judith Rashleigh'den farklı bir boyutta vardı. Hizmetkârları kimse fark etmemeliydi. Sonunda saçlarımı değiştirme zahmetine bile girmemiştim.

Elim hala elindeydi. Geri çekmedim.

"Siz kimlesiniz?"

"Benim kendi galerim var. Gentileschi. Dorsoduro'da bir yerim var."

"Ah. Gentileschi. Elbette."

Elimi çektim ve bir kartvizit çıkarmak için çantamı açtım.

"Yarın açılışımıza gelmelisiniz. Bir grup Balkan ressamını tanıtıyorum. Bir hayli nefes kesici."

"Çok isterim." Bana doğru eğiliyordu. Rupert. Sanki bir umudu varmış gibi.

"İçeri geliyor musunuz; Lorenzo bekliyor?"

Koyu kırmızı teni sanki mümkünmüş gibi daha da kızardı.

"Hayır, aslında, LOD aslında."

Lanet olasıca davetsiz. Ah, Rupert.

"Çok yazık."

"Çok kalabalık."

"Evet. Bir hayli. Neyse, yarın görüşürüz, Rupert."

Ona yanağımı uzattım ve sonra karşılayıcı kadife ipi kaldırırken arkamı döndüm. Kalabalığın arasından geçerek alacakaranlık Venedik akşamına çıkarken, arkamdan

beni izlediğini hissedebiliyordum. Lapis lazuli rengindeki su ayaklarımın dibinde parıldıyordu. Bir kadeh alarak korkuluğun dibinde durdum ve dalgalara baktım. Kendimi çok iyi hissediyordum.

Devam Edecek

Edebiyat/Roman dizisi kitapları:

Planımız Katliam, *Haldun Aydıngün*

7, *CemAkaş*

Altın, *Blaise Cendrars*, Çev. *Nuriye Yiğitler*

Bir Kuzgun Yaz, *Mehmet Ünver*

Mariella, *Max Gallo*, Çev. *Asena Sarvan*

Mathilde, *Max Gallo*, Çev. *Işıl Bircan Sarah*

Sarah, *Max Gallo*, Çev. *Asena Sarvan*

Ziyaretçiler, *Giovanni Scognamillo*

Salta Dur, *Semra Topal*

Pus, *Mehmet Ünver*

Kentlerin Kraliçesi, *Hakan Senbir*

Cowrie, *Cathie Dunsford*,
Çev. *Funda Tatar*

Selkie'lerin Şarkısı,
Cathie Dunsford, Çev. *Funda Tatar*

İstifa, *Akça Zeynep*

Acayip Hisli, *KateAtkinson*,
Çev. *Devrim Kılıçer Yarangümeli*

Makber, *Cem Mumcu*

Kötü Ölü, *Erkut Deral*

Boşlukta Sallanan Adam,
Saul Bellow, Çev. *Neşe Olcaytu*

Tuhaf Bir Kadın, *Leylâ Erbil*

Hazdan Kaçan Kadınlar,
Fidan Terzioğlu

Kurban, *Saul Bellow,*
Çev. *Perran Fügen Özülkü*

Hey Nostradamus, *Douglas Coupland,*
Çev. *İrem Başaran*

Kâseden Hisse,
Tibor Fischer, Çev. *Duygu Günkut*

Getrude 2'ye Nasıl Bölündü?, *Şule Öncü*

Üç Başlı Ejderha, *LeylâErbil*

Bay Miller, *Charles den Tex,*
Çev. *Tuna Alemdar*

Köpeğin Gölgesi, *Arda Uskan*

Kalpten Düşme, *Ayşe Özyılmazel*

Ellerinden Kaydı Hayat,
Necdet Özkaya

Karanlığı Yiyenler,
Richard Lloyd Parry, Çev. *Nuray Önoğlu*

Gizli Aşk Bu, *Suzan Mumcu*

İyi Hemşire, *Charles Graeber,*
Çev. *Nuray Önoğlu & Erhan Akay*

Fedai, *Angutyus*

Saklan Kaç Vur, *Nic Pizzolatto,*
Çev. *Elif Söğüt Kurtiş*

Üç Renkli Deniz,
Wally Lamb, Çev. *Erhan Akay*

Her Şey O Yaz Oldu,
Emma Straub, Çev. *Erhan Akay*

Masum Uyku,
Karen Perry, Çev. *Bağış Bilir*

Sen Dünkü Sen Olacak mısın?,
Meltem Parlak

Müdürden Sonra Müdür,
Tuğrul Uçak

Renkli Rüyalar Oteli,
Esra Baran

İçeride Kalanlar,
Aslı Akarsakarya

Buz İkizler, *S. K. Tremayne,*
Çev: *Selim Yeniçeri*

Talih Kuşu, *James McBride,*
Çev: *Duygu Günkut*

Maestra, *L. S. Hilton,*
Çev: *Selim Yeniçeri*

okuyanus.COM.TR

/okuyanusyayinevi
@okuyanus
/okuyanusyayinevi
/dizustuedebiyat
/ucgunlukdunyaedebiyati
/floradizisi
@okuyanus
@dizustuedebiyat
@ucgunlukdunyaed

Maestra, *Ejderha Dövmeli Kız, Kayıp Kız* ve *Trendeki Kız*'ın tahtını sallıyor. Çıkar çıkmaz hakları 33 ülkeye satıldı! Yakında Hollywood'da!

Gündüzleri sanat galerisinde asistan, geceleri şehrin popüler kulübünde eskort... İyi bir hayat peşinde ve bunun için de oyunu kuralına göre oynaması gerektiğinin farkında. Giyinmeyi, konuşmayı, jet set'in inceliklerini, erkek dünyasında ilgi odağı olmayı öğreniyor. Ancak bir gün öyle bir şey oluyor ki, Judith direksiyonunun yönünü değiştirmek zorunda kalıyor. Ortaya çıkardığı sır, sanat galerisinden kovulmasına neden olunca Judith'in gözü korkutucu derecede kararıyor.

"İstediklerini elde etmek için her şeyi yapmayı göze alan bir kadını bu kadar tehlikeli ve heyecan verici yapan nedir?... Judith'i radikal bir kahraman yapan onun misilleme yöntemleri... Tamamen kendine özgü kadınsı cephanesini konuşlandırıyor... Dişiliğini silaha dönüştürüyor. Gözleri kararmış bir kadının amansız gücünü hissetmemek mümkün değil."

—O! Oprah Magazine

"*Maestra* bu yılın en çok konuşulan romanlarından biri olacak... Judith, Patricia Highsmith'in Tom Ripley'sinden daha da ilginç bir karakter olabilir... Judith'in hayalleri gerçek olacak mı? Yoksa suçlarıyla yüzleşmek zorunda mı kalacak? Hemen öğrenemeyeceğiz. Çünkü iki kitaplık serüven daha yaşayacak... daha fazla kargaşa, daha çok sanat-ve kesinlikle seks- doyumsuz Judith'i ve onun bitmek bilmeyen iniş çıkışlarından haz duyacak olanları bekliyor."

—The Washington Post

"*Maestra* cesur, ahlaken karmaşık ve s[illegible]eri sahneye çıkarıyor. Stieg Larsson'un *Ejderha D*[illegible]illian Flynn'in *Kayıp Kız*'ını sevenlerin kesinlikle çok il[illegible]çekecek."

—The New York Times

25.00

ISBN: 978-605-9318-15-0
9 786059 318150

okuyanus.com.tr